DZIENNIK

USTAW I ROZPORZĄDZEŃ KRAJOWYCH

DLA

KRÓLESTWA GALICYI I LODOMERYI

WRAZ

Z WIELKIEM KSIĘSTWEM KRAKOWSKIEM

ROCZNIK 1906.

WE LWOWIE.

Z drukarni Władysława Łozińskiego.

Zarządca J. Niedopad.

Spis chronologiczny

Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych

dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

ROCZNIK 1906.

Dzień rozporządzenia	Treść	Liczba rozporządzenia	Stronica
1906 13. czerwca	Ustawa o konserwacyi robót regulacyjnych na potoku Dunnym	94	342
13. „	Ustawa o konserwacyi robót regulacyjnych na górnej sekcyi rzeki Gniłej Lipy	95	344
15. „	Rozporządzenie Wydziału krajowego L. 56.489, zezwalające gminie Jazłowiec na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa	85	215
15. „	Rozporządzenie Wydziału krajowego L. 56.044, zezwalające gminie Lisko na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina	86	216
15. „	Rozporządzenie Wydziału krajowego L. 58.595, przedłużające Wydziałowi powiatowemu w Rzeszowie koncesyę do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłok w Terliczce na drodze gminnej I. klasy Łańcut-Terliczka-Zaczernie na dalszych pięć lat	97	347
21. „	Obwieszczenie c. k. Namiestnictwa L. IX. 621, o podziale wód galicyjskich na rewiry rybackie . . .	88	219
23. „	Obwieszczenie Prezydyum c. k. Namiestnictwa L. 8937/pr., o meldowaniu obcych w miejscowości Nadbrzezie, powiatu Tarnobrzeskiego	81	207
23. „	Rozporządzenie Wydziału krajowego L. 60.589, zezwalające gminie Tartaków, powiat Sokal, na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku i t. p.	96	347
30. „	Rozporządzenie Wydziału krajowego L. 64.133, zezwalające gminie miasta Jaworowa na dalszy pobór 100% dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina	102	354
30. „	Rozporządzenie Wydziału krajowego L. 61.459, przedłużające Radzie powiatowej w Nowym Sączu koncesyę do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Kamienicy w Łęgu ad Nawojowa na dalszych pięć lat	108	362
30. „	Rozporządzenie Wydziału krajowego L. 62.208, przedłużające gminie w Mizuniu koncesyę do pobierania opłat mytniczych od dwóch mostów na rzece Mizunce w Mizuniu na dalszych pięć lat	109	363
3. lipca	Obwieszczenie Prezydyum c. k. Namiestnictwa L. 9425/pr., ustanawiające sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowości Synowódzko wyżne, powiatu Stryjskiego	87	217

Spis alfabetyczny

Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych

dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rocznik 1906.*)

A.

B.

---

*) **Uwaga.** Ażeby ułatwić wyszukiwanie rozporządzeń władz krajowych, przytoczono przy każdej nomenklaturze dwie liczby, z których pierwsza oznacza liczbę ustawy, druga zaś stronicy. Aby uwidocznić różnicę tego oznaczenia, obrano dla liczby ustaw grubsze pismo.

H.

I.

J.

K.

L.

Ł.

M.

N.

O.

P.

R.

S.

T.

U.

W.

Z.

Ż.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1906. Wydano i rozesłano dnia 20. stycznia 1906. **Część I.**

Nr. 1.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 3. października 1905 L. 92.080, w sprawie ustanowienia taksy leczenia w powszechnym szpitalu w Skałacie.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Skałacie, dla dorosłych na 1 K 20 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 60 h dziennie począwszy od 30. września 1905 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 2.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 30. września 1905 L. 90.661, w sprawie ustanowienia taksy leczenia w powszechnym szpitalu w Turce.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem

Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Turce, dla dorosłych na 1 K 20 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 60 h dziennie, począwszy od 25. września 1905 roku

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 3.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 30. grudnia 1905 L. 14.975/pr., którem na mocy § 9 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857 Dz. p. p. Nr. 33 ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowościach: Hołosko małe, Hołosko wielkie, Kleparów, Kulparków, Krzywczyce, Lesienice i Weinbergen, powiatu Lwowskiego.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 29, co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne mają stosować się także do miejscowości: Hołosko małe, Hołosko wielkie, Kleparów. Kulparków, Krzywczyce, Lesienice i Weinbergen, powiatu Lwowskiego.

§ 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k. karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z 2. kwietnia 1858 Dz. p. p Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w wykonanie natychmiast po ogłoszeniu.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 4.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 5. grudnia 1905 L. 113.012, w przedmiocie zezwolenia gminie Zaleszczyki na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Na mocy § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Zaleszczyki na dalszy pobór przyzwolonych jej pierwotnie ustawą z dnia 17. kwietnia 1895 Dz. u. kr. Nr. 36, a rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 4. stycznia 1901 Dz. u. kr. Nr. 21 do końca roku 1905 przedłużonych opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu na przeciąg dalszych pięciu lat t. j. od 1. stycznia 1906 począwszy do końca roku 1910, a to co do napojów spirytusowych i miodu w wysokości oznaczonej w przytoczonej powyżej ustawie krajowej, zaś co do piwa z tem ograniczeniem, że opłata gminna od tego napoju będzie w dotychczasowej wysokości pobierana tylko do końca roku 1909, zaś w roku 1910 w kwocie 2 kor. od hektolitra.

Wódka ma być jednak wolną od powyższej opłaty w tych wszystkich wypadkach, w których w myśl § 6 rozporządzenia cesarskiego z 17. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 120 wolną jest ona od podatku konsumcyjnego państwowego.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 5.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 14. grudnia 1905 Dz. u. p. Nr. 191, tyczące się cennika leków na pierwszą połowę 1906 r.

Termin ważności rozporządzenia ministeryalnego z 2. grudnia 1904 Dz. u. p. Nr. 137 tyczącego się cennika leków na rok 1905 zostaje prze-

dłużony do końca czerwca 1906 i do tego też czasu zawarte ceny w cenniku leków na rok 1905 obowiązują o tyle, o ile one nie zostały zmienione w poniżej umieszczonej tabeli.

Wszyscy aptekarze bez wyjątku, jakoteż lekarze i chirurgowie upoważnieni do prowadzenia apteki domowej, względnie weterynarze winni się ściśle trzymać tych cen i zaopatrzyć się w jeden drukowany egzemplarz tychże.

Zmienione ceny w cenniku leków.

Nazwa środka leczniczego	Ilość gram	Cena halerzy
a) Co do środków leczniczych farmakopei.		
Acidum benzoicum	1	6
„ tartaricum	10	8
„ „ pulv.	10	10
Aloë pulv.	10	6
Amygdalae dulces	10	5
„ decortic.	10	6
Amylium nitrosum	1	4
Antipyrinum	1	5
Araroba depurata	1	6
Argentum nitric. cryst.	1	18
„ „ **fusum**	1	20
Cantharides pulv.	10	36
Chininum bisulfuric.	1	12
„ hydrochlor.	1	15
„ sulfuricum	1	12
Chloroformium	10	10
Cortex Condurango rudit. tus.	10	5
Elemi	10	6
Extr. Belladonnae fol.	1	18
„ **Cannabis Indic.**	1	43
„ **Condurango fluid.**	10	30
„ **Hydrastidis fluid.**	10	90
Flores Chamomillae Rom.	10	6

Nazwa środka leczniczego	Ilość gram	Cena halerzy
Flores Cinae	10	6
„ Rhoeados sciss.	10	10
„ Tiliae sciss.	10	6
„ Verbasci	10	14
Folia Sennae de Tinn. sine res. . . .	10	15
Fructus Coriandri . . , . . .	100	24
„ Juniperi rudit. tus.	100	16
„ Vanillae	1	16
Glandulae Lupuli	1	8
Glycerinum	19	5
Herba Absynthii sciss.	100	30
Herba Cannab. Indic. sciss. . . .	10	30
Herba Galeopsidis sciss.	10	8
„ Millefolii sciss.	100	26
„ Violae tricoloris sciss. . . .	100	40
Hydrarg. bijodat. rubrum . . .	1	10
„ jodatum flavum . . .	1	10
Jodum	1	12
Kalium jodatum	10	75
	100	540
„ „ pulv.	10	80
	100	600
Kamala	1	4
Lactucarium	1	12
Lignum Guajaci sciss.	10	3
Manna cannulata	10	16
„ communis elect.	10	8
Mentholum	1	8
Natrium benzoicum	10	25
„ jodatum	10	95
	100	660
„ salicylicum pulv.	10	14
Oleum Amygdalarum	10	12
„ Citri	1	6
„ Jecoris Aselli	100	35
„ Juniperi	10	20

Nazwa środka leczniczego	Ilość gramy	Cena halerzy
Pepsinum	1	5
Physostigminum salicylic. . . .	0·01	12
Radix Hydrastidis rud. tus. . . .	10	48
„ **Ipecacuanh. rud. tus.** . . .	1	6
„ „ **pulv.** . . .	1	8
Radix Senegae sciss.	10	22
Resina elastica depur.	10	50
Saccharinum	1	12
Semen Colchici	10	10
Spiritus camphoratus	100	60
„ Vini concentr.	100	36
„ „ dilutus	100	30
Theobrominum	1	24
„ **Natrio-salicyl.** . .	10	190
Tinctura Jodi	10	22
Trionalum	10	135
b) Co do środków leczniczych dla zwierząt.		
Aloë gross. pulv.	100	25
Argentum nitric. fus. venal. . . .	1	15
Flores Cinae gross. pulv.	100	45
Gummi Acaciae elect. II^da^	100	35

Bylandt w. r.

Nr. 6.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 29. grudnia 1905 L. 186.484, w sprawie badania pojazdów motorowych i egzaminowania ich kierowników.

Na podstawie rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych wydanego w porozumieniu z c. k. Ministerstwem skarbu z dnia 27. września 1905 Dz. p. p. Nr. 156, którem wydano policyjne przepisy bezpieczeństwa dla ruchu samochodów i motocyklów, wydaje c. k. Namiestnictwo następujące przepisy wykonawcze dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

A) Co do badania i zatwierdzania pojazdów motorowych.

§ 1.

Dla przeprowadzenia przepisanych w rozdziale III. wspomnianego rozporządzenia ministeryalnego badań (rewizyi) pojazdów motorowych ustanawia c. k. Namiestnictwo stosownie do przepisu § 14 tego rozporządzenia ministeryalnego dwie komisye składające się z trzech członków, z których jedna ma siedzibę we Lwowie a druga w Krakowie.

§ 2.

Podania o próbę po myśli §§ 13 i 17 wyżej wspomnianego rozporządzenia ministeryalnego należy wnosić do c. k. Namiestnictwa, które je przekaże komisyi.

Komisye mają przeprowadzić potrzebne badania przez dwóch członków, których wyznaczy przewodniczący. Gdyby przy tej próbie powstały wątpliwości, których ubiegający się o próbę usunąć nie jest skłonny, postanowi komisya na sprawozdanie wysłanych członków, czy należy od strony starającej się o próbę pojazdu zażądać formalnego oświadczenia się co do powstałych wątpliwości.

Na wezwanie przewodniczącego może w takim razie ubiegający się o próbę przedłożyć w ciągu ośmiu dni swoje oświadczenia.

§ 3.

Za badanie pojazdów motorowych należy złożyć taksę, która wynosi przy samochodach 50 K; przy motocyklach 30 K.

Markę stemplową na 2 K dla świadectwa próby i markę stemplową na 1 K na szkic wozu, wreszcie należytość 2 K za wystawienie świadectwa.

B) Co do egzaminowania kierowników pojazdów motorowych.

§ 4.

Do przedsiębrania egzaminu kwalifikacyjnego przewidzianego w § 21 rozdziału IV. wymienionego rozporządzenia ministeryalnego ustanawia c. k. Namiestnictwo komisarzy egzaminacyjnych we Lwowie i w Krakowie.

§ 5.

Podania o przypuszczenie do egzaminu, po złożeniu którego z pomyślnym skutkiem można dopiero u właściwej politycznej władzy powiatowej we Lwowie i w Krakowie w c. k. Dyrekcyi policyi prosić o pozwolenie na jeżdżenie, wnosić należy do c. k. Namiestnictwa.

Podania te mają zawierać następujące dane:

1. nazwisko i stan zgłaszającego się do egzaminu;
2. dzień i rok urodzenia;
3. miejsce zamieszkania (w miastach z podaniem bliższego adresu);
4. oznajmienie, dla którego rodzaju względnie dla których rodzajów pojazdów motorowych ubiegający się pragnie zdawać egzamin.

Przy tem należy rozróżnić:

a) pojazdy motorowe z motorem eksplodującym;
b) pojazdy motorowe z motorem parowym;
c) pojazdy motorowe z motorem elektrycznym;
d) motocykle o kilku kołach, względnie motocykle z wózkami do przypinania;

5. a wreszcie należy podać gdzie zgłaszający się do egzaminu wyuczył się kierowania pojazdem.

Okoliczności podane ad 2. należy udowodnić dokumentem. Do 4. b) należy przedłożyć także świadectwo ze złożonego egzaminu dla obsługi kotła, ewentualnie, o ile zajdzie tego potrzeba, dla obsługi maszyny.

§ 6.

Za egzamin należy złożyć taksę egzaminacyjną w kwocie 10 K. Na świadectwo należy złożyć należytość stemplową 2 K. Dostarczenie pojazdu jest rzeczą zgłaszającego się do egzaminu.

Potocki w. r.

Nr. 7.

U s t a w a

z dnia 16. grudnia 1905 w przedmiocie zezwolenia Reprezentacyi powiatowej w Złoczowie, na zaciągnięcie pożyczki w kwocie 120.000 koron.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Złoczowie, zezwala się w myśl § 24 ustawy o Reprezentacyi powiatowej na zaciągnięcie imieniem powiatu pożyczki, w kwocie 120.000 koron, na pokrycie połowy kosztów budowy powiatowego szpitala powszechnego w Złoczowie.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 16. grudnia 1905.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 8.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 9. grudnia 1905 L. 112.599, w przedmiocie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Rozdole koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Dniestr pod Brzeziną na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie obszarowi dworskiemu w Rozdole, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 17. sierpnia 1901 (Dz. u. kr. Nr. 89), koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Dniestr pod Brzeziną na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Obszarowi dworskiemu w Rozdole przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Dniestr pod Brzeziną, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień, zawartych w § 38 ust. 12 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, w razie niedopełnienia tego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo obszaru dworskiego w Rozdole.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h;

d) od jednej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę przy zaprzęgu i wierzchem jadącego 4 h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 9. grudnia 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 9.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 29. grudnia 1905 L. 122.176, w sprawie dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina w Brodach.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, na mocy § 86 ustawy z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24 i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Brodów na pobór $73^{1}/_{2}\,^{0}/_{0}$ dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i $100^{0}/_{0}$ takiegoż dodatku od wina, a to na przeciąg lat trzech, począwszy od roku 1906.

We Lwowie, dnia 29. grudnia 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 10

U s t a w a

z dnia 23. grudnia 1905 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w przedmiocie zmiany obszarów reprezentacyi powiatowych w Krośnie, Jaśle i Rzeszowie.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam:

Art. I.

Gmina i obszar dworski „Bonarówka“ mają być przeniesione z okręgu Reprezentacyi powiatowej w Krośnie, zaś gmina i obszar dworski „Wysoka“ z okręgu Reprezentacyi powiatowej w Jaśle do okręgu Reprezentacyi powiatowej w Rzeszowie.

Art. II.

Ustawa niniejsza wejdzie w wykonanie z dniem 1. stycznia roku następnego po jej ogłoszeniu.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wallsee, dnia 23. grudnia 1905.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 11.

U s t a w a

z dnia 20. grudnia 1905 dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o zarządzeniach z powodu wygaśnięcia prawa propinacyi.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

Art. I.

W wykonaniu postanowienia § 46 ustawy z dnia 22. kwietnia 1889 Dz. u. kr. Nr. 30, jakoteż celem wzmocnienia skarbu krajowego, a tem samem umożliwienia krajowi spełnienia ekonomicznych i kulturalnych zadań, pobierane będą na rzecz funduszu krajowego od 1. stycznia 1911 do 31. grudnia 1920 w obrębie Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, z wyjątkiem obszarów obejmujących miasta Lwów i Kraków, a uznanych pod względem podatku spożywczego za zamknięte, opłaty szynkarskie, które mają przynieść rocznie najmniej 7.000.000 K stosownie do postanowień, zawartych w następujących §§ 1—21.

§ 1.

Opłatę szynkarską w wymiarze ustanowionym wedle § 9 winny uiszczać:

1. Osoby, trudniące się na własny rachunek wyszynkiem pędzonych napojów wyskokowych, wina, półwina, wina sztucznego, wina owocowego, moszczu owocowego, miodu, napojów miodowych lub piwa.

2. Osoby, sprzedające na własny rachunek sposobem zarobkowym bezpośrednio konsumentom, jednak nie do spożycia w lokalu przedsiębiorstwa, pędzone napoje wyskokowe, wino, pół wino, sztuczne wino, wino owocowe, moszcz owocowy, miód lub napoje miodowe w naczyniach otwartych lub zamkniętych, lecz nie na sposób w handlu używany o pojemności poniżej 25 litrów przy wódce, a poniżej 50 litrów przy innych napojach (drobna sprzedaż).

Sprzedaż wódki w naczyniach otwartych w ilości poniżej $^1/_8$ litra, a innych wyżej wymienionych napojów w ilości poniżej 1 litra uważa się za wyszynk.

3. Osoby, które sprzedają na własny rachunek sposobem zarobkowym bezpośrednio konsumentom:

a) napoje wymienione pod 2. w naczyniach zamkniętych, sposobem w handlu używanym o pojemności poniżej 50 litrów;

b) piwo w naczyniach zamkniętych sposobem używanym w handlu o pojemności poniżej 10 litrów (handel detailiczny).

Na obowiązek uiszczania opłaty szynkarskiej nie ma wpływu okoliczność, czy przedsiębiorstwo wykonuje się za upoważnieniem, czy też bez upoważnienia.

§ 2.

Ci, którzy prowadzą przedsiębiorstwo, podlegające opłacie szynkarskiej (§ 1) winni są corocznie w czasie, który w rozporządzeniu wykonawczem oznaczonym będzie, zgłosić ustnie lub pisemnie u przynależnej władzy politycznej I.-instancyi:

1. nazwisko, względnie firmę przedsiębiorcy, a ewentualnie także zastępcy lub dzierżawcy;
2. miejsce i numer domu lokalu przedsiębiorstwa;
3. rodzaj przedsiębiorstwa;
4. ilość, rozmiary i jakość ubikacyj przemysłowych;
5. ilość personalu pomocniczego, zatrudnionego w przedsiębiorstwie, podlegającem opłacie;
6. ilość napojów sprzedanych w ciągu poprzedniego roku kalendarzowego, podaną oddzielnie dla poszczególnych napojów i wedle rodzajów przedsiębiorstwa, oznaczonych w § 1.

Jeżeli przedsiębiorstwo, podlegające zgłoszeniu, wykonywano tylko przez część roku poprzedzającego, należy podać czas, przez który je w roku poprzednim wykonywano.

Jeżeli zaś przedsiębiorstwo, podlegające zgłoszeniu, otwarto dopiero w ciągu roku, należy je zgłosić najpóźniej na 3 dni przed otwarciem. W razie zaś, gdy przedsiębiorstwo, podległe zgłoszeniu, ma być tylko czasowo wykonywane, należy także podać przeciąg czasu, przez który ma to trwać.

W razie zaniechania w ciągu roku przedsiębiorstwa, opłacie szynkarskiej podlegającego, lub w razie zaszłej zmiany w osobie przedsiębiorcy, albo zmiany lokalu, lub wreszcie przejścia z jednego rodzaju przedsiębiorstwa w drugie (oznaczone w § 1 ad 1, 2, 3) należy w ciągu trzech dni po zaszłej zmianie zawiadomić o niej władzę polityczną I. instancyi.

§ 3.

Władza polityczna I. instancyi zarządzi wstępne zbadanie nadeszłych zgłoszeń, a w razie potrzeby uzupełni je lub sprostuje na podstawie odpowiednich dochodzeń, których wynik należy przedstawić osobom obowiązanym do uiszczania opłaty.

Wymieniona władza jest także obowiązaną co do tych osób, które zaniedbały przepisanego zgłoszenia niezależnie od postępowania karnego, które ma być wdrożone (§ 20), zbadać z urzędu okoliczności, wpływające na wymiar opłaty szynkarskiej.

Co do przedsiębiorstw podlegających opłacie z miast objętych ustawą z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, należy w toku postępowania wstępnego, wysłuchać zawsze męża zaufania przez burmistrza odnośnego miasta wyznaczonego.

§ 4.

Dla oznaczenia opłaty szynkarskiej, jaką uiszczać mają corocznie osoby do tego obowiązane, ustanowioną będzie dla każdego powiatu politycznego w siedzibie władzy politycznej I. instancyi Komisya szacunkowa, dla całego zaś obszaru, w którym niniejsza ustawa obowiązuje, Komisya apelacyjna.

§ 5.

Komisya szacunkowa ma się składać: z naczelnika władzy politycznej I. instancyi lub tegoż zastępcy jako przewodniczącego, z dwóch członków, wyznaczonych przez c. k. Namiestnika, z których jeden ma być wybranym na wniosek Wiceprezydenta c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z grona państwowych urzędników skarbowych i z dwóch członków wyznaczonych przez Wydział krajowy, a to jednego wyznaczonego na wniosek Rady powiatowej, a drugiego wybranego z pośród obowiązanych do uiszczania opłaty szynkarskiej danego powiatu na podstawie terna, przedłożonego przez dotyczącą Izbę handlową i przemysłową.

Każdy członek Komisyi otrzyma zastępcę, wyznaczonego w sposób powyżej podany.

§ 6.

Komisya apelacyjna ma siedzibę we Lwowie i składa się z Marszałka krajowego lub tegoż zastępcy jako przewodniczącego, z pięciu członków,

wyznaczonych przez c. k. Namiestnika, z których dwaj mają być na wniosek Wiceprezydenta c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z grona państwowych urzędników skarbowych wybrani; z dwóch członków wyznaczonych przez Prezydenta c. k. wyższego sądu krajowego we Lwowie z pośród urzędników sędziowskich i z pięciu członków wyznaczonych przez Wydział krajowy, z których trzej mają być wyznaczeni z koła obowiązanych do uiszczania opłaty szynkarskiej, a mianowicie po jednym z okręgu Izb handlowych i przemysłowych w Brodach, Krakowie i Lwowie, na podstawie osobnego terna, przez każdą z tych trzech Izb, Wydziałowi krajowemu przedłożonego.

Każdy członek Komisyi otrzyma zastępcę wyznaczonego w sposób powyżej podany.

§ 7.

Czas urzędowania członków i zastępców Komisyj szacunkowych i Komisyi apelacyjnej trwa lat trzy. Ustępujący mogą być ponownie wyznaczeni.

W miejsce członków i zastępców, którzy przed czasem ustąpili, mają być wyznaczeni następcy na resztę okresu w sposób oznaczony w § 5 i 6.

Komisye zwołuje przewodniczący w miarę zachodzącej potrzeby.

Do prawomocności uchwał Komisyi szacunkowej potrzebną jest oprócz przewodniczącego obecność przynajmniej dwóch członków lub zastępców. Do prawomocności uchwał Komisyi apelacyjnej potrzebną jest oprócz przewodniczącego obecność przynajmniej sześciu członków lub zastępców, a wśród nich przynajmniej jednego członka, należącego do stanu sędziowskiego. Komisyom służą prawa, określone w § 3, mogą one też powoływać do swych obrad znawców lub osoby, mogące dostarczyć wyjaśnień, które jednak w powzięciu uchwał nie biorą udziału. Uchwały Komisyi zapadają większością głosów; przewodniczący głosuje tylko w razie równości głosów.

§ 8.

Przewodniczący Komisyi, członkowie i ich zastępcy winni ścisłą zachować tajemnicę o rozprawach komisyjnych, jakoteż o doszłych skutkiem tego do ich wiadomości stosunkach stron obowiązanych do opłaty szynkarskiej.

Członkowie nienależący do stanu urzędników państwowych mają w ręce przewodniczącego złożyć przyrzeczenie w miejsce przysięgi, że obowiązku tego ściśle dopełnią.

Członkowie Komisyi i ich zastępcy, nie mieszkający w siedzibie Komisyi i nie będący urzędnikami państwowymi w czynnej służbie otrzymają z funduszu krajowego zwrot kosztów, które w rozporządzeniu wykonawczem oznaczone będą.

Do urzędników państwowych pozostających w czynnej służbie, stosują się każdoczesne przepisy o dyetach. Powstały skutkiem tego wydatek ponosi fundusz krajowy.

§ 9.

Komisya szacunkowa oznacza corocznie opłaty szynkarskie, które mają być uiszczane, z zastrzeżeniem podwyższenia mogącego nastąpić po myśli § 11.

Oznaczenie to ma nastąpić w granicach taryfy w § 10 zawartej na podstawie ustalonego w ubiegłym roku (§§ 3 i 7 ust. 5) odbytu napojów, podlegających opłacie szynkarskiej i z uwzględnieniem wszystkich innych okoliczności, które wpływają na rentowność przedsiębiorstwa, podlegającego opłacie.

W razie, jeżeli przedsiębiorstwa (rodzaju przedsiębiorstwa) nie prowadzono jeszcze przez przeciąg całego roku poprzedniego, należy spodziewany w roku wymiaru odbyt napojów, opłacie szynkarskiej podlegających, oznaczyć drogą szacunku.

Dla przedsiębiorstw (rodzajów przedsiębiorstw), które powstały dopiero w ciągu roku wymiaru, należy oznaczyć spodziewany w pozostałej części roku odbyt napojów, podlegających opłacie szynkarskiej, drogą szacunku (wymiar dodatkowy).

Przeciw uchwale komisyi służy tak przewodniczącemu jak i członkowi Komisyi, wyznaczonemu przez Wydział krajowy na wniosek Rady powiatowej, prawo odwołania się do Komisyi apelacyjnej w ciągu 14 dni, licząc od powzięcia uchwały, na ręce władzy politycznej I. instancyi.

§ 10.

Taryfa opłat szynkarskich.

Opłata szynkarska wynosi:	od	do
1. Dla pędzonych płynów wyskokowych od hektolitra czystego alkoholu w nich zawartego:		
a) w wyszynku	K 30	K 90
b) w drobnej sprzedaży	„ 20	„ 60
c) w handlu detailicznym	„ 12	„ 36
2. Dla wina, pół wina, sztucznego wina, wina owocowego, moszczu owocowego, miodu i napojów miodowych od hektolitra:		
a) w wyszynku	K 5	K 15
b) w drobnej sprzedaży	„ 3	„ 9
c) w handlu detailicznym	„ 2	„ 6

3. Dla piwa od hektolitra:	od	do
a) w wyszynku	K 0·40	K 0·80
b) w handlu detailicznym	„ 0·20	„ 0·40

§ 11.

Operat wymiarowy z oznaczonemi na rok wymiaru opłatami szynkarskiemi ma być z wyjątkiem wymiarów dodatkowych (§ 9 ust. 4) bezzwłocznie przedłożony Wydziałowi krajowemu. Jeżeli się okaże, że suma oznaczonych opłat szynkarskich z całego obszaru, w którym niniejsza ustawa obowiązuje, bez wliczenia dodatkowych wymiarów dosięga kwoty 7,000.000 K albo ją przewyższa, w takim razie kwoty, oznaczone przez Komisye, stanowią zarazem wysokość opłat szynkarskich, jakie poszczególnym stronom do uiszczenia przypisane być mają.

Jeżeli zaś suma ta nie dosięga kwoty 7,000.000 K, nastąpi stosunkowe podwyższenie wszystkich przez Komisye oznaczonych kwot, a podwyższone w ten sposób kwoty stanowią wysokość opłat szynkarskich, jakie stronom do uiszczenia przypisane być mają.

Nakazy płatnicze wystawia Wydział krajowy.

§ 12.

Przeciw nakazowi płatniczemu może strona wnieść odwołanie do Komisyi apelacyjnej. Odwołanie to ma być wniesione w ciągu 14 dni, licząc od dnia doręczenia nakazu, na ręce władzy politycznej I. instancyi.

Odwołania, wniesione na podstawie § 9 i na podstawie powyższego ustępu, ma władza polityczna I. instancyi przesłać Wydziałowi krajowemu, który je przedłoży Komisyi apelacyjnej.

Odwołania nie mają mocy powstrzymującej co do uiszczenia przypisanej opłaty szynkarskiej i co do jej ściągania.

§ 13.

Opłatę szynkarską należy uiszczać w ratach kwartalnych w dniu 1. lutego, 1. maja, 1. sierpnia i 1. listopada każdego roku.

Wpłaty należy uskuteczniać w kasie krajowej; bliższe szczegóły określi rozporządzenie wykonawcze.

W pierwszym roku obowiązywania niniejszej ustawy będą terminy płatności podane w nakazie płatniczym.

W następnych latach winny osoby, obowiązane do uiszczania opłaty, nie mające jeszcze nakazu płatniczego na dany rok w terminie płatności pierwszej raty, uiścić opłatę szynkarską według zeszłorocznego przypisu, z zastrzeżeniem rozliczenia się w właściwym czasie.

§ 14.

W razie zaniechania w ciągu roku wykonywania przedsiębiorstwa, podlegającego opłacie szynkarskiej, należy opłatę w odpowiednim stosunku odpisać, skoro o zaniechaniu przedsiębiorstwa w właściwym czasie doniesiono.

Jeżeli w ciągu roku zaszła zmiana w osobie przedsiębiorcy bez równoczesnej zmiany rodzaju przedsiębiorstwa, opłata szynkarska, wymierzona poprzednikowi, przechodzi na następcę.

Przyrost i ubytek w opłatach szynkarskich, zaszłe w ciągu roku wymiaru a spowodowane czy to n. p. otwarciem w ciągu roku nowych przedsiębiorstw, czy też podwyższeniem lub zniżeniem opłat, zarządzonem na skutek odwołania, nie wpływają wcale na obliczenie i ewentualne podwyższenie opłat szynkarskich, dokonane po myśli § 11.

§ 15.

Od opłat szynkarskich, nieuiszczonych w ciągu 14 dni po upływie terminu zapadłości, pobierane będą — o ile zaległość w opłacie przenosi 50 K — procenta zwłoki po 1·3 h za każde 100 K i za każdy dzień licząc od dnia następującego po terminie zapadłości aż do dnia uiszczenia zaległości.

§ 16.

Zaległe opłaty szynkarskie i procenta zwłoki ściągane będą albo w myśl § 3 rozporządzenia ces. z 20. kwietnia 1854 Dz. p. p. Nr. 96, albo w drodze egzekucyi sądowej.

§ 17.

Prawo funduszu krajowego wymiaru opłaty szynkarskiej po myśli niniejszej ustawy przedawnia się po upływie trzech lat, licząc od końca tego roku, w którym strona uczyniła zadość obowiązkowi zgłoszenia przedsię-

biorstwa tej opłacie podlegającego. Każda czynność urzędowa, podjęta w celu wymiaru i podana do wiadomości strony, przerywa przedawnienie.

Prawo funduszu krajowego żądania zapadłych opłat szynkarskich przedawnia się w sześć lat od dnia płatności.

§ 18.

Dla zbadania faktów, ważnych przy wymierzaniu opłaty szynkarskiej, uprawnione są organa urzędowe na mocy pisemnego upoważnienia przewodniczącego Komisyi szacunkowej zwiedzać w czasie ruchu przedsiębiorstwa lokale, w których przemysł jest wykonywany i badać zapasy.

Wgląd w księgi handlowe kontrybuenta dopuszczalny jest tylko na żądanie kontrybuenta lub za jego zgodą.

§ 19.

Każda gmina jest obowiązaną organom powołanym do wykonywania postanowień niniejszej ustawy, użyczyć na żądanie bezzwłocznie potrzebnej do ich urzędowania pomocy.

§ 20.

Przekroczenia niniejszej ustawy i rozporządzeń wykonawczych, o ile niema zastosowania ogólny kodeks karny, karane będą u osób podlegających opłacie szynkarskiej, a jeżeli one są osobami prawnymi u ich zastępców (zawiadowców) grzywną od 2 do 1000 K, lub karą aresztu od 6 godzin do trzech tygodni.

Kara aresztu może być nałożoną, jeżeli przekroczeniu towarzyszą szczególnie obciążające okoliczności lub kara pieniężna okazała się bezskuteczną. Nieściągalne kary pieniężne zamienione będą na areszt w granicach wyżej określonych.

Kara nie uwalnia od uiszczenia ukróconej ewentualnie opłaty szynkarskiej.

Osoby, wezwane w charakterze znawców lub dla dostarczenia wyjaśnień będą w razie niejawienia się bez podania powodu usprawiedliwiającego karane grzywną pieniężną od 2 K do 200 K, zaś grzywną do 1000 K, jeżeli w tym charakterze występując, podały rozmyślnie nieprawdziwe szczegóły.

Członkowie Komisyi, nie należący do stanu urzędników państwowych, którzy mimo należytego zaproszenia bez podania powodu usprawiedliwiają-

cego nieobecność na posiedzeniu się nie jawią, ulegną grzywnie od 2 K do 200 K; natomiast złamanie tajemnicy (§ 8) karane będzie grzywną od 100 do 1000 K

Postępowanie karne ma się odbywać według przepisów rozporządzenia ministeryalnego z dnia 3. kwietnia 1855 Dz. p. p. Nr. 61.

Karygodność czynności i zaniechań, ulegających karze na podstawie powyższych postanowień, przedawnia się po upływie roku.

Władze polityczne ściągają po myśli cesarskiego rozporządzenia z dnia 20. kwietnia 1854 Dz. p p. Nr. 96 kary pieniężne na korzyść ubogich tej gminy, w której obrębie zaszło przekroczenie.

Do członków Komisyi ze stanu urzędników państwowych należy w przypadkach przewidzianych w ust. 5 niniejszego paragrafu, stosować obowiązujące przepisy służbowe.

§ 21.

Dla dokonania w należytym czasie wymiaru opłat szynkarskich na r. 1911 można będzie począwszy już od 1. lipca 1910 wydać na podstawie postanowień niniejszej ustawy zarządzenia, potrzebne do przygotowania tego wymiaru.

Art. II.

Moc obowiązującą ustawy z dnia 13. lutego 1903 Dz. u. kr. Nr. 24, o poborze krajowej opłaty konsumcyjnej od piwa przedłuża się pod warunkami w tej ustawie unormowanymi do 31. grudnia 1920.

Celem dalszego wzmocnienia skarbu krajowego i ze względu na uwolnienie konsumcyi piwa od ciężarów wskutek zniesienia prawa propinacyi podwyższa się wspomnianą opłatę krajową z wyłączeniem obszarów obejmujących miasta Lwów i Kraków, a uznanych pod względem podatku spożywczego, za zamknięte począwszy od 1. stycznia 1911 do 31. grudnia 1920 na 8 K od hektolitra. Gdyby jednakowoż dochód z opłaty od piwa po 8 K przekroczył w jednym roku kwotę 10 milionów K, natenczas ma nastąpić odpowiednie zniżenie wymiaru opłaty krajowej.

Co do uzupełniającego opodatkowania zapasów piwa z dniem 1. stycznia 1911 roku zastosowane będą analogicznie odnośne postanowienia ustawy w pierwszym ustępie powołanej.

Art. III.

Z dochodu uzyskanego z opłat pobieranych na mocy niniejszej ustawy (Art. I. i II.) przekazywać się będzie corocznie począwszy od roku 1911

tym miastom, którym przysługuje na ich obszarze z mocy ustawy z dnia 22. kwietnia 1889 Dz. u. kr. Nr. 30 (§ 42) wyłączne prawo propinacyi do końca roku 1910, kwotę dwu milionów dwieście pięćdziesiąt tysięcy koron. Rozdział tej kwoty ma nastąpić według klucza, ustalonego osobną ustawą krajową.

Art. IV.

Rozporządzenie wykonawcze do niniejszej ustawy wyda c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z c. k. krajową Dyrekcyą skarbu i Wydziałem krajowym.

Art. V.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i Mojemu Ministrowi skarbu w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

Wiedeń, dnia 20. grudnia 1905.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r. **Kosel** w. r.

Nr. 12.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z 12. stycznia 1906 L. 1203, w przedmiocie zezwolenia gminie Bohorodczany na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, miodu i piwa.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zezwala gminie Bohorodczany na mocy § 83 ustawy z 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51 i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, miodu i piwa, przyzwolonych jej pierwotnie ustawą z 17. kwietnia 1895 Dz. u. kr. Nr. 35,

a to na rok 1906 w wysokości w powyższej ustawie ustanowionej pod warunkiem, że powyższe opłaty nie mogą być żądane za czas ubiegły przed ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia, tudzież że wódka ma być wolną od opłaty we wszystkich tych wypadkach, w których wolną jest od podatku państwowego po myśli ces. rozporządzenia z 17. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 102 część II.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1906. Wydano i rozesłano dnia 25. stycznia 1906. Część II.

Nr. 13.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 12. grudnia 1905 L. 158.446, o przedkładaniu władzom podatkowym wykazów poborów służbowych dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego na rok 1906 oraz fasyi do podatku osobisto-dochodowego i podatku rentowego na rok 1906.

W myśl §§ 138 i 202 oraz § 201 ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220 względnie artykułów 18 i 21 rozporządzenia wykonawczego do działu III., artykułów 29 i 43 rozporządzenia wykonawczego do działu IV. tejże ustawy, oraz rozporządzenia c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 24. lipca 1904 Dz. p. p. Nr. 82, wyznacza c. k. krajowa Dyrekcya skarbu:

A) do przedkładania wykazów poborów służbowych dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego na rok 1906 — termin od 1. do 31. stycznia 1906.

B) do przedkładania fasyj w celu wymiaru podatku rentowego i podatku osobisto-dochodowego na rok 1906 — termin do 31. stycznia 1906.

Wykazy ad A) przedkładać mają służbodawcy co do osób pobierających płace służbowe, lub pensye emerytalne, o ile te płace, lub emerytury co do jednej osoby kwotę 1200 K rocznie przenoszą.

W wykazach tych należy podać kwotę stałych i zmiennych poborów wypłaconych faktycznie w roku 1905.

Przy poborach zmiennych byłoby wskazanem, aby służbodawcy wykazywali pobory tak z roku 1905, jak również z tych lat poprzednich, które są miarodajne dla obliczenia przeciętnego dochodu z tychże poborów, podlegającego opodatkowaniu na rok 1906.

Odnośne wykazy sporządzić należy na przepisanych drukach, których udzielać będą władze podatkowe stronom interesowanym na żądanie bezpłatnie.

Do przyjmowania wykazów kompetentną jest ta władza podatkowa, w której okręgu mieszka służbodawca, względnie znajduje się dotyczące przedsiębiorstwo.

Co do następstw nieprzedłożenia tych wykazów, lub zeznań nieprawdziwych odsyła się strony interesowane do postanowień §§ 240, 241 i 243 ustęp 6 i 244 powołanej na wstępie ustawy.

Co do obowiązku opłaty podatków i przedkładania fasyj pod B) wspomnianych zauważa się w szczególności co następuje:

1. Do opłaty podatku rentowego obowiązane są wszystkie osoby fizyczne i prawne pobierające dochód, określony w § 124 powołanej ustawy z wyjątkiem osób wymienionych w § 125 odnośnie do dochodu w tym paragrafie bliżej określonego.

Osoby, których łączny dochód (ze wszystkich źródeł) nie przenosi rocznie 1200 K obowiązane są do przedłożenia fasyi w celu wymiaru podatku rentowego tylko w tym razie jeżeli zostaną do tego przez władzę podatkową indywidualnie zawezwane.

Osoby z dochodem łącznym (z jakichkolwiek źródeł) ponad 1200 K rocznie, obowiązane są natomiast do przedłożenia wspomnianych fasyj już wskutek niniejszego obwieszczenia bez względu na wysokość dochodu podatkowi rentowemu podlegającego, oraz bez względu na to, czy zostały lub nie zostały przez władzę podatkową do przedłożenia fasyi zawezwane.

W myśl § 139 ustawy wyżej powołanej uwolnione są jednak od obowiązku przedłożenia fasyi do podatku rentowego, o ile nie zostaną do tego przez władzę podatkową specyalnie zawezwane te osoby, które:

a) opłacały już podatek rentowy w poprzednim roku podatkowym,

b) nie zmieniły od tego czasu swojego miejsca zamieszkania,

c) nie uzyskały wyższego dochodu.

W takim razie nastąpi wymiar podatku rentowego na rok 1906 bez fasyi od takiej samej kwoty jak w roku poprzednim.

W razie ustania poboru, podatkowi rentowemu podlegającego, wskazanem jest przeto dla uniknięcia ewentualnego wymiaru podatku na rok 1906 donieść o tem kompetentnej władzy podatkowej I. instancyi w terminie wyżej wyznaczonem.

Zresztą zaznacza się, że obowiązek przedkładania fasyj w celu wymiaru podatku rentowego dotyczy tylko tych dochodów temuż podatkowi podlegających, do których nie odnoszą się postanowienia § 133 powołanej ustawy co do ściągania i odwożenia podatku rentowego przez dłużnika, dochód dotyczący wypłacającego.

2. Do opłaty podatku osobisto-dochodowego obowiązane są wszystkie te osoby fizyczne, wymienione w § 153 ustawy, których dochód, temuż podatkowi podlegający 1200 K rocznie przenosi, z wyłączeniem jednak osób,

wymienionych w § 154 ustawy, odnośnie do dochodu w tym paragrafie bliżej określonego.

Osoby, których dochód nie przenosi rocznie 2000 K, obowiązane są do przedłożenia fasyi w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego tylko w takim razie, jeżeli zawezwane zostaną do tego indywidualnie przez władzę podatkową, lub przez przewodniczącego komisyi szacunkowej.

Osoby z dochodem rocznym ponad 2000 K, przedłożyć winne wspomnianą fasyę już wskutek niniejszego obwieszczenia, bez względu na to, czy zostały, lub nie zostały do przedłożenia fasyi zawezwane.

3. Sposób obliczenia dochodu i sporządzenia fasyi określają co do podatku rentowego §§ 128—130 i 138 ustawy, oraz artykuły 13—16 i 20 rozporządzenia wykonawczego do działu III. tej ustawy, zaś co do podatku osobisto-dochodowego §§ 156—171 i 202 ustawy, oraz artykuły 32 i 33 względnie 3—28 rozporządzenia wykonawczego do działu IV. powołanej ustawy.

Tak fasye w celu wymiaru podatku rentowego, jak również fasye w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego przedkładać można bądź pisemnie na przepisanych drukach, bądź też zeznawać ustnie do protokołu u właściwych władz podatkowych.

Dochód z poszczególnych źródeł zeznawać należy w walucie koronowej w rubrykach fasyi, na ten cel przeznaczonych.

Potrzebne druki udzielane będą stronom interesowanym bezpłatnie przez władze podatkowe I. instancyi.

Do odbierania wspomnianych fasyi powołane są w regule te władze podatkowe I. instancyi, w których okręgu obowiązany do opłaty podatku rentowego, lub podatku osobisto-dochodowego stale mieszka.

Co do osób prawnych obowiązanych do opłaty podatku rentowego, powołana jest do przyjęcia dotyczącej fasyi ta władza podatkowa I. instancyi, w której okręgu osoba prawna ma swoją siedzibę.

Wyjątki od tych zasad określają co do podatku rentowego ustępy 2 i 3 § 132, zaś co do podatku osobisto-dochodowego ustępy 2 i 3 § 176 ustawy.

Osoby, które osiedlą się w ciągu roku 1906 w jednym z krajów reprezentowanych w Radzie Państwa, a posiadają dochód podlegający podatkowi rentowemu, lub podatkowi osobisto-dochodowemu, obowiązane będą w myśl §§ 145 i 228 ustawy donieść o tem właściwej władzy podatkowej w przeciągu dni 14 po osiedleniu się, dołączając przepisaną fasyę.

To samo dotyczy tych osób, które uzyskają w roku 1906 stałe pobory służbowe, przenoszące rocznie 1200 koron.

Osoby te dopełnić winne wspomnianego obowiązku najpóźniej w dniach 14 po uzyskaniu dotyczących poborów.

Niedopełnienie tego obowiązku stanowi zatajenie podatkowe.

W jakich zresztą wypadkach dopuszcza się kontrybuent obowiązany do opłaty podatku rentowego lub podatku osobisto-dochodowego ukrócenia, lub zatajenia podatkowego i jakim z tego powodu podlega karom, określają §§ 239 i 243, oraz §§ 241 i 244 ustawy.

Kontrybuentów, którzy fasye do wymiaru podatku rentowego, lub podatku osobisto-dochodowego na rok 1906 zeznawać chcą protokolarnie, wzywa się, aby to we własnym interesie dla uniknięcia natłoku i powstającej stąd straty czasu, jak najrychlej uskutecznili.

Dotyczy to w szczególności fasyj do podatku osobisto-dochodowego, co do których upoważniono władze podatkowe do wyznaczenia w miarę potrzeby kontrybuentom do ustnego zeznawania fasyi, odpowiednich terminów.

Gdzie przeto zarządzenia takie nastąpią, zechcą strony interesowane we własnym interesie do nich jak najściślej się zastosować.

Lwów, dnia 12. grudnia 1905.

Korytowski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1906. Wydano i rozesłano dnia 30. stycznia 1906. **Część III.**

Nr. 14.

Instrukcya

dla autoryzowanych przez władzę górniczą inżynierów górniczych

w okręgu c. k. Starostwa górniczego w Krakowie

z dnia 20. grudnia 1905, L. 4184.

W miejsce obecnie obowiązującej instrukcyi dla autoryzowanych przez władzę górniczą inżynierów górniczych z dnia 1. stycznia 1890, L. 2104 z r. 1889, ogłoszonej w Dzienniku ustaw krajowych pod Nr. 3 z r. 1890, wchodzą w życie z dniem 1. stycznia 1906 następujące postanowienia:

Biuro i godziny biurowe.

§ 1. Inżynier górniczy ma zamieszkać w obranej siedzibie, ma on podać władzy górniczej swój dokładny adres, jako też powiadomić ją o każdej zmianie swego mieszkania, zaś u wejścia do tegoż, względnie przy wejściu do jego osobnego biura, uwidocznić godziny, w których można go tam zastać, jak też nazwisko i miejsce zamieszkania osoby, którą upoważnił za siebie do odbioru wszystkich pism podczas jego nieobecności.

Urlopy.

§ 2. Bez poprzedniego doniesienia władzy górniczej nie może on bez przerwy opuszczać swojej siedziby na dłużej, jak na przeciąg ośmiu dni.

Miałaby jego nieobecność trwać nie dłużej. jak przypuszczalnie cztery tygodnie, to wystarcza donieść o tem do c. k. Urzędu górniczego okręgowego.

Gdyby jednakże nieobecność inżyniera górniczego w miejscu jego siedziby miała bez przerwy trwać dłużej niż cztery tygodnie, to ma on, w takim wypadku, na to uzyskać z c. k. Starostwa górniczego w drodze c. k. Urzędu górniczego okręgowego formalny urlop.

Prowadzenie czynności.

§ 3. Dla wszystkich aktów, które wykona inżynier górniczy jako organ pomocniczy władz górniczych i na które wydaje pisemne załatwienie, ma on prowadzić chronologiczny spis (dziennik czynności) i posługiwać się własną pieczęcią zawodową na sporządzonych przez siebie pisemnych załatwieniach tych aktów.

§ 4. Dziennik czynności należy prowadzić według dołączonego formularza.

§ 5. Do dziennika czynności należy zaciągać, numerując w chronologicznym porządku, nietylko akta samego inżyniera górniczego, oznaczone w § 3, jako też wszystkie przezeń w jego zawodzie sporządzone referaty, które nie stanowią bezpośredniego załatwienia już zaprotokołowanego aktu, ale także i wszystkie do tychże odnoszące się obce korespondencye.

Natomiast wolno inżynierowi górniczemu używać tego samego dziennika czynności do wciągania tam wszystkich innych technicznych spraw, dotyczących górnictwa, które mu bezpośrednio zostały poruczone przez przedsiębiorców górniczych w myśl § 3 rozporządzenia c. k. Ministerstwa rolnictwa z 23. maja 1872, Dz. ust. p. Nr. 70, oraz korespondencyi, pozostającej z tem w związku.

§ 6. Liczby dziennika czynności zaczynają się od jeden z rozpoczęciem urzędowej działalności inżyniera górniczego, a następnie od każdego 1. stycznia i biegną bez przerwy do końca grudnia z unikaniem ułamków, przeskoczeń lub powtarzania tej samej liczby.

Z końcem każdego roku należy zamknąć dziennik czynności i na żądanie c. k. Starostwa górniczego przedłożyć go do przejrzenia.

§ 7. Poszczególne akta czynności, które po myśli § 5 należą do dziennika czynności, należy zaopatrzyć datą ich odbioru i liczbą, pod którą wciągnięto je do tego dziennika, a po załatwieniu należy je wraz z referatami lub odbitkami załatwienia, po uporządkowaniu we fascykuły wedle porządku chronologicznego lub według ich łączności przedmiotowej, przechować w osobnej, na ten cel założonej registraturze.

Również należy sporządzić dla każdego pomiaru czystopis wszystkich pomiarowych zapisów i obliczeń wraz z potrzebnymi pomocniczymi rysunkami, podając w nagłówku miejsce, czas i cel pomiaru, jako też oznaczenie użytego instrumentu, a po zeszyciu, złożyć go do registratury i równocześnie zanotować w osobnym dla tych aktów prowadzić się mającym spisie.

W wypadku zgaśnięcia upoważnienia lub w razie zgonu inżyniera górniczego, ma tenże, względnie jego prawni następcy, nadesłać do c. k. Starostwa górniczego i tamże deponować pieczęć zawodową oraz wszystkie akta, protokoły, mapy, notaty pomiarowe i t. p., które dotyczą czynności urzędowych, wykonanych z polecenia władzy górniczej (§§ 1 i 2 rozporządzenia c. k. Ministerstwa rolnictwa z 23. maja 1872, Dz. u. p. Nr. 70).

Pieczęć zawodowa.

§ 8. Pieczęć zawodowa ma zawierać:

a) imię i nazwisko inżyniera górniczego,
b) jego tytuł „zaprzysiężony inżynier górniczy“,
c) jego siedzibę i
d) znaki górnicze: perlik i żelazo (⚒).

Taryfa należytości.

§ 9. Za pomiary, podjęte z polecenia władzy górniczej, jak też za czynności w charakterze rzeczoznawcy dla tejże, czy to na żądanie stron, czy też na wezwanie z urzędu, należą się inżynierowi górniczemu za niego i za jego pomocniczych pracowników (pomocnicy i robotnicy), ale za tych tylko w tym wypadku, gdy ich użycie jest konieczne i gdy właściciel zakładu lub jego reprezentant sam ich nie dostarczył:

a) należytości podróżowe,
b) zapłata (honoraryum),
c) wynagrodzenie za osobne wydatki.

Należytości podróżowe.

§ 10. Należytości podróżowe inżyniera górniczego i jego pomocników, pod którymi rozumieć należy techników górniczych, przyjętych na praktykę przez inżyniera górniczego, należy liczyć według postanowień, zawartych w rozporządzeniu c. k. Ministerstwa rolnictwa i skarbu z 23. kwietnia 1874,

Dz. u. p. Nr. 47, o należytościach podróżowych dla urzędników VIII klasy rangi przy władzach górniczych.

Koszta za jazdę do lub z dworców kolei i stacyi parowców, milowe i pocztowe można liczyć bez względu na to, czy inżynier górniczy tę podróż sam dla siebie lub razem z innymi rządowymi organami przedzięwział, a względnie mógł ją przedsięwziąć.

§ 11. Za dostarczonych przez inżyniera górniczego robotników można liczyć koszta podróży tylko przy użyciu kolei żelaznej lub parowców i to na kolejach żelaznych III., a na statkach parowych II. klasą.

Zapłata (honoraryum).

§ 12. Inżynierowi górniczemu należy się za dzień tytułem zapłaty (włącznie ze strawnem):

1. za pracę w jego kancelaryi 25 K;
2. za pracę poza domem (poza kancelaryą):
   a) na powierzchni 35 K;
   b) w kopalni 45 K.

Honoraryum pod 2 podnosi się:

α) o 5 K w razie pozostania przez noc,

β) o 5 K za wszystkie prace w otwartem polu podczas słoty lub śnieżycy, przy temperaturze poniżej 0° lub w wysokich górach,

γ) o 10 K przy zajęciu w mokrych lub gorących (30° C) kopalniach,

δ) o 10 K przy zajęciu w kopalniach, których chodniki nie są wyższe jak 1·5 *m*,

ε) o 10 K za wszelką pracę w kopalniach lub na powierzchni, którą musiano przedsiębrać w nocy lub w niedziele i dnie świąteczne.

3. Za dnie podróży, których inżynier górniczy użył wyłącznie na podróż, należą się mu tytułem wynagrodzenia za stratę czasu 4 K za każdą godzinę podróży.

Należytości, ustanowione powyżej pod liczbami 1, 2 a) i b), dalej pod β do ε tego paragrafu, można w wypadkach, które wymagały nadzwyczajnej pracy, aż do podwójnej wysokości podwyższyć, a przeciwnie można je wyjątkowo (n. p. przy dłużej trwającem zajęciu, w bardzo prostych wypadkach i t. d.) do $^3/_5$ normalnej wysokości obniżyć.

§ 13. Inżynierowi górniczemu należy się dziennie za każdego pomocnika 10 K honoraryum (w które i strawne jest już wliczone), a za każdego robotnika 5 K. W wypadkach oznaczonych w § 12 α do ε zwiększają się te kwoty dla pomocnika o $^2/_5$ a dla robotnika o $^1/_5$.

§ 14. Gdyby się zeszło kilka warunków podwyższenia dziennej zapłaty, wyszczególnionych w § 12 α do ε, w takim razie można każdy z nich uwzględnić przez wliczenie odpowiedniej kwoty w to wyższe honoraryum (§§ 12 i 13). Przy tem nie stanowi żadnej dalszej różnicy, czy dzienną pracę musiano wykonać całkowicie albo też tylko częściowo w warunkach, uzasadniających podwyższenie zapłaty. Natomiast ustanawia się to ograniczenie, że kwotę oznaczoną w ustępach β, γ i ε, raz tylko wolno wstawić w rachunek, bez względu na to, czy zachodzi tylko jeden lub też kilka pod jedną literą zestawionych momentów, uzasadniających podwyższenie.

Wynagrodzenie za osobne wydatki.

§ 15. Inżynier górniczy ma prawo do osobnego wynagrodzenia:

1) za użycie dostarczonych instrumentów, a to za każdy dzień pracy:
   przy robotach na powierzchni 1 K,
   „ „ w kopalni 2 K;
2) za opłaty pocztowe, telefoniczne, telegraficzne i stemplowe, jako też za opłatę posłańców;
3) za inne wydatki w gotówce na materyały rysunkowe, papier i t. d.

Czas trwania pracy.

§ 16. Czas pracy oznacza się na 6 godzin dziennie, tak dla robót w kopalni, jak i na powierzchni.

Jeżeli praca trwała krócej, to przy zatrudnieniu poza domem, liczy się cały dzień, zaś przy robotach w domu, tyle tylko czasu, ile rzeczywiście użyto.

Jeżeli praca jednego i tego samego dnia trwała dłużej niż 6 godzin, natenczas można do zapłaty, przypadającej po myśli §§ 12 do 14 za normalny sześciogodzinny czas pracy, doliczyć, w razie dostarczenia dowodu, kwotę należącą się za ten dłuższy czas.

Skrócenie czasu dziennej pracy lub zupełne jej przerwanie przed ukończeniem sprawy, należy osobno usprawiedliwić

Czasu podróży w dniach, za które inżynierowi górniczemu przysługuje prawo do zapłaty podług punktu 2 § 12, nie uważa się za czas pracy.

Rozdział należytości taryfowych.

§ 17. Jeżeli inżynier górniczy podczas jednej i tej samej podróży przedsięwziął czynności w interesie różnych właścicieli kopalń, to wspólne należytości rozdzielić należy w odpowiednim stosunku.

Zaliczka na koszta podróży.

§ 18. Na koszta poruczonych mu czynności pozadomowych (pozakancelaryjnych) ma inżynier górniczy prawo żądać odpowiedniej zaliczki od dotyczących właścicieli kopalń, w drodze władzy górniczej.

Wykaz należytości.

§ 19. Wykaz, który ma przedłożyć inżynier górniczy dla każdej sprawy, musi w nagłówku podawać przedmiot tej sprawy i odnośne polecenie władzy górniczej, a w tekscie dokładny chronologiczny spis podróży i czynności codziennie wykonanych, przypadające za to należytości, okoliczności uzasadniające prawo do podwyższenia honoraryum (§§ 12 do 14) i wyszczególnienie wszystkich wydatków, które się ma inżynierowi osobno wynagrodzić (§ 15). Te dane należy w wykazie w ten sposób wyszczególnić, ażeby można było sprawdzić bez trudności, czy są słuszne i czy są należycie rozdzielone.

Utrata należytości taryfowych.

§ 20. Jeżeli praca, wykonana przez inżyniera górniczego, okaże się tak niezupełną lub niedokładną, że się musi zarządzić ponowne jej wykonanie, wówczas traci inżynier górniczy wszelkie prawo do oznaczonych wyżej należytości taryfowych i ma zwrócić także otrzymaną ewentualnie zaliczkę na należytości.

Jeżeli się jednak wadliwości dadzą usunąć, natenczas obowiązanym będzie inżynier górniczy potrzebne dodatkowe czynności wykonać całkiem na własny koszt.

Grzywny.

§ 21. Grzywny, nałożone na inżynierów górniczych po myśli § 19 rozporządzenia c. k. Ministerstwa rolnictwa z 23. maja 1872, Dz. u. p. Nr. 70, wpływają do kas brackich, które oznaczy c. k. Starostwo górnicze od wypadku do wypadku.

C. k. Starostwo górnicze

Kraków, dnia 20. grudnia 1905.

C. k. Starosta górniczy:
Wachtel w. r.

Wzór dziennika czynności.

Liczba bież.	Dzień i miesiąc nadejścia	Od kogo akt nadszedł oraz data i liczba tegoż	Treść aktu	Treść załatwienia i komu je wydano	Liczba następna i poprzednia	Data		Znak registratury
						załatwienia	ekspedycyi lub doręczenia	

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1906. Wydano i rozesłano dnia 24. lutego 1906. Część IV.

Nr. 15.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 2. lutego 1906 L IV. $\frac{518}{3}$ D/17.

Niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości ustanowiony na podstawie § 42 części I. przepisów wykonawczych do ustawy wojskowej program czynności ruchomych komisyi poborowych głównego poboru wojskowego w r. 1906.

W okręgu c. i k. komendy

Komenda uzupełn. Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa powiat	Stawiennictwa miejsce
13.	I.	Podgórze	Podgórze
		Kraków powiat	Kraków
		Bochnia	Bochnia
		Kraków miasto	Kraków
		Wieliczka	Wieliczka
			Dobczyce
	II.	Chrzanów	Chrzanów
			Jaworzno
			Krzeszowice
20.	I.	Grybów	Grybów
		Gorlice	Gorlice
			Biecz
		Limanowa	Limanowa
			Mszana Dolna
		Nowy Sącz	Muszyna
			Nowy Sącz
		Nowy Targ	Nowy Targ
			Krościenko
56.	I.	Żywiec	Żywiec
		Biała	Oświęcim
			Biała
			Kęty
		Myślenice	Maków
			Jordanów
			Myślenice
		Wadowice	Wadowice
			Zator
			Kalwarya
57.	I.	Brzesko	Brzesko
			Wojnicz
			Zakliczyn

Dnie poboru w miesiącu	
marcu	kwietniu

1. korpusu w Krakowie.

marcu	kwietniu
1. 2. 3. 5. 6.	
7. 8. 9. 10. 12. 13. 14.	
16. 17. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 26. 27. 28. 29. 30. 31.	
	2. 3. 4. 5. 6. 7. 9. 10.
	19. 20. 21. 23. 24.
	26. 27. 28. 30.
1. 2. 3. 5. 6. 7.	
8. 9.	
10. 12. 13.	
1. 2. 3. 5.	
7. 8. 9. 10. 12.	
14. 15. 16.	
19. 20. 21. 22. 23. 24.	
26. 27. 28.	
30. 31.	2.
	3. 4. 5. 6. 7. 9. 10. 18. 19.
	21. 23. 24. 25. 26.
	28. 30.
1. 2. 3. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 12. 13.	
15. 16. 17.	
19. 20. 21. 22. 23.	
24. 26. 27. 28.	
30. 31.	
	2. 3. 4.
	6. 7. 9. 10.
	17. 18. 19. 20. 21.
	23. 24.
	26. 27. 28. 30.
1. 2. 3. 5. 6. 7.	
8. 9.	
12. 13.	

Komenda uzupełn. Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa	
		powiat	miejsce
57.	I.	Jasło	Żmigród Nowy
			Jasło
		Pilzno	Brzostek
			Pilzno
		Tarnów	Tarnów
			Tuchów
		Dąbrowa	Dąbrowa

W okręgu c. i k. komendy

9.	I.	Żydaczów	Żurawno
			Żydaczów
			Mikołajów
		Stryj	Stryj
			Skole
		Dolina	Bolechów
			Dolina
			Rożniatów
		Kałusz	Kałusz
			Wojniłów
10.	I.	Przemyśl	Przemyśl
			Krzywcza
		Brzozów	Dynów
			Brzozów
		Dobromil	Dobromil
			Bircza
40.	I.	Kolbuszowa	Kolbuszowa
		Tarnobrzeg	Tarnobrzeg
		Mielec	Mielec
		Ropczyce	Debica
			Ropczyce
	II.	Strzyżów	Strzyżów
		Rzeszów	Rzeszów

Dnie poboru w miesiącu	
marcu	kwietniu
15. 16. 17. 19.	
21. 22. 23. 24. 26. 27.	
28. 29.	
30. 31.	2.
	3. 4. 5. 6. 7. 9. 10.
	18. 19. 20.
	21. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 30.

10. korpusu w Przemyślu.

1. 2. 3. 5.	
6. 7.	
8. 9. 10.	
12. 13. 14. 15. 16. 17.	
19. 20. 21. 22. 23.	
24. 26. 27. 28.	
29. 30. 31.	2. 3.
	4. 5. 6. 9.
	19. 20. 21. 23. 24. 25. 26.
	27. 28.
1. 2. 3. 5. 6. 7. 8. 9. 10.	
12. 13. 14.	
16. 17. 19. 20. 21.	
22. 23. 24. 26. 27. 28. 29.	
31.	2. 3. 4. 5. 6.
	18. 19. 20. 21. 23. 24. 25.
1. 2. 3. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 12.	
13. 14. 15. 16. 17. 19. 20. 21. 22.	
23. 24. 26. 27. 28. 29. 30. 31.	2. 3. 4.
	6. 7. 9. 10.
	18. 19. 20. 21. 23. 24. 25.
1. 2. 3. 5. 6. 7.	
9. 10. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 26	

Komenda uzupełn. Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa	
		powiat	miejsce
45.	I.	Lisko	Lutowiska
			Ustrzyki
			Baligród
			Lisko
		Krosno	Krosno
		Sanok	Rymanów
			Sanok
			Bukowsko
77.	I.	Drohobycz	Drohobycz
		Stary Sambor	Stary Sambor
		Turka	Turka
		Sambor	Sambor
89.	I.	Jaworów	Jaworów
			Krakowiec
		Rawa Ruska	Rawa Ruska
		Gródek Jagielloński	Janów
			Gródek Jagielloński
		Rudki	Rudki
			Komarno
	II.	Mościska	Mościska
			Sądowa Wisznia
90.	I.	Przeworsk	Przeworsk
		Nisko	Nisko
		Łańcut	Leżajsk
			Łańcut
		Jarosław	Jarosław
			Pruchnik
			Radymno
			Sieniawa
	II.	Cieszanów	Cieszanów
			Lubaczów

Dnie poboru w miesiącu	
marcu	kwietniu
1. 2. 3.	
5. 6. 7.	
9. 10. 12. 13.	
15. 16. 17. 19. 20.	
21. 22. 23. 24. 26. 27. 28. 29. 30. 31.	
	2. 3. 4. 5.
	9. 10. 18. 19. 20. 21.
	23. 24. 25. 26.
1. 2. 3. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 12. 13. 14. 15. 16.	
17. 19. 20. 21. 22. 23. 24.	
26. 27. 28. 29. 30. 31.	2. 3. 4.
	6. 9. 10. 18. 19. 20. 21. 23. 24.
1. 2. 3. 5. 6.	
7. 8. 9. 10.	
12. 13. 14. 15. 16. 17. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 26.	
28. 29. 30 31.	
	2. 3. 4. 5. 6.
	18. 19. 20. 21.
	23. 24. 25. 26. 27.
27. 28. 29. 30. 31.	
	2. 3. 4.
1. 2. 3. 5. 6. 7.	
8. 9. 10. 12. 13. 14. 15.	
16. 17. 19. 20. 21. 22. 23. 24.	
26. 27. 28. 29. 30. 31.	
	2. 3. 4. 5.
	6. 9. 10.
	18. 19. 20. 21.
	23. 24. 25. 26.
	18. 19. 20. 21. 23.
	24. 25. 26. 27. 28. 30.

Komenda uzupełn. Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa powiat	miejsce
		W okręgu c. i k. komendy	
15.	I.	Zbaraż	Zbaraż
		Trembowla	Trembowla
		Skałat	Skałat
		Tarnopol	Tarnopol
24.	I.	Śniatyn	Śniatyn
		Peczeniżyn	Peczeniżyn
	II.	Kosów	Kosów
			Żabie
		Kołomyja	Kołomyja
30.	I.	Sokal	Sokal
		Lwów miasto	Lwów
		Lwów powiat	Lwów
	II.	Żółkiew	Żółkiew
			Mosty Wielkie
55.	I.	Przemyślany	Gliniany
			Przemyślany
		Rohatyn	Bursztyn
			Bołszowce
			Rohatyn
		Podhajce	Podhajce
	II.	Bóbrka	Bóbrka
			Chodorów
		Brzeżany	Brzeżany

Dnie poboru w miesiącu	
marcu	kwietniu
11. korpusu we Lwowie.	
1. 2. 3. 5. 6. 7.	
9. 10. 12. 13. 14. 15. 16. 17.	
19. 20. 21. 22. 23. 24. 26. 27. 28. 29. 30.	
	2. 3. 4. 5. 6. 9. 10. 18. 19. 20. 21. 23. 24. 25.
15. 16. 17. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 26.	
	23. 24. 25. 26. 27.
22. 23. 24. 26. 27. 28. 29. 30. 31.	
	2. 3.
	6. 9. 10. 18. 19. 20. 21. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 30.
1. 2. 3. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 12. 13. 14. 15.	
17. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 26. 27. 28. 29. 30. 31.	
	2. 3. 4. 5. 6. 9. 10. 18. 19. 20. 21. 23. 24.
1. 2. 3. 5. 6. 7. 8. 9. 10.	
12. 13. 14. 15.	
1. 2. 3. 5.	
7. 8. 9. 10. 12.	
14. 15. 16. 17.	
19. 20. 21.	
23. 24. 26. 27. 28. 29.	
31.	2. 3. 4. 5. 6. 9. 10. 18. 19. 20. 21.
1. 2. 3. 5. 6.	
8. 9. 10. 12. 13.	
15. 16. 17. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 26. 27. 28.	

Komenda uzupełn. Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa	
		powiat	miejsce
58.	I.	Nadwórna	Nadwórna
		Bohorodczany	Bohorodczany
		Stanisławów	Halicz
			Stanisławów
	II.	Tłumacz	Tłumacz
		Horodenka	Obertyn
			Horodenka
80.	I.	Złoczów	Złoczów
		Zborów	Zborów
		Brody	Załośce
			Brody
	II.	Kamionka Strumiłowa	Kamionka Strumiłowa
95.	I.	Buczacz	Buczacz
		Zaleszczyki	Zaleszczyki
			Tłuste
		Czortków	Czortków
	II.	Borszczów	Borszczów
			Mielnica
		Husiatyn	Kopyczyńce
			Husiatyn

Lwów, dnia 2. lutego 1906.

Dnie poboru w miesiącu	
marcu	kwietniu
1. 2. 3. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 12.	
14. 15. 16. 17. 19. 20. 21. 22. 23.	
26. 27. 28. 29. 30. 31.	
	2. 3. 4. 5. 6. 9. 10.
1. 2. 3. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 12. 13. 14. 15. 16.	
19. 20. 21. 22.	
24. 26. 27. 28. 29. 30. 31.	2.
1. 2. 3. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 12. 13. 14. 15. 16.	
19. 20. 21. 22. 23. 24. 26.	
28. 29. 30. 31.	2. 3.
	5. 6. 9. 10. 18. 19. 20. 21. 23. 24. 25. 26.
1. 2. 3. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 12. 13. 14. 15. 16.	
1. 2. 3. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 19.	
21. 22. 23. 24. 26. 27.	
29. 30. 31.	2. 3. 4.
	6. 9. 10. 18. 19. 20. 21. 23. 24. 25.
1. 2. 3. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 12.	
14. 15. 16. 17. 19. 20. 21.	
23. 24. 26. 27. 28. 29. 30.	
	2. 3. 4. 5. 6. 9.

Nr. 16.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 11. stycznia 1906 L. 347, w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Żółkwi.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Żółkwi, dla dorosłych na 1 K 25 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 62 h dziennie począwszy od 1. października 1905 roku.

We Lwowie, dnia 11. stycznia 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 17.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 13. stycznia 1906 L. 346, w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Zaleszczykach.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Zaleszczykach, dla dorosłych na 1 K 12 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 60 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1906 roku

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 18.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 16. stycznia 1906 L. 3212, w przedmiocie zezwolenia gminie Nadwórna na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i od piwa.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, na mocy § 83 ustawy gminnej z dnia 3. lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 51, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie m. Nadwórna na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i od piwa, wprowadzonych w powyższej gminie ustawą z dnia 26. stycznia 1888, Dz. u. kr. Nr. 23, a przedłużonych ostatnio tutejszem rozporządzeniem z dnia 20. lutego 1903, Dz. u. kr. Nr. 30, a to na dalszych lat trzy, począwszy od roku 1906 w wysokości oznaczonej w przytoczonej wyżej ustawie z dnia 26. stycznia 1888, Dz. u. kr. Nr. 23, atoli pod warunkiem, że opłaty te nie będą żądane za czas ubiegły przed ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia, tudzież, że od opłaty tej będzie wolna wódka we wszystkich tych wypadkach, w których uwolnioną jest ona na mocy cesarskiego rozporządzenia z dnia 17. lipca 1899, Dz. u. p. Nr. 120, część II., od państwowego podatku konsumcyjnego.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 19.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 2. stycznia 1906 L. 123.804/1905, w przedmiocie zezwolenia gminie Brzozów na dalszy pobór opłaty gminnej od piwa.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, na mocy § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 51,

za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Brzozów na dalszy pobór opłaty gminnej od piwa, nadanej gminie pierwotnie ustawą z dnia 17. kwietnia 1895, Dz. u. kr. Nr. 38, a to do końca roku 1909, w wysokości 2 K 40 h od hektolitra.

We Lwowie, dnia 2. stycznia 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 20.

Ustawa

z dnia 14. stycznia 1906, w przedmiocie zezwolenia gminie Knihinin kolonia, powiatu Stanisławowskiego, na pobór opłaty gminnej od psów.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam:

§ 1.

Gminie Knihinin kolonia, zezwala się na pobór na przeciąg lat pięciu opłaty gminnej od każdego psa w gminie utrzymywanego po 2 K rocznie.

§ 2.

Postanowienie wykonawcze oraz wskazanie wypadków, w których dozwolonem będzie uwolnienie od opłaty, określi uchwała Rady gminnej, podlegająca zatwierdzeniu Wydziału krajowego.

W każdym razie wolne od opłaty są psy trzymane na uwięzi, oraz psy do celów wojskowych utrzymywane.

§ 3.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Schönbrunn, dnia 14. stycznia 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 21.

U s t a w a

z dnia 14. stycznia 1906, w przedmiocie zezwolenia gminie Zator, powiatu Wadowickiego, na pobór opłaty gminnej od psów.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

§ 1.

Gminie Zator, zezwala się na pobór opłaty gminnej od każdego psa w gminie utrzymywanego w wysokości 3 K rocznie.

§ 2.

Postanowienia wykonawcze oraz wskazanie wypadków, w których dozwolonem będzie uwolnienie od opłaty, określi uchwała Rady gminnej, podlegająca zatwierdzeniu Wydziału krajowego.

W każdym razie wolne od opłaty są psy trzymane na uwięzi, oraz utrzymywane do celów wojskowych.

§ 3.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Schönbrunn, dnia 14. stycznia 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 22.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 20. stycznia 1906 L. 4401, w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Przemyślu.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Przemyślu, dla dorosłych na 1 K 36 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 70 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1906 roku.

We Lwowie, dnia 20. stycznia 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 23.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 22. stycznia 1906 L. 4402, w sprawie podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Kołomyi.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym

w Kołomyi, dla dorosłych na 1 K 40 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 70 h dziennie, począwszy od 1. stycznia 1906 roku.

We Lwowie, dnia 22. stycznia 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 24.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 22. stycznia 1906 L. 782/pr.

Jego ces i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 10. stycznia 1906 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 11. października 1905 o poborze dodatków gminnych do państwowych podatków bezpośrednich w gminie Bór Wilkowski, powiatu Bialskiego.

Uchwała

Gminie Bór Wilkowski, powiat Biała, zezwala się na pokrycie niedoborów budżetowych pobierać w latach 1905, 1906 i 1907 — 170% dodatek gminny do podatków bezpośrednich z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego.

Co niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 25.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 25. stycznia 1906 L. 781/pr.

Jego ces. i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 10. stycznia 1906 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia z 11. października 1905 o poborze dodatków powiatowych od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Przemyślańskim.

U c h w a ł a.

Reprezentacyi powiatowej w Przemyślanach, zezwala się pobierać w roku 1905 czterdziestodziewięcio procentowy (49%) dodatek powiatowy do podatków bezpośrednich (z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego) na pokrycie potrzeb powiatowych, obok 10% ustawowego dodatku na rzecz powiatowego funduszu dróg gminnych.

Co niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 26.

O b w i e s z c z e n i e

c k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 25 stycznia 1906 L. 982/pr.

Jego ces. i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 12. stycznia 1906 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następujące uchwały galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 7. listopada i z dnia 9. listopada 1905 o poborze opłat mytniczych w powiatach Zbaraż i Stary Sambor.

I.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Zbarażu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Zbaraż-Podwołoczyska.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I klasy Zbaraż-Podwołoczyska Wydziałowi powiatowemu w Zbarażu, jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tej drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§ 19, 25 i 26 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), przy pomocy pobieranego w myśl § 32 tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania utrzymywanej przez Wydział powiatowy drogi, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w § 35 ust. 2 i 3 wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na dwóch rogatkach według następującego wymiaru:

I. na rogatce w Lubiankach niższych:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

II. na rogatce w Nowem Siole;

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

Z dniem wejścia w wykonanie niniejszej uchwały traci moc obowiązującą koncesya z dnia 19. marca 1895 (Dz. u. kr. Nr. 22), przedłużona rozporządzeniami Wydziału krajowego z dnia 27. lutego 1900 (Dz. u. kr. Nr. 35) i z dnia 1. lutego 1905 (Dz. u. kr. Nr. 28), którą nadane było Wydziałowi powiatowemu w Zbarażu prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej ze Zbaraża do Podwołoczysk na jednej rogatce.

II.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Starym Samborze koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostów powiatowych na rogatkach w Starej Soli na Zasadkach, w Starym Samborze, Terszowie, Topolnicy i Turzem.

Art. I.

Radzie powiatowej w Starym Samborze nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta od mostów powiatowych, pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ust. 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43).

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na pięciu rogatkach według następującego wymiaru:

A) na rogatce w Starej Soli na Zasadkach:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

B) na rogatkach w Terszowie i Topolnicy, na każdej z nich osobno:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od była pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 3 (trzy) h;

c) od pięciu świń albo cieląt, także od dziesięciu owiec 2 (dwa) h.

C) na rogatce w Starym Samborze:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

D) na rogatce w Turzem:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 3 (trzy) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

Co niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 27.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 25. stycznia 1906 L. 780/pr.

Jego ces. i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 10. stycznia 1906 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 11. października 1905 o poborze dodatków powiatowych do państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Łańcuckim,

Uchwała

Reprezentacyi powiatowej w Łańcucie, zezwala się pobierać w roku 1905 pięćdziesięcio procentowy (50%) dodatek powiatowy do podatków bezpośrednich (z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego) na pokrycie potrzeb powiatowych, obok 10% ustawowego dodatku na rzecz powiatowego funduszu dróg gminnych

---

Co niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr 28.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 20. stycznia 1906 L. 4213, w przedmiocie zezwolenia gminie Sokołów, powiat Kolbuszowa, na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na zasadzie § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 51 i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Sokołów na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych piwa i miodu, przyzwolonych pierwotnie ustawą z dnia 26. marca 1895, Dz. u. kr.

Nr. 19, a przedłużonych rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 12. czerwca 1900, Dz. u. kr. Nr. 69, a to na przeciąg lat pięciu t. j. od roku 1906 do końca roku 1910 w wysokości oznaczonej w przytoczonej ustawie, jednak pod warunkiem, że opłaty te nie będą żądane za czas ubiegły przed ogłoszeniem odnośnego rozporządzenia Wydziału krajowego i że od tej opłaty wolną będzie wódka we wszystkich tych wypadkach, w których wolną jest ona po myśli cesarskiego rozporządzenia z dnia 17. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 120, część II, od państwowego podatku konsumcyjnego.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 29.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 2. stycznia 1906 L. 123.803/1905, w przedmiocie dodatku gminnego do podatku spożywczego od mięsa i wina w Kopyczyńcach.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, na mocy § 80 ustawy gminnej w brzmieniu ustawy z dnia 18. marca 1888, Dz. u. kr. Nr. 36, oraz za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Kopyczyńce, powiat Husiatyn, na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina na przeciąg dalszych lat pięciu począwszy od roku 1906

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 30.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 16. stycznia 1906 L. 3213, w przedmiocie dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina w gminie Knihinin wieś.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, na mocy § 80 ustawy gminnej w brzmieniu ustawy z dnia 19. marca 1888, Dz. u. kr. Nr. 36, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Knihinin wieś, na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina na lat pięć począwszy od 1. stycznia 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 31.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 11. lutego 1906 L. 3/pr.

Jego ces. i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 26. grudnia 1905 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następujące uchwały galicyjskiego Sejmu krajowego z dnia 11. października względnie z dnia 17. października 1905, o poborze opłat mytniczych w powiatach Kamionka strumiłowa, Rudki i Zbaraż.

I.

Uchwała

o udzieleniu Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Zadwórze-Streptów.

Art. I.

Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta na drodze

powiatowej Zadwórze-Streptów, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43).

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na dwóch rogatkach a to w Nowosiółkach i Streptowie według następującego wymiaru:

I. na rogatce w Nowosiółkach:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu myto drogowe po 4 (cztery) h i myto mostowe po 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych myto drogowe po 2 (dwa) h i myto mostowe po 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego myto drogowe po 1 (jednym) h i myto mostowe po 1 (jednym) h.

II. na rogatce w Streptowie:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Z dniem wejścia w wykonanie niniejszej uchwały traci moc obowiązującą uchwała sejmowa zatwierdzona Najwyższem postanowieniem z dnia 14. kwietnia 1894 (Dz. u. kr. Nr. 35), przedłużona rozporządzeniami Wydziału krajowego z dnia 9. maja 1899 (Dz. u. kr. Nr. 75) i z dnia 7. czerwca 1904 (Dz. u. kr. Nr. 75), która uprawnia Radę powiatową do poboru opłat mytniczych na drodze powiatowej Zadwórze-Lisko.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

II.

U c h w a ł a.

o udzieleniu Radzie powiatowej w Rudkach koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na jeziorze w Błozwi dolnej.

Art. I.

Radzie powiatowej w Rudkach nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta od mostu na jeziorze w Błozwi dolnej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ust. 3. ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43).

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od tej opłaty lub o zniżeniu tejże.

III.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Zbarażu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach gminnych I. klasy Załuże-Berezowica mała i Zbaraż-Buda zbaraska.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta na drogach gminnych I. klasy Załuże-Berezowica mała i Zbaraż-Buda zbaraska Wydziałowi powiatowemu w Zbarażu jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tych dróg z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy, używając środków przewidzianych w §§ 19, 25 i 26 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u kr. Nr. 43), przy pomocy pobieranego w myśl § 32 tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconych dróg w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania utrzymywanych przez Wydział powiatowy dróg zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w § 35 ust. 2. i 3. wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na każdej z powyższych dróg przy jednej rogatce według następującego wymiaru:

I. na drodze Załuże-Berezowica mała:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

II. na drodze Zbaraż-Buda zbaraska:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

Z dniem wejścia w wykonanie niniejszej uchwały traci moc obowiązującą koncesya z dnia 19. marca 1895 (Dz. u. kr. Nr. 22), przedłużona rozporządzeniami Wydziału krajowego z dnia 27. lutego 1900 (Dz. u. kr. Nr. 35) i z dnia 1. lutego 1905 (Dz. u. kr. Nr. 28), którą nadane było Wydziałowi powiatowemu w Zbarażu prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej ze Zbaraża do Berezowicy małej.

Co niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1906. Wydano i rozesłano dnia 20. marca 1906. **Część V.**

Nr. 32.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 3. lutego 1906 L. 9579, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Sokalu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Sokal-Krystonopol na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Sokalu udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 19. marca 1895, Dz. u. kr. Nr. 26, koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Sokal-Krystynopol na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Sokalu przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Sokal-Krystynopol, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 3. lutego 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 33.

U s t a w a

z dnia 9. lutego 1906, o zezwoleniu gminie Bukowsko, powiat Sanok, na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Bukowsko, powiat Sanok, zezwala się pobierać od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy począwszy, do końca r. 1910, opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb sprowadzonych i w niej zużywanych, według następującej taryfy:

1. od jednego hektolitra napojów spirytusowych, których stopień alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 8 K;

2. od jednego hektolitra rumu i słodzonych napojów spirytusowych po 5 K;
3. od jednego hektolitra piwa po 1 K:
4. od jednego hektolitra miodu po 2 K.

Art II.

Do uiszczenia powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na własny użytek, czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Bukowsko.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z dnia 17. lipca 1899 r., Dz. u. p. Nr. 120, cz. II., wolną jest ona od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Dzierżawa dochodu z prawa poboru tych opłat ma być złączoną z dzierżawą prawa propinacyi w gminie Bukowsko, a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązana jest gmina porozumieć się z c. k. Dyrekcyą gal funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w gminie Bukowsko. Gdyby to porozumienie nie przyszło do skutku wolno gminie za zezwoleniem Wydziału krajowego prowadzić pobór tych opłat we własnym zarządzie lub wydzierżawić w drodze publicznej licytacyi.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Schönbrunn, dnia 9. lutego 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 34.

U s t a w a

z dnia 9. lutego 1906, o zezwoleniu gminie Frysztak, powiat Jasło, na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i od piwa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Frysztak, powiat Jasło, zezwala się pobierać począwszy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy do końca roku 1910, opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. Od jednego litra spirytusu dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 4 h, czyli od jednego hektolitra stustopniowego spirytusu po 4 K;

2. od jednego litra wszelkich słodzonych napojów spirytusowych bez względu na ilość zawartego w nich alkoholu po 4 h, czyli od jednego hektolitra po 4 K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 K.

Art. II.

Do uiszczenia powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na własny użytek, czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Frysztak.

Art. IV.

Ta opłata ciąży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w kórych po myśli § 6 ces. rozp. z dnia 17. lipca 1899, Dz. u. p. Nr. 120, cz. II., wolną jest ona od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Dzierżawa dochodu z prawa poboru tych opłat ma być złączona z dzierżawą prawa propinacyi w gminie Frysztak, a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina porozumieć się z c. k. Dyrekcyą gal. funduszu propinacyjnego względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w gminie Frysztak. Gdyby jednak do porozumienia nie przyszło, wolno gminie za zezwoleniem Wydziału krajowego prowadzić pobór tych opłat we własnym zarządzie lub wydzierżawić w drodze publicznej licytacyi.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Schönbrunn, dnia 9. lutego 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 35.

U s t a w a

z dnia 9. lutego 1906, o zezwoleniu gminie Lipnik, powiat Biała, na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Lipnik, powiat Biała, zezwala się pobierać od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy począwszy do końca roku 1910, opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. Od jednego litra spirytusu, w którym zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 8 h, względnie od jednego hektolitra po 8 K;

2. Od jednego litra słodzonych napojów spirytusowych po 4 h, względnie od jednego hektolitra po 4 K;

3. od jednego hektolitra piwa bez wyjątku po 2 K.

Art. II.

Do uiszczenia powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w art. I. wyszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy na własny użytek, czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina polityczna Lipnik.

Art. IV.

Te opłaty ciążą tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z 17. lipca 1899, Dz. u. p. Nr. 120, cz. II., wolną jest ona od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Dzierżawa dochodu z prawa poboru tych opłat ma być złączoną z dzierżawą prawa propinacyi w gminie Lipnik, a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina porozumieć się z c. k. Dyrekcyą gal. funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w gminie Lipnik. Gdyby jednak do porozumienia nie przyszło, wolno gminie za zezwoleniem Wydziału krajowego prowadzić pobór tych opłat we własnym zarządzie lub wydzierżawić w drodze publicznej licytacyi.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Schönbrunn, dnia 9. lutego 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 36.

U s t a w a

z dnia 9. lutego 1906, o zezwoleniu gminie Mszana dolna, powiat Limanowa, na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. 1.

Gminie Mszana dolna, powiat Limanowa, zezwala się pobierać począwszy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy aż do końca roku 1910,

opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. Od jednego litrostopnia alkoholu dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 8 h, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 8 K;

2. od jednego hektolitra rumu, rozolisu i innych słodzonych napojów spirytusowych po 3 K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 K;

4. od jednej flaszki półlitrowej piwa po 1 h.

Art. II.

Do uiszczenia powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy na własny użytek, czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Mszana dolna.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi, ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z dnia 17. lipca 1899, Dz. u. p. Nr. 120, cz. II, wolną jest ona od opłaty państwowej konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Dzierżawa dochodu z prawa poboru tych opłat ma być złączoną z dzierżawą prawa propinacyi w gminie Mszana dolna, a dla przeprowadzania tej

dzierżawy obowiązaną jest gmina uzyskać zgodne porozumienie z Dyrekcyą gal. funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w gminie Mszana dolna.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Schönbrunn, dnia 9. lutego 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 37.

U s t a w a

z dnia 9. lutego 1906, o zezwoleniu gminie m. Komarna, powiat Rudki, na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu i maliniaku.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. 1.

Gminie m. Komarna, powiat Rudki, zezwala się pobierać od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy do końca roku 1910, opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. Od jednego litra spirytusu, którego, stopień alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 16 h, czyli od jednego hektolitra po 16 K;

2. od jednego litra słodzonych napojów spirytusowych, t. j. rozolisów, likierów, ponczowej esencyi, rumu, araku, koniaku i innych słodzonych napojów spirytusowych bez względu na ilość zawartego alkoholu po 11 h, czyli od jednego hektolitra po 11 K;

3. od jednego hektolitra piwa bez względu na gatunek po 1 K 70 h;

4. od jednego litra miodu i maliniaku po 10 h, czyli od jednego hektolitra po 10 K.

Art. II.

Do uiszczenia powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na własny użytek, czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina m. Komarna.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 cesarskiego rozp. z dnia 17. lipca 1899 r., Dz. u. p. Nr. 120, cz. II., wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Dzierżawa dochodu z prawa poboru tych opłat ma być złączoną z dzierżawą prawa propinacyi w gminie m. Komarna, a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina porozumieć się z c. k. Dyrekcyą gal. funduszu propinacyjnego we Lwowie względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Komarnie. Gdyby jednak do porozumienia nie przyszło, wolno gminie za zezwoleniem Wydziału krajowego prowadzić pobór tych opłat we własnym zarządzie lub też wydzierżawić w drodze publicznej licytacyi.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Schönbrunn, dnia 9. lutego 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 38.

Ustawa

z dnia 11. lutego 1906, o zezwoleniu gminie Budzanów, powiat Trembowla, na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i od piwa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Budzanów (powiat Trembowla) zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy przez przeciąg trzech lat opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. Od jednego litra stustopniowego spirytusu dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 8 h, czyli od jednego hektolitra stustopniowego spirytusu po 8 K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych jakoto: araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, likieru, śliwowicy i rozolisu po 8 K, czyli od jednego litra po 8 h;

3. od jednego hektolitra piwa bez względu na gatunek po 1 K.

Art. II.

Do uiszczenia powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czyto na własny użytek, czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Budzanów.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z dnia 17. lipca 1899, Dz. p. p. Nr. 120, część II., wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączoną z dzierżawą prawa propinacyi w Budzanowie, a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina zgodnie porozumieć się z c. k. Dyrekcyą galic. funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Budzanowie.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 11. lutego 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 39.

U s t a w a

z dnia 11. lutego 1906, o zezwoleniu gminie Podwołoczyska, powiat Skałat, na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku, maliniaku i pożyczniaku i t. p.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Podwołoczyska, powiat Skałat, zezwala się pobierać począwszy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy do końca roku 1910 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych podług następującej taryfy:

1. Od jednego litrostopnia alkoholu dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 12 h, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 12 K;

2. od jednego litra araku, rumu, rozolisu, likieru, śliwowicy, ponczowej esencyi i innych słodzonych napojów spirytusowych bez względu na ilość zawartego w tych napojach spirytusu po 11 h, czyli od jednego hektolitra po 11 K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 K;

4. od jednego hektolitra miodu po 8 K;

5. od jednego hektolitra wiśniaku, maliniaku, pożyczniaku i innych tego rodzaju napojów po 16 K.

Art. II.

Do uiszczenia powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na własny użytek, czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Podwołoczyska.

Art. IV.

Ta opłata ciąży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie wolno nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z dnia 17. lipca 1899, Dz. u. p. Nr. 120, cz. II., wolną jest ona od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Dzierżawa dochodu z prawa poboru tych opłat ma być złączona z dzierżawą prawa propinacyi w gminie Podwołoczyskach, a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina porozumieć się z c. k. Dyrekcyą galicyjskiego funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w gminie Podwołoczyskach.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 11. lutego 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 40.

U s t a w a

z dnia 11. lutego 1906, o zezwoleniu gminie Rawa ruska, na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, maliniaku i wiśniaku.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Rawa ruska zezwala się pobierać począwszy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy aż do końca roku 1910 opłaty gminne od niżej

poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. Od jednego litra stustopniowego spirytusu po 11 h, czyli od jednego hektolitra po 11 K;

2. od jednego litra rumu, rozolisu, likieru, ponczowej esencyi, araku, koniaku i innych słodzonych napojów spirytusowych bez względu na ilość zawartego w nich alkoholu po 11 h, czyli od jednego hektolitra po 11 K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 K;

4 od jednego litra miodu, maliniaku i wiśniaku po 10 h.

Art. II.

Do uiszczenia powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na własny użytek, czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Rawa ruska.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z dnia 17. lipca 1899, Dz. u. p. Nr. 120, cz. II., wolną jest ona od opłaty państwowej konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Dzierżawa dochodu z prawa poboru tych opłat ma być złączoną z dzierżawą prawa propinacyi w gminie Rawa ruska, a dla przeprowadzenia tej

dzierżawy zobowiązana jest gmina uzyskać zgodne porozumienie z c. k. Dyrekcyą galicyjskiego funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w gminie Rawa ruska.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 11. lutego 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 41.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 26. lutego 1906 L. 2189/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego ces. i król. Apostolska M ść Najwyższem postanowieniem z dnia 2. lutego 1906 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następujące uchwały Sejmu krajowego o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych.

I.

Uchwała

o udzieleniu obszarowi dworskiemu w Dołhem koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Dniestr w Dołhem.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się obszarowi dworskiemu w Dołhem, powiatu Tłumackiego, prawo do pobierania myta od przewozu przez rzekę Dniestr w Dołhem, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie, własnym kosztem, z zastrze-

żeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w § 38 ust. 12 ustawy drogowej z duia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), w razie niedopełnienia powyższego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia, za zgodą politycznej władzy powiatowej, przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo obszaru dworskiego w Dolhem.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 12 (dwanaście) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 6 (sześć) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 3 (trzy) h;

d) od jednej osoby, wyjąwszy woźnicę przy zaprzęgu i wierzchem jadącego 6 (sześć) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zastosowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty lub o zniżeniu tejże.

II.

U c h w a ł a

o udzieleniu obszarowi dworskiemu w Straszęcinie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od dwóch przewozów przez rzekę Wisłokę w Straszęcinie.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się obszarowi dworskiemu w Straszęcinie, w powiecie Ropczyckim, prawo do pobierania myta od dwóch przewozów przez rzekę Wisłokę w Straszęcinie,

pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie, własnym kosztem, z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień, zawartych w § 38 ust. 12 ustawy drogowej z dnia 5 lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43) — w razie niedopełnienia powyższego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia, za zgodą politycznej władzy powiatowej, przedmiotów omyconych w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo obszaru dworskiego w Straszęcinie.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy osobno przy każdym przewozie według następującego wymiaru:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 12 (dwanaście) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 6 (sześć) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 3 (trzy) h;

d) od jednej osoby, wyjąwszy woźnicę przy zaprzęgu i wierzchem jadącego 6 (sześć) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zastosowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

III.

U c h w a ł a

o udzieleniu gminie Jezierzany koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłę między Jezierzanami i Kopanką.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się gminie Jezierzany, powiatu Krakowskiego, prawo do pobierania myta od prze-

wozu przez rzekę Wisłę, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie, własnym kosztem, z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień, zawartych w § 38 ust. 12 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), w razie niedopełnienia powyższego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia, za zgodą politycznej władzy powiatowej, przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo gminy Jezierzany.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 12 (dwanaście) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 6 (sześć) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 3 (trzy) h;

d) od jednej osoby, wyjąwszy woźnicę przy zaprzęgu i wierzchem jadącego 6 (sześć) h.

Konie, krowy, woły, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zastosowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

IV.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Sanoku koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu gminnego I. kl przez rzekę San między Tyrawą solną i Mrzygłodem.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta od przewozu gminnego I. klasy przez rzekę San

między Tyrawą solną i Mrzygłodem Wydziałowi powiatowemu w Sanoku jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tego przewozu, z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy, używając środków przewidzianych w §§ 19, 25 i 26 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), przy pomocy pobieranego w myśl § 32 tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omycanego przewozu w dobrym stanie. Na wypadek zaniedbania utrzymywanego przez Wydział powiatowy przewozu, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w § 35 ust. 2 i 3 wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 6 (sześć) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h;

d) od jednej osoby, wyjąwszy woźnicę przy zaprzęgu i wierzchem jadącego 4 (cztery) h.

Mieszkańcy gminy Tyrawa solna wolni są od opłaty myta przewozowego.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

V.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Rawie ruskiej koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Rawa ruska-Wulka mazowiecka.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Rawa ruska-Wulka

mazowiecka Wydziałowi powiatowemu w Rawie ruskiej jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tej drogi, z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§ 19, 25 i 26 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), przy pomocy pobieranego w myśl § 32 tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania utrzymywanej przez Wydział powiatowy drogi, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w § 35 ust. 2 i 3 wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na jednej rogatce według następującego wymiaru:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

VI.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Rawie ruskiej koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Rawa-Uhnów.

Art. I.

Radzie powiatowej w Rawie ruskiej nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Rawa-Uhnów, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem

funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ust. 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43).

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy przy dwóch rogatkach a to przy każdej z nich według następującego wymiaru:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Z dniem wejścia w wykonanie niniejszej uchwały, traci moc obowiązującą uchwała sejmowa, zatwierdzona Najwyższem postanowieniem z dnia 13. lipca 1896 (Dz. u. kr. Nr. 49) i przedłożona rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 19. kwietnia 1901 (Dz. u. kr. Nr. 47), którą nadane było Radzie powiatowej w Rawie ruskiej prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Rawa-Uhnów na jednej stacyi mytniczej.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

VII.

U c h w a ł a

o udzieleniu obszarowi dworskiemu w Krasiczynie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę San w Krasiczynie.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się obszarowi dworskiemu w Krasiczynie, powiatu Przemyskiego, prawo do po-

bierania myta od przewozu przez rzekę San w Krasiczynie, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie, własnym kosztem z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w § 38 ust. 12 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), w razie niedopełnienia powyższego warunku uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia, za zgodą politycznej władzy powiatowej, przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo obszaru dworskiego w Krasiczynie.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h;

d) od jednej osoby, wyjąwszy woźnicę przy zaprzęgu i wierzchem jadącego 4 (cztery) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zastosowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 42.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 28. lutego 1906 L. 2894/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego ces. i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 16. lutego 1906, raczył najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego z dnia 30. października 1905, o poborze dodatków gminnych do podatków bezpośrednich w gminie Liszna w powiecie Sanockim.

U c h w a ł a.

Gminie Liszna w powiecie Sanockim zezwala się na pokrycie potrzeb gminnych w roku 1906 pobierać stotrzydzieścicztery (134%) procentowy dodatek gminny do państwowych podatków bozpośrednich z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 43.

R o z p o r z ą d z e n i e

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 26. lutego 1906 L. 10.577, o ustanowieniu stacyi kolejowej „Szczerzec“ stałą stacyą dla ładowania i wyładowywania zwierząt.

Na podstawie § 10 ustawy z dnia 29. lutego 1880 r. Dz. p. p. Nr. 35 i rozporządzenia ministeryalnego z dnia 5. stycznia 1895 Dz. p. p. Nr. 14, c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z c. k. Dyrekcyą kolei państwowych we Lwowie, ustanawia na linii Lwów-Stryj-Ławoczne stacyę Szczerzec stałą stacyą do ładowania i wyładowywania odżuwaczy i świń.

Przy ładowaniu i wyładowywaniu zwierząt na tej stacyi należy przestrzegać postanowień rozporządzenia c. k. Namiestnictwa z dnia 26. listopada 1898 L. 92.582 (Dz. u. kr. Nr. 108).

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w „Gazecie Lwowskiej“.

Lwów, dnia 26. lutego 1906.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1906. Wydano i rozesłano dnia 30. marca 1906. **Część VI.**

Nr. 44.

Obwieszczenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 8. stycznia 1906 L. 120.685/05, którem po myśli ustępu drugiego przepisów wykonawczych do § 4 ustawy z dnia 20. lipca 1892. Dz. u. kr. Nr. 51, ogłoszonych obwieszczeniem c. k Namiestnictwa z dnia 2. sierpnia 1894 L. 58.567, Dz. u. kr. Nr. 72, podaje się do publicznej wiadomości okręgi i skład Komisyj licencyonujących buhaje w roku 1906.

We Lwowie, 8. stycznia 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Tadeusz Pilat w. r.

Okręgi i skład Komisyj licencyo-

I. Okręg c. k. krakowskiego

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
1. Biała	1. Powiat sądowy Biała	Wincenty Zwilling, wł. d. w Harmężu, p. Oświęcim	Teofil Wysocki, wł. d. w Polance wielkiej, k. Oświęcima
	2. " " Kęty	Karol Hämpl, wł. dóbr w Malcu, p. Kęty	Wiktor Dołkowski, dzierżawca dóbr w Hecznarowicach, p. Wilamowice
	3. " " Oświęcim	Wincenty Zwilling, wł. d. w Harmężu, p. Oświęcim	Gustaw Krzemień, dzierż. dóbr w Jawiszowicach
2. Bochnia	4. " " Bochnia	Michał hr. Roztworowski, wł. dóbr w Ostrowie szlach., p. Gawłów nowy	Dr. Klem. Rutowski, wł. dóbr w Łakcie górnej, p. Rzegocina
	5. " " Niepołomice	j. w.	j. w.
	6. " " Wiśnicz	j. w.	j. w.
3. Brzesko	7 " " Brzesko	Adam Jordan, wł. dóbr w Więckowicach, p. Wojnicz	Kazim. Bałtaziński, wł. dóbr w Jasieniu, p. Brzesko
	8. " " Radłów	j. w.	j. w.

nujących buhaje w roku 1906.

Towarzystwa rolniczego.

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez okręgowe Towarzystwo rolnicze	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Józef Grygierzec, wł. realn. w Bestwinie, p. loco	Andrzej Naglitt, wł. realn. w Kozach, p. loco	Gustaw Krzemień, dzierż. dóbr w Jawiszowicach, p. loco	Stanisław Kostka, naucz. kraj. niż. szkoły roln. w Kobiernicach
Stanisław Then, wł. d. w Małym Czańcu, p. Kęty	Józef Warmuz, wł. młyna w Hecznarowicach, p. Wilamowice	Franciszek Kramarczyk, rolnik w Osieku	Wincenty Zwilling, wł. d. w Harmężu, p. Oświęcim
Józef Ledwoń, wł. realn. w Babicach, p. Oświęcim	Jan Stachoń, właśc. realn. w Pławach, p. Oświęcim	Teofil Wysocki, wł. dóbr w Polance w. koło Oświęcima	Adolf Poniński, kier. kraj. niż. szkoły rol. w Kobiernicach
Ludwik Kisielewski, wł. d. w Barszkowie, p. Bochnia	Bolesław Pacuła, c. k. zarz. lasów kamer. w Gawłówku, p. Dziewiń	Jan Stokłosa, rolnik w Kolankowie, p. Bochnia	Aleksand. Czaplicki, dzierż. d. w Bochni
Jan Wykowski, dzierżawca dóbr w Łężkowicach, p. Kłaj	Władysław Leśniak, c. k. zarządca dóbr kamer. w Stanisławicach, p. Kłaj	Władysław Żeleński, wł. d. w Grodkowicach, p. Kłaj	Józef Stroner, zarz. dóbr w Staniątkach, p. loco
Zygm. Ruebenbauer, wł. d. w Kobylce, p. Łapanów	Jakób Stabrawa, rolnik w Olchowej, p. Wiśnicz	Józef Orzegalski, wł. dóbr w Kamionnej, p. Rzegocina	Tytus Meysner, wł. d. w Kopalnikach, p. Wiśnicz
Jan Stec, gospodarz w Brzezowcu, p. Sołotwina	Wiktor Bętkowski, nacz. gminy w Słotwinie	Robert Stosius, rządca dóbr w Okocimiu	Karol bar. Lewartowski, właśc. dóbr w Dobrocieszu, p. Kęty
Władysł. Elterlein, wł. d. w Górce, p. Szczurowa	Konstanty Sadowski, wł. dóbr w Borzęcinie, p. loco	Ludwik Miętla Mikołajewicz, wł. d. w Woli przemykowskiej, p. Zaborów	Marcin Lis, gospod. w Radłowie

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	9. Powiat sądowy Wojnicz	Adam Jordan, wł. dóbr w Więckowicach, p. Wojnicz	Kazim. Baltaziński, wł. dóbr w Jasieniu, p. Brzesko
	10. „ „ Zakliczyn	j. w.	j. w.
4. Chrzanów	11. Powiaty sądowe Chrzanów i Jaworzno	Józef Baranowski, wł. d. w Trzebini	Józef Datoń dzierż. dóbr w Bolecinie, p. Chrzanów
	12. Powiat sądowy Krzeszowice	Stefan Reichard, inspektor rolniczy, w Krzeszowicach	Stanisław Remin, leśniczy w Kopcach, p. Krzeszowice
5. Dąbrowa	13. „ „ Dąbrowa	Kazimierz Iłowiecki, dzierż. dóbr w Adamierzu, p. Olesno	Józef Witowski, zarządca folwarku w Oleśnie
	14. „ „ Żabno	Józef Błażowski, pełnomocnik dóbr w Okręgu, p. Siedliszowice	Jan Budzioch, gosp. w Woli rogowskiej, p. Wietrzychowice
6. Gorlice	15. północny, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Biecz, Biesna, Bieśnik, Binarowa, Bugaj, Bystra, Dominikowice, Glinik maryampolski, Głęboka, Gorlice, Grudna kępska, Kleczany, Kobylanka, Kołkówka, Korczyna, Kryg, Kwiatonowice, Libusza, Lipinki, Łużna, Moszczenica, Mszanka, Olszyny, Pogorzyna, Racławice, Ropica polska, Rozembark, Rzepiennik biskupi, Rzepiennik marciszewski, Rzepiennik strzyżewski, Rzepiennik suchy, Sękowa, Siary, Sietnica, Sokół, Staszkówka, Stróżówka, Strzeszyn, Szalowa, Szymbark, Turza, Wójtowa, Wola łużańska i Zagorzany)	Narcyz Gintowt-Dziewiałtowski, wł. d. w Siepietnicy, p. Biecz	Władysław Szwarz, wł. dóbr w Staszkówce, p. Ciężkowice

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez okręgowe Towarzystwo rolnicze	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Dr. Jan Jastrzębski, wł. d. w Dembnie, p. Biadoliny szlach.	Józef Morys, gosp. w Łysejgórze, p. Porąbka uszewska	Zdzisław de Laveaux, dzierż. dóbr w Łętowicach, p. Bogumiłowice	Karol Nodzyński, aptekarz w Wojniczu
Roman Jordan, wł. d. w Rozłoce, p. Zakliczyn	Michał Olszewski, wł. realności w Lusławicach, p. Zakliczyn	Kajetan Baliński, wł. gr. w Wesołowie	Antoni Florkowski, nacz. gminy w Zawadzie lanckorońskiej, p. Zakliczyn
Adam hr. Starzeński, wł. d. w Płazie, p. Chrzanów	Jan Taborski, właśc. gosp. w Wygiełzowie p. Babice koło Alwernii	Grzegorz Bogdan, ck. weterynarz powiat. w Chrzanowie	Franciszek Knapik, gosp. w Porębie, p. Alwernia
Andrzej Chwalibóg, wł. d. w Bolęcinie, p. Trzebinia	Wojciech Wachal, gospodarz w Rudawie	j. w.	Stanisław Stokłosiński, leśniczy w Brodłach, p. Alwernia
Kazimierz Wróbel, gospod. w Kannie, p. Bolesław	Michał Fijał, nacz. gm. w Mędrzechowie, p. Bolesław	Stanisław Rogoyski, adm. dóbr w Szczucinie	Stefan Skwirzyński, zarządca folwarku w Borusowie, p. Gręboszów
Eugeniusz Sikorski, zarzadca folwarku w Kannie, p. Bolesław	Wacław Sauer, wł. dóbr w Konarach, p. Żabno	Stanisł. Wink, dzierżawca folw. w Okulicach, p. Siedliszowice	Andrzej Wrzosek, rolnik w Niecieczy, p. Żabno
Henryk Groblewski, wł. d. w Bystrej, p. Gorlice	Adam Wesołowski, w Nowodworze, p. Gorlice	Franciszek Niemczycki, właśc. dóbr w Turzy, p. Rzepiennik strzyżowski	Alojzy Słowikowski, w Szymbarku, p. Gorlice

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	16. południowy, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Banice, Bartne, Bednarka, Bielanka, Blechnarka, Bodaki, Czarne, Długie, Gładyszów, Hańcowa, Jasionka, Klimkówka, Konieczna, Krywa, Konkuwa, Kwiatoń, Leszczyny, Lipna, Łosie, Ług, Małastów, Męcina mała, Męcina wielka, Nieznajowa, Nowica, Petna, Przegonina, Przysłóp, Pstrążne, Radocyna, Regetów niżny, Regetów wyżny, Ropa, Ropica ruska, Ropki, Rozdziele, Rychwałd, Skwirtne, Smerekowiec, Uście ruskie, Wapienne, Wirchne, Wołowiec, Wysowa, Zdynia)	Władysław Szwarc, wł. dóbr w Staszkówce, p. Ciężkowice	Narcyz Gintowt-Dziewiałtowski, wł. d. w Siepietnicy, p. Biecz
7. Grybów	17. Powiat sądowy Ciężkowice	Jan Mączyński, wł. dóbr w Siedliskach p. Bobowa	
	18. „ „ Grybów	Ignacy hr. Bobrowski, wł. d. w Bogoniewicach, p. Ciężkowice	Winc. Śmiałowski, wł. dóbr w Chodorowej poczta Grybów
8. Jasło	19. „ „ Frysztak	Józef Przyłęcki, wł. dóbr w Łubnie szlacheckiem, p. Jasło	Kazimierz Piliński, wł. dóbr w Tarnowcu, p. loco
	19. „ polityczny Jasło	j. w.	j. w.
9. Kolbuszowa	21. „ autonomiczny Kolbuszowa	Roman Serednicki, sekr. Rady powiat. w Kolbuszowej	Adam Straub, rolnik w Lipnicy, poczta Dzikowiec
10. Kraków	22, „ „ Kraków	Jan Skirliński, wł. dóbr w Kryspinowie, p. Liszki	Dr. Witołd Milieski, wł. dóbr w Piekarach, p. Liszki

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez okręgowe Towarzystwo rolnicze	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Henryk Groblewski, wł. dóbr w Bystrej, p. Gorlice	Adam Wesołowski, w Nowodworze, p. Gorlice	Ks. Emil Jurczakiewicz, prob. gr. kat. w Uściu ruskim, p. loco	Alojzy Słowikowski, w Szymbarku, p. Gorlice
Antoni Długoszowski, wł. d. w Lipnicy dolnej, p. loco	Antoni Śliwa, gospod. w Bruśniku, p. Ciężkowice	Kazimierz Jankowski, dzierżawca dóbr w Kąsnej dolnej, p. Ciężkowice	Włodz. Kodrębski, wł. dóbr w Kąsnej dolnej, p. Ciężkowice
Ks. Teofil Karczmarczyk, prob. w Binczarowej, p. Grybów	Francisz. Stelmach, gospodarz w Białej wyżnej, p. Grybów	Maryan Grodzicki, wł. d. w Polnej, p. Stróże	Kazimierz Bauman, dzierżawca w Berdychowie, p. Stróże
Dr. Jan Kanty Dzianott, wł. d. w Lubli, p. Frysztak	Kazimierz Janiszewski, właściciel dóbr w Osieku, p. loco	Jan Ćwiok, naucz. lud. w Wojanówce p. Łączki	Tomasz Czernicki, wł. realn. w Lubli, p. Frysztak
j. w.	j. w.	Witołd Wiśniewski, dzierż. dóbr w Bezdziałce, p. Kołaczyce	Narcyz Gintowt-Dziewiałtowski, wł. dóbr w Siepietnicy, p. Biecz
Władysław Skwarzec, zarządca dóbr w Weryni, p. Kolbuszowa	Maciej Gorzelany, rolnik w Kolbuszowej górnej, p. Kolbuszowa	Stanisław Kohlberger, c. k. weteryn. pow. w Kolbuszowej	Ignacy Piórek, nacz. gminy w Kolbuszowej dolnej, p. Kolbuszowa
Wiktor Obrąpalski, prof. kraj. średniej szkoły roln. w Czernichowie	Ludwik Ożegalski, wł. d. w Bolechowicach, p. Zabierzów	Józef Cieślewicz, dzierż. dóbr w Wadowie, p. Pleszów	Stanisł. Kwieciński, c. k. st. weterynarz pow. Krakowie

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
11. Krosno	23. Powiat sądowy Dukla	Stan. Ostaszewski, wł. dóbr w Klimkówce, p. loco	Jan Skwara, rolnik w Targowiskach, p. Miejsce
	24. „ „ Krosno	j. w.	Przemysław Cholewa, kier. kr. niż. szkoły roln. w Suchodole
12. Limanowa	25. północny, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Jodłownik, Wilkowisko, Stróża, Góra św. Jana, Janowice, Szczyrzyce, Krasne, Słupia, Mstów, Rzeki Kostrza-Ryje, Skrzydlna, Wola skrzydlańska, Przenosza, Szyk i Pogorzany)	Feliks Sandoz, kraj. instr. hodow. w Soboniowicach, p. Wieliczka	Edward Kopetschny, admin. dóbr w Dobrej, p. loco
	26. południowy, (obejmujący wszystkie gminy i obszary dworskie autonomicznego powiatu limanowskiego z wyłączeniem gmin i obszarów dworskich, należących do okręgu północnego)	j. w.	j. w.
13. Mielec	27. wschodni, mielecki (obejmujący część powiatu na wschód od Wisłoki)	Wacław Oborski, wł. d. w Mielcu	Kasper Wendeker, wł. realn. i naczel. gminy w Schönanger, p. Borowa
	28. zachodni, czermiński (obejmujący część powiatu na zachód od Wisłoki	j. w.	j. w.
14. Myślenice	29. Powiat autonomiczny Myślenice	Bolesław Targowski, wł. d. w Tokarni, p. Łętownia	Józef Górnikiewicz, wł. d. w Toporzyskach, p. Jordanów
15. Nisko	30. „ sądowy Nisko	Fryderyk hr. Ressegnier, wł. d. w Nisku	Stanisław Kamiński, zarz. d. w Narcie, p. loco
	31. „ „ Ulanów	Dr. Kazimierz Jędrzejowicz, wł. i pełnom. d. w Rudniku, p. loco	Edward Stubenvoll, zarz. d. w Bielinach, p. Ulanów

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez okręgowe Towarzystwo rolnicze	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Aleksander Obłaza, naczelnik gminy w Dukli	Jakób Kordys, rolnik w Wietrznie, poczta Równe k. Dukli	Ludwik Dąbrowski, wł. d. w Dąbrówce lubatowskiej, p. Iwonicz	Edward Świderski, sekr. Rady powiat. w Krośnie
Edward Świderski, sekr. Rady pow. w Krośnie	Karol Gostyński, rząd. dóbr w Potoku, p. Jedlicze	j. w.	Jan Skwara, rolnik w Targowiskach, p. loco
Kazimierz Bzowski, wł. d. w Żerosławicach, p. Łapanów	Aleksander Dydyński, wł. d. w Słupiu, p. Jodłownik	Jan Drożdż, rolnik w Jodłowniku	Stanisław Śliwa, rolnik w Mstowie, p. Jodłownik
j. w.	Wincenty Potocki, wł. dóbr w Słopnicach szlach., p. Limanowa	Zygmunt Krzyszkowski, wł. d. w Świdniku, p. Łukawica	Kazimierz Mars, wł. d. w Łososinie górnej, p. Limanowa
Władysław Trzecieski, wł. d. w Zdakowie, p. Gawłuszowice	Andrzej Sehn, nacz. gminy w Tuszowie, p. Chorzelów	Gustaw Szaszkiewicz, wł. d. w Rzemieniu, p. Rzochów	Ludwik Ulrych, wł. realn. w Maliniu, p. Chorzelów
Leon Groman, dzierżawca d. w Zgórku p. Radomyśl	Paweł Miłoś, naczel. gminy w Pławiu, p. Borowa	Jan Artwiński, wł. d. w Kliszowie, p. Gawłuszowice	Piotr Budzyński, dzierż. dóbr w Partyniu, p. Radomyśl
Andrzej Średniawski, wł. realn. w Górnej wsi, p. Myślenice	Wawrzyniec Kawa, nacz. gminy w Makowie	Franciszek Rewer, zarządca lasów arcyksiążęcych w Zawoji	Dr. Jan Zduń, wł. d. w Rawie wyżnej, p. Chabówka
Ludwik Ostrzechański, kasyer dóbr w Kopkach, p. Rudnik	Józef Stelmach, nacz. gminy w Nisku	Władysław Komorowski, wł. dóbr. w Bojanowie, p. loco	Jan Pawlik, nadleśniczy w Kamieniu
Dyonizy Martini, leśniczy w Pysznicy, p. loco	Józef Błażejowicz, gospod. w Pysznicy	Dr. Klemens Kostheim, wł. d. w Zarzycach, p. Ulanów	Jan Wroński, wł. apteki w Ulanowie

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
16. Nowy Sącz	32. Powiat sądowy Nowy Sącz	Władysław Głębocki, wł. d. w Zbyszycach, p. Tęgoborze	Czesław Czechowski, dzierż. dóbr w Brzeźnie, p. Nowy Sącz
	33. Powiaty sądowe Stary Sącz i Muszyna	Roman Reklewski, wł. d. w Rogach, p. Podegrodzie	Józef Maciuszek, gospodarz w Podegrodziu, p. loco
17. Nowy Targ	34. Powiat autonomiczny Nowy Targ	Dr. Jan Zduń, wł. d. w Rabie wyżnej, p. Chabówka	Aleksander Lgocki, wiceprezes Rady pow. w Nowym Targu
18. Pilzno	35. „ sądowy Pilzno	Henryk Kaczorowski, wł. d. w Przeczycy, p. Brzostek	Antoni Wejda, wł. d. w Parkoszu, p. Pilzno
	36. „ „ Brzostek	j. w.	j. w.
19. Ropczyce	37. „ „ Ropczyce	Jan Panek, c. k. star. weteryn. pow. w Ropczycach	Karol Hruby, dzierżawca dóbr w Pustyni, p. Dębica
	38. „ „ Dębica	j. w.	j. w.
20. Rzeszów	39. Powiaty sądowe Rzeszów i Głogów	Aleksander Dambski, wł. d. w Nosówce, p. Rzeszów	Stanisław Dydyński, wł. d. w Godowej, p. Strzyżów
	40. „ „ Strzyżów i Tyczyn	j. w.	
21. Tarnobrzeg	41. Powiat sądowy Rozwadów	Zbigniew Horodyński, wł. d. w Zbydniowie, p. loco	Ks. Wojciech Sapecki, prob. w Radomyślu
	42. „ „ Tarnobrzeg	j. w.	Józef Zagórski, c. k. weterynarz powiat. w Tarnobrzegu

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez okręgowe Towarzystwo rolnicze	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Stanisław Potoczek, wł. gruntu w Rdziostowie, p. Nowy Sącz	Józef Wójcik, właść. gruntu w Biegonicach, p. Nowy Sącz	Feliks Berski, wł. dóbr w Gorzkowicach, p. Nowy Sącz	Piotr br. Przychocki, dzierż. dóbr Białej, p. Tęgoborze
Tomasz Ciągło, wł. gruntu w Podegrodziu, p. loco	Jan Faron, wł. gruntu w Maszkowicach, p. Łącko	Józef Reklewski, wł. dóbr w Rogach, p. Podegrodzie	Jan Wadowski, rolnik w Łącku Nr. 98
Wawrzyniec Ptaś, wł. gosp. w Nowym Targu	Konstanty Dziewolski, konduktor drog. i wł. gosp. w Krościenku	Jan Pietraszkiewicz, sekr. Rady pow. w Nowym Targu	Teodor Kabłak, leśniczy w Klikuszowej, p. Nowy Targ
Juliusz Bahr, wł. d. w Róży, p. Zassów	Jakób Sztorc, właśc. gruntu w Zwierniku, p. Pilzno	Józef Frenkl, wł. d. w Machowej, p. Łęki górne	Józef Maziarek, gospodarz w Dęborzynie, p. Brzostek
Andrzej Tułecki, wł. realn. w Brzostku	Jan Trześniewski, wł. realn. w Brzostku	Karol Bronec, rządca dóbr w Siedliskach, p. Brzostek	Jan Warzecha, gospodarz w Jodłowej, p. loco
Włodzimierz Hupka, wł. d. w Broniszowie, p. Łączki kucharskie	Tadeusz Skołuba, wł. dóbr w Łubzinie, p. Ropczyce	Michał Czechowski, wł. realn. w Ropczycach	Floryan Daniel, gospodarz w Przedmieściu sędzisz., p. Sędziszów
Henryk Zauderer, dyr. Tow. kredyt. w Dębicy	Aleksander Stadnik, wł. d. w Grabinach	Franciszek Miehly, dzierż. dóbr. w Latoszynie, p. Dębica	Walenty Muszyński, dzierż. d. w Gumniskach, p. Dębica
Jan Mazaraki, rządca dóbr w Głogowej	Antoni Smagała, wł. gruntu w Trzcianie	Piotr Łastowiecki, wł. d. w Hadlachu, p. Jawornik	Władysław Stasiniewicz, rządca dóbr w Tyczynie
Teofil Drzewicki, wł. d. w Niebylcu, p. loco	Ignacy Wołkowicki, wł. dóbr w Strzyżowie	Szklenarski, rządca dóbr w Dobrzechowie, p. loco	Stanisł. Wasilewski, wł. d. w Markuszowej p. Dobrzechów
Jan Mączka, właść. realn. w Zaleszanach, p. Zbydniów	Teofil Grzesiak, rz. dóbr w Zbydniowie	Józef Reczyński, rządca dóbr w Grębowie	Władysław Nowakowski, emer. leśniczy w Grębowej
Dr. Maryan Lisowiecki, pełnomocnik dóbr w Dzikowie, p. Tarnobrzeg	Jan Frankiewicz, wł. realn. w Miechocinie, p. Tarnobrzeg	Feliks Myszkowski, rządca dóbr w Wymysłowie, p. Tarnobrzeg	Kazimierz Tomaszewski, rządca d. w Miechocinie

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
22. Tarnów	43. Powiat sądowy Tarnów	Bronisław Ząbecki, dzierż. d. w Lisiej górze, p. loco	Bolesław Bossowski, wł. d. w Bistuszowej, p. Ryglice
	44. „ „ Tuchów	j. w.	j. w.
23. Wadowice	45. Andrychów - Kalwarya (obejmujący gminy na południe od gościńca rządowego prowadzącego z Kalwaryi do Andrychowa, tudzież na północ od tego gościńca ale przy samym gościńcu położone)	Franciszek Dziobek, rolnik w Zygodowicach, p. Wadowice	Antoni Szczerbowski, wł. d. w Frydrychowicach, p. Wadowice
	46. Wadowice - Zator, (obejmujący gminy na północ od powyższego gościńca położone z wyjątkiem gmin do gościńca przytykających)	j. w.	j. w.
24. Wieliczka	47. Powiat polityczny Wieliczka	Adam Fink, wł. d. w Komornikach, p. Wiśniowa	Stefan Kałuski, wł. dóbr w Zegartowicach, p. Dobczyce
	48. „ „ Podgórze	Józef Śliwiński, wł. d. w Kossocicach p. Wieliczka	Stanisław Podlewski, wł. d. w Gaju, p. Mogilany
25. Żywiec	49. „ „ autonomiczny Żywiec	Maksymilian Budiner, zarządca dóbr arcyks. w Obszarze, p. Żywiec	Ludwik Dubowski, wł. realn. w Żywcu

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez okręgowe Towarzystwo rolnicze	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Leopold Dietl, wł. d. w Rzuchowej, p. loco	Jan Szymczak, wł. gruntu w Radlnej, p. Tarnów	Dominik Kwiatkowski, admin. dóbr w Niedomicach, p. Żabno	
Zygmunt Zawadzki, wł. d. w Szydłowej, p. Gromnik	Stanisław Florek, wł. gruntu w Gromniku	Dr. Jan Starachowicz, lekarz w Ryglicach	Dr. Włodzim. Krzeczunowicz, wł. d. w Janowicach, p. loco
Franciszek Gieruszczak, gosp. gr. w Targowicy, pow. Andrychów	Walenty Faber, gospod. grunt. w Barwałdzie górnym, p. Kalwarya	Henryk Zipper, dzierżawca dóbr w Inwałdzie, p. Andrychów	Rudolf Fuchs, dzierżawca dóbr w Jastrzębiu, p. Lanckorona
Jan Świerguła, gospodarz gr. w Laskowej, p. Zator	Jan Zając, gospod. grunt. w Piotrowicach, p. Zator	Jan Nidecki, nacz. gminy w Radoczy, p. Wadowice	Jerzy Gonscher, dzierż. d. w Rudce, p. Zator
Władysław Jakubowicz, wł. d. w Zarębkach, p. Dobczyce	Jan Stasiak, właśc. realn. w Fałkowicach, p. Gdów	Kazimierz Bzowski, wł. d. w Żerosławicach, p. Łapanów	Bolesław Stoczkiewicz, wł. d. w Glichowie, p. Dobczyce
Władysław Słapa, wł. d. w Lusinie, p. Swoszowice	Antoni Góra, właśc. realn. w Gołkowicach, p. Wieliczka	Władysław Kwieciński w Skawinie	Stanisław Brzowski, dzierż. d. w Brzozowicach, p. Świątniki górne
Józef Studencki, handlarz nierogacizną w Żywcu	Jan Pantofliński, handlarz nierogacizną w Żywcu	Ludwik Böhm, wł. gospodar. w Żywcu	Tomasz Białka, wł. realn. w Żywcu

II. Okręg c. k. galicyjskiego

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
1. Bóbrka	1. Powiat sądowy Bóbrka	Włodzimierz Czajkowski, wł. dóbr w Pietniczanach, p. Bóbrka	Stanisław Zwolski, wł. dóbr w Bryńcach, poczta Wybranówka
	2. „ „ Chodorów	Władysław Niwicki, wł. dóbr w Bortnikach, p. loco	Wiktor Korzenny, rz. w Brzozdowcach
2. Bohorodczany	3. „ „ Bohorodczany	Józef Szeliński, wł. dobr w Bohorodczanach	Ks. Karol Szczepański, proboszcz obrz. orm. w Bohorodczanach
	4. „ „ Sołotwina	Karol Grügler, zarządca dóbr w Sołotwinie	Ks. Stefan Komarzyński, proboszcz ob. gr. w Łyścu
3. Borszczów	5. „ „ Borszczów	Henryk Dłuski, dzierżawca dóbr w Łanowcach, p. Jezierzany	Edmund Dzierzek, wł. d. w Wierzchniakowcach, p. Borszczów
	6. „ „ Mielnica	Karol Henisch, wł. dóbr w Kudryńcach, p. loco	Władysław Niemczewski, poczmistrz w Okopach, p. Kozaczówka
4. Brody	7. „ „ Brody	Szczęsny Niemczewski, sekretarz Rady pow. w Brodach	Ks. Józef Cegielski, proboszcz obrz. gr. w Hołoskowicach, p. Brody
	8. „ „ Łopatyn	Zdzisław Eder, dzierżawca dóbr w Stołpiniu, p. Toporów	Władysław hr. Olizar w Łopatynie
	9. „ „ Załoźce	Jan Horodyński, wł. dóbr w Korsowie, p. Leszniów	Włodzimierz Biliński, c. k. st. weterynarz, pow. w Brodach

Towarzystwa gospodarskiego.

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Adam Ożarowski, rządca w Strzałkach, p. Bobrka	Henryk Czajkowski, wł. dóbr w Ernsdorfie	Ignacy Smaławski, rządca w Staremsiole	Alfred Maly, właśc. dóbr w Wołowiu, p. Bóbrka
Tadeusz Link, pełnomocnik dóbr w Chodorowie	Czesław Trzecieski, dzierż. dóbr w Żyrawie, p. Chodorów	Kazimierz hr. Szeptycki, właśc. dóbr w Dziewiętnikach, p. Wybranówka	Bogusław Stanirowski, rządca w Chlebowicach
Dr. Michał Ferensiewicz, lekarz okręgowy w Bohorodczanach	Jędrzej Wołoszczuk, wł. realn. w Bohorodczanach	Henryk Potworowski, wł. d. w Radczy, p. Stanisławów	Michał Kozorys, rolnik w Bohorodczanach
Ks. Grzegorz Procyk, proboszcz w Manasterzanach, p. Sołotwina	Jerzy Adam, właśc. realn. w Manasterzanach, p. Sołotwina	Tadeusz Sroczyński, c. k. weterynarz pow. w Bohorodczanach	Aleksy Barabasz, rolnik w Bohorodczanach starych
Gustaw Szolc, dzierżawca dóbr w Jezierzanach	Eugeniusz Wartanowicz, dzierż. dóbr w Cyganach, p. Skała	Stanisław Gromnicki, właśc. dóbr w Oleksińcach, p. Bilcze złote	Seweryn Domański, dzierż. dóbr w Szuparce, p. Korolówka
Mieczysław hr. Borkowski, wł. dóbr w Mielnicy	Kazimierz Junosza Borkowski, dzierż. d. w Horoszowie, p. Uście biskupie	Tadeusz Krzysztofowicz, dzierż. dóbr w Iwaniu pustem, p. Mielnica	Felicyan Sochanik, dzierż. d. w Zalesiu, p. Germakówka
Bolesław Rotter, wł. dóbr w Suchodołach, p. Ponikwa	Ks. Jan Mrzygłodowicz, prob. obrz. gr. w Ditkowcach, p. Założce	Onufry Horodyński, właść. dóbr w Romanówce, p. Szczurowice	Władysł. Gniewosz, wł. d. w Kontach, p. Ożydów
Onufry Horodyński, wł. dóbr w Romanówce, p. Szczurowice	Jan Horodyński, wł. dóbr w Korsowie, p. Leszniów	Stanisław hr. Sokolnicki, właśc. dóbr w Opłucku, p. Ohladów	Ks. Ignacy Kubisztal, kanon. w Łopatynie
Józef Wasilewski, rządca dóbr w Milnie, p. loco	Ks. Teodozy Effinowicz, prob. obrz. gr. w Popowcach, p. Podkamień	Bolesław Rotter, wł. dóbr w Suchodołach, p. Brody	Damian Udrycki, wł. dóbr w Łukawcu, p. Sassów

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
5. Brzeżany	10. Powiat sądowy Brzeżany	Karol Wojciechowski, wł. dóbr w Litiatynie, p. loco	Józef Krajczyk, dzierżawca d. w Leśnikach, p. Brzeżany
	11. „ „ Kozowa	Tomasz Maramorosz, dzierżawca d. w Olesinie, p. Kozowa	Włodzimierz Leszczyński, dzierż. dóbr w Kozówce, p. Kozowa
6. Brzozów	12. „ „ Brzozów	Mieczysław Urbański, wł. dóbr w Haczowie, p. loco	Stanisław Dydyński, wł. dóbr w Uluczu, p. loco
	13. „ „ Dynów	Zdzisław Skrzyński, właśc. dóbr w Bachórcu, p. loco	Włodzimierz Dwernicki, właśc. dóbr w Temeszowie, p. Dydnia
7. Buczacz	14. „ „ Buczacz	Władysław Serwatowski, wł. dóbr w Jezierzanach, p. loco	Aleksander Kobylański, właśc. dóbr w Snowidowie, p. Potok złoty
	15. „ „ Monasterzyska	Kajetan Abgarowicz, dzierż. dóbr w Dubienku, p. Monasterzyska	Michał Łucki, wł. dóbr w Łuce, p. Uście zielone
	16. „ „ Potok złoty	Mieczysław Ksawery Potocki, wł. dóbr w Kośmierzynie, p. Potok złoty	Władysław Czajkowski, dzierż. dóbr w Sokulcu, p. Potok złoty
8. Cieszanów	17. „ „ Cieszanów	Kazimierz Jampolski, wł. d. w Łowczy, p. Narol	Hugo br. Wattmann, wł. dóbr w Rudzie różanieckiej, p. loco
	18. „ „ Lubaczów	Stanisław Ossoliński, dzierż. dóbr w Oleszycach	Pinkas König, c. k. starszy weter. pow. w Cieszanowie
9. Czortków	19. „ autonomiczny Czortków		Tadeusz Szeliga Potocki, właśc. dóbr w Uhryniu, poczta Czortków

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Władysław Swiciński, stawniczy w Kasztelówce, p. Brzeżany	Karol Poten, dzierż. d. w Wierzbowie, p. Narajów	Sylwester Maramorosz, dzierż. dóbr w Poruczynie, p. Buszcze	Izydor Bujnowski, dzierż. dóbr w Olchowcu, p. Brzeżany
Ludwik Aksentowicz, dzierż. dóbr w Ceniowie, p. Kozowa	Longin Łoboś, dzierżawca dóbr w Taurowie, p. Kozłów		Adolf Greis, dzierż. dóbr w Ułanisze, p. Kozowa
Kazimierz Jodowski, dzierż. dóbr w Trześniowie, p. Jasionów	Piotr Kwiatkowski, dzierż. dóbr w Bliznem, p. Jasienica	Tadeusz Cybulski, wł. dobr w Humniskach, p. Brzozów	Franciszek Gedel, wł. d. w Wydrnej dolnej, p. Dydnia
Jan Kozłowski, wł. d. w Witryłowie, p. Dydnia	Franciszek Trzciński, (syn), wł. d. w Gdyczynie, p. Dynów	Seweryn Skrzyński, wł. d. w Nozdrzu, p. Dynów	Teodor Jüngst, wł. dóbr Dynowie
Franciszek Piórecki, rządca w Browarach, p. Jazłowiec	Wacław Osiadacz, wł. realn. w Petlikowcach star., p. Ossowce	Ignacy Wachowicz, dzierż. dóbr w Medwedowcach	Rafał Pławiak, rolnik w Podzameczku
Jan Hirszhorn, dz. dóbr w Monasterzyskach	Jędrzej Boczar, wł. realn. w Baryszu	Seweryn Potwororowski, rządca dóbr w Koropcu	Jan Znamirowski, rolnik w Słobódce dolnej, p. Monasterzyska
Rudolf Inn, dzierż. dóbr w Sokołowie, p. Potok złoty	Jan Pellich, rządca w Koropcu	Aleksander Kobylański, wł. d. w Snowidowie, p. Potok złoty	Tomasz Inn, dzierż. dóbr w Sokołowie, p. Potok złoty
Stefan Sroczyński, dzierż. dóbr w Lublińcu nowym, p. Cieszanów	Bolesław Jastrzębski, dzierż. dóbr w Cieszanowie	Pinkas König, c. k. st. weterynarz pow. w Cieszanowie	Tadeusz Zarzycki, wł. d. w Chotylubiu, p. Cieszanów
Leon Kranz, dzierż. dóbr w Staremsiole, p. Oleszyce	Gustaw Rupp, dzierżawca d. w Hrynkowie ad Dachnów, p. Cieszanów	Dyonizy Krokowski, dzierż. dóbr w Suchej woli, p. Oleszyce	Antoni Koralewski, dzierż. d. w Zalesiu ad Staresioło, p. Oleszyce.
Wilhelm br. Lewartowski, rządca dóbr w Kalinowszczyźnie	Zdzisław Szaszkiewicz, dzierż. dóbr w Dżurynie	Stanisław Wychowski, wł. d. w Szmańkowczykach, poczta Kolędziany	Roman Abgarowicz, wł. dóbr w Czerkawczyźnie

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
10. Dobromil	20. Powiat sądowy Bircza	Floryan Kozłowski, wł. dóbr w Lipie	Wilhelm Loeffler, wł. dóbr w Piątkowej, p. Bircza
	21. „ „ Dobromil	Aleksander Pragłowski, wł. dóbr w Komarowicach, p. Nowe miasto	Julian Terlecki, wł. dóbr w Przemyślu, ul. Franciszka Józefa 3
11. Dolina	22. „ „ Bolechów	Roman Gójski, em. urzędnik Tow. wz. ubez. w Bolechowie	Juliusz Wanke, wł. młyna w Bolechowie
	23. „ „ Dolina	Dr. Stanisław Kotłowski, lek. w Dolinie	Michał Misiewicz, właściciel realności w Dolinie
	24. „ „ Rożniatów	Michał Medycki, wł. dóbr w Swaryczowie, p. Rożniatów	Jan Amon, dzierż. dóbr w Rożniatowie
12. Drohobycz	25. „ „ Drohobycz	Leonard Wiśniewski, wł. d. w Drohobyczu	Ks. Jan Pasternak, proboszcz obrz. gr. w Wacowicach, p. Drohobycz
	26. „ „ Medenice	Zdzisław Krynicki, wł. dóbr w Krynicy, p. Medenice	Juliusz Frey, dzierż. dóbr w Oparach, p. Medenice
	27. „ „ Podbuż	Antoni Anderka, st. leśniczy w Podbużu	Karol Hawranek, leśniczy w Podbużu
13. Gródek	28. „ „ Gródek	Franciszek Bobowski, ajent Towarz. wzaj. ub. w Gródku	Juliusz Obmiński, dzierż. d. w Bartatowie, p. loco
	29. „ „ Janów	Józef Weigel-Milleret, wł. d. w Żorniskach, p. Domażyr	Jan Głowacki, rządca dóbr w Wiszence, p. loco

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Jan Łomiński, nacz. gm. w Birczy	Zygmunt Kapiszewski, dzierż. dóbr w Rybotyczach	Stanisław Dydyński, wł. d. w Graziowej górnej, p. Wojtkowa	Ks. Jan Nawrocki, prob. obrz. łac. w Birczy
Jan Teśla, rolnik i naczelnik gminy w Lacku, p. Dobromil	Michał Tustanowski, wł. dóbr w Tarnawie	Zygmunt Dobrzyński, dzierżawca d. w Nowem mieście	Piotr Geisler, wł. realności w Dobromilu
Lipman Bornstein, weterynarz miejski w Bolechowie	Leon Bielecki, c. k. leśniczy w Kalnej, p. Dolina	Stanisław Agopsowicz, wł. d. w Bełejowie, p. Dolina	Michał Watiuha, naczelnik gm. w Hoszowie, poczta Bolechów
Noe Gutenberg, weterynarz miejski w Dolinie	Józef Nowak, wł. realn. w Dolinie	Jan Misiewicz, wł. realności w Dolinie	Stefan Kardasz, wł. realn. w Dolinie
Leon Lubliner, c. k. weterynarz powiat. w Dolinie	Piotr Kałynij, nacz. gminy w Swaryczowie	Sylwester Hołubowski, wł. d. w Broszniowie, p. Hołyń	Eliasz Kalicun, sekretarz gm. w Dubie, p. Perehińsko
Jan Kiszko, nacz. gminy w Kopcu	Teodor Kocko, nacz. gminy w Modryczu	Mieczysław Truszkowski, drog. w Medenicach	Michał Pożakowski, właściciel realności w Stubniku
Henryk Feuereisl, rządca w Wróblowicach, p. Dobrowlany	Ryszard Sziller, dzierżawca dóbr w Lipowcach	Jan hr. Tarnowski, wł. dóbr w Wróblowicach, poczta Dobrowlany	Jan Krawców, wł. realn. w Wróblowicach, p. Dobrowlany
Ks. Anatol Kozaniewicz, prob. obrz. gr. w Bystrzycu	Hryń Łuciów, właśc. realn. w Podbużu	Ks. Antoni Węgrzynowicz, proboszcz ob. gr. w Smólce, p. Podbuż	Szczepan Kulczycki, wł. realn. w Podbużu
Ozyasz Lille, c. k. weterynarz powiat. w Gródku	Adolf Paluch, weterynarz miejski w Gródku	Leonard Bisanz, dz. d. w Leśniowcach, p. Biała góra	Edmund Schmidt, właściciel folwarku w Kiernicy, poczta Gródek
Gracyan Radomski, wł. dóbr w Jamelnie, p. Domażyr	Jerzy Scher, właśc. realn. w Rottenhanie, p. Janów	Edward Kopecki, wł. dóbr w Rokitnie, p. Domażyr	Wilhelm Stanek, wł. dóbr w Wiszence, p. loco

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
14. Horodenka	30. Powiat sądowy Horodenka	Jakób br. Romaszkan, właśc. dóbr w Horodence	Kajetan Passakas, wł. d. w kolankach, p. Horodenka
	31. „ „ Obertyn	Antoni Theodorowicz, właśc. dóbr w Żukowie, p. Obertyn	Franciszek Kunc, wł. dóbr w Hawrylaku, p. Obertyn
15. Husiatyn	32. „ „ Husiatyn	Władysław Bogucki, wł. dóbr w Czarnokońcach wielkich, p. Probużna	Leon Horodyski, wł. d. w Tłusteńkiem, p. Probużna
	33. „ „ Kopyczyńce	Jan Solecki, poczm. w Kopyczyńcach	Zdzisław Malawski, rządca dóbr w Kopyczyńcach
16. Jarosław	34. Powiaty sądowe Jarosław i Pruchnik	Włodzimierz Ustrzycki, wł. d. w Ożelatycach, p. Jarosław	Zdzisław Nowosielecki, rządca dóbr w Węgierce, poczta Pruchnik
	35. Powiat sądowy Radymno	Stanisław Kisielewski, dzierż. dóbr w Skołoszowie, p. Radymno	Ks. Stanisław Lechicki, kanonik i proboszcz w Kaszycach, p. Kosienice
	36. „ „ Sieniawa	Aleksander Ostrowski w Adamówce, p. loco	Władysław Rybotycki, nadleśn. w Rudce, p. Sieniawa
17. Jaworów	37. „ „ Jaworów	Jan hr. Szeptycki, wł. dóbr w Przyłbicach, p. loco	Franciszek hr. Colonna-Czosnowski, wł. d. w Rogóżnie, p. Jaworów
	38. „ „ Krakowiec	Stanisław hr. Hagen, wł. dóbr w Wielkich Oczach, p. loco	Stanisław Myszkowski, wł. d. w Hruszowicach, poczta Stubno
18. Kałusz	39. „ „ Kałusz	Kazimierz Rojowski, wł. dóbr w Humenowie, p. Niegowce	Stefan hr. Łoś, wł. dóbr w Chocimie, p. Kałusz

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Tytus Zulauf, dyr. pow. Kasy oszcz. w Horodence	Aleksand. Zawadzki. wł. d. w Dąbkach	Wiktor Abrahamowicz, dzierż. dóbr w Tyszkowcach, p. Horodenka	Jan Wielowiejski. wł. dóbr w Olejowej, p. Horodenka
Ignacy Theodorowicz, naczeln. dróg gmin. w Obertynie	Marceli Gawliński, nacz. gm. w Obertynie	Leon Theodorowicz, dzierż. dóbr w Olejowej, poczta Horodenka	Witold Jastrzębski w Obertynie
Ks. Włodzimierz Kozorowski, prob. obrz. gr. w Horodnicy, p. loco	Ks. Mikołaj Temniski w Szygłowcach, p. Husiatyn	Stanisław Ujejski, wł. d. w Zaciszu, p. Husiatyn	Bronisław Strawiński, wł. dóbr w Niżborgu nowym, p. loco
Kazimierz Horodyski, wł. dóbr w Żabińcach, p. Probużna	Kazimierz Cieński, dzierż. d. w Uwisłu, p Chorostków	Ludwik Cieński, wł. dóbr w Suchostawie, p. Jabłonów	Antoni Węgier, nacz. gm. w Hadyńkowcach, p. Probużna
Michał Socha, wł. gruntu w Zarzeczu, p. loco	Antoni Sobień, wł. gruntu w Muninie, p. Jarosław	Stefan Myszkowski, dzierż. dóbr w Głęboce, p. Jarosław	Tomasz Maziarek, właśc. gosp. roln. w Pawłosiowie, p. Jarosław
Julian Krupa, oficyalista w Wysocku, p. Surochów	Joachim Gwoźdź, rolnik w Morawsku, p. Jarosław	Marcin Popkiewicz, właśc. gosp. roln. w Radymnie	Franciszek Urbanek, dzierż. dóbr w Skołoszowie, p. Radymno
Michał Wołczak, wł. gruntu w Cieplicach, p. Sieniawa	Stanisław Naspiński, wł. gruntu w Wiązownicy, p. loco	Ludwik Łysakowski, dzierż. d. w Cieplicach, p. Sieniawa	Franciszek Krakowski, dzierż. dóbr w Sieniawie
Leon hr. Szeptycki, przełożony obszaru dwor. w Przyłbicach, p. loco	Adam Chlebowicz, pełnomocnik dóbr w Porudnie	Jan Konopka, właśc. dóbr w Szkle	Aleksander Weissman - Zawidowski, wł. dóbr w Starzyskach
Tadeusz Kapiszewski, wł. dóbr w Kobylnicy wołoskiej	Ludwik Karczewski, przeł. obsz. dwor. w Morańcach	Romuald Fangor, wł. dóbr w Świdnicy	Stefan Younga, wł. dóbr w Nahaczowie
Ignacy Przestrzelski, sekr. Rady powiat. w Kałuszu	Dr. Adolf Wurst, c. k. star. lekarz pow. w Kałuszu	Konstanty Czarkowski, wł. dóbr w Niegowcach	Władysław Komornicki, właśc. dóbr w Zawadce, p. loco

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	40. Powiat sądowy Wojniłów	Henryk Mierzeński, wł. dóbr w Dubowcach, p. Wojniłów	Jan Kunaszowski, ajent. Tow. wzaj. ubezp. w Kałuszu
19. Kamionka strumiłowa	41. „ „ Busk	Feliks Domański, wł. dóbr w Ubiniu, p. Zadwórze	Maryan Bogdanowicz, rządca d. w Busku
	42. „ „ Kamionka strumiłowa	Władysław Ossoliński, dzierżawca dóbr w Horpiniu, p. Kamionka strum.	Dymitr Wania, wł. realn. w Kamionce strumiłowej
	43. „ „ Radziechów	Tytus Korytyński, wł. d. w Niestanicach, p. Chołojów	Roman Ujejski, wł. dóbr w Pawłowie, p. Chołojów
20. Kołomyja	44. „ „ Gwoździec	Leon Puzyna, właśc. dóbr w Gwoździcu	Kajetan Agopsowicz, właśc. dóbr w Trofanówce, p. Gwoździec
	45. „ „ Kołomyja	Artur Krzysztofowicz, właśc. dóbr w Korniczu, p. Korolówka	Antoni Strzelbicki, wł. d. w Wołowej, p. Matyjowce
	46. „ polityczny Peczeniżyn	Jan Klęski, wł. d. w Wierbiążu, p. Kołomyja	Stanisław Jasiński, wł. dóbr w Załajpolu, p. Matyjowce
21. Kosów	47. „ sądowy Kosów	Stanisław Bursa, wł. apteki w Kosowie	Ks. Jan Rogożyński, proboszcz obrz. gr. w Szeszorach, p. Pistyń
	48. Powiaty sądowe Kuty i Żabie	Ks. Michał Walnicki, prob. obrz. gr. w Kobakach, p. Rożnów	Grzegorz Jakubowicz, wł. d. w Kutach
22. Lisko	49. Powiat sądowy Baligród	Karol hr. Starzeński, wł. d. w Beresku, p. Hoczew	Jan Zatorski, wł. d. w Myczkowie, p. Solina

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Bronisław Barzykowski, dzierżawca dóbr w Siółce, p. Wojniłów	Józef Jaworski, wł. d. w Dołżce, p. Bolechów	Feliks Scazeghino, wł. dóbr w Przewoźcu p. Wojniłów	Władysław Rozwadowski, wł. dóbr w Dołpotowie, p. Wojniłów
Wincenty Rozwadowski, właśc. d. w Kozłowie	Ks. Jan Dorosz, proboszcz obrz. gr. w Rakobutach, p. Busk	Matwij Zieliński, w Rakobutach, p. Busk	Artur Gretschel, nadleśn. w Grabowej, p. loco
Józef Kupczyński, właściciel realności w Kamionce strum.	Jan Lewicki. właśc. realn. w Kamionce strumiłowej	Adam Bogusz w Derewlanach, p. Milatyn Nowy	Hipolit Neuman, urzęd. Rady pow. w Kamionce strum.
Ks. Izydor Dawidowicz, prob. obrz. gr. w Radziechowie	Jakób Szebec, wł. gruntu w Zabawie ad Suszno, p. Witków nowy	Ks. Antoni Skalski, proboszcz obrz. łac. w Radziechowie	Jan Golański, rolnik w Pawłowie, p. Chołojów
Kazimierz Kobylański, wł. dóbr w Winogradzie, p. Gwoździec	Marceli Bieńkowski, wł. dóbr w Godach, p. Kołomyja	Mieczysław Walkowski, w Małym Gwoździcu	Alfred Bereg. dzierż. d. w Chwalibogu, p. Gwoździec
Kazimierz Siwicki. wł. d. w Ceniawie, p. Kołomyja	Mieczysław Jasiński, sekr. Rady powiat. w Kołomyi	Antoni Olszewski. w Załuczu n. P., p. Matyjowce	Mikołaj Mełnyczuk, właściciel realności w Piadykach, p. Kołomyja
Mieczysław Jasiński, sekr. Rady powiat. w Kołomyi	Maksymilian Fediuk, wł. gruntu w Sopowie, p. Kołomyja	Ks. Józef Charzewski w Sopowie, p. Kołomyja	Mikołaj Hajowy, wł. gruntu w Wierbiążu, p. Kołomyja
Dr. Apolinary Tarnawski, wł. wodoleczniczego zakładu w Smolnej, p. Kosów	Albin Staszyński, oficyał Wydz. pow. w Kosowie	Ks. Michał Walnicki, proboszcz obrz. gr. kat. w Kobakach, p. Rożnów	Maciej Sorohan, rolnik w Moskalówce, p. Kosów
Alfred Miltsovits, wł. realn. w Hryniawie, p. Uścieryki	Emil br. Wallisch, zarz. dóbr w Żabiu	Stanisław Przybyłowski (młodszy), wł. dóbr w Krzyworówni, p. Żabie	Hawryło Tomiuk, rolnik w Kutach starych
Ks. Włodzim. Czajkowski. prob. obrz. gr. w Zachoczewiu, p. Baligród	Jan Wilczyński, wł. dóbr w Buku, p. Cisna	Tadeusz Sołdraczyński, wł. dóbr w Jabłonkach, p. Baligród	Adolf Beindlich, zarządca dóbr w Cisnie

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	50. Powiat sądowy Lisko	Julian Mickiewicz, wł. d. w Zawadce, p. Tyrawa wołoska	Andrzej Makowiecki, dzierż. d. w Posadzie liskiej
	51. „ „ Lutowiska	Ludwik Baldwin Ramułt, właśc. dóbr w Dwerniku	Aleksander Udrycki, wł. d. w Skorodnem, p. Lutowiska
	52. „ „ Ustrzyki dolne	Kazimierz hr. Russocki, właśc. dóbr w Ustyanowie, p. Ustrzyki dolne	Dr. Jan Lenartowicz, lekarz w Ustrzykach dolnych
23. Lwów	53. lwowski, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Basiówka, Biłohorszcze, Borki janowskie, Borki dominikańskie, Brzuchowice, Grzęda, Grzybowice, Hodowice, Hołosko małe, Hołosko wielkie, Kaltwasser, Kleparów, Kościejów, Kozielniki, Kozice, Krotoszyn, Krzywczyce, Kulparków, Laszki murowane, Lesienice, Malechów, Pasieki zubrz., Rudno, Rzęsna polska, Rzęsna ruska, Sichów, Sygniówka, Skniłów, Skniłówek, Sokolniki, Sołonka, Sroki przy Laszkach, Wólka hamulecka, Zamarstynów, Zarudce, Zaszków, Zawadów, Zboiska, Zimnawoda, Zimnawódka, Zniesienie, Zubrza, Żyrawka)	Adolf Wiesiołowski, wł. dóbr we Lwowie, ul. Czarnieckiego l. 20	Dr. Józef Szpilman, rektor c. k. Akademii weterynaryi we Lwowie
	54. jaryczowsko-winnicki (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Barszczowice, Ceperów, Dublany, Jaryczów nowy, Jaryczów stary, Kamienopol, Kukizów, Pikułowce, Podliski małe, Podliski wielkie, Prusy, Remenow, Rudańce, Sieciechów, Stroniatyn, Wisłoboki, Zapytów, Żydatycze, Biłka królewska, Biłka szlachecka, Czarnuszowice, Czerepiń, Czyżki, Czyżyków,	Witold Traczewski, kraj. instr. ogrod. i sadow., Lwów Kochanowskiego 10	Aleksander Strzeleck, wł. dóbr w Kukizowie, poczta Jaryczów

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Józef Szymusik, pełnomocnik d. w Lisku	Józef Bielak, nacz. gminy w Lisku	Tadeusz Łepkowski, wł. d. w Czaszynie, p. Zagórz	August hr. Krasicki, wł. dóbr w Lisku
Stanisław Michalewski, dzierżawca dóbr w Dwerniku	Wojciech Raszowski, agent Tow. Wzaj. Ubezp. w Lutowiskach	Ks. Józef Daszyk, proboszcz obrz. łac. w Solanie, poczta Chrewt	Tadeusz Strzelecki, wł. dóbr w Wydrnem, p. Chrewt
Ks. Włodzimierz Olchowej, prob. obrz. gr. w Berehach dolnych, p. Ustrzyki	Kazimierz Stein, wł. d. w Hoszowie, p. Ustrzyki	Józef Nanowski, wł. dóbr w Ustrzykach dolnych	Konstanty Hołyński, wł. dóbr w Brelikowie, p. Ropienka
Ignacy Papara, dz. dóbr w Stroniatynie, p. Podliski małe	Franciszek Małaczyński, naczelnik gminy w Zimnej Wódce, p. Lwów-Bogdanówka	Paweł Kretowicz, profesor Akademii weteryn. we Lwowie	Jan Kanty Stojowski, właśc. dóbr w Laszkach
Adam br. Horoch, wł. dóbr w Winniczkach	Jan Smolnicki, naczelnik gm. w Zubrzy, p. Sichów	Dmytro Kiernoha, rolnik w Podbereźcach, p. Winniki	Michał Ciągło, przełożony obszaru dw. w Biłce szlacheck., p. Gaje p. L.

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	Dawidów, Dmytrowice, Gaje, Gańczary, Głuchowice, Hermanów, Kuhajów, Mikraszów, Milatycze, Podbereźce, Podborce, Podciemne, Siedliska, Tołszczów, Unterbergen, Weinbergen, Winniki, Winniczki, Wołkowce, Zagórze, Zuchorzyce i Żurawniki)		
	55. Powiat sądowy Szczerzec	Ks. Michał Jackiewicz, prob. obrz. gr. w Chruśnie starem, p. Brodki	Markiewicz, naczelnik gminy w Brodkach, p. loco
24. Łańcut	56. Powiaty sądowe Łańcut i Przeworsk	Karol Madeyski, rządca dóbr w Łańcucie	Władysław Nestorowicz, właśc. realn. w Przeworsku
	57. Powiat sądowy Leżajsk	Ks. Aleksy Iwasiówka, prob. obrz. gr. w Dębnie, p. Leżajsk	Julian Chrzanowski, leśniczy w Rudzie, p. Sarzyna
25. Mościska	58. „ „ Mościska	Dyonizy Pogłodowski, właśc. dóbr w Sudkowicach, p. Krukienice	Karol hr. Drohojowski, właściciel dóbr w Tułkowicach, p. Krukienice
	59. „ „ Sądowa Wisznia	Karol Mochnacki, właść. d. w Dołho-Mościskach, p. Sądowa Wisznia	Emil Uhm, wł. dóbr w Zarzeczu, p. Chorośnica
26. Nadwórna	60. „ autonomiczny Nadwórna	Ks. Józef Kuczyński, prob. obrz. gr. w Paryszczu, p. Nadwórna	Maksymilian Szyszkowski, c. k. zarządca lasów państwowych w Nadwórnej
27. Podhajce	61. „ sądowy Podhajce	Edwin br. Hohendorff, właśc. dóbr w Horożance, p. loco	Ignacy Romanowski, wł. dóbr w Horożance, p. loco
	62. „ „ Wiśniowczyk	Józef Strutyński, wł. dóbr w Mogiłkach, p. Słoboda	Zygmunt Lityński, wł. dóbr w Siemikowcach, p. loco

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Jakób Huber, naczelnik gm. w Falkenstein	Iwan Korolak, nacz. gminy w Czerkasach	Ks. Józef Skobelski, proboszcz obrz. gr. w Horbaczach, p. Czerkasy	Fedko Kreczkowski, naczel. gm. w Piaskach, p. Szczerzec
Zygmunt Łastowiecki, wł. dóbr w Lipniku	Andrzej Szylar, gospodarz gruntowy w Markowej	Henryk Sawicki, nadleśniczy w Zmysłówce, p. Grodziska	Włodzimierz Szulczewski w Pantalowicach, p. Kańczuga
Franciszek Beer, leśniczy w Leżajsku	Roman Kielarski, administrator w Wierzawicach	Adolf Hausner, w Dornbachu, p. Kuryłówka	Ludwik Dziedzic, w Wierzawicach, p. Leżajsk
Bolesław Orzechowicz, właśc. dóbr w Kalnikowie, p. Krakowiec	Mieczysław Wyszyński, rządca dóbr w Rudnikach	Michał Szczepański, rządca dóbr w Tamanowicach	Stefan Nanowski, właśc. dóbr w Komiórkach nanowskich, p. Mościska
Klemens Majewski, rządca dóbr w Dydiatyczach	Józef Rolle, rządca dóbr w Sądowej Wiszni	Franciszek Jaruntowski, wł. dóbr w Twierdzy, p. Chorośnica	Jan Chorośnicki, wł. dóbr w Chorośnicy
Ks. Atanazy Mojseowicz, prob. obrz. gr. w Pniowie, p. Nadwórna	Antoni Syn, c. k. zarządca lasów państwowych w Mikuliczynie, p. loco	Dr. Antoni Jeż, wł. d. w Hawryłówce, p. Paryszcze	Michał Koczerzuk, gospodarz w Nadwórnej
Napoleon Gołaszewski, właściciel dóbr w Toustobabach, p. loco	Władysław Gołębski, wł. d. w Krasnolesiu, p. Lipica dolna	Stanisław Malinowski, dzierż. dóbr w Gniłowodach p. Podhajce	Aleksander Leszczyński, dzierżaw. dóbr w Rakowcu, p. Sosnów
Aleksander Leszczyński, dzierżawca d. w Rakowcu, poczta Sosnów	Stanisław Bogdanowicz, wł. d. w Hajworonce, p. Wiśniowczyk	Bronisław Osuchowski w Wiśniowczyku	Bolesław Andrusiewicz w Złotnikach, p. loco

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
28. Przemyśl	63. dubiecki, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Dubiecko, Bachów, Skopów, Babice, Iskań, Nienadowa, Ruska wieś, Polchowa, Sielnica, Bachórzec, Przedmieście dubieckie, Śliwnica ad Dubiecko, Hucisko nienadowskie, Drohobyczka, Ruszelczyce, Średnia, Wola krzywiecka, Krzywcza, Chyrzyna z Chyrzynką i Kosztowa)	Bolesław Jocz, wł. dóbr w Krzywczy, p. loco	Ksawery hr. Krasicki, właść. dóbr w Bachórcu, poczta Dynów
	64. krasiczyński, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Krasiczyn, Śliwnica, Korytniki, Krasice, Kupna, Reczpol, Olszany, Krzeczkowa, Cisowa, Brylińce, Mielnów, Chołowice, Rokszyce, Tarnawce, Wapowce, Łętownia i Belwin)	Adam Dębicki, dzierż. d. w Wapowcach, p. Przemyśl	Karol Janecki, pełnom. dóbr w Krasiczynie
	65. medycki, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Medyka, Torki, Buców, Poździacz, Nakło, Stubno, Stubienko, Skład solny, Barycz, Hurko, Szechynie, Siedliska, Byków, Jaksmanice, Tyszkowice, Pleszowice, Popowice, Chraplice, Chodnowice i Nowosiółki)	Mieczysław Romanowski, dzierż. dóbr w Medyce	Emil Wasilkowski, dzierż. dóbr w Pleszowicach, p. Husaków
	66. niżankowicki, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Niżankowice, Koniusza, Koniuszki, Darowice, Kupiatycze, Malchowice, Drozdowice, Fredropol, Kormanice, Młodowice, Zakłotce, Wielunice, Stroniowice, Baratycze, Mizyniec, Gdeszyce, Zrosławice, Hruszatyce, Sanoczany, Bybło, Borszowice, Paćkowice, Podmojsce, Kłokowice, Aksmanice, Sólca i Sierakośce)	Julian Studnicki, dzierż. dóbr w Kniażycach, p. Pikulice	Andrzej hr. Dzieduszycki wł. d. w Aksmanicach, p. Niżankowice

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Józef Jarużelski, właśc. dóbr w Babicach	Ks. Michał Górnicki, proboszcz ob. łac. w Dubiecku	Karol Jakubowski, kierownik szkoły w Drohobyczce, p. Dubiecko	Benoni Fleszar, dyrektor szkoły w Nienadowej, p. Dubiecko
Zygmunt Sroczyński, dzierż. d. we Władysławowie, p. Krasiczyn	Jakób Ewi, dzierż. dóbr w Mielnowie, p. Oleszany	Edward Stanslicki, rządca dóbr w Kuńkowcach, p. Przemyśl	Jan Mizerski, kasyer dóbr w Krasiczynie
Franciszek Gizowski, właśc. dóbr w Stubienku p. Radymno	Mikołaj Oleszko, wł. gruntu w Poździaczu, p. Medyka	Ks. Władysław Głowacki, prob. obrz. gr. w Medyce	Ferdynand Cechak, pełnomocnik dóbr w Medyce
Stanisław Skalski, właśc. dóbr w Podmojscu, p. Niżankowice	Józef Kotarski, wł. dóbr w Byble, p. Nowe miasto	Tadeusz Kozarski, dzierż. dóbr w Zabłotcach p. Niżankowice	Stanisław Zieliński, dzierż. dóbr w Kupiatyczach, p. Niżankowice

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	67. przemyski, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Przemyśl, Ostrów, Prałkowce, Kruchel wielki, Kruchel mały, Buszkowice, Buszkowiczki, Kuńkowce, Cyków, Sielec, Nehrybka, Krówniki, Stanisławczyk, Łuczyce, Hermanowice, Grochowce, Pikulice, Przekopana, Wilcza, Witoszyńce, Rozubowice, Kniażyce i Hurczko)	Julian Terlecki, wł. dóbr w Przemyślu, ul. Franciszka Józefa 3	Mieczysław Jaxa Rożen, dzierż. dóbr w Buszkowicach, p. Żurawica
	68. wyszatycki, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Wyszatyce, Żurawica, Bolestraszyce, Wolawa, Dusowce, Chałupki dusowskie, Drohojów, Trójczyce, Małkowice, Duńkowiczki, Orzechowce, Maćkowice, Kosienice, Batycze, Ujkowice i Hnatkowice)	Adolf Ebenberger, dzierż. dóbr w Kosienicach, p. loco	Ks. Szymon Bałaban, proboszcz obrz. łac. w Kosienicach, p. loco
29. Przemyślany	69. Powiat sądowy Gliniany	Władysław Weissman - Zawidowski, wł. dóbr w Słowicie, p. loco	August Goławski, rządca dóbr w Kurowicach, p. loco
	70. „ „ Przemyślany	Zygmunt Wiśniewski, dzierż. dóbr w Ciemierzyńcach, p. Dunajów	Zdzisław Younga, właśc. dóbr w Lipowcach, p. loco
30. Rawa	71. „ „ Niemirów	Karol Kunzenstern, wł. dóbr w Niemirowie	Henryk Broniowski, właśc. dóbr w Olszance, p. Potylicz
	72. „ „ Rawa	Jan Sołowij, dzierż. dóbr w Kamionce-Lipniku, p. loco	Mieczysław Świątkiewicz, wł. dóbr w Potyliczu, p. loco
	73. „ „ Uhnów	Zygmunt Stasiniewicz, delegat Wydziału pow. w Zielonej machnowskiej, p. loco	Mieczysław Wysocki, wł. d. w Domaszowie, poczta Uhnów

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Zdzisław Wysocki, pełnomocnik dóbr w Bakończycach, p. Przemyśl	Jan Bielawski, wł. dóbr w Nehrybce, p. Pikulice	Dr. Feliks Drużbacki, właśc. dóbr w Prałkowicach, p. Przemyśl	Józef Brodowicz, wł. gruntu w Buszkowicach, p. Żurawica
Józef Midowicz, dz. dóbr w Żurawicy, p. loco	Ks. Antoni Kostecki, proboszcz ob. łac. w Ujkowicach, p. Przemyśl	Zygmunt Fischer, dzierż. dóbr w Żurawicy, p. loco	Teodor Dmytracz, wł. gruntu w Bolestraszycach, p. Żurawica
Dr. Stanisław Hofmokl, właśc. dóbr w Łahodowie, p. Podhajczyki k. L.	Kazimierz Kamiński, administr. folwarku w Sołowie, poczta Kurowice	Bolesław Stanek, wł. dóbr w Wojciechowicach, p. loco	Stanisław Kędzierski, wł. d. w Meryszczowie, p. Przemyślany
Stanisław Kędzierski, właśc. dóbr w Meryszczowie, p. Przemyślany	Włodzimierz Witosławski, wł. dóbr w Rzędowicach, p. Przemyślany	j. w.	Robert Sander, dz. dóbr w Błotni, p. Janczyn
Ks. Emil Hryniewiecki, proboszcz w Smolinie, p. Niemirów	Antoni Skibniewski, wł. d. w Ulicku Seredkiewicz, p. Potylicz	Ks. Jan Reszytyła, proboszcz obrz. gr. w Magierowie	Ks. Włodzimierz Pappa, prob. obrz. gr. w Wróblaczynie, p. Niemirów
Maksymilian Parnas, właśc. dóbr w Lubyczy król., p. loco	Stanisław Lewandowski, wł. dóbr w Bełzcu	Albert Kämpf, dzierż. dóbr w Rzyczkach, p. Rawa	Zygmunt Łaczyński, wł. d. w Zaborzu, p. Hujcze
Henryk Gotlieb Haszlakiewicz, właśc. dóbr w Tehlowie, p. Bełz	Adam Romer, wł. d. w Wierzbicy, p. Uhnów	Ludwik Borowski, wł. dóbr w Nowosiółkach kardynalskich	Bogusław Krasucki, rządca dóbr w Ulchówku, p. Uhnów

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
31. Rohatyn	75. Powiat autonomiczny Rohatyn	Michał Tustanowski, wł. dóbr w Podmichałowicach, p. Żurów	Ks. Włodzimierz, Czyrowski, prob. obrz. gr. w Babińcach. p. Rohatyn
32. Rudki	75. „ sądowy Komarno	Józef Połuszyński, rządca d. w Brzeżcu. p. Komarno	Zygmunt Paleolog, rządca dóbr w Rumnie, p. Komarno
	76. „ „ Rudki	Albin Rayski, wł. dóbr w Michalewicach, p. Rudki	Stefan Janko, właśc. dóbr w Hoszanach, p. Rudki
33. Sambor	77. „ „ Łąka	Feliks Sozański, wł. dóbr w Hordyni, p. Dublany-Kranzberg	Michał Schuster, wł. realności w Glinnem, p. Łąka
	78. „ „ Sambor	Wiktor Poten. wł. dóbr w Błażowie p. Czerchowa	Stanisław Stefanowski, wł. realności w Samborze
34. Sanok	79. „ „ Bukowsko	Władysław Wiktor, wł. dóbr w Seko-Woli, p. Bukowsko	Kazimierz Rodkiekiewicz, właśc. dóbr w Bukowsku
	80. „ „ Rymanów	Józef hr. Potocki, wł. dóbr. w Rymanowie	Stanisław Ostaszewski, wł. d. w Klimkówce
	81. „ „ Sanok	Wojciech Wasilewski, wł. dóbr w Siemuszowej, p. Tyrawa wołoska	Kazimierz Jachimowski, wł. d. w Markowcach
35. Skałat	82. „ „ Grzymałów	Jan Leszczyński, wł. dóbr w Borkach małych, p. Touste	Edward Cwierzewicz, rządca dóbr w Grzymałowie
	83. Powiaty sądowe Skałat i Podwołoczyska	Kazimierz Bromirski, właśc. dóbr w Faszczówce, p. Tarnoruda	Stanisław Zawistowski, właśc. dóbr w Supranówce, p. Podwołoczyska
36. Śniatyn	84. Powiat sądowy Śniatyn	Dr. Mikołaj Krzysztofowicz, wł. d. w Załuczu p. loco	Eugeniusz Krzysztofowicz, właść. dóbr w Załuczu, p. loco

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Franciszek Miliński, wł. dóbr w Cześnikach, p. Rohatyn	Andrzej Baran, gospodarz w Demianowie, p. Bursztyn	Ignacy Słabicki, gospodarz w Podmichałowicach, poczta Żurów	Antoni Karczewicz, gospodarz w Łopusznie, p. Kurzany
Eugeniusz Seger, dyr. dóbr w Chłopach, p. Komarno	Wincenty Kuszyk, wł. realn. w Horożannie wielkiej	Edward Dudziński, dzierż. dóbr w Komarnie	Fabian Krzesaj, rolnik w Chłopach, p. Komarno
Władysław Olszański, rządca dóbr w Nowosiółkach gościnnych, p Rudki	Józef Jarzymowski, wł. dóbr w Chłopczycach, p. Rudki	Stanisław Żurowski, rządca dóbr w Podhajczykach, poczta Rudki	Leopold Płocki, rządca d. w Dubanowicach, p. Rudki
Michał Karpiński, rządca dóbr w Bilinie małej p. Kranzberg	Mikołaj Lityński, wł. realn. w Bilinie wielkiej, poczta Łąka	Stefan hr. Komorowski, właśc. dóbr w Siekierczycach, p. Kranzberg	Stefan Biliński, wł. realności w Siekierczycach, p. Kranzberg
Karol Jędrzejewicz, właśc. dóbr w Humieńcu, p. Wojutycze	Wojciech Nadybski, wł. realn. w Czukwi, p. Sambor	Bolesław Kuśniewicz, dzierż. dóbr w Barańczycach, p. Sambor	Tomasz Ujejski, wł. d. w Chlewiskach, p. Sambor
Adolf Poźniak, wł. dóbr w Nowotańcu	Jan Wiktor, właśc. d. w Zarszynie	Włodzimierz Truskolaski, właśc. dóbr w Płonnej	Michał Groblewski, wł. dóbr w Szczawnem
Jan hr. Potocki, wł. dóbr w Rymanowie	Aleksander Gniewosz, właśc. dóbr w Sieniawej	Tadeusz Poźniak, wł. dóbr w Głębokiem	Jan Nowakowski, dzierżawca dóbr w Besku
Adam Wiktor, wł. dóbr w Załuczu	Juliusz Kozma, wł. dóbr w Trepczy	Tadeusz Wasilewski, wł. dóbr w Siemuszowej, p. Tyrawa wołoska	Tadeusz Strzelecki, wł. dóbr w Woli krecowskiej
Kazimierz Zawistowski, właśc. dóbr w Stawkach, poczta Touste	Michał Dziubkiewicz, rządca w Krzywem	Andrzej Zbyszewski, dyrektor d. w Łuce małej, p. loco	Zbigniew Michałowski, rządca dóbr w Oknie, p. Grzymałów
Leopold Drozdowski, wł. dóbr w Hałuszczyńcach, p. Romanówka	Julian Łukasiewicz, rządca dóbr w Skałacie	Henryk Miączyński, sekr. Rady w Skałacie	Zygmunt Reinsperger, rządca dóbr w Krzywem, poczta Skałat
Tytus Niemczewski, wł. dóbr i aptekarz w Śniatynie	Jan Iwasiuk, rolnik w Karłowie, p. Załucze dworzec	August Czaykowski, właśc. dóbr w Hańkowcach, p. Wołczkowce	Edmund Komar, wł. dóbr w Uściu, p. Śniatyn

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	85. Powiat sądowy Zabłotów	Włodzimierz Zagórski, właśc. dóbr w Dżurowie, p. Topielniki	Aleksander Zadurowicz, właśc. dóbr w Chlebiczynie polnym, p. Zabłotów
37. Sokal	86. „ „ Bełz	Michał Hulimka, wł. dóbr w Mycowie, p. loco	Stanisław Białoskórski, właśc. dóbr w w Stojach, p. Korczów
	87. „ „ Sokal	Wincenty Kruszewski, wł. d. w Chorobrowie, p. Sokal	Józef Żukiewicz, wł. dóbr w Rojatynie, p. Tartaków
38. Stanisławów	88. „ „ Halicz	Stanisław Pieniążek, wł. dóbr w Medusze, p. Halicz	Władysław hr. Dzieduszycki, wł. dóbr w Jezupolu, p. loco
	89. „ „ Stanisławów	Józef Budziński, wł. dóbr w Cieżowie, p. Jezupol	Stanisław Ząbecki, właśc. dóbr w Pobereżu, p. Jezupol
39. Stary Sambor	90. „ „ Stary Sambor	Stefan Sozański, wł. dóbr w Sozaniu, p. Stary Sambor	Albert Knauer, wł. dóbr w Smolnicy, p. Stary Sambor
	91. „ „ Starasól	Ks. Jan Watulewicz, prob. obrz łac. w Felsztynie, p. loco	Mikołaj Ginzel, wł. dóbr w Posadzie felsztyńskiej, poczta Felsztyn
40. Stryj	92. „ „ Skole	Julian hr. Brunicki, wł. dóbr w Podborcach, p. Stryj	Józef Galiński, zarz. lasów w Smorzu, p. loco
	93. „ „ Stryj	j. w.	Włodzimierz Barański, wł. dóbr w Łukawicy, p. Stryj
41. Tarnopol	94. „ „ Mikulińce	Dr. Ludwik Brudziński, lekarz w Mikulińcach	Kazimierz Wojtalewicz, dyrektor dóbr w Mikulińcach

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Stefan Moysa, wł. dóbr w Rudniku, p. Zabłotów	Dmytro Czorny, naczelnik gm. w Trójcy, p. Zabłotów	Józef Pielecki, wł. dóbr w Ilińcach, p. Zabłotów	Aleksy Wekeluk, naczelnik gminy w Ilińcach, p. Zabłotów
Edmund Werner, zarządca dóbr w Mycowie, p. loco	Jan Krzyżanowski, wł. d. w Hulczu	Władysław Krzyżanowski, wł. dóbr w Liskach, poczta Hulcze	Oktaw Artymowicz, wł. dóbr w Chłopiatynie, p. Bełz
Bronisław Żukiewicz, wł. dóbr w Rozalówce ad Steniatyn, p. Sokal	Józef Nikorowicz, wł. d. w Ulwówku, p. Sokal	Ks. Feliks Rastawiecki, proboszcz obrz. gr. w Sielcu, p. Parchacz	Jan Madejski, wł. dóbr w Parchaczu, p. loco
Józef Asłan, właśc. dóbr w Kozinach, p. Halicz	Stefan Kaniuk, rolnik w Hrynidowie, p. Horożanka	Władysław Skulski, w Stanisławowie	Dmytro Obelnicki, rolnik w Tustaniu, p. Halicz
Łazarz Winniczuk, rolnik w Uhrynowie dolnym, p. Stanisławów	Iwan Świtny, rolnik w Wołczyńcu, p. Stanisławów	Władysław Smulski, gospodarz w Stanisławowie	Wasyl Kesz, rolnik w Uhrynowie górnym, p. Stanisławów
Kazimierz Bielański, właśc. dóbr w Turzem, p. loco	Jan Wünsch, wł. d. w Strzeliskach, p. Stary Sambor	Stanisław Stefanowski, właśc. realn. w Samborze	Stanisław Borkowski, kierownik szkoły w Biskowicach, p. Sambor
Eugeniusz Skalski, właśc. dóbr w Słochyniach, p. Chyrów	Jan Halewicz, gospodarz w Posadzie chyrowskiej	Ignacy Jordan, rządca dóbr w Wykotycach, p. Sambor	Kazimierz Biliński, rządca dóbr w Rajtarowicach, p. loco
Adam Onyszkiewicz, właśc. dóbr w Lisiatyczach	Ks. Bazyli Dawydiak, prob. obr. gr. w Tuchli	Henryk Rozwadowski, dyrektor szkoły rolniczej w Bereźnicy, p. Stryj	Stanisław Dzierzbicki, naucz. szkoły rolniczej w Bereźnicy, p. Stryj
j. w.	Stefan Kozak, nacz. gminy w Hurniem, p. Stryj	j. w.	j. w.
Tadeusz Lachman, rządca dóbr w Mikulińcach	Arnold Lurie, weterynarz miejski w Mikulińcach	Bronisław Kopczyński, dzierż. dóbr w Łuszczynie	Włodzim. Ostrowski, dzierż. dóbr w Myszkowicach, p. loco

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
	95. Powiat sądowy Tarnopol	Tadeusz Sochanik, dzierżawca dóbr w Borkach wielkich	Józef Jurystowski, wł. d. w Kurowcach, p. Hłuboczek wielki
42. Tłumacz	96. „ autonomiczny Tłumacz	Stanisław Bohdanowicz, właśc. dóbr w Petryłowie, p. Uście zielone	Piotr Szczepański, wł. dóbr w Oknianach, p. Tłumacz
43. Trembowla	97. „ sądowy Trembowla	Bogusław Cieński, dzierż. dóbr w Łoszniowie, p. Trembowla	Ks. Stanisław Korzeniowski, prob. obrz. łac. w Trembowli
	98. „ „ Budzanów	Jan Gromnicki, wł. d. w Laskowcach, p. Mogielnica	Adam Mysłakowski, dzierż. dóbr w Mogielnicy, p, loco
44. Turka	99. „ „ Borynia	Bronisław Osuchowski, wł. dóbr w Beniowej, p. Tarnawa niżna	Ulryk br. Künsberg, wł. d. w Boryni
	100. „ „ Turka	Franciszek Turowski, właściciel dóbr w Tarnawie niznej	Stanisław Wołkowicki, wł. d. w Dydiowej, poczta Lutowiska
45. Zaleszczyki	101. „ „ Tłuste	Jakób Łukasiewicz, wł. dóbr w Żezawej, p. Zaleszczyki	Aleksander Jełowicki, wł. d. w Szutromińcach, poczta Uścieczko
	102. „ „ Zaleszczyki	j. w.	Tadeusz Rosinkiewicz, rządca dóbr w Szczytowcach, p. Kasperowce
46. Zbaraż	103. „ „ Nowesioło	Tadeusz Fedorowicz, wł. dóbr w Klebanówce, p. Bogdanówka	Aleksander Fedorowicz, właśc. dóbr w Klebanówce, p. Bogdanówka
	104. „ „ Zbaraż	Zygmunt Dzierzanowski, ajent Tow. wzajem. ubezpiecz. w Zbarażu	Władysław Zieliński, wł. d. w Iwanczanach

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Piotr Cebrowski, rolnik w Romanówce	Tomasz Solarski, zastępca sekretarza Rady pow. w Tarnopolu	Jan Gużkowski, dzierżawca dóbr w Berezowicy, p. Tarnopol	Zygmunt Mochnacki, właśc. dóbr w Tonstoługu, p. Tarnopol
Jan Jakubowicz, wł. d. w Puźnikach p. Chocimierz	Maryan Bohosiewicz, wł. d. w Krzywotułach p. Mogilnica	Zdzisław Ładomirski, wł. d. w Markowcach, p. loco	Stanisław Kobylański, dzierż. dóbr w Ostryni, p. Oleszów
Józef hr. Koziebrodzki, właść. dóbr w Semenowie, p. Trembowla	Franciszek Szczepan, sekretarz Rady pow. w Trembowli	Ottomar Baborsky, dzierż. dóbr w Łozówce, p. Nowe sioło koło Trembowli	Jan Gromnicki, wł. dóbr w Laskowicach, p. Mogielnica
Wilczek, przełożony obszaru dworskiego w Młyniskach, p. Janów k. Trembowli	Emil Pasławski, burmistrz w Budzanowie	Juliusz Cielecki, wł. d. w Byczkowcach, p. Białobożnica	Mieczysław Bogdanowicz, wł. dóbr w Kosowie, p. Białobożnica
Bronisław Polański, właśc. dóbr w Komarnikach, p. Borynia	Mikołaj Komarnicki-Drużbicz, wł. realn. w Komornikach, p. Borynia	Grzegorz Ziembicki, wł. dóbr w Dźwiniaczu górnym, p. Tarnawa niżna	Stanisław Turowski, wł. dóbr w Szandrowcach, p. Tarnawa niżna
Ks. Maksymilian Kałynycz, prob. obrz. gr. w Żukotynie, p. Łomna	Józef Jaworski-Fajewicz, wł. realn. w Turce	Franciszek Ławrowski, właśc. dóbr w Tarnawie niżnej	Stanisław Jaworski, właśc. realn. w Jaworzcu, p. Turka koło Chyrowa
Karol Geringer, wł. dóbr w Milowcach, p. Ułaszkowce	Kajetan Mandyczewski, dzierż. dóbr w Kasperowcach	Seweryn Skrzyszowski, właść. dóbr w Chartanowicach, p. Dupliska	Ludwik Ostrowski, dzierż. d. w Wierzbowej, p. Tłuste
Seweryn Skrzyszowski, właść. dóbr w Chartanowicach, p. Dupliska	Witołd Wiwulski, przeł. obsz. dwor. w Worwolińcach, p. Tłuste	Dr. B. Kimmelmann, wł. dóbr w Liczkowcach, p. Horodnica	Ksawery Geringer, wł. dóbr w Milowcach, p. Ułaszkowce
Józef Dobrzański, wł. gruntu w Łozowej, p. Nowesioło k. P.	Grzegorz Kostecki, rolnik w Tokach, p. loco	Jan Dziwiński, rz. dóbr w Skorykach, p. loco	Bolesław Kuzian, dzierż. d. w Korszyłówce, p. Bogdanówka
Dmytro Ostapczuk, wł. gruntu w Tarasówce, p. Zbaraż	Piotr Łuczka, rolnik w Romanowem siole, p. loco	Ignacy Sochaniuk, wł. dóbr w Iwaszkowcach, poczta Zbaraż	Stanisław Kozłowski, wł. d. w Ochrymowcach, p. Zbaraż

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
47. Złoczów	105. Powiat polityczny Zborów	Roman Treter Doliniański, wł. dóbr w Podlipiu	Bolesław Listowski, wł. dóbr w Płuchowczyku, p. Płuchów
	106. złoczowski, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Bałuczyn, Bezbrudy, Bieniów, Boniszyn, Bortków, Bronisławówka, Chilczyce, Czyżów, Firlejówka, Folwarki, Gołogóry, Gołogórki, Jasionowce, Jelechowice, Kondratów, Koropiec, Kutkorz, Krasne, Krasnosielce, Kropiwna, Lackie małe i wielkie, Łuka, Majdan gołogórski, Mitulin, Nowosiółki, Olszanica, Olszanka mała, Podlipce, Płuchów, Remizowce, Ryków, Ścianka, Skniłów, Snowicz, Strutyn, Stronibaby, Szpikłosy, Trędowacz, Uciszków, Uhorce, Wicyń, Woroniaki, Zalesie, Zarwanica, Zazule, Zarzecze, Zaszków, Złoczów, Żuków).	Oskar Schnell, wł. dóbr w Firlejówce, p. Krasne	Wiktor Jasiński, wł. dóbr w Bełzcu, p. Skwarzawa
	107. oleski, (obejmujący następujące gminy i obszary dworskie: Biały kamień, Bełzec, Bołożynów, Bużek, Chmielowa, Chwatów, Ciszki, Czeremosznia, Horodyłów, Huta werhobudzka, Hucisko oleskie, Juśkowice, Kniaże, Kołtów, Konty, Kruhów, Olesko, Opaki, Ostrowczyk polny, Ożydów, Pietrycze, Pobocz, Poczapy, Podhorce, Podlesie, Przewłoczna, Rozważ, Ruda kotłowska, Sassów, Skwarzawa, Sobolówka, Sokołówka, Trościaniec mały, Usznia, Werhobuż, Zahorce, Zakomarze, Żulice).	Mieczysław Eder, wł. d. w Wicyniu, p. Dunajów.	Stanisław Puntschert, dzierż. d. w Rozważu, p. Biały Kamień
48. Żółkiew	108. Powiat autonomiczny Żółkiew	Stefan Kozicki, wł. dóbr w Soposzynie, p. Żółkiew	Stanisław Śnieżko, wł. d. w Lubelli, p. Dobrosin

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Klemens Weisman, wł. dóbr w Nuszczu, p. loco	Grzegorz Krawczyszyn, gosp. w Kabazowcach, p. Zborów	Mieczysław Komarnicki, właśc. dóbr w Jarosławicach, p. Zborów	Izydor Piórkowski, wł. d. w Zagórze, p. Pomorzany
Jan Schoffer, wł. d. w Zaszkowie, p. Gołogóry	Michał Sidorowicz, gospodarz w Gołogórach	Michał Serwacki, c. k. st. weterynarz powiatowy w Złoczowie	Michał Fedorski, zastępca naczelnika gminy w Białym Kamieniu
Juliusz Tobis, przeł. obw. dw. w Podhorcach	Paweł Kizyk w Białym Kamieniu	Ludwik Czechowski, kasyer dóbr w Białym Kamieniu	Władysław Rogowski, rządca dóbr w Ożydowie
Jan Müller, wł. d. w Błyszczywodach, p. Żółkiew	Andrzej Muszyński, weterynarz miejski w Żółkwi	Leopold Urich, c. k. weterynarz powiat. w Żółkwi	Jan Krzysztofowicz, wł. dóbr w Artasowie, p. Dzibułki

Powiat autonomiczny	Okręg Komisyi licencyonującej	Przewodniczący Komisyi	Zastępca przewodniczącego Komisyi
49. Żydaczów	109. Powiat sądowy Mikołajów tudzież gminy: Demenka leśna, Demenka naddniestrzańska, Derzów i Kijowiec	Bolesław Widajewicz, właść. dóbr w Wołeniowie, p. Żydaczów	Józef Bentz, dzierż. dóbr w Kijowcu, p. Rozdół
	110. Powiat sądowy Żurawno	Witold Czajkowski, wł. dóbr w Żyrawie, p. Nowe sioło	Kazimierz Wołkowicki, właść. dóbr w Lachowicach zarzecznych, poczta Żurawno
	111. Powiat sądowy Żydaczów z wyjątkiem gmin: Demenka leśna, Demenka naddniestrzańska, Derzów i Kijowiec	Kazimierz Winnicki, wł. dóbr w Turadach, p. Żydaczów	Stanisław Pawlikowski, wł. dóbr w Bereźnicy, p. loco

Mianowani przez Wydział Rady powiatowej		Mianowani przez Oddział Towarzystwa gospodarskiego	
Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi	Członek Komisyi	Zastępca członka Komisyi
Leopold Korzenny, dzierż. dóbr w Malechowie, p. Rozdół	Mikołaj Czuczman, weterynarz miejski w Mikołajowie	Władysław Polański, wł. dóbr w Rudnikach, p. Piaseczna	Zygmunt Madeyski, pełnomocnik dóbr w Rudnikach. p. Piaseczna
	Mansuet Janiszewski, przełoż. obsz. dworskiego w Żurawnie	Jan Windisch, wł. realności w Kornelówce, poczta Nowe sioło k. S.	Józef Windisch, wł. realności w Kornelówce, poczta Nowe sioło k. S.
Stanisław Gąsiorowski, rządca dóbr w Żydaczowie	Jan Sałdan, rolnik w Łowczycach, p. Ruda Kochawina	Bolesław Widajewicz, wł. d. w Wołczniowie, p. Żydaczów	Władysław Małecki, dzierż. dóbr w Turadach, p. Żydaczów

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1906. Wydano i rozesłano dnia 25. kwietnia 1906. Część VII.

Nr. 45.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 27. lutego 1906, L 17.969, w przedmiocie dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina w Załoźcach.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, na zasadzie § 82 ustawy z dnia 3. lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 51 i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Załoźce na pobór w roku 1906 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 46.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 27. lutego 1906 L. 31.097, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z dnia 25. sierpnia 1905 Dz. u. kr. Nr. 101, o osuszeniu bagien Rzemieńskich, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 8. lutego 1906 L. 4165.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 25. sierpnia 1905 Dz. u. kr. Nr. 101, o osuszeniu bagien Rzemieńskich.

§ 1.

Osuszenie bagien w gminach i obszarach dworskich Rzemień, Dobrynin, Białybór i Tuszyma, powiatu Mieleckiego, jest przedsiębiorstwem spółki wodnej, zawiązanej po myśli § 52 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38 i ma być wykonane po myśli § 5 ustawy z dnia 25. sierpnia 1905 Dz. u. kr. Nr. 101, przez Wydział krajowy przy współudziale Administracyi państwa i Wydziału spółki wodnej.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej melioracyi służyć ma zatwierdzony przez Ministerstwo rolnictwa projekt krajowego biura melioracyjnego z roku 1902, który preliminuje koszta robót na 304.000 K.

Wydział krajowy jest jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

Projektowana melioracya obejmuje następujące roboty:

1. regulacyę pięciu potoków: Ruda, Rzemień, Tuszymka, Białybór i Blizna tudzież wykonanie dwunastu rowów osuszających łącznej długości 49.128 km;
2. budowę 93 mostków, 6 kładek, 3 brodów brukowanych, 49 stopni betonowych i 4 szluz betonowych;
3. wykonanie dodatkowych rowów osuszających i objektów, o ile koszta tych robót znajdą pokrycie w rubryce wydatków rozmaitych i nie przewidzianych tudzież w oszczędnościach funduszu budowy;
4. utrzymanie wszystkich powyższych robót w czasie budowy.

§ 3.

Czas budowy ustanawia się na lat cztery i trwać ma od wiosny 1906 do jesieni 1909.

W czasie tym wzbronione są sprzeczne z projektem prywatne budowle na wymienionych w § 2 potokach.

§ 4.

Koszta projektowanych robót tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu pokryte będą z funduszu budowy, utworzonego w myśl § 3 ustawy z dnia 25. sierpnia 1905 Dz. u. kr. Nr. 101.

Zarząd funduszu budowy spoczywa w rękach Wydziału krajowego, który z tego funduszu uskutecznia wypłaty i zarządza asygnaty.

§ 5.

Oznaczone w § 3 ustawy z dnia 25. sierpnia 1905 Dz. u. kr. Nr. 101, datki kraju, państwa i spółki wodnej w wysokości po 101.333 K 33 h mają być wpłacone do funduszu budowy w czterech równych ratach rocznych po 25.333 K 33 h od r. 1906 do r. 1909.

Wypłata datku państwa zależną jest od konstytucyjnego zezwolenia.

Jeżeli spółka wodna przypadające na członków prestacye zechce pokryć w drodze operacyi kredytowej, znajdą zastosowanie postanowienia §§ 15 do 19 państwowej ustawy melioracyjnej z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116, tak co do zaciągnięcia pożyczki jak i ściągania datków konkurencyjnych przez Urzędy podatkowe.

Zapasy kasowe funduszu budowy lokowane być mają na 3% rachunku bieżącym w Banku krajowym.

§ 6.

Prowadzenie budowy oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej porucza Wydział krajowy zaprzysiężonemu urzędnikowi technicznemu pod nadzorem krajowego biura melioracyjnego.

Do pomocy kierownika budowy w sprawach administracyjnej natury, mianowicie do interwencyi przy rozprawach o odszkodowanie za zajęte grunta, przy ugodach o ceny materyałów i robocizny i t. p. dalej do prowadzenia rachunkowości, może Wydział krajowy powołać według własnego uznania osobistość zaufania godną i obznajomioną z miejscowymi stosunkami i cenami na delegata, któremu przysłuża w kierownictwie budowy głos doradczy.

Pomocników technicznych i rachunkowych tudzież dozorców przydziela Wydział krajowy.

Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego otrzymuje kierownik budowy za czas czynności w tym perymetrze zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego stały miesięczny dodatek budowlany, odpowiadający trzydziestokrotnej wysokości dyet. O ile czas, za

który dodatek budowlany ma być wypłacony zawiera ułamki miesiąca, należy zaliczyć dodatek według trzydziestej części podanej kwoty.

Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania lub stacyi zimowej, wyznaczonej poza polem roboczem, otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety, za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym poza pole robocze tylko wynagrodzenie kosztów podróży według wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży a mianowicie przy podróżach koleją żelazną należytości II. klasy, przy podróży drogowej 26·4 h za 1 kilometr, przy komisyach zaś poza miejscem jego zamieszkania oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 10 K dziennie.

Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży kierownika budowy, płaca tegoż w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymanie delegata, pobory dozorców i sił pomocniczych, jak w ogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy pokryte będą z funduszu budowy.

Udzielanie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyj zależnem będzie od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

§ 7.

Kierownik budowy, do którego należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej melioracyi odpowiedzialny jest wobec Wydziału krajowego za wykonanie budowy. Kierownik budowy znosi się bezpośrednio z Wydziałem krajowym, przedkłada peryodyczne sprawozdanie o postępie robót a w wypadkach niecierpiących zwłoki czyni zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwia je bezzwłocznie wobec Wydziału krajowego.

Kierownik budowy przeprowadza zdjęcia terenu, wypracowuje szczegółowe projekty rowów, których koszta przyjęto w kosztorysie od metra bieżącego, sporządza warunki budowy i dostawy, przeprowadza rozprawy ofertowe, przedkłada Wydziałowi krajowemu wnioski w sprawie przyjęcia ofert na podstawie zaś uchwał Wydziału krajowego zawiera z przedsiębiorcami umowy o roboty i dostawy i czuwa nad ścisłem wypełnianiem zobowiązań przedsiębiorców i dostawców.

Kierownik budowy podnosi asygnowane przez Wydział krajowy zaliczki sprawdza i podpisuje wszystkie dokumenty, na podstawie których Wydział krajowy uskutecznia wypłaty, prowadzi sam lub za pośrednictwem podwładnych organów dzienniki swych korespondencyi, dzienniki narzędzi,

sprzętow i materyałów, listy wypłat. wykazy należytości za dostarczane materyały i wykonane roboty i dzienniki budowy a co miesiąc (najdalej w dniu 15. każdego następnego miesiąca) przedkłada Wydziałowi krajowemu sprawozdania z postępu budowy, do których dołącza wykaz postępu robót na podstawie dziennika budowy i wyciąg z dziennika kasowego wraz z dowodami rachunkowymi.

§ 8.

W razie gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie służącym za podstawę wykonania robót lub też strony interesowane tej zmiany żądały, winno kierownictwo budowy, przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowanem przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie, gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu mają być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§ 9.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie kierownika budowy orzeczenie po myśli § 86 krajowej ustawy wodnej co do potrzeby i rozciągłości służebności lub ustąpienia gruntów a mianowicie, które obce grunta materyały i t. p. dla celów przedsiębiorstwa, jakie służebności na gruntach sąsiednich dla ochrony budowli melioracyjnych i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów lub czasowe ich zajęcie dla wykonania robót jak przekopów, szkarp, brzegów, cięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych i t. p. zarówno jak wydobywanie materyałów budowlanych odbywać się będzie według odnośnych przepisów krajowej ustawy wodnej, w którym to celu kierownik budowy dostarczyć powinien władzy politycznej odpowiednich kopij map katastralnych, na których grunta zająć się mające oznaczyć należy kolorem (karminem) wraz z wykazem powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazw właścicieli.

Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania winien kierownik budowy starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości lub też jego prawnym albo sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego.

W razie niedojścia do skutku ugody ma być oznaczona jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień § 87 krajowej ustawy wodnej

z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, przez władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem nie zadowolą, przez sądowe oszacowanie.

Postanowienia tego paragrafu krajowej ustawy wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§ 10.

Przy odebraniu w fizyczne posiadanie wszelkich realności na rzecz budowy tak czasowo jak i wieczyście wywłaszczonych lub też bezpłatnie odstąpionych spisze kierownik budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny.

Grunta uzyskane w drodze umów lub wywłaszczenia, należy ograniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa (funduszu konserwacyjnego).

§ 11.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru, robota zaś za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwe.

Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy sprawdzonych i podpisanych przez kierownika budowy. Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo bądź w drodze licytacyi, bądź też akordów.

W miarę postępu robót i dostaw wykonanych na podstawie umów i akordów może kierownik budowy udzielić przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

§ 12.

Do uwidocznienia postępu budowy prowadzi kierownik budowy dziennik budowy, w którym oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw mają być zamieszczone następujące daty:

1. stan powietrza,
2. liczba robotników według poszczególnych kategoryj oraz ilość fur,
3. oznaczenie miejsc, w których wykonują się roboty, oraz spisanie przeprowadzonych robót tudzież początek i koniec robót,
4. odbiór materyałów budowlanych,
5. wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę szczególnie zaś opis szkód, wyrządzonych wielką wodą,

6. polecenia ustne lub pisemne, wydane przedsiębiorcom lub dostawcom,
7. uwagi poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajoy dla kontroli technicznej inżyniera.

Dziennik budowy ma być z końcem każdego miesiąca zamknięty, przedsiębiorcy do przejrzenia udzielony, tudzież przez tegoż podpisany po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez niego zarzutów.

§ 13.

Tak Administracyi państwa, jak i Wydziałowi spółki przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu za pośrednictwem swych organów technicznych względnie delegatów o postępie robót i jakości wykonania. W tym celu znajdujące się na miejscu a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień tak delegatom Administracyi państwa, jak i Wydziału spółki. Kontrola robót przez delegowanych w tym celu techników państwa i Wydziału krajowego odbywać się ma według możności co dwa miesiące.

Z każdorazowej inspekcyi mają ci technicy składać swym przełożonym władzom szczegółowe sprawozdania, które posłużą Wydziałowi krajowemu do do wydania stosownych zarządzeń.

Koszta tej kontroli technicznej pokrywa fundusz budowy.

§ 14.

Z końcem każdorocznego okresu budowy ma zażądać kierownik budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza komisya składająca się:

a) z wyższego urzędnika technicznego, delegowanego przez Namiestnictwo tudzież wyższego urzędnika technicznego, delegowanego przez Wydział krajowy;

b) z kierownika budowy;

c) z delegata Wydziału spółki.

Z tych członków komisyi mają jednak tylko technicy pod a) wymienieni głos rozstrzygający. Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyę wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy pod a) wymienieni.

Protokół kolaudacyjny zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo udziela się do wiadomości Ministerstwu rolnictwa a dopiero wtedy, kiedy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata rat kolaudacyjnych, zatrzymanych przedsiębiorcom.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz budowy.

§ 15.

Kierownik budowy zajmie się po upływie każdorocznego okresu budowy wypracowaniem sprawozdania dorocznego z czynności budowlanej, które ma wykazać rezultaty robót, wartość budowy obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy.

Sprawozdanie to przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa c. k. Ministerstwu rolnictwa.

§ 16.

Dla ubezpieczenia robotników na wypadek choroby utworzoną będzie w myśl § 54 ustawy z dnia 30. marca 1888 Dz. p. p. Nr. 33, osobna Kasa, dla której wydane zostaną przez Wydział krajowy statuta zatwierdzone przez Namiestnictwo.

Dla ułatwienia rachunkowości i możliwego zredukowania kosztów zarządu datki asekuracyjne do tej kasy opłacać będzie wyłącznie fundusz budowy przy zupełnem uwolnieniu robotników od uiszczania przepisanych ustawą opłat.

§ 17.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego oddziału rachunkowego, z końcem każdego roku, a najdalej do 1. marca następnego roku udziela Namiestnictwu zamknięcia rachunków a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także Wydziałowi spółki oraz kierownikowi budowy.

Zamknięcia rachunkowe przedłożyć ma Namiestnictwo do zatwierdzenia Ministerstwu rolnictwa, które rozstrzyga także ewentualne zarzuty Wydziału spółki, co do których nie doszło do skutku porozumienie z Wydziałem krajowym.

§ 18.

Pod względem rachunkowym obowiązuje zatwierdzona przez Ministerstwo rolnictwa instrukcya rachunkowa dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych z dnia 18. listopada 1887 Dz. u. kr. Nr. 68.

Lwów, dnia 27. lutego 1906.

Nr. 47.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Dyrekcyi lasów i dóbr skarbowych we Lwowie z dnia 15. marca 1906 L. 172/pr., o otwarciu nowo utworzonego c. k. Zarządu lasów i dóbr państwowych w Sołotwinie mizuńskiej.

Na podstawie reskryptu c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 19. października 1905 L. 28.427/1129, utworzono z części dotychczasowego c. k. okręgu gospodarczego Mizuń nowy okręg gospodarczy z siedzibą służbową w Sołotwinie mizuńskiej (poczta i telegraf w Wygodzie).

Nowo kreowany c. k. Zarząd lasów i dóbr państwowych w Sołotwinie mizuńskiej rozpoczął urzędowanie z dniem 28. stycznia b. r.

Lwów, dnia 20. marca 1906.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 48.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 17. lutego 1906 L. 14.470, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Nowym Sączu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Krzyżówka-Muszynka, Krzyżówka-Krynica-Muszyna i Krzyżówka-Nowy Sącz na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Nowym Sączu, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 19. marca 1895 (Dz. u. kr. Nr. 27) koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Krzyżówka-Muszynka, Krzyżówka-Krynica-Muszyna i Krzyżówka-Nowy Sącz na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Nowym Sączu przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Krzyżówka-Muszynka, Krzyżówka-Krynica-Muszyna i Krzyżówka-Nowy Sącz, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy:

1. Na drodze Krzyżówka-Muszynka myto drogowe:

a) Od jednej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) halerzy;

b) od jednej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jakoto: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów, jakoteż od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 4 (cztery) halerze. Wyjątek stanowią bydlęta ssące przy matkach, za które nie opłaca się myta;

c) od pięciu świń lub cieląt, lub od dziesięciu owiec 2 (dwa) halerze.

2. Na drodze Krzyżówka-Krynica-Muszyna myto drogowo-mostowe:

a) Od jednej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 12 (dwanaście) hal;

b) od jednej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jakoto: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów, jakoteż od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 6 (sześć) halerzy. Wyjątek stanowią bydlęta ssące przy matkach, za które nie opłaca się myta;

c) od pięciu świń lub cieląt lub od dziesięciu owiec 2 (dwa) halerze.

3. Na drodze Krzyżówka-Nowy Sącz myto na dwóch stacyach:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 12 (dwanaście) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 6 (sześć) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 3 (trzy) h;

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty lub o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 22. lutego 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 49.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 23. lutego 1906 L. 16.913, w przedmiocie przedłużenia gminie Leżajsk koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę San pod Starem miastem na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie gminie Leżajsk udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 17. lutego 1901 (Dz. u. kr. Nr. 34) koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę San pod Starem miastem na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Gminie Leżajsk, powiatu Łańcuckiego, przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę San pod

Starem miastem, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w § 38 ustęp 12 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43 w razie niedopełnienia tego warunku uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo gminy Leżajsk.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 2 (dwa) h;

b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego albo zaprzężonego 6 (sześć) h;

c) od jednego źrebięcia do dwóch lat 2 (dwa) h;

d) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, buhaja i trzylatki 6 (sześć) h;

e) od jednego cielęcia nie mającego jeszcze dwóch lat, świni karmnej, owcy, kozła, kozy i małych świń 2 (dwa) h.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 23. lutego 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 50.

R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego z dnia 9. marca 1906 L. 22.349, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Jasła na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, na zasadzie § 86 ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz. u. kr.

Nr. 24 i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Jasła na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa na lat pięć począwszy od roku 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 51.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 24. marca 1906, L. 4313/pr.

Podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości, że Jego Ces. i Król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 14. marca 1906 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę galic. Sejmu krajowego z dnia 11. października 1905 o poborze dodatków powiatowych od państwowych podatków bezpośrednich w powiecie Turczańskim.

Uchwała.

Reprezentacyi powiatowej w Turce zezwala się pobierać w r. 1906 na cele powiatu dodatki powiatowe w wysokości 53% od państwowych podatków bezpośrednich z wyłączeniem podatku osobisto-dochodowego, a to obok 10% ustawowego dodatku na rzecz powiatowego funduszu dróg gminnych.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r

Nr. 52.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 24. marca 1906 L. 4397/pr., o wyłączeniu gminy i obszaru dworskiego Bodzów z okręgu c. k. Sądu powiatowego w Skawinie i wcieleniu ich do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Podgórzu.

Na mocy rozporządzenia c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 12. marca b. r. L. 492/06 wyłącza się z dniem 1. lipca 1906 gminę i obszar dworski Bodzów z okręgu c. k. Sądu powiatowego w Skawinie i wciela się je do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Podgórzu.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 53.

Ustawa

z dnia 7. marca 1906 o zaliczeniu gmin Borysław i Tustanowice, powiatu Drohobyckiego, do miejscowości objętych ustawą z 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminy Borysław i Tustanowice, powiatu Drohobyckiego, zaliczone zostają do miejscowości objętych ustawą gminną z 3. lipca 1896 (Dz. u. kr. Nr. 51 z r. 1896).

Art. II.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 7. marca 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 54.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 31. marca 1906 L. 4339/pr.

Jego ces. i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 9. marca 1906 raczył zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, powziętą na posiedzeniu z dnia 7. listopada 1904, co do przyjęcia przez kraj poręki za wkładki, lokowane w galicyjskiej kasie oszczędności we Lwowie

Uchwała.

Sejm, zmieniając art. IV. uchwały swej z 27. lutego 1899 (Dz. u. kr. Nr. 35) i z dnia 18. listopada 1902 (Dz. u. kr. Nr. 100), postanawia:

Jak długo trwa gwarancya kraju w art. I. powyższej uchwały z dnia 27. lutego 1899 (Dz. u. kr. Nr. 35) określona, nie może stan kapitałów wkładkowych w galicyjskiej Kasie oszczędności we Lwowie ulokowanych, przewyższać sumy 90,000.000 K.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 16. marca 1906 L. 11.450.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 55.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 28. lutego 1906 L. 18.859, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Złoczowie do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Krasne-Gołogóry.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43) Wydział krajowy Królestwa Galicyi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Złoczowie, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 17. lutego 1901 (Dz. u. kr. Nr.

34) koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Krasne-Gołogóry na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg dalszych lat pięciu przedłuża się prawo do pobierania myta na drodze gminnej Krasne-Gołogóry Wydziałowi powiatowemu w Złoczowie jako władzy zarządzającej, na rzecz tejże drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§ 19, 25 i 26 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), przy pomocy pobieranego w myśl § 32 tejże ustawy dochodu z powyższego myta pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy utrzymywanaj drogi zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w § 35 ust. 2 i 3 wyżej powołanej ustawy drogowej.

Opłatę myta pobierać należy w Krasnem i Trędowaczu według następującego wymiaru:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h;

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 28. lutego 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 56.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 20. marca 1906 L. 26.050, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Rawie ruskiej koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Lubycza-Józefówka na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Rawie ruskiej, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 17. lutego 1901 (Dz. u. kr. Nr. 34), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Lubycza-Józefówka, na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg dalszych lat pięciu przedłuża się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy, Lubycza-Józefówka, Wydziałowi powiatowemu w Rawie ruskiej jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tejże drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§ 19, 25 i 26 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, przy pomocy pobieranego w myśl § 32 tejże ustawy dochodu z powyższego myta pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy utrzymywanej drogi, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń, wskazanych w § 35 ust. 2 i 3 wyżej powołanej ustawy drogowej.

Opłatę myta pobierać należy na dwóch stacyach według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 20. marca 19 6.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 57.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 22. marca 1906 L. 37.087, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z dnia 29. kwietnia 1899 Dz. u. kr. Nr. 68, o regulacyi rzeki Łomnicy z dopływami, ułożone przez c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym, zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 13. czerwca 1904 L. 46.405.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 29. kwietnia 1899 Dz. u. kr. Nr. 68, o regulacyi rzeki Łomnicy z dopływami.

§ 1.

Regulacya rzeki Łomnicy od Osmołody do jej ujścia do Dniestru na długości 90·8 kilometrów, Czeczwy od Spasa do projektowanego ujścia do Łomnicy w Tużyłowie na długości 20·6 kilometrów i Duby od Rożniatowa do ujścia do Czeczwy w Swaryczowie na długości 6 kilometrów jest przedsiębiorstwem krajowem i ma być wykonane w myśl § 6 ustawy z dnia 29. kwietnia 1899 Dz. u. kr. Nr. 68 przez Administracyę Państwa przy współudziale Wydziału krajowego.

§ 2

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma generalny projekt rządowy, wypracowany w c. k. Ministerstwie spraw wewnętrznych w r. 1895, preliminujący koszta budowy na 4,777.000 koron. Administracya Państwa jest jednak upoważnioną do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Wydziałem krajowym w granicach sumy kosztorysowej, a to na podstawie opracować się mających projektów szczegółowych, które mają być przedkładane c. k. Ministerstwu spraw wewnętrznych do zatwierdzenia w porozumieniu z c. k. Ministerstwem rolnictwa.

Celem regulacyi jest:

a) skoncentrowanie licznych ramion rzeki w jedno koryto ustalone;

b) ochrona gruntów i zabudowań nadbrzeżnych przed dalszem zrywaniem i uzyskanie rozległych obecnie nieurodzajnych przestrzeni koryta dla kultury;

c) ułatwienie i podniesienie spławności rzeki przez skoncentrowanie wody w jednem stałem i regularnem korycie;

d) zmniejszenie, względnie powstrzymanie dotychczasowych powodzi przez pogłębienie ustalonego koryta i obniżenie wskutek tego teraźniejszego zwierciadła wody.

§ 3.

Czas budowy ustanawia się na lat dwadzieścia cztery od r. 1900 począwszy.

W czasie tym zabrania się wszelkich dla projektu szkodliwych budowli prywatnych na Łomnicy w przestrzeni wyżej oznaczonej.

§ 4.

Koszta regulacyi włącznie z wydatkami na utrzymanie wykonanych budowli w czasie trwania budowy i kosztami zarządu mają być pokryte z funduszu regulacyjnego utworzonego w myśl § 3 ustawy z dnia 29. kwietnia 1899 Dz. u. kr. Nr. 68 i nie mogą przekroczyć sumy kosztorysowej 4,777.000 koron.

Zarząd funduszu regulacyjnego spoczywa w rękach c. k. Namiestnictwa, które z tego funduszu uskutecznia wypłaty i zarządza asygnaty.

§ 5.

Oznaczone w § 3 ustawy z dnia 29. kwietnia 1899 Dz. u. kr. Nr. 68 datki państwa i kraju mają być wypłacane do funduszu regulacyjnego w sposób następujący:

a) Datek państwowy dotacyi budowli wodnych w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów czyli w kwocie 1,910.800 koron. Gdy z tej dotacyi uiszczono już w siedmiu równych ratach rocznych za czas od r. 1898 do r. 1904 łączną sumę 557.315 K 96 h, wpłaconą będzie reszta tego datku w kwocie 1,353.484 K w 19 (dziewiętnastu) ratach rocznych od r. 1905 do 1923 po 71.236 K rocznie.

b) Datek państwowy z funduszu melioracyjnego w myśl § 6 ustępu 1 ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116 w wysokości dwudziestu procent preliminowanych kosztów w kwocie 955.400 koron. Gdy na rachunek tego datku uiszczono już w siedmiu ratach rocznych za czas od r. 1898 do 1904 łączną sumę 278.658 K 24 h, wpłaconą będzie reszta w kwocie 676.741 K 76 h w 19 (dziewiętnastu) ratach rocznych od r. 1905 do r. 1923 z tych 18 rat po 35.618 K, a ostatnia rata w wysokości 35.617 K 76 h.

c) Datek z funduszu krajowego w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów w kwocie 1,910.800 koron w dwudziestu czterech ratach rocznych od r. 1900 do r. 1923 włącznie po 79.616 K 66 h rocznie.

Datki konkurencyjne, do których będą pociągani właściciele nadbrzeżnych nieruchomości i właściciele sąsiednich zakładów wodnych w myśl postanowień § 51 ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38 mają służyć na częściowe pokrycie 40% datku z funduszu krajowego.

§ 6.

Raty roczne datków państwa i kraju mają być wypłacane na rzecz funduszu regulacyjnego z góry po konstytucyjnem uchwaleniu preliminarzy

państwowych i krajowych, oraz w miarę każdocześnie udowodnionej potrzeby rzeczywistej.

Datki konkurencyjne stron prywatnych będą ściągane na mocy prawomocnych orzeczeń w drodze politycznej egzekucyi.

§ 7.

Dla oznaczenia datków konkurencyjnych stron prywatnych należy sporządzić odpowiedni kataster i plany i utrzymywać je w czasie trwania budowy w ewidencyi.

§ 8.

Dla prowadzenia robót regulacyjnych oraz pełnienia służby techniczno-administracyjnej utworzy c. k. Namiestnictwo osobny oddział techniczny, składający się z kierownika budowy i potrzebnego personalu pomocniczego. Oddział ten ma przeprowadzać wszelkie pomiary dla projektów szczegółowych, opracowywać projekty szczegółowe i wykonywać roboty regulacyjne i wszelkie inne czynności techniczne według zatwierdzonych projektów pod nadzorem c. k Namiestnictwa.

Każdoczesną siedzibę kierownictwa budowy tudzież przydzielonych mu urzędników technicznych oznaczy c. k. Namiestnictwo na wniosek kierownika budowy.

Rozprawy należące do politycznej administracyi a to w celu wywłaszczenia gruntów, oznaczenia wysokości datków konkurencyjnych i t. p. będą przeprowadzały przy współudziale kierownika budowy lub tegoż zastępcy i wydawały orzeczenia I. instancyi te c. k. Starostwa, w których obrębie przedmiot rozprawy jest położony.

§ 9.

Wszelkie pobory technicznych organów a względnie ich pomocników w czasie budowy tudzież koszta kancelaryjne i koszta komisyjne delegatów Administracyi państwowej i Wydziału krajowego (§ 10) wysłanych dla inspekcyi, kolaudacyi i zestawienia corocznych programów budowy mają być pokrywane z funduszu regulacyjnego.

Udzielanie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyj zależnem jest od poprzedniego zezwolenia Wydziału krajowego oraz c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych i c. k. Ministerstwa rolnictwa.

§ 10.

Dla ułożenia programu robót regulacyjnych wykonać się mających w następnym roku zbiera się za inicyatywą c. k. Namiestnictwa raz w roku a to w jesieni w miejscu siedziby urzędowej c. k. kierownictwa budowy komisya składająca się:

a) z wyższego przez c. k. Namiestnictwo delegowanego technicznego urzędnika państwowego;

b) z wyższego przez Wydział krajowy wydelegowanego technicznego urzędnika krajowego;

c) z kierownika budowy.

C. k. Namiestnictwo jest upoważnione w razie potrzeby do częstszego zwoływania tej komisyi.

Komisya w powyższy sposób złożona oznacza protokolarnie na miejscu na podstawie oględzin uregulować się mającej w roku przyszłym przestrzeni z uwzględnieniem dostarczonych przez kierownictwo budowy planów i wyniku badań wstępnych roboty regulacyjne, które na rachunek dotacyi rocznej wynoszącej w przecięciu 199.040 koron włącznie z kosztami zarządu i innymi wydatkami mają być wykonane w roku przyszłym.

Ułożony przez rzeczoną komisyę program i wkreślony przez nią w planach sytuacyjnych projekt na systematyczne uregulowanie przestrzeni, przedłoży c. k. kierownictwo budowy razem ze szczegółowym projektem i kosztorysem wypracowanym przez siebie na podstawie wspomnianego programu c. k. Namiestnictwu, które oceni takowe w porozumieniu z Wydziałem krajowym i przedłoży je c. k. Ministerstwu spraw wewnętrznych do zatwierdzenia w porozumieniu z c. k. Ministerstwem rolnictwa.

Komisya ta jest nadto upoważnioną, zarządzić według potrzeby zmianę robót będących w toku, tudzież wykonanie nowych robót przez nią za pilne uznanych, o ile przez to nie będzie spowodowane ani bezpośrednio ani pośrednio podwyższenie sumy kosztorysowej w granicach przyzwolonych kredytów, z uwzględnieniem zatwierdzonych już zasad regulacyi oraz z zastrzeżeniem, że na te zarządzenia zgodzi się dodatkowo Wydział krajowy i zatwierdzą je dodatkowo interesowane Ministerstwa, którym odnośny protokół należy przedłożyć do decyzyi.

§ 11.

Dzień komisyi, o której mowa w § 10 oznaczy c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym na wniosek kierownika budowy.

§ 12.

Gdyby się po zatwierdzeniu przez c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych i rolnictwa wniosków komisyi i projektów szczegółowych okazało, że objęte programem roboty nie znajdą pokrycia w przyzwolonych na odnośny rok funduszach i ewentualnych oszczędnościach z lat poprzednich, wówczas ma c. k. Namiestnictwo ze względu na niedopuszczalność przekroczenia rocznej dotacyi po wysłuchaniu opinii członków komisyi oznaczonych w § 10 pod a), b) i c) wyłączyć z programu mniej pilne roboty i wstawić je na rachunek dotacyi robót rogulacyjnych następnego roku.

§ 13.

Kierownik budowy jest odpowiedzialny za fachowe i ekonomiczne wykonanie robót, za ścisłe zastosowanie się do zatwierdzonych projektów tudzież za to, by preliminowanej na dotyczący rok dotacyi żadną miarą nie przekroczono.

Gdyby się w toku budowy a szczególnie po wyższych wodach okazała konieczna potrzeba zmiany projektu zatwierdzonego lub pewnych części tegoż, winien kierownik budowy bezzwłocznie donieść o tem c. k. Namiestnictwu i przedłożyć równocześnie umotywowany planami poparty wniosek. Do przedsięwzięcia pomniejszych zmian projektu o ile one nie dotyczą kierunku tras i rodzaju zatwierdzonych budowli regulacyjnych, o ile nie spowodują przekroczenia przyzwolonych kosztów, może c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym upoważnić kierownika budowy.

Kierownik budowy powinien się następnie starać o odpowiedne zagajenie odsypisk i odciętych starych koryt i ramion jak niemniej i nadających się do tego nadbrzeżnych gruntów, tudzież o odpowiedne celowi zagospodarowanie uzyskanych już plantacyi wiklowych i o stosowne zużytkowanie do budowy wyprodukowanego materyału wiklowego.

W celu uniknięcia większych kosztów konserwacyjnych, jakieby powstać mogły w razie niezarządzenia natychmiastowej naprawy powstałych przez wysokie wody lub pochód kry pomniejszych uszkodzeń, upoważnia się kierownika budowy do samoistnego zarządzenia koniecznych pomniejszych napraw, o ile one na jednym placu budowy zawierającym pewną grupę budowli nie przekraczają kwoty 2000 K a na ważniejszych budowlach kwoty 200 Koron.

O zarządzeniu odnośnych robót winien kierownik budowy bezzwłocznie zawiadomić c. k. Namiestnictwo i przedłożyć wykaz zarządzonych robót z podaniem prawdopodobnych kosztów tychże.

Zresztą winien kierownik budowy tak przy prowadzeniu budowy jakoteż i przy innych czynnościach urzędowych stosować się ściśle do przepisów i rozporządzeń obowiązujących dla budowli państwowych.

§ 14.

Kierownik budowy znosi się bezpośrednio z Namiestnictwem we wszystkich czynnościach urzędowych i utrzymuje je przez miesięczne wykazy postępu robót i kwartalne wykazy czynności w ciągłej wiadomości o postępie robót regulacyjnych i o toku spraw z budową w związku będących. O wszystkich niezwykłych wypadkach winien kierownik budowy bezzwłocznie zawiadomić c. k. Namiestnictwo.

§ 15.

Przy nabywaniu gruntów potrzebnych do wykonania robót regulacyjnych należy się zastosować do postanowień galicyjskiej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38. Przy odbieraniu w fizyczne posiadanie wszelkich realności tak czasowo jak i stale wywłaszczonych lub też bezpłatnie na rzecz funduszu budowy odstąpionych spisze kierownik budowy protokół odbioru, w którym należy powołać odnośny akt wywłaszczenia lub darowizny.

Grunta nabyte w drodze ugód, wywłaszczenia lub w skutek budowli regulacyjnych winno kierownictwo budowy dokładnie pomierzyć i oznaczyć na gruncie granicznikami przy współudziale zastępcy c. k. Władzy politycznej I. instancyi i w obecności stron interesowanych a po spisaniu dotyczącego protokołu i sporządzeniu dokładnych planów sytuacyjnych nawiązanych z katastrem postarać się o zaintabulowanie tych gruntów na rzecz funduszu regulacyjnego i prowadzić je w ewidencyi.

§ 16.

Wykonywanie właściwych budowli regulacyjnych odbywa się z reguły w drodze przedsiębiorstwa, w którym to celu będzie c. k. Namiestnictwo przeprowadzało rozprawy ofertowe według zasad przyjętych przy ofertowych licytacyach dla państwowych budowli.

Na wniosek kierownika budowy może c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym oddać wykonanie robót właścicielom gruntów nadbrzeżnych lub stronom konkurencyjnym bez rozprawy ofertowej jeżeli przez to nastąpi zaoszczędzenie kosztów lub też osiągnie się inną korzyść, albo przeprowadzić budowę we własnym zarządzie.

§ 17.

W miarę postępu robót wykonywanych przez przedsiębiorstwo tudzież na podstawie przedkładanych przez kierownictwo budowy poświadczeń i raportów budowy, może c. k. Namiestnictwo jako władza kierująca robotami

i administrująca funduszem regulacyjnym, asygnować przedsiębiorstwu częściowe wypłaty na poczet należytości po strąceniu rat kolaudacyjnych.

Raty te można wypłacać przedsiębiorstwu dopiero po zatwierdzeniu aktu kolaudacyjnego przez c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z c. k. Ministerstwem rolnictwa.

Postanowienia powyższe należy odpowiednio uwzględniać przy zawieraniu kontraktu z przedsiębiorstwami.

C. k. Namiestnictwo jest nadto uprawnione wypłacać kierownictwu budowy stosowne zaliczki na roboty, które mają być wykonane we własnym zarządzie z zastrzeżeniem, że kierownictwo budowy złoży z takowych w swoim czasie udokumentowany rachunek, dalej asygnować koszta komisyjne i należytości za zajęte grunta i za odszkodowania.

Wszystkie te wydatki poczynione w myśl postanowień niniejszego paragrafu winien departament rachunkowy c. k. Namiestnictwa zapisywać na rachunek funduszu regulacyjnego.

§ 18.

Z końcem każdego roku a najpóźniej 1. marca następnego roku udziela c. k. Namiestnictwo zamknięcie rachunkowe Wydziałowi krajowemu, któremu przysłuża także prawo wglądnięcia w rachunki szczegółowe.

Jeżeli Wydział krajowy w ciągu dwóch miesięcy od dnia otrzymania zamknięcia rachunkowego nie podniesie przeciw niemu zarzutów uważa się rachunek ten za przyjęty, w przeciwnym razie wyjaśni c. k. Namiestnictwo podniesione przez Wydział krajowy wątpliwości i usunie ewentualne zarzuty przedstawieniem stanu rzeczy i motywów. Gdyby atoli Wydział krajowy nie zadowalniał się otrzymanemi wyjaśnieniami, wówczas przedłoży c. k. Namiestnictwo sprawę c. k. Ministerstwu spraw wewnętrznych do rozstrzygnięcia w porozumieniu z c. k. Ministerstwem rolnictwa.

§ 19.

C. k. Administracya Państwa i Wydział krajowy nadzorują roboty regulacyjne przez swe techniczne organa delegując je od czasu do czasu do podejmowania inspekcyi poszczególnych przestrzeni rzecznych.

Urzędnicy techniczni inspekcyonujący budowę są obowiązani przestrzegać, by budowle regulacyjne prowadzono systematycznie i w należytym porządku i czuwać nad czynnościami kierownika budowy i przydzielonego temuż personalu pomocniczego we wszystkich gałęziach służby, a w szczególności, by zatwierdzone projekty wykonywane zostały bez samowładnej zmiany ze strony kierownika budowy i w granicach zezwolonej kwoty kosztorysowej.

Inspekcyonujący budowę urzędnik techniczny winien o poczynionych podczas inspekcyi spostrzeżeniach przedkładać swej władzy przełożonej dotyczące pisemne sprawozdania.

Inspekcye budowy przez zastępców Wydziału krajowego należy ile możności przeprowadzać równocześnie z inspekcyami przez zastępców c. k. Namiestnictwa.

Zastępcy obydwóch władz mają się przeto co do terminu podjęcia powyższej urzędowej czynności porozumiewać między sobą w krótkiej drodze.

Kierownik budowy jest atoli obowiązany także zastępcy Wydziału krajowego, jeżeli tenże przybędzie sam na miejsce budowy udzielać wszelkich żądanych wyjaśnień i towarzyszyć mu na jego żądanie podczas inspekcyi budowy.

§ 20.

Z końcem każdorocznego okresu budowy ma kierownik budowy przedkładać szczegółowe sprawozdanie w akcyi budowlanej i osiągniętych wynikach budowy wraz z zestawieniem kosztów budowy według kategoryi wydatków i preliminarya kosztów wedle projektu, umieszczać w tem sprawozdaniu ewentualne uwagi odnoszące się do całej budowy i żądać kolaudacyi robót wykonanych w jednorocznym okresie budowy.

To sprawozdanie należy przedłożyć c. k. Ministerstwu spraw wewnętrznych do decyzyi, w porozumieniu z c. k. Ministerstwem rolnictwa.

§ 21.

Kolaudacyę robót wykonanych przeprowadza komisya, o której mowa w § 10 niniejszego rozporządzenia wykonawczego.

Członkowie komisyi wymienieni w § 10 pod a) i b) oglądają i badają w obecności kierownika budowy wykonane roboty i przeprowadzają kolaudacyę na podstawie sporządzonych przez kierownictwo budowy, a sprawdzonych co do cyfry przez Departament techniczny i rachunkowy c. k. Namiestnictwa raportów budowy, rachunków, tudzież innych dokumentów i przedkładają wynik kolaudacyi z dotyczącymi wnioskami c. k. Namiestnictwu.

Akt kolaudacyjny sprawdzony przez c. k. Namiestnictwo i Wydział krajowy należy następnie przedłożyć c. k. Ministerstwu spraw wewnętrznych do zatwierdzenia w porozumieniu z c. k. Ministerstwem rolnictwa.

§ 22.

W celu utrzymania wykonanych robót regulacyjnych w dobrym stanie po upływie całego okresu budowy oznaczonego w § 3 niniejszego rozporządzenia wykonawczego ma być utworzony w myśl § 5 ustawy krajowej z dnia 29. kwietnia 1899 Dz. u. kr. Nr. 68 osobny fundusz.

Fundusz ten składać się będzie:

1) z kwot osiągniętych ze sprzedaży gruntów uzyskanych przez regulacyę jako kapitału zakładowego;

2) z odsetek tego kapitału zakładowego, jakie narosną w ciągu całego okresu budowy;

3) z dochodu uzyskanego ze sprzedaży wikliny, z wydzierżawienia gruntów i t. p. jak niemniej z wartości wiklin używanych do właściwej budowy a wyprodukowanych na gruntach funduszowych nie sprzedanych stronom prywatnym.

Jeżeli dochody z utworzonego tak funduszu nie będą wystarczały na pokrycie kosztów konserwacyi budowli regulacyjnych po upływie oznaczonego w § 3 okresu budowy, wówczas oznaczy się co potrzeba w drodze ustawodawstwa krajowego.

Funduszem konserwacyjnym administruje c. k. Namiestnictwo.

§ 23.

C. k Ministerstwu spraw wewnętrznych zastrzega się prawo wysyłania zastępcy ministeryalnego Departamentu budownictwa wodnego do komisyi oznaczonych w § 10 i 21, w którym to celu c. k. Namiestnictwo winno we właściwym czasie donieść temuż Ministerstwu o miejscu i dniu zbierania się każdorazowej komisyi.

Lwów, dnia 22. marca 1906.

Nr. 58.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 30. czerwca 1904 L. 85.637, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z dnia 29. kwietnia 1899 Dz. u. kr. Nr. 67, o regulacyi rzeki Soły, ułożone przez c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym, a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 13. czerwca 1904 L. 46.405.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 29. kwietnia 1899 Dz. u kr. Nr. 67, o regulacyi rzeki Soły.

§ 1.

Regulacya rzeki Soły na przestrzeni od Rajczy do jej ujścia do Wisły pod Oświęcimem na długości 72·66 kilometrów, wraz z uregulowaniem ujść dopływów: Rokitnika, Żabnicy, Juszczyny, Koszarawy, Łękawki i Wielkiej puszczy po stronie prawej, a potoków Leśny, Żylcy i Kamesznicy po stronie lewej, jest przedsiębiorstwem krajowem i ma być wykonane w myśl § 6 ustawy z dnia 29. kwietnia 1899 Dz. u. kr. Nr. 67 przez Administracyę Państwa przy współudziale Wydziału krajowego.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma generalny projekt rządowy wypracowany w c. k. Ministerstwie spraw wewnętrznych w r. 1895 preliminujący koszta budowy na 3.580.000 K.

Administracya Państwa jest jednak upoważnioną do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Wydziałem krajowym w granicach sumy kosztorysowej, a to na podstawie opracować się mających projektów szczegółowych, które mają być przedkładane c. k. Ministerstwu spraw wewnętrznych do zatwierdzenia w porozumieniu z c. k. Ministerstwem rolnictwa

Celem regulacyi jest:

a) skoncentrowanie licznych ramion rzeki w jedno koryto ustalone;

b) ochrona gruntów i zabudowań nadbrzeżnych przed dalszem zrywaniem i uzyskanie rozległych obecnie nieurodzajnych przestrzeni koryta dla kultury;

c) ułatwienie i podniesienie spławności rzeki przez skoncentrowanie wody w jednem stałem i regularnem korycie;

d) zmniejszenie względnie powstrzymanie dotychczasowych powodzi przez pogłębienie ustalonego koryta i obniżenie wskutek tego teraźniejszego zwierciadła wody.

§ 3.

Czas budowy ustanawia się na lat ośmnaście od r. 1900 począwszy.

W czasie tym zabrania się wszelkich dla projektu szkodliwych budowli prywatnych na Sole w przestrzeni wyżej oznaczonej.

§ 4.

Koszta regulacyi włącznie z wydatkami na utrzymanie wykonanych budowli w czasie trwania budowy i kosztami zarządu mają być pokryte z funduszu regulacyjnego utworzonego w myśl § 3 ustawy z dnia 29. kwietnia 1899 Dz. u. kr. Nr. 67 i nie mogą przekroczyć sumy kosztorysowej 3,580.000 K.

Zarząd funduszu regulacyjnego spoczywa w rękach c. k. Namiestnictwa, które z tegoż funduszu uskutecznia wypłaty i zarządza asygnaty.

§ 5.

Oznaczone w § 3 ustawy z dnia 29. kwietnia 1899 Dz. u. kr. Nr. 67 datki państwa i kraju mają być wpłacane do funduszu regulacyjnego w sposób następujący:

a) Datek państwowy z dotacyi budowli wodnych w wysokości 40% preliminowanych kosztów czyli w kwocie 1,432.000 K. Gdy z tej dotacyi uiszczono już w siedmiu równych ratach za czas od r. 1898 do r. 1904 łączną sumę 556 889 K 24 h, wpłaconą będzie reszta tego datku w kwocie 875.110 K 76 h w 13 (trzynastu) rocznych ratach od r. 1905 do r. 1917, z tych 12 rat po 67.316 K, a ostatnia rata w wysokości 67.318 K 76 h.

b) Datek państwowy z funduszu melioracyjnego w myśl § 6 ustępu 1 ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116 w wysokości 20 (dwudziestu) procent preliminowanych kosztów w kwocie 716.000 K. Gdy na rachunek tego datku uiszczono już w siedmiu ratach rocznych za czas od r. 1898 do r. 1904 łączną sumę 278.444 K 32 h, wpłaconą będzie reszta w kwocie 437.555 K 68 h w 13 (trzynastu) rocznych ratach od roku 1905 do roku 1917, z tych 12 rat po 33.658 K, a ostatnia rata w wysokości 33.659 K 68 h.

c) Datek z funduszu krajowego w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów w kwocie 1,432 000 K w ośmnastu równych ratach od r. 1900 do roku 1917 włącznie po 79 555 K 54 h rocznie.

Datki konkurencyjne, do których będą pociągani właściciele nadbrzeżnych nieruchomości i właściciele sąsiednich zakładów wodnych w myśl postanowień § 51 ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, mają służyć na częściowe pokrycie 40% datku z funduszu krajowego.

§ 6.

Raty roczne datków państwa i kraju mają być wypłacane na rzecz funduszu regulacyjnego z góry po konstytucyjnem uchwaleniu preliminarzy

państwowych i krajowych oraz w miarę każdocześnie udowodnionej potrzeby rzeczywistej. Datki konkurencyjne stron prywatnych będą ściągane na mocy prawomocnych orzeczeń w drodze politycznej egzekucyi.

§ 7.

Dla oznaczenia datków konkurencyjnych stron prywatnych należy sporządzić odpowiedni kataster i plany i utrzymywać je w czasie trwania budowy w ewidencyi.

§ 8.

Dla prowadzenia robót regulacyjnych oraz pełnienia służby techniczno-administracyjnej utworzy c. k. Namiestnictwo osobny oddział techniczny, składający się z kierownika budowy i potrzebnego personalu pomocniczego.

Oddział ten ma przeprowadzać wszelkie pomiary dla projektów szczegółowych, opracowywać projekty szczegółowe i wykonywać roboty regulacyjne i wszelkie inne czynności techniczne według zatwierdzonych projektów pod nadzorem c. k. Namiestnictwa.

Każdoczesną siedzibę kierownictwa budowy tudzież przydzielonych mu urzędników technicznych oznaczy c. k. Namiestnictwo na wniosek kierownika budowy.

Rozprawy należące do politycznej administracyi, a to w celu wywłaszczenia gruntów, oznaczenia wysokości datków konkurencyjnych i t. p. będą przeprowadzały przy współudziale kierownika budowy lub tegoż zastępcy i wydawały orzeczenia I. instancyi te c. k. Starostwa, w których obrębie przedmiot rozprawy jest położony.

§ 9.

Wszelkie pobory technicznych organów względnie ich pomocników w czasie budowy tudzież koszta kancelaryjne i koszta komisyjne delegatów Administracyi państwowej i Wydziału krajowego (§ 10) wysłanych dla inspekcyi, kolaudacyi i zestawienia corocznych programów budowy mają być pokrywane z funduszu regulacyjnego.

Udzielanie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyi zależnem jest od poprzedniego zezwolenia Wydziału krajowego oraz c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych i c. k. Ministerstwa rolnictwa.

§ 10.

Dla ułożenia programu robót regulacyjnych wykonać się mających w następnym roku zbiera się za inicyatywą c. k. Namiestnictwa raz w roku a to w jesieni w miejscu siedziby urzędowej c. k. kierownictwa budowy komisya składająca się:

a) z wyższego przez c. k. Namiestnictwo delegowanego technicznego urzędnika państwowego;

b) z wyższego przez Wydział krajowy wydelegowanego technicznego urzędnika krajowego;

c) z kierownika budowy.

C. k. Namiestnictwo jest upoważnione w razie potrzeby do częstszego zwoływania tej komisyi.

Komisya w powyższy sposób złożona oznacza protokolarnie na miejscu na podstawie oględzin uregulować się mającej w roku przyszłym przestrzeni z uwzględnieniem dostarczonych przez kierownictwo budowy planów i wyniku badań wstępnych roboty regulacyjne, które na rachunek dotacyi rocznej wynoszącej w przecięciu 198.890 K włącznie z kosztami zarządu i innymi wydatkami mają być wykonane w roku przyszłym.

Ułożony przez rzeczoną komisyę program i wkreślony przez nią w planach sytuacyjnych projekt na systematyczne uregulowanie przestrzeni, przedłoży c. k. kierownictwo budowy razem ze szczegółowym projektem i kosztorysem wypracowanym przez siebie na podstawie wspomnianego programu c. k. Namiestnictwu, które oceni takowe w porozumieniu z Wydziałem krajowym i przedłoży je c. k. Ministerstwu spraw wewnętrznych do zatwierdzenia w porozumieniu z c. k. Ministerstwem rolnictwa.

Komisya ta jest nadto upoważnioną zarządzić według potrzeby zmianę robót będących w toku, tudzież wykonanie nowych robót przez nią za pilne uznanych, o ile przez to nie będzie spowodowane ani bezpośrednio ani też pośrednio podwyższenie sumy kosztorysowej, w granicach przyzwolonych kredytów, z uwzględnieniem zatwierdzonych już zasad regulacyi oraz z zastrzeżeniem, że na te zarządzenia zgodzi się dodatkowo Wydział krajowy i zatwierdzą je dodatkowo interesowane c. k. Ministerstwa, którym odnośny protokół należy przedłożyć do decyzyi.

§ 11.

Dzień komisyi o której mowa w § 10 oznaczy c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym na wniosek kierownika budowy.

§ 12.

Gdyby się po zatwierdzeniu przez c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych i rolnictwa wniosków komisyi i projektów szczególnych okazało, że objęte programem roboty nie znajdą pokrycia w przyzwolonych na odnośny rok funduszach i ewentualnych oszczędnościach z lat poprzednich, wówczas ma c. k. Namiestnictwo ze względu na niedopuszczalność przekroczenia rocznej dotacyi po wysłuchaniu opinii członków komisyi oznaczonych w § 10 pod a) b) i c) wyłączyć z programu mniej pilne roboty i wstawić je na rachunek dotacyi robót regulacyjnych następnego roku.

§ 13.

Kierownik budowy jest odpowiedzialny za fachowe i ekonomiczne wykonanie robót, za ścisłe zastosowanie się do zatwierdzonych projektów, tudzież za to, by preliminowanej na dotyczący rok dotacyi żadną miarą nie przekroczono.

Gdyby się w toku budowy, a szczególnie po wyższych wodach okazała konieczna potrzeba zmiany projektu zatwierdzonego lub pewnych części tegoż, winien kierownik budowy bezzwłocznie donieść o tem c. k. Namiestnictwu i przedłożyć równocześnie umotywowany planami poparty wniosek.

Do przedsięwzięcia pomniejszych zmian projektu o ile one nie dotyczą kierunku tras i rodzaju zatwierdzonych budowli regulacyjnych i o ile nie spowodują przekroczenie przyzwolonych kosztów, może c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym upoważnić kierownika budowy.

Kierownik budowy powinien się następnie starać o odpowiedne zagajenie odsypisk i odciętych starych koryt i ramion, jak niemniej i nadających się do tego nadbrzeżnych gruntów tudzież o odpowiedne celowi zagospodarowanie uzyskanych już plantacyj wiklowych i o stosowne zużytkowanie do budowy wyprodukowanego materyału wiklowego.

W celu uniknięcia większych kosztów konserwacyjnych, jakieby powstać mogły w razie niezarządzenia natychmiastowej naprawy powstałych przez wysokie wody lub pochód kry pomniejszych uszkodzeń, upoważnia się kierownika budowy do samoistnego zarządzenia koniecznych pomniejszych napraw o ile one na jednym placu budowy zawierającym pewną grupę budowli nieprzekraczają kwoty 2000 K, a na ważniejszych budowlach kwoty 200 K.

O zarządzeniu odnośnych robót winien kierownik budowy bezzwłocznie zawiadomić c. k. Namiestnictwo i przedłożyć wykaz zarządzonych robót z podaniem prawdopodobnych kosztów tychże.

Zresztą winien kierownik budowy tak przy prowadzeniu budowy jakoteż i przy innych czynnościach urzędowych stosować się ściśle do przepisów i rozporządzeń obowiązujących dla budowli państwowych.

§ 14.

Kierownik budowy znosi się bezpośrednio z Namiestnictwem we wszystkich czynnościach urzędowych i utrzymuje je przez miesięczne wykazy postępu roboty i kwartalne wykazy czynności w ciągłej wiadomości o postępie robót regulacyjnych i o toku spraw z budową w związku będących. O wszystkich niezwykłych wypadkach winien kierownik budowy bezzwłocznie zawiadomić c. k. Namiestnictwo.

§ 15.

Przy nabywaniu gruntów potrzebnych do wykonania robót regulacyjnych należy się zastosować do postanowień galicyjskiej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38. Przy odbieraniu w fizyczne posiadanie wszelkich realności, tak czasowo jak i stale wywłaszczonych lub też bezpłatnie na rzecz funduszu budowy odstąpionych spisze kierownik budowy protokół odbioru, w którym należy powołać odnośny akt wywłaszczenia lub darowizny.

Grunta nabyte w drodze ugód, wywłaszczenia lub wskutek budowli regulacyjnych, winno kierownictwo budowy dokładnie pomierzyć i oznaczyć na gruncie granicznikami przy współudziale zastępcy Władzy politycznej I. instancyi i w obecności stron interesowanych, a po spisaniu dotyczącego protokołu i sporządzeniu dokładnych planów sytuacyjnych nawiązanych z katastrem postarać się o zaintabulowanie tych gruntów na rzecz funduszu regulacyjnego i prowadzić je w ewidencyi.

§ 16.

Wykonywanie właściwych budowli regulacyjnych odbywa się z reguły w drodze przedsiębiorstwa, w którym to celu będzie c. k. Namiestnictwo przeprowadzało rozprawy ofertowe według zasad, przyjętych przy ofertowych licytacyach dla państwowych budowli.

Na wniosek kierownika budowy może c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym oddać wykonanie robót właścicielom gruntów nadbrzeżnych lub stronom konkurencyjnym bez rozprawy ofertowej, jeżeli przez to nastąpi zaoszczędzenie kosztów lub też osiągnie się inną korzyść albo też przeprowadzić budowę we własnym zarządzie.

§ 17.

W miarę postępu robót wykonywanych przez przedsiębiorstwo tudzież na podstawie przedkładanych przez kierownictwo budowy poświadczeń i raportów budowy może c. k. Namiestnictwo jako władza kierująca robotami i administrująca funduszem regulacyjnym, asygnować przedsiębiorstwu częściowe wypłaty na poczet należytości po strąceniu rat kolaudacyjnych. Raty te można wypłacać przedsiębiorstwu dopiero po zatwierdzeniu aktu kolaudacyjnego przez c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z c. k. Ministerstwem rolnictwa.

Postanowienia powyższe należy odpowiednio uwzględniać przy zawieraniu kontraktu z przedsiębiorcami.

C. k. Namiestnictwo jest nadto uprawnione wypłacać kierownictwu budowy stosowne zaliczki na roboty, które mają być wykonane we własnym zarządzie z zastrzeżeniem, że kierownictwo budowy złoży z takowych w swoim czasie udokumentowany rachunek, dalej asygnować koszta komisyjne i należytości za zajęte grunta i za odszkodowania. Wszystkie te wydatki poczynione w myśl postanowień niniejszego paragrafu winien departament rachunkowy c. k. Namiestnictwa zapisywać narachunek funduszu regulacyjnego.

§ 18.

Z końcem każdego roku a najpoźniej 1. marca następnego roku udziela c. k. Namiestnictwo zamknięcia rachunkowe Wydziałowi krajowemu, któremu przysłuża także prawo wglądnięcia w rachunki szczegółowe.

Jeżeli Wydział krajowy w ciągu dwóch miesięcy od dnia otrzymania zamknięcia rachunkowego nie podniesie przeciw niemu zarzutów, uważa się rachunek ten za przyjęty, w przeciwnym razie wyjaśni c. k. Namiestnictwo podniesione przez Wydział krajowy wątpliwości i usunie ewentualne zarzuty przedstawieniem stanu rzeczy i motywów. Gdyby atoli Wydział krajowy niezadawalniał się otrzymanemi wyjaśnieniami wówczas przedłoży c. k. Namiestnictwo sprawę c. k. Ministerstwu spraw wewnętrznych do rostrzygnięcia w porozumieniu z c. k. Ministerstwem rolnictwa.

§ 19.

C. k. Administracya Państwa i Wydział krajowy nadzorują roboty regulacyjne przez swe techniczne organa, delegując je od czasu do czasu do podejmowania inspekcyi poszczególnych przestrzeni rzecznych.

Urzędnicy techniczni inspekcyonujący budowę są obowiązani przestrzegać, by budowle regulacyjne prowadzono systematycznie i w należytym porządku i czuwać nad czynnościami kierownika budowy i przydzielonego temuż personalu pomocniczego we wszystkich gałęziach służby, a w szczególności, by zatwierdzone projekty wykonywane zostały bez samowładnej zmiany ze strony kierownika budowy i w granicach zezwolonej kwoty kosztorysowej.

Inspekcyonujący budowę urzędnik techniczny winien o poczynionych podczas inspekcyi spostrzeżeniach przedkładać swej władzy przełożonej dotyczące pisemne sprawozdania.

Inspekcye budowy przez zastępców Wydziału krajowego należy ile możności, przeprowadzać równocześnie z inspekcyami przez zastępców c. k. Namiestnictwa.

Zastępcy obydwóch władz mają się przeto co do terminu podjęcia powyższej urzędowej czynności porozumiewać między sobą w krótkiej drodze.

Kierownik budowy jest atoli obowiązany także zastępcy Wydziału krajowego, jeżeli tenże przybędzie sam na miejsce budowy udzielać wszelkich żądanych wyjaśnień i towarzyszyć mu na jego żądanie podczas inspekcyi budowy.

§ 20.

Z końcem każdorocznego okresu budowy ma kierownik budowy przedkładać szczegółowe sprawozdanie o akcyi budowlanej i osiągniętych wynikach budowy wraz z zestawieniem kosztów budowy według kategoryi wydatków i preliminarya kosztów wedle projektu umieszczać w tem sprawozdaniu ewentualne uwagi odnoszące się do całej budowy i żądać kolaudacyi robót wykonanych w jednorocznym okresie budowy.

To sprawozdanie należy przedłożyć c. k. Ministerstwu spraw wewnętrznych do decyzyi w porozumieniu z c. k. Ministerstwem rolnictwa.

§ 21.

Kolaudacyę robót wykonanych przeprowadza komisya, o której mowa w § 10 niniejszego rozporządzenia wykonawczego

Członkowie komisyi wymienieni w § 10 pod a) i b) oglądają i badają w obecności kierownika budowy wykonane roboty i przeprowadzają kolaudacyę na podstawie rachunków sporządzonych przez kierownictwo budowy, a sprawdzonych co do cyfry przez Departament techniczny i rachunkowy c. k. Namiestnictwa, raportów budowy, rachunków, tudzież innych dokumentów i przedkładają wynik kolaudacyi z dotyczącymi wnioskami c. k. Namiestnictwu.

Akt kolaudacyjny sprawdzony przez c. k. Namiestnictwo i Wydział krajowy należy następnie przedłożyć c. k Ministerstwu spraw wewnętrznych do zatwierdzenia w porozumieniu z c. k. Ministerstwem rolnictwa.

§ 22.

W celu utrzymania wykonanych robót regulacyjnych w dobrym stanie po upływie całego okresu budowy oznaczonego w § 3 niniejszego rozporządzenia wykonawczego ma być utworzony w myśl § 5 ustawy krajowej z dnia 29. kwietnia 1899 Dz. u. kr. Nr. 67 osobny fundusz.

Fundusz ten składać się będzie:

1) z kwot osiągniętych ze sprzedaży gruntów uzyskanych przez regulacyę jako kapitału zakładowego;

2) z odsetek tego kapitału zakładowego, jakie narosną w ciągu całego okresu budowy;

3) z dochodu uzyskanego ze sprzedaży wikliny, z wydzierżawiania gruntów i t. p. jak niemniej z wartości wiklin używanych do właściwej budowy a wyprodukowanych na gruntach funduszowych nie sprzedanych stronom prywatnym.

Jeżeli dochody z utworzonego tak funduszu nie będą wystarczały na pokrycie kosztów konserwacyi budowli regulacyjnych po upływie oznaczonego w § 3 okresu budowy, wówczas oznaczy się co potrzeba w drodze ustawodawstwa krajowego.

Funduszem konserwacyjnym administruje c. k. Namiestnictwo.

§ 23.

C. k. Ministerstwu spraw wewnętrznych zastrzega się prawo wysyłania zastępcy ministeryalnego Departamentu budownictwa wodnego do komisyi oznaczonych w § 10 i 21, w którym to celu c. k. Namiestnictwo winno we właściwym czasie donieść temuż Ministerstwu o miejscu i dniu zbierania się każdorazowej komisyi.

Lwów, dnia 22. marca 1906.

Nr. 59.

Obwieszczenie

c. k. galicyjskiej Dyrekcyi poczt i telegrafów z dnia 2. kwietnia 1906 L. 40.973, dotyczące ustanowienia jezdnego na półrocze letnie 1906.

Jezdne pocztowe od konia i od myriametra ustanawia się za czas od 1. kwietnia 1906 do 30. września 1906 jak następuje:

W dawniejszym obwodzie	Za jazdę			
	extra pocztą		pocztą zwyczajną	
	K	h	K	h
Przemyśl, Żółkiew, Tarnopol	1	94	1	62
Lwów, Sambor, Stryj, Złoczów	1	98	1	65
Brzeżany, Czortków, Stanisławów, Tarnów . .	2	03	1	69
Kołomyja, Kraków, Rzeszów, Sanok, Wadowice	2	09	1	74
Nowy Sącz	2	22	1	85

W wymiarze należytości za wozy stacyjne, poczęstnego dla pocztyliona i należytości za smarowanie wozu nie zaszła żadna zmiana.

Lwów, dnia 2. kwietnia 1906.

Seferowicz w. r.

Nr. 60.

U s t a w a

z dnia 18. marca 1906, o zezwoleniu gminie Szczerzec, powiat Lwów, na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, maliniaku, wiśniaku, dereniaku i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Szczerzec zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy do końca r. 1910 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. Od jednego hektolitra alkoholu, którego stopień da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 10 K;

2. od jednego hektolitra rozolisu, likieru, rumu, araku, koniaku, ponczowej esencyi i innych słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 2 K;

3. od jednego hektolitra piwa po 2 K;

4. od jednego hektolitra maliniaku, wiśniaku, dereniaku i miodu po 5 K.

Art. II.

Do uiszczania powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w Art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na własny użytek, czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Szczerzec.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozporz. z 17. lipca 1899, Dz. p. p. Nr. 120, część II., wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączoną z dzierżawą prawa propinacyi w Szczercu, a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina uzyskać zgodne porozumienie się z c. k. Dyrekcyą galic. funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Szczercu.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Schönbrunn, 18. marca 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 61.

U s t a w a

z dnia 18. marca 1906, o zezwoleniu gminie Radymno, powiat Jarosław, na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Radymno zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy do końca roku 1910 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. Od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu, po 8 K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych jako to: rozolisu, likieru, rumu, araku, koniaku i t. p., których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem, po 8 K;

3 od jednego hektolitra piwa po 2 K;

4. od jednego hektolitra miodu po 4 K.

Art. II.

Do uiszczania powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w Art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na własny użytek, czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Radymno.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z 17. lipca 1899, Dz. p. p. Nr. 120, częśé II., wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączoną z dzierżawą prawa propinacyi w Radymnie a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina uzyskać zgodne porozumienie się z c. k. Dyrekcyą galic. funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Radymnie.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Schönbrunn, 18. marca 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 62.

U s t a w a

z dnia 18. marca 1906 o zezwoleniu gminie Alwernia (powiat Chrzanów) na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Alwernia zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy do końca r. 1910 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. Od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 11 Koron;

2. Od jednego hektolitra rozolisu, likieru, rumu, araku, śliwowicy, esencyi ponczowej i innych słodzonych napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 11 Koron;

3. Od jednego hektolitra piwa po 2 K;

4. Od jednego hektolitra miodu po 10 K.

Art. II.

Do uiszczania powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w Art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na własny użytek, czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Alwernia.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach w których po myśli §. 6. ces. rozporządzęnia z dnia 17. lipca 1899, Dz. p. p. Nr. 120, część II., wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączoną z dzierżawą prawa propinacyi w gminie Alwerni, a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina uzyskać zgodne porozumienie się z c. k. Dyrekcyą galic. fund. propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Alwerni.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Schönbrunn, 18. marca 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 63.

U s t a w a

z dnia 17. marca 1906, o zezwoleniu gminie miasteczka Kałusza na pobór opłaty gminnej od czynszów najmu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie m. Kałusza zezwala się pobierać przez lat dziesięć opłatę gminną od czynszów najmu każdej nieruchomości znajdującej się w obrębie gminy a podlegającej podatkowi domowo-czynszowemu.

Art. II.

Opłata wynosić ma 4 halerze od każdej zeznanej i w drodze urzędowej stwierdzonej korony czynszu najmu.

Art. III.

Opłacie tej nie podlegają czynsze najmu aż do wysokości 48 koron rocznie.

Art. IV.

Bliższe postanowienia co do przeprowadzenia poboru tej opłaty uchwali Rada gminna m. Kałusza. Uchwała ta i jej zmiana podlega zatwierdzeniu Wydziału krajowego.

Art. V.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie od najbliższego półrocza roku administracyjnego po jej ogłoszeniu.

Art. VI.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 17. marca 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1906. Wydano i rozesłano dnia 21. maja 1906 Część VIII.

Nr. 64.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 19. kwietnia 1906 L. 3457/pr., o poborze dodatków do państwowych podatków bezpośrednich na rzecz funduszu krajowego w roku 1906.

Jego ces. i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 23. stycznia b. r. raczył najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o poborze dodatków do państwowych podatków bezpośrednich na rzecz funduszu krajowego w roku 1906.

Według Najwyższego postanowienia pobierany będzie na mocy tej uchwały:

1. dodatek do państwowego podatku gruntowego, do państwowego podatku domowo-czynszowego, domowo-klasowego i w miastach od pięcioprocentowego podatku od domów wolnych po 65 halerzy od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków;

2. dodatek do państwowych podatków osobistych, wprowadzonych ustawą z dnia 25. października 1896 Dz. u. p. Nr. 220, z wyjątkiem podatku osobisto-dochodowego w wysokości 71 h, od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków nie naruszając co do podatku pensyjnego od wyższych poborów służbowych uwolnień, unormowanych Najwyższem postanowieniem z dnia 25. listopada 1858, ogłoszonem rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 27. listopada 1858 Dz. p. p. Nr. 220.

W mieście Krakowie, tudzież w powiatach Krakowskim i Chrzanowskim pobierany będzie dodatek do podatków w ustępie 1 wymienionych w wysokości 57 h, zaś do podatków w ustępie 2 wymienionych po 63 h od każdej korony całej należytości tych podatków.

Obwieszczenie to podaje się do powszechnej wiadomości wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 2. marca 1906 L. 3581.

Za c. k. Namiestnika:
Łoś w. r.

Nr. 65.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 19. kwietnia 1906 L. 3457/pr., o upoważnieniu Wydziału krajowego do zaciągnięcia pożyczki w kwocie 2,314.512 koron.

Jego ces. i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 23. stycznia b. r. raczył najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, którą upoważniono Wydział krajowy do zaciągnięcia pożyczki krótkoterminowej na pokrycie reszty niedoboru w budżecie krajowym na rok 1906 w kwocie 2,225.492 koron i przypadających od tej kwoty odsetek w kwocie 89.020 koron, a zatem w ogólnej kwocie 2,314.512 koron, z tem jednakże zastrzeżeniem, że pożyczka ta ma być oprocentowaną najwyżej po 4 od sta, a zwróconą najpóźniej 1. stycznia 1911 roku.

Obwieszczenie to podaje się do powszechnej wiadomości wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 2. marca 1906 L. 3581.

Za c. k. Namiestnika:
Łoś w. r.

Nr. 66.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 3. kwietnia 1906 L. 40.550, tyczące się uregulowania obrotu zwierzętami domowemi z państwem niemieckiem.

Na podstawie konwencyi weterynaryjnej z dnia 25. stycznia 1905, Dz. u. p. Nr. 25 ex 1906, zawartej między Austro-Węgrami a państwem niemieckiem c. k. Namiestnictwo zarządza aż do odwołania co następuje:

A) Wprowadzanie zwierząt z państwa niemieckiego przeznaczonych do wolnego obrotu:

1. Po myśli art. 1. konwencyi weterynaryjnej przywóz zwierząt (koni, mułów, osłów, bydła rogatego, owiec, kóz, świń i drobiu) z państwa niemieckiego do Galicyi ogranicza się do stałych miejsc wchodowych, w których zwierzęta te poddane będą kontroli weterynarskiej.

2. Zwierzęta przeznaczone do wprowadzenia, winny być legitymowane świadectwami pochodzenia, wydanemi przez władzę miejscową i zaopatrzonemi poświadczeniem co do stanu ich zdrowia wydanem przez weterynarza, pozostającego w służbie państwowej, lub też innego weterynarza, który do tego przez władzę państwową specyalnie został upoważniony. Jeżeli świadectwa nie wydano w języku niemieckim, należy dołączyć urzędownie uwierzytelnione tłumaczenie niemieckie.

Świadectwo musi być tego rodzaju, aby na jego podstawie z całą pewnością stwierdzić można pochodzenie zwierząt i drogę, jaką zwierzęta przebyły aż do stacyi wchodowej.

Poświadczenie weterynarskie stwierdzać winno dalej okoliczność, że tak w miejscu pochodzenia zwierząt, jakoteż w sąsiednich gminach w ostatnich dniach 40 przed odejściem zwierząt nie panował księgosusz, ani inna choroba zaraźliwa bydlęca, co do której istnieje obowiązek donoszenia, a któraby się mogła udzielić rodzajowi zwierząt, na który wydano świadectwo.

Pojawienie się odosobnionych (sporadycznych) przypadków wąglika, szelestnicy, róży wąglikowej, lub wścieklizny,*) nie przeszkadza wprawdzie wydaniu poświadczenia, jednakże wypadki takie mają być w świadectwie uwidocznione.

To samo tyczy się także zarazy otrętu na częściach płciowych w razie wydawania świadectw dla wołów i wałachów.

Przypadki zarazy należy uważać za odosobnione (sporadyczne) gdy w ośmiu dniach na jednem obejściu lub w jednym stadzie o stanie wynoszącym mniej niż 20 sztuk zachoruje nie więcej jak jedno zwierzę, w stadzie zaś złożonym z 20 lub większej liczby zwierząt ulegnie zarazie nie więcej jak dziesiąta ich część.

3. Dla koni, mułów, osłów i bydła rogatego mają być wydawane pojedyncze paszporty (osobno na każdą sztukę) dla owiec, kóz, świń i drobiu dopuszczalne są paszporty zbiorowe.

4. Obrót końmi wyścigowymi i kłusakami zależny jest jedynie od przedłożenia świadectw, wydanych przez specyalnie upoważnione kluby wyścigowe i zaopatrzonych ich pieczęcią.

Świadectwa te zawierać mają poświadczenie pochodzenia miejscowej władzy i potwierdzenie urzędowego weterynarza, że koń jest zdrów i że w za-

*) Istnienia wścieklizny u psów i kotów nie należy brać w rachubę.

grodzie, gdzie stale przebywał, jakoteż w najbliższem jej otoczeniu w ostatnich 3 miesiącach nie panowała zaraźliwa choroba na konie

Do wydawania tego rodzaju świadectw upoważnione są na razie berliński „Unionklub“, monachijski związek wyścigów (Münchener Rennverein) i monachijski związek chowu oraz wyścigów kłusem (Münchener Trabrenn- und Zuchtverein).

5 Paszporty zbiorowe dla drobiu muszą być zaopatrzone w poświadczenie, że w gminie, z której się zwierzęta wysyła, żadna zaraźliwa choroba drobiu nie panuje, względnie nie panowała przez 14 dni po dniu, w którym zarazę uznano urzędownie za wygasłą.

Świadectwa są ważne przez ośm dni.

Gdyby termin ten upłynął podczas transportu, w takim razie dla przedłużenia dalszej ośmiodniowej ważności świadectw mają być zwierzęta ponownie badane przez weterynarza państwowego, lub innego weterynarza, który specyalnie do tego przez władzę został upoważniony, a wynik tego badania uwidoczniony w świadectwie.

6. Zwierzęta przeznaczone do przewozu kolejami lub okrętami mają być przed załadowaniem osobno zbadane przez weterynarza państwowego, lub innego weterynarza przez władzę spacyalnie do tego upoważnionego i wynik badania uwidoczniony na świadectwie.

7. Posyłki drobiu przeznaczone do przewozu kolejami lub okrętami mają być przed załadowaniem poddane oględzinom weterynarskim tylko w takich wypadkach, jeżeli świadectwa weterynarskie, któremi są pokryte, wydano wcześniej niż przed trzema dniami.

8. O zamierzonem wprowadzeniu zwierząt ma wprowadzający najpóźniej wieczór dnia poprzedzającego nadejście zwierząt do stacyi wchodowej zawiadomić dotyczącego weterynarza kontrolnego pisemnie, lub telegraficznie, z podaniem pociągu, którym zwierzęta mają nadejść.

9. Weterynarze, którym powierzono kontrolę w granicznych urzędach cłowych, mają sprawdzić przepisane świadectwa pochodzenia co do ich ważności, jakoteż zbadać jak najdokładniej zwierzęta przeznaczone do wprowadzenia co do niepodejrzanego stanu ich zdrowia.

10. Gdyby przytem bądźto ze względu na stan zdrowia badanych zwierząt, bądź też z uwagi na braki w świadectwach pochodzenia skonstatowano przeszkodę do wpuszczenia zwierząt do kraju, natenczas okoliczność tę winien weterynarz kontrolny zanotować na świadectwach pochodzenia.

Dopiero po uskutecznieniu tych czynności weterynarno-policyjnych i zaprotokołowaniu świadectw pochodzenia (paszportów) może być ze zwierzętami przeznaczonemi do wprowadzenia przeprowadzone postępowanie cłowe.

11. Posyłki, które powyższym przepisom nie odpowiadają, dalej zwierzęta, które weterynarz kontrolny uzna za dotknięte zarazą lub o nią podejrzane, w końcu zwierzęta, które z choremi lub podejrzanemi zwierzętami

równocześnie były przewożone wspólnie w jednym transporcie kolejowym, lub na jednym okręcie, albo na tej samej stacyi, lub tej samej rampie w jednym i tym samym dniu zostały wyładowane lub załadowane, albo wreszcie w jakikolwiek inny sposób weszły z niemi w styczność, mają być od wprowadzenia wykluczone i ze stacyi wchodu cofnięte.

Powód, dla którego transport zwierząt cofnięto, ma być przez weterynarza kontrolnego podany na świadectwie i potwierdzony jego czytelnym podpisem.

O cofnięciu zwierząt i jego przyczynie winien weterynarz kontrolny zawiadomić natychmiast właściwy Urząd cłowy, aby Urząd ten mógł o tem bezzwłocznie i w najkrótszej drodze donieść władzy politycznej pogranicznego powiatu państwa niemieckiego.

O zakwestyonowaniu zwierząt obowiązany jest urzędujący weterynarz przedłożyć każdym razem sprawozdanie swojej władzy politycznej powiatowej a nadto donieść o tem natychmiast urzędowemi kartami korespondencyjnemi c. k. Ministerstwu spraw wewnętrznych i c. k. Namiestnictwu.

Gdyby u wprowadzonych zwierząt stwierdzono zarazę już po przejściu przez granicę, natenczas należy spólnie z przybranym w tym celu weterynarzem urzędowym (państwowym) stwierdzić ten fakt protokolarnie i jeden odpis tego protokołu bezzwłocznie przedłożyć c. k. Ministerstwu spraw wewnętrznych a drugi c. k. Namiestnictwu.

Transporty zwierząt albo pojedyncze zwierzęta, u których stwierdzono zarazę już po przejściu przez granicę nie mogą być zwracane do państwa niemieckiego.

12. Koszta weterynarskiego badania zwierząt mają ponosić strony wprowadzające, a c. k. Urzędy cłowe będą je pobierać na rzecz Skarbu państwa wraz z należytościami cłowemi, zarachowywać w sposób przepisany i odsyłać do etatu politycznego.

13. Za dokonanie weterynarskich oględzin zwierząt wprowadzanych tak w stałych dniach wprowadzania, jakoteż zwierząt wprowadzonych w innych dniach na podstawie wyjątkowego pozwolenia politycznej władzy powiatowej należy uiścić taksę.

Taksa ta wynosi za sztukę:

a) koni, mułów, osłów	3 K	— h
b) buhajów, wołów, krów	1 „	50 „
c) jałownika do $2^1/_2$ lat wieku	1 „	— „
d) cieląt, świń		20 „
e) owiec, kóz		10 „
f) jagniąt, prosiąt		5 „
g) drób od 1 do 100 sztuk		50 h
za każde dalsze 100 sztuk po		30 „

14. Jako stacye wchodowe, na które ograniczone jest wprowadzanie z Niemiec do Galicyi względnie przewóz przez Galicyę zwierząt (koni, mułów,

osłów, przeżuwaczy, świń i drobiu) i w których one podlegają weterynarskiej kontroli ustanawia się aż do odwołania poniżej podane graniczne Urzędy cłowe, a jako czas kontrolny w miesiącach letnich (t. j. od 1. marca do końca października), tudzież w miesiącach zimowych (t j. od 1. listopada do końca lutego) następujące terminy:

W politycznym powiecie Biała c. k. główny Urząd cłowy w Oświęcimiu, w każdy powszedni dzień, z wyjątkiem świąt uroczystych w miesiącach letnich od godziny 7 rano do 1 po południu, zaś w miesiącach zimowych od godziny 8 rano do 2 po południu.

W politycznym powiecie Chrzanów:

a) c. k. główny Urząd cłowy w Szczakowej w każdy powszedni dzień, z wyjątkiem świąt uroczystych, w miesiącach letnich od godziny 7 rano do 1 po południu, zaś w miesiącach zimowych od godziny 8 rano do 2 po południu.

b) c. k. Uboczny Urząd cłowy w Jaworznie w każdą środę w miarę zgłoszenia i na koszt strony.

Weterynarzami kontrolnymi w Oświęcimiu i Szczakowej są każdocześnie ustanowieni w tych stacyach weterynarze państwowi, a ich zastępcami każdocześni c. k. weterynarze powiatowi w Białej względnie Chrzanowie. Zgłoszenia tyczące się wprowadzenia zwierząt należy wysyłać pod adresem „C. k. weterynarz kontrolny w Oświęcimie względnie w Szczakowej“.

Weterynarzem kontrolnym w Jaworznie jest każdoczesny c k. weterynarz powiatowy z Chrzanowa, jego zastępcą każdoczesny weterynarz kontrolny ze Szczakowy.

Gdyby na który z oznaczonych wyżej dni kontrolnych przypadło uroczyste święto, natenczas wprowadzanie zwierząt względnie weterynarska kontrola graniczna ma się odbyć w dniu następnym tego samego tygodnia, w godzinach wyżej oznaczonych.

15. W razie nadzwyczajnej kontroli t. j. przy wprowadzaniu zwierząt przez stacyę wchodową w Jaworznie na podstawie osobnego pozwolenia c. k. Starostwa w Chrzanowie w innym dniu tygodnia a nie w ustanowionym dniu kontrolnym, mają interesowane strony uiścić naprzód we właściwym urzędzie cłowym oprócz przypadającej taksy oględzin także i ewentualną nadwyżkę kosztów wysłania weterynarza kontrolnego.

16. O udzieleniu nadzwyczajnego pozwolenia na wprowadzenie zwierząt ma c. k. Starostwo w Chrzanowie zawiadomić zawczasu c. k. Urząd cłowy w Jaworznie.

17. Weterynarze państwowi, lub inni weterynarze ustanowieni przez władzę państwową do wykonywania kontroli granicznej jakoteż weterynarze inspekcyjni obowiązani są zawiadomić bez zwłoki i to telegraficznie c. k. Namiestnictwo o takich transportach zwierząt, które podlegając w myśl tych przepisów granicznej kontroli weterynarskiej, z jej obejściem przypuszczoneby zostały do przewozu lub przywozu.

B) Wzajemny obrót zwierzętami na paszę i mały obrót graniczny.

18. Obrót zwierzętami na paszę wprowadzanemi z niemieckich do austryackich obszarów granicznych i odwrotnie dozwolony jest pod następującymi warunkami:

a) właściciele stad takich są obowiązani przy przejściu przez granicę przedłożyć do sprawdzenia (zbadania i uwierzytelnienia) wykaz zwierząt, które zamierzają wprowadzić na paszę z podaniem ilości sztuk i szczególnych oznak zewnętrznych tychże;

b) powrót takich zwierząt dozwolony będzie tylko po sprawdzeniu ich tożsamości.

Gdyby jednak w czasie trzymania na pastwisku choroba stadna, mogąca się udzielić dotyczącemu rodzajowi zwierząt, wybuchła w jednej części stad, albo w miejscu oddalonem od pastwiska mniej niż 20 klm., albo też na tej drodze, którą zwierzęta mają przebyć z powrotem z pastwiska do stacyi granicznej, natenczas wzbroniony jest powrót zwierząt do obszaru drugiego państwa, chyba jeżeliby wyjątkowo wymagały tego nagłe okoliczności (brak paszy, słoty i t. p.).

W takich wypadkach może nastąpić powrót zwierząt, które dotąd zarazie nie uległy, tylko przy zastosowaniu obmyślonych przez przynależne władze środków ochronnych dla zapobieżenia rozwleczeniu zarazy.

Zwierzęta wprowadzone w obrocie pastwiskowym z obszarów granicznych państwa niemieckiego do austryackich obszarów granicznych i na odwrót mogą być dopuszczone do wolnego obrotu w Austro-Węgrzech względnie w państwie niemieckiem, jeżeli niema żadnych wątpliwości co do ich stanu zdrowia i jeżeli względem miejscowości ich pochodzenia nie istnieją weterynarno-policyjne ograniczenia lub zakazy.

19. Mieszkańcy miejscowości oddalonych od granicy nie więcej niż 5 klm. mogą ze swemi własnemi zwierzętami zaprzężonemi do pługa lub wozu przechodzić przez granicę w obu kierunkach i o każdej godzinie, jednak tylko w celach wykonania robót gospodarskich, lub spełnienia swego rzemiosła i przy zachowaniu obowiązujących przepisów cłowych.

20. Transporty drobiu w obrocie granicznym złożone z mniej niż 100 sztuk mają być przy wprowadzaniu i wyprowadzaniu stosownie do przepisów art. 2 konwencyi weterynaryjnej pokryte tylko świadectwem pochodzenia, wydanem przez miejscową władzę; zaopatrywanie zaś takich świadectw klauzulą weterynarską nie jest potrzebne.

Przez obrót graniczny rozumie się obrót drobiem z granicznego powiatu jednego państwa związanego umową, celem zużytkowania go w powiecie granicznym państwa drugiego.

C) Obrót zwierzętami przeznaczonemi do wywozu do państwa niemieckiego.

21. Konie, muły, osły, bydło rogate, owce i kozy wyprowadzane do państwa niemieckiego, mają być w myśl konwencyi weterynarskiej kryte świadectwami pochodzenia (paszportami) wydanemi przez władzę miejscową i zaopatrzonemi klauzulą weterynarską po myśli artykułu 2 konwencyi.

Jeżeli świadectwa pochodzenia (paszporty), nie są zaopatrzone przepisaną klauzulą weterynarską, wówczas zwierzęta wywożone do Niemiec podlegają stosownie do art 2 konwencyi weterynaryjnej w tutejszych stacyach wchodowych i w dniach wyznaczonych (rozdział „A“ punkt 14) na koszt strony kontroli ustanowionego weterynarza, który — o ile nie zachodzą przeszkody — umieścić na paszportach wspomnianą klauzulę.

Za zbadanie takich zwierząt wywożonych należy uiszczać w właściwym urzędzie cłowym taksę, jaka jest ustanowiona rozporządzeniem z dnia 26. listopada 1898 L. 92.582, Dz. u. kr. Nr. 108, za oględziny zwierząt w kraju przewożonych kolejami żelaznemi.

Oprócz ustanowionego w rozdziale „A“ punkt 14 dnia kontrolnego może polityczna władza powiatowa w Chrzanowie za zgłoszeniem właściciela pozwolić na wywóz zwierząt przez stacyę wchodu w Jaworznie także i w innych dniach tygodnia, jeżeli strona poniesie koszta delegowania weterynarza kontrolnego podług rozdziału „A“ punkt 15.

Zgłoszenia takie uskuteczniać należy ustnie, pisemnie lub telegraficznie najpóźniej na 24 godzin przed dniem wywozu.

Zresztą przy wyprowadzaniu koni, bydła rogatego, owiec i kóz do państwa niemieckiego należy stosować analogicznie przepisy, jakie obowiązują przy wprowadzaniu tych zwierząt z Niemiec do Austro-Węgier (vide rozdział „A“).

Powyższe przepisy nie naruszają w niczem postanowień tutejszego obwieszczenia z dnia 30. marca 1904 L. 12.024, tyczących się superrewizyi bydła rogatego, wywożonego z Galicyi do państwa niemieckiego.

22. Względem wywozu koni wyścigowych i kłusaków obowiązują ułatwienia podane w rozdziale „A“ punkt 4. Do wydawania świadectw dla takich koni upoważnione są na razie: Jockey Klub we Wiedniu, oraz związek wyścigów kłusem (Trabrennverein) we Wiedniu.

23. Paszporty zbiorowe dla drobiu przeznaczonego do wywozu do państwa niemieckiego muszą zawierać równobrzmiące poświadczenie, jakie obowiązuje dla drobiu przeznaczonego do wprowadzania, t j. że w gminie z której się zwierzęta wysyła, żadna zaraźliwa choroba drobiu nie panuje, względnie nie panowała przez 14 dni po dniu, w którym zarazę uznano urzędownie za wygasłą.

Gdy jednak w myśl § 5 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 29. marca 1903, Dz. u. p. Nr. 73 (tutejsze obwieszczenie z dnia 10. kwietnia 1903 L. 42.581) zarówno cholerę, jak i pomór drobiu uznawać należy urzędownie za wygasłą, już po upływie 8 dni po ostatnim wypadku padnięcia, względnie wyzdrowienia zwierząt, przeto wydanie poświadczenia weterynarskiego jest dopuszczalne dopiero w 21 dniu po ogłoszeniu zarazy za wygasłą, względnie po uchyleniu zamknięcia

Nadto, o ile chodzi o posyłki drobiu przeznaczonego do państwa niemieckiego, to jak to już przewidziano w § 8 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 29. marca 1903, Dz. u. p. Nr. 73, w brzmieniu zmienionem § 2 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 17. lutego 1904, Dz. u. p. Nr. 20, oraz rozporządzeniem ministeryalnem z dnia 21. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 31. wykonywanie oględzin i klauzulowanie paszportów w stacyach granicznych jest nadal niedopuszczalne.

Przeciwnie czynności te uskutecznione być mają już przed załadowaniem zwierząt do wagonów we wszystkich wypadkach, gdy od wydania poświadczenia weterynarskiego upłynęło więcej niż 3 dni. Jeżeli zaś dobry stan zdrowia stwierdzono na paszporcie na 3 lub mniej dni przed zgłoszeniem zwierząt do załadowania, wówczas odpada potrzeba ponownego badania drobiu przeznaczonego do transportu koleją lub okrętem.

Ładowanie takich posyłek drobiu odbywać się może tylko na stacyach kolejowych, które są ustanowione jako stałe stacye dla ładowania i wyładowywania odżuwaczy i świń.

Koszta ewentualnych oględzin takiego drobiu przed załadowaniem do wagonów (okrętów) ponosić mają strony.

Taksę za weterynarskie oględziny drobiu, jaką ma eksporter (posyłający) uiścić z góry w kasie kolejowej ustanawia się:

a) od 1 do 100 sztuk 50 h;

b) za każde dalsze 100 sztuk po 30 h; nadto

c) jako zwrot kosztów podróży za jednorazową jazdę weterynarza do stacyi kolejowej taksę fiakra, która w danej miejscowości obowiązuje.

Należytość za dojazd ma być rozdzielona na wszystkich nadawców bez względu na rodzaje zwierząt.

24. Względem przyznanego punktem 10 protokołu końcowego wywozu świń wynoszącego rocznie do 50 względnie 30 tysięcy sztuk na natychmiastową rzeź w rzeźniach położonych na granicy bawarskiej i saskiej obowiązują następujące przepisy:

Świnie przeznaczone do Bawaryi mają być poddane rzezi w rzeźniach Rosenheim i Passawie (Passau), zaś nierogacizna przeznaczona do Saksonii w publicznej rzeźni w Bodenbach.

Zwierzęta te podlegają ocleniu i oględzinom weterynarskim przez król. bawarskie względnie saskie organa urzędowe w Kufstein, Freilassing, ewen-

tualnie na dworcu kolejowym w Salzburgu lub Passawie, względnie w Bodenbach.

Takie świnie będą dopuszczone na natychmiastową rzeź w nazwanych rzeźniach tylko na podstawie klauzuli weterynarskiej wydanej po myśli art. 2 konwencyi weterynaryjnej, która nadto zawierać winna potwierdzenie, że zwierzęta przed wysłaniem pozostawały w miejscu pochodzenia (pobytu) przez 30 dni w weterynarskiej obserwacyi, uznane zostały za niepodejrzane i że obszar polityczny władzy I. instancyi, gdzie zwierzęta były w obserwacyi, jest wolny od pomoru (zarazy) świń, jakoteż zarazy pyska i racic.

Celem utrzymania oznaczonego kontyngentu prowadzić się będzie w c. k. Ministerstwie spraw wewnętrznych ewidencyę wywozu świń.

O zamierzonym wywozie winne zatem strony nie wcześniej jak 6 tygodni przed nastaniem miesiąca, w którym nastąpić ma wywóz, donieść c. k. Ministerstwu spraw wewnętrznych za pośrednictwem władzy administracyjnej I. instancyi, w obrębie której będzie się odbywać weterynarska obserwacya świń, podając ilość zwierząt, ich pochodzenie, miejscowość, w której odbyć się ma obserwacya, rzeźnię, do której są przeznaczone i czas ich wywozu (miesiąc oraz dzień i tak: albo między 1 a 10, lub między 10 a 20, albo wreszcie między 20 a ostatnim dniem miesiąca.

Doniesienia o zamierzonym wywozie mogą być także wnoszone dopiero po rozpoczęciu weterynarskiej obserwacyi, w takim jednak wypadku należy je zaopatrzyć poświadczeniem urzędowego weterynarza, że świnie pozostają w weterynarskiej obserwacyi i od którego dnia obserwacya ta się rozpoczęła.

Wyprowadzenie zwierząt, względnie wydanie potrzebnej do ich wywozu klauzuli weterynarza państwowego dopuszczalne jest tylko za pozwoleniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych, które udzielać je będzie z uwzględnieniem pierwszeństwa zgłoszeń, o ile wystarczać będzie kontyngent, jaki pozostaje do dyspozycyi.

Jeżeli eksporter (wysyłający) otrzymawszy pozwolenie nie zrobił z niego użytku bez ważnej przyczyny i przez to dał powód do przypadku całego lub jednej części kontyngentu, wówczas traci w skutek tego prawo do uwzględnienia następnych podań o pozwolenie wywozu.

Jeżeli w czasie przepisanej 30 dniowej obserwacyi weterynarskiej zajdą okoliczności, któreby czyniły wywóz świń niedopuszczalnym, mają strony bezzwłocznie donieść o tem politycznej władzy powiatowej miejscowości, w której odbywa się obserwacya.

Rzeczona władza jest obowiązaną te doniesienia jakoteż wspomiane okoliczności, o ile one zaliczają się do takich, które wymagają urzędowej interwencyi (jak n. p. wybuch zarazy pomiędzy obserwowanemi zwierzętami, albo tylko pojawienie się jej w dotyczącym powiecie politycznym) bezzwłocznie i wprost podawać do wiadomości c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych.

D) Dezinfekcya na kolejach żelaznych.

Równocześnie z konwencyą weterynaryjną wchodzi w życie umowa o dezinfekcyi wagonów z dnia 25. stycznia 1905 zawarta z państwem niemieckiem stosownie do artykułu 8 tej konwencyi, oraz rozporządzenie ministeryalne w sprawie czyszczenia i odrażania wozów kolejowych używanych do transportu zwierząt z dnia 21. lutego 1906 Dz. u. p. Nr. 30.

E) Postanowienia karne.

Wprowadzanie zwierząt przez granicę z ominięciem graniczno-cłowej względnie granicznej kontroli weterynarno-policyjnej będzie karane według § 46 ogólnej ustawy o chorobach stadnych z dnia 29. lutego 1880 Dz. u. p. Nr. 35, także uznaniem przydybanych zwierząt za przepadłe.

Powyższe postanowienia wchodzą natychmiast w wykonanie a równocześnie uchylają rozporządzenia tutejsze z dnia 15. grudnia 1898 L. 88.539, 7. czerwca 1899 L. 50.658, oraz obwieszczenia z dnia 24. marca i 9. sierpnia 1900 L. 29.961 i 79.119 a nadto wszystkie inne te rozporządzenia tutejsze, które nie są zgodne z postanowieniami niniejszego rozporządzenia.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 67.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 5. kwietnia 1906 L. 42.977, tyczące się konwencyi weterynaryjnej, zawartej między Austro-Węgrami a królestwem włoskiem.

Z dniem 1. marca 1906 weszła w życie ogłoszona w Nr. 45 ex 1906 Dziennika ustaw państwa nowa konwencya weterynaryjna z dnia 12. lutego 1906, zawarta między Austro-Węgrami a królestwem włoskiem równocześnie z nową umową o handlu i żegludze.

Skutkiem tego traci jednocześnie moc obowiązującą, dotychczasowa konwencya weterynaryjna z królestwem włoskiem z dnia 7. grudnia 1887, Dz. u. p. Nr. 65 ex 1888.

W myśl art. 1. nowej umowy wzajemny obrót zwierzętami jednokopytowemi, przeżuwaczami, nierogacizną, surowymi produktami zwierzęcymi i przedmiotami, które mogą być nośnikami zarazy, może być ograniczony do

stałych miejsc wchodu i tam poddany weterynarskiej kontroli państwa, do którego się je wprowadza.

Obowiązujące dotąd zarządzenia właściwych władz krajowych, względem importu z Włoch do królestw i krajów zastąpionych w Radzie państwa, które wydano poprzednio na podstawie punktu 2 i 3 art 2 dawnej konwencyi weterynaryjnej, nie ulegają — z powodu wejścia w życie nowej umowy — żadnej zmianie.

Przy wprowadzaniu lub przeprowadzaniu zwierząt, produktów zwierzęcych i przedmiotów w punkcie 1 wymienionych z obszaru lub przez obszar jednego państwa do lub przez obszar państwa drugiego, należy stosownie do przepisów artykułu 2 konwencyi, przedłożyć świadectwo pochodzenia, które ma być wydane przez władzę miejscową i — o ile się to tyczy zwierząt żywych — winno zawierać ilość, dokładny opis i szczególne odznaki zwierząt, oraz miejsce ich przeznaczenia.

W świadectwach dla zwierząt racicowych ma być nadto potwierdzone, że zwierzęta przez 40 dni stały w gminie, w której wydano paszport.

Świadectwo pochodzenia musi być opatrzone poświadczeniem weterynarza, pozostającego w służbie państwowej lub innego weterynarza, do tego przez władzę państwową specyalnie upoważnionego, co do stanu zdrowia dotyczących zwierząt, a nadto co do okoliczności, że w gminie, zkąd zwierzęta pochodzą, jak i sąsiednich w ostatnich 40 dniach przed odejściem zwierząt nie panował księgosusz, ani inna zaraza, co do której istnieje obowiązek donoszenia, a któraby się mogła udzielić rodzajowi zwierząt, na który wydano świadectwo.

Pojawienie się odosobnionych (sporadycznych) przypadków wąglika, szelestnicy, róży wąglikowej lub wścieklizny w gminie sąsiedniej nie przeszkadza wprawdzie wydaniu świadectwa, jednakże wypadki takie muszą być w świadectwie uwidocznione.

To samo tyczy się zarazy otrętu na częściach płciowych w razie wydawania świadectw na woły i wałachy.

Dla koni, mułów, osłów i bydła rogatego mają być wydawane pojedyncze paszporty, (na każdą sztukę osobno), dla owiec, kóz i świń dopuszczalne są paszporty zbiorowe.

Ważność tych świadectw trwa dziesięć (10) dni, jednakże w czasie transportu zwierząt może być przedłużona na dalszych 10 dni przez to, że zwierzęta będą ponownie zbadane przez weterynarza pozostającego w służbie państwowej, lub innego weterynarza, do tego przez władzę państwową specyalnie upoważnionego, a wynik badania w świadectwie uwidoczniony.

Takie badanie zwierząt, jakoteż klauzulowanie paszportów musi być przedsięwzięte w każdym wypadku a przy transportach, przeznaczonych do przewozu kolejami lub okrętami nastąpić ma przed załadowaniem zwierząt.

Do wykonywania powyżej określonych czynności powołani są weterynarze pozostający w służbie państwowej, jakoteż weterynarze, którzy mogą wykazać się kwalifikacyą przepisaną rozporządzeniem ministeryalnem z dnia 21. marca 1873 Dz. u. p. Nr. 57.

Jedynie badanie zwierząt przeznaczonych do transportu kolejami lub okrętami zastrzega się weterynarzom ustanowionym w myśl § 10 ogólnej ustawy o chorobach stadnych oglądaczami na stacyach kolejowych.

Gdyby u wprowadzonych zwierząt stwierdzono zarazę już po przejściu przez granicę, natenczas stosownie do końcowego ustępu artykułu 3 konwencyi ma urzędujący weterynarz spisać dokładny protokół o tem i odpis tego protokołu, bezzwłocznie przedłożyć w drodze służbowej c. k. Ministerstwu spraw wewnętrznych do dalszego urzędowego traktowania.

Niezależnie od tego winien urzędujący weterynarz o każdem zakwestyonowaniu zwierząt nadeszłych z Włoch donieść bezzwłocznie urzędowemi kartami korespondencyjnemi wprost c. k. Ministerstwu spraw wewnętrznych i c. k. Namiestnictwu.

Wykonywanie postanowień artykułu 4 i 6 konwencyi względem wydawania ograniczeń i zakazów przywozu zwierząt, produktów zwierzęcych i przedmiotów, które mogą być nośnikami zarazy z Włoch, należy w myśl § 3 ogólnej ustawy o chorobach stadnych w pierwszym rzędzie do c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych.

Przy zawarciu nowej konwencyi nie uwzględniono obrotu drobiem skutkiem czego regulowanie obrotu temi zwierzętami w ramach postanowień artykułu 6 alinea b) nowej umowy o handlu i żegludze (Dz. u. p. Nr. 44) pozostawiono samoistnej ocenie państw związanych ugodą.

Wskutek tego nie zmienia się dotychczas obowiązujących przepisów względem wprowadzania drobiu z królestwa włoskiego.

W sprawie wywozu drobiu do Włoch zauważa się jednak, że postanowienie § 8 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 29. marca 1903 Dz. u. p. Nr. 73, zmienione częściowo § 2 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 17. lutego 1904 Dz. u. p. Nr. 29, którym przepisano zaopatrywanie paszportami i weterynarskie badanie drobiu handlowego przeznaczonego do wywozu za granicę państwa — zatem także i do Włoch — zastąpione zostało nowymi przepisami § 2 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 21. lutego 1906 Dz. p. p. Nr. 31 tylko o ile chodzi o wywóz drobiu do państwa niemieckiego.

Ponieważ więc nie ma przyczyny poddawania wywozu drobiu do Włoch jakimkolwiek ograniczeniom, przeto nie należy w przyszłości obwieszczenia tutejszego z dnia 10. kwietnia 1903 L. 42.581, o ile się tyczy zarządzeń wydanych na podstawie § 8 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 29. marca 1903 Dz. p. p. Nr. 73, stosować do drobiu przeznaczonego na wywóz do królestwa włoskiego.

Obrót produktami mlecznymi, topionym łojem i tłuszczem, fabrycznie wypraną i w zamkniętych worach opakowaną wełną, kiszkami suchemi i solonemi w zamkniętych pakach lub beczkach, jest dozwolony i bez przedkładania świadectw pochodzenia.

Wprowadzanie i przewóz innych surowych produktów zwierzęcych można uczynić zależnem od przedłożenia świadectwa urzędu gminnego stwierdzającego, że zwierzęta, z których te produkta pochodzą, były zdrowe i że gmina, skąd te ostatnie pochodzą, wolna jest od zaraz.

Pod względem dezinfekcyi wozów kolejowych i okrętów, które są przeznaczone do przewożenia zwierząt jednokopytowych, przeżuwaczy i świń do królestwa włoskiego należy postępować w myśl wewnątrz kraju obowiązujących przepisów ustawy z dnia 19. lipca 1879 Dz. p. p. Nr. 108, jakoteż rozporządzeń ministeryalnych z dnia 7. sierpnia 1879 Dz. p. p. Nr. 109 i 21. lutego 1906 Dz. u. p. Nr. 30.

Powyższe zarządzenia wchodzą natychmiast w wykonanie.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r

Nr. 68.

U s t a w a

z dnia 6. kwietnia 1906, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Stryja na pobór opłat policyjnych na rzecz funduszu miejscowych ubogich.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gmina miasta Stryja pobierać będzie na rzecz funduszu miejscowych ubogich następujące opłaty policyjne:

1. Od każdego, za opłatą wstępu urządzonego balu, pikniku lub od każdej za opłatą wstępu urządzonej zabawy z tańcami, czy to w publicznym, czy też w prywatnym lokalu, opłatę stosownie do uznania Magistratu według trzech klas po dwanaście kor., ośm kor., lub cztery kor.

Bale, pikniki lub zabawy z tańcami, z których cały czysty dochód przeznaczony jest na cel dobroczynny, wolne są od opłaty.

2. Od przedstawień teatralnych, koncertów, produkcyi sztuk konnych, ogni sztucznych, produkcyi prestydygitatorskich, magicznych i t. p. za każde przedstawienie opłatę stosownie do uznania Magistratu, według trzech klas: po dwanaście kor., ośm kor. lub 4 kor.

Przedstawienia, z których cały czysty dochód przeznaczony jest na cele dobroczynne, wolne są od opłaty.

3. Od menażeryi, panoramy, kosmoramy, dioramy, ciemni optycznych (camera obscura), figur woskowych lub innych gabinetów, w miarę ich jakości i stosownie do uznania Magistratu, według trzech klas: po dwanaście kor., ośm kor. i cztery kor. za każdy tydzień, zaś po trzydzieści sześć kor., dwadzieścia cztery kor. lub dwanaście kor. za każdy miesiąc.

4. Od panoram przenośnych (skrzynkowych) tudzież od artistów i innych muzykantów i kataryniarzy zarobkujących po ulicach, placach i domach, tudzież w publicznych lokalach, opłatę po pięćdziesiąt hal. za każdy tydzień.

5. Od produkcyi muzycznych w lokalach publicznych, t. j. w restauracyach, piwiarniach, kawiarniach i szynkowniach opłatę po sześćdziesiąt hal. za każdy wieczór. Od produkcyi muzycznych zaś ze śpiewkami (tingle-tangle, café concert, café chantant) lub z przedstawieniami teatralnemi połączonych, opłatę za każdy wieczór po dwie korony.

Art. II.

Każde uszczuplenie dochodu z powyższych opłat karane będzie grzywną przypadającą funduszowi miejscowych ubogich w wysokości dwu do pięciokrotnej opłaty uszczuplonej, a w razie niemożności ściągnięcia tej grzywny, aresztem w stosunku jednego dnia za każdych dziesięć koron grzywny.

Art. III.

Postępowanie karne w razie wykroczenia przeciw postanowieniom tej ustawy i orzekanie kar przysłuża burmistrzowi miasta, względnie jego zastępcy.

Art. IV.

Od wymiaru powyższych opłat, tudzież od orzeczeń karnych można odwołać się w terminie i w sposób przewidziany postanowieniami ustawy z dnia 13. marca 1889, Dz. ust. kraj. Nr. 24.

Art. V.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 6. kwietnia 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bylandt w. r.

Nr. 69.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 6. kwietnia 1906 L. 33.331, w przedmiocie przedłużenia Wydziałom powiatowym w Złoczowie i Kamionce strumiłowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Krasne-Gliniany na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałom powiatowym w Złoczowie i Kamionce strumiłowej udzielonej uchwałą sejmową. zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 17. lutego 1901 (Dz. u. kr. Nr. 34) koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Krasne-Gliniany na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg dalszych lat pięciu przedłuża się prawo do pobierania myta na drodze gminnej Krasne-Gliniany Wydziałom powiatowym w Złoczowie i Kamionce strumiłowej jako władzy zarządzającej, na rzecz tejże drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§ 19, 25 i 26 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz u kr. Nr. 43, przy pomocy pobieranego w myśl § 32 tejże ustawy dochodu z powyższego myta,

pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy utrzymywanej drogi, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w § 35 ust. 2 i 3 wyżej powołanej ustawy drogowej.

Opłatę myta pobierać należy w Krasnem według następującego wymiaru:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h;

Dochód z myta wpływać ma w $^{76}/_{100}$ częściach do właściwego funduszu drogowego powiatu złoczowskiego, a w $^{24}/_{100}$ częściach do odnośnego funduszu drogowego powiatu Kamioneckiego.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 6. kwietnia 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 70.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 21. kwietnia 1906 L. 5637/pr., którem na mocy § 9 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857, Dz. p. p. Nr. 33, ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowościach: Bosyry, Czarnokońce wielkie, Hadyńkowce, Horodnica, Howiłów wielki, Jabłonów, Krogulec, Krzyweńkie, Niżborg nowy, Niżborg stary, Suchostaw, Szydłowce, Tłusteńkie, Wasylkowce, powiatu Husiatyńskiego: Hulcze, Uhrynów, Tartaków miasto, Tartaków wieś, Waręż miasto, Waręż wieś, powiatu Sokalskiego; Antoniów, Brandwica, Dąbrowa rzeczycka, Grębów, Jastkowice, Nowiny, Orzechów, Ostrówek, Pniów, Rzeczyca długa, Rzeczyca okrągła, Witkowice, Wola rzeczycka, Żabno, Zarzekowice, powiatu Tarnobrzeskiego: Hnilice wielkie, Suchowce i Szelpaki, powiatu Zbarazkiego.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29 lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 29, co do meldowania obcych przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne mają stosować się także do miejscowości:

Bosyry, Czarnokońce wielkie, Hadyńkowce, Horodnica, Howiłów wielki, Jabłonów, Krogulec, Krzyweńkie, Niżborg nowy, Niżborg stary, Suchostaw, Szydłowce, Tłusteńkie, Wasylkowce, powiatu Husiatyńskiego; Hulcze, Uhrynów, Tartaków miasto, Tartaków wieś, Waręż miasto, Waręż wieś, powiatu Sokalskiego; Antoniów, Brandwica, Dąbrowa rzeczycka. Grębów, Jastkowice, Nowiny, Orzechów, Ostrówek, Pniów, Rzeczyca długa, Rzeczyca okrągła, Witkowice, Wola rzeczycka. Żabno. Zarzekowice, powiatu Tarnobrzeskiego; Hnilice wielkie, Suchowce i Szelpaki, powiatu Zbarazkiego.

§ 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych, o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k., karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 2. kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie natychmiast po ogłoszeniu.

Za c. k. Namiestnika.
Łoś w. r.

Nr. 71.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 13. kwietnia 1906 L. 34.151, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Nadwórnej koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Nadwórna-Markowce.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Nadwórnej, udzielonej uchwałą sejmową zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 17. lutego 1901 (Dz. u. kr. Nr. 34), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Nadwórna-Markowce, na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowice:

Art. I.

Na przeciąg dalszych lat pięciu przedłuża się prawo do pobierania myta na drodze gminnej Nadwórna-Markowce, Wydziałowi powiatowemu w Nadwórnej jako władzy zarządzającej, na rzecz tejże drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§ 19, 25 i 26 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u kr. Nr 43, przy pomocy pobieranego w myśl § 32 tejże ustawy dochodu z powyższego myta pokrywać będzie wszelkie koszta połączene z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy utrzymywanej drogi zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w § 35 ust. 2 i 3 wyżej powołanej ustawy drogowej.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 3 (trzy) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należności mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 13. kwietnia 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1906. Wydano i rozesłano dnia 15. czerwca 1906 **Część IX.**

Nr. 72.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 13. kwietnia 1906 L. 34.901, w przedmiocie przedłużenia gminie miasta Żółkwi koncesyi do pobierania myta kopytkowego na przeciąg dalszych lat trzech.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie gminie miasta Żółkwi, udzielonej ustawą z dnia 22. maja 1897 Dz. u. kr. Nr. 32, koncesyi do pobierania myta kopytkowego na dalszy przeciąg lat trzech, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich przedłuża się gminie miasta Żółkwi na przeciąg dalszych lat trzech prawo do pobierania myta kopytkowego, pod warunkami zawartymi w ustawie z dnia 22. maja 1897 Dz. u. kr. Nr. 32, z zastrzeżeniem, że zamiast powołanych w tejże ustawie postanowień ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885 Dz. u. kr. Nr. 39 i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 24. września 1886 Dz. u. kr. Nr. 80, zastosowane być mają analogiczne postanowienia ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43 i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Art. II.

Gmina miasta Żółkwi pobierać ma myto kopytkowe na sześciu rogatkach, a mianowicie:

1. na gościńcu rządowym ze Lwowa w zetknięciu się z drogą gminną od Błyszczywód;

2. na drodze ze Skwarzawy starej obok mostu;

3. na przedmieściu Glińskiem przy połączeniu się gościńca rządowego z drogą gminną do Krechowa;

4. na końcu Winnik na drodze prowadzącej do Zameczka;

5. przy ulicy Sznycerskiej;

6. na przedmieściu Turynieckiem obok rogatki poboru myta na drodze krajowej.

Opłatę myta kopytkowego należy pobierać raz tylko przy wstępie do miasta a to podług następującego wymiaru:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu od bydła prowadzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h.

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze opłaty kopytkowej mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych lub o zniżeniu takowych.

Art. IV.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. V.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych wogóle i w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyi mieszkańców miasta według postanowień ustawy drogowej.

Art. VI.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego i podług postanowień powyższego Artykułu V.

Art. VII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego, wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu czyli i o ile preliminowane na ten rok z funduszu poboru myta kopytkowego roboty uskutecznione zostały, i czy cały dochód, który z poboru myta kopytkowego wpłynął, był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. VIII.

Kontrolę nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego wykonuje Wydział powiatowy a względnie Wydział krajowy w myśl § 25 ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885, względnie § 35 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt gminy pobierającej opłatę kopytkową.

Art. IX.

Gdyby gmina miasta Żółkwi, pobierająca myto kopytkowe wymienionych w tej ustawie warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa środki przymusowe, wskazane ustawą drogową z dnia 7. lipca 1885 i wykonawczym regulaminem drogowym z dnia 24. września 1886 względnie ustawą drogową z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43 i wykonawczym regulaminem drogowym z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie, lub używały w sposób nie odpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego, lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych dróg, ulic i placów niemniej też funduszów w myśl postanowienia § 28 ust. 5 ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885, względnie § 38 ust. 12 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897.

Art. X.

Od zwierząt wyżej poszczególnionych to jest opłatą kopytkowego objętych, nie będzie gmina miasta Żółkwi pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

Lwów, dnia 13. kwietnia 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w r.

Nr. 73.

U s t a w a

z dnia 4. kwietnia 1906, zmieniająca ustawę krajową z dnia 23. maja 1895 Dz. u. kr. Nr. 57, o zakładaniu i urządzaniu publicznych szkół ludowych i obowiązku posyłania do nich dzieci.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, jak następuje:

Art. I.

Osnowę ustawy z dnia 23. maja 1895 Nr. 57 uzupełnia się po Art. 14, następującym Art. 14 b)

Szkoła wydziałowa żeńska sześcioklasowa może być przez Radę szkolną krajową (Art. 29 niniejszej ustawy) zorganizowaną w ten sposób, że w swoim planie naukowym i urządzeniu stanowić będzie całość w sobie zamkniętą, że dla wstępujących do niej zaprowadzi się egzamin wstępny, a dla kończących ją egzamin dojrzałości, że wreszcie od nauczycieli (nauczycielek) wymagać się będzie egzaminów do szkół licealnych lub średnich. Tak zorganizowana szkoła wydziałowa żeńska nosić będzie nazwę liceum, a uczenicom jej służyć będą prawa przyznane uczenicom szkół licealnych.

W szkole takiej będzie systemizowanych oprócz dyrektora (dyrektorki) i nauczyciela (nauczycieli) religii, co najmniej sześć sił nauczycielskich; koszt dyrektora (dyrektorki) nauczycieli religii i trzech sił nauczycielskich ma być pokryty zwykłą konkurencyą szkolną, koszt zaś reszty sił nauczycielskich po myśli Art. 24—26 niniejszej ustawy.

Art. II.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam Mojemu Ministrowi Wyznań i Oświecenia.

Wiedeń, dnia 4. kwietnia 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Nr. 74.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 11. maja 1906 L. 41 840, w przedmiocie dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina w Monasterzyskach.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, na mocy ustawy z dnia 18. marca 1888 Dz. u. kr. Nr. 36, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Monasterzyska na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina na przeciąg lat pięciu, od roku 1907 począwszy.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 75.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 15. maja 1906 L. 46.767, w przedmiocie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Kornalowicach, powiatu Samborskiego, koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Dniestrze w Kornalowicach na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie obszarowi dworskiemu w Kornalowicach, udzielonej uchwałą

sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 17. sierpnia 1901 (Dz. u. kr. Nr. 89), koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Dniestrze w Kornalowicach, na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Obszarowi dworskiemu w Kornalowicach, powiatu Samborskiego, przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Dniestrze w Kornalowicach, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w § 38 ust. 12 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, w razie niedopełnienia powyższego warunku uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny, na koszt i niebezpieczeństwo obszaru dworskiego w Kornalowicach.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Mieszkańcy gminy Kornalowice wolni są od opłaty myta.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 15. maja 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 76.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 11. maja 1906 L. 44.007, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Nowym Sączu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Stary Sącz-Piwniczna-Mniszek na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5 lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Nowym Sączu udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 17. lutego 1901 (Dz. u. kr. Nr. 34), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Stary Sącz-Piwniczna-Mniszek na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. 1.

Radzie powiatowej w Nowym Sączu przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Stary Sącz-Piwniczna-Mniszek, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ust. 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 12 (dwanaście) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jakoto: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów, jakoteż od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tego rodzaju np. od źrebiąt ssących idących przy matkach 6 (sześć) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, jakoto: od cieląt z wyjątkiem cieląt ssących przy matkach, owiec, kóz, nierogacizny, jakoteż od każdej sztuki pędzonej młodego bydła zarówno ze starszem tego rodzaju np. od prosiąt, jagniąt, koźląt 3 (trzy) h.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 11. maja 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1906. Wydano i rozesłano dnia 30. czerwca 1906 **Część X.**

Nr. 77.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 2. czerwca 1906 L. 7964/pr., o wyłączeniu gminy i obszaru dworskiego Hucisko jawornickie, jakoteż gminy Widaczów z okręgu c. k. Sądu powiatowego w Tyczynie i c. k. Starostwa w Rzeszowie i wcieleniu ich do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Przeworsku i c. k. Starostwa w Przeworsku.

Na mocy rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 13. kwietnia 1906 L. 3203/M. J. i c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 25. maja 1906 L. 8171, wyłącza się z dniem 1. czerwca 1906 gminę i obszar dworski Hucisko jawornickie, jakoteż gminę Widaczów z okręgu c. k. Sądu powiatowego w Tyczynie i c. k. Starostwa w Rzeszowie i przyłącza się je do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Przeworsku i c. k. Starostwa w Przeworsku.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 78.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 15. maja 1906 L. 46.100, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Myślenicach koncesyi do pobierania opłat mytniczych od dwóch mostów zbudowanych w Bystrej na rzece Skawie i potoku Bystrzance przy drodze gminnej I. klasy Bystra-Osielec na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem

Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Myślenicach, udzielonej uchwałą sejmową zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 7. lutego 1902 (Dz. u. kr. Nr. 25), koncesyi do pobierania opłat mytniczych od dwóch mostów zbudowanych w Bystrej na rzece Skawie i potoku Bystrzance przy drodze gminnej I. klasy Bystra-Osielec na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, a mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg dalszych lat pięciu przedłuża się prawo pobierania myta od dwóch mostów zbudowanej w Bystrej na rzece Skawie i potoku Bystrzance przy drodze gminnej I. klasy Bystra-Osielec Wydziałowi powiatowemu w Myślenicach jako władzy zarządzającej, na rzecz tych mostów z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§ 19, 25 i 26 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, przy pomocy pobieranego w myśl § 32 tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconych mostów w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy utrzymywanych mostów zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w § 35 ust. 2 i 3 wyżej powołanej ustawy drogowej.

Opłatę myta pobierać należy na jednej stacyi od obu mostów według następującego wymiaru:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 15. maja 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 79.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 18. maja 1906 L. 49.417, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Mościskach koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Hodyńsko-Samborskiej na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Mościskach udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 13. lipca 1896 (Dz. u. kr. Nr. 49), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Hodyńsko-Samborskiej na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Mościskach przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Hodyńsko-Samborskiej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h.

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 18. maja 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 80.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 6. czerwca 1906, L. 7607/pr., którem się prostuje pomyłkę druku, zaszłą w § 35 lit. a) ustawy łowieckiej z 5. marca 1897, ogłoszonej w Nr. 71 polskiego i ruskiego Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych część XVI.

Ustęp ten winien opiewać, jak następuje:

§ 35.

Polityczna Władza powiatowa w porozumieniu z Wydziałem powiatowym może po zasięgnięciu zdania krajowego Towarzystwa myśliwskiego:

a) zarządzić nawet w porze ochronnej wystrzelanie pewnej ilości sztuk zwierzyny uznanej za łowną, jeżeli zmniejszenie tego rodzaju zwierzostanu jest w interesie gospodarstwa rolnego, leśnego lub łowieckiego pożądanem.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1906. Wydano i rozesłano dnia 16. lipca 1906. **Część XI.**

Nr. 81.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 23. czerwca 1906 L. 8937/pr., o meldowaniu obcych w miejscowości Nadbrzezie powiatu Tarnobrzeskiego.

Postanowienia §§ 2, 3 i 5 obwieszczenia z 29. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 29, zmienia się odnośnie do miejscowości Nadbrzezie, powiatu Tarnobrzeskiego, w ten sposób, że meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w tej miejscowości jakoteż donoszenie o dniu, w którym obcy opuszcza mieszkanie, niemniej meldowanie obcych przez osoby upoważnione do utrzymywania gospód odbywać się ma odtąd w c. k. Ekspozyturze policyi w Nadbrzeziu.

Niniejsze obwieszczenie wchodzi w życie natychmiast po ogłoszeniu.

Za c. k. Namiestnika:
Łoś w. r.

Nr. 82.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 8. czerwca 1906 L. 54.475, w przedmiocie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Hordyni koncesyi do pobierania opłat mytniczych od dwóch mostów na rzece Dniestrze w Hordyni na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie obszarowi dworskiemu w Hordyni, udzielonej uchwałą sejmową zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 17. sierpnia 1901

(Dz. u. kr. Nr. 89), koncesyi do pobierania opłat mytniczych od dwóch mostów na rzece Dniestrze w Hordyni na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, a mianowicie:

Art. I.

Obszarowi dworskiemu w Hordyni, powiatu Samborskiego, przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od dwóch mostów na rzece Dniestrze w Hordyni, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie, własnym kosztem z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w § 38 ust. 12 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, w razie niedopełnienia powyższego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny, na koszt i niebezpieczeństwo obszaru dworskiego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Mieszkańcy Hordyni są wolni od opłaty myta.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 8 czerwca 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 83.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 1. czerwca 1906 L. 52.874, w przedmiocie przedłużenia gminie miasta Tarnopola koncesyi do pobierania myta kopytkowego na przeciąg dalszych lat trzech.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie gminie miasta Tarnopola udzielonej ustawą z dnia 22. maja 1897 Dz. u. kr. Nr. 32 koncesyi do pobierania myta kopytkowego na dalszy przeciąg lat trzech, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, przedłuża się ponownie gminie miasta Tarnopola na przeciąg dalszych lat trzech prawo do pobierania myta kopytkowego, pod warunkami zawartymi w ustawie z dnia 22. maja 1897 Dz. u. kr. Nr. 32, z zastrzeżeniem, że zamiast powołanych w tejże ustawie postanowień ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885 Dz. u. kr. Nr. 39 i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 24. września 1886 Dz u. kr. Nr. 80, zastosowane być mają analogiczne postanowienia ustawy drogowej z dnia 5 lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43 i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Art. II.

Gmina miasta Tarnopola pobierać ma myta kopytkowe przy ośmiu rogatkach miejskich przy wjazdach do miasta a mianowicie:

1. na Lwowskiej.
2. „ Stawowej.
3. „ Przewalisze.
4. „ Brodzkiej.

5. na Zbarazkiej.
6. „ Smykowskiej.
7. „ Mikulinieckiej.
8. „ Petrykowieckiej.

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego pobierać należy raz tylko przy wstępie do miasta, a to według następującego wymiaru:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu od wierzchowca od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego jakoto: od koni, wołów, buhajów, mułów i osłów niemniej od każdej pędzonej sztuki bydła tego rodzaju (dwa) 2 hal., wyjątek stanowią bydlęta ssące przy matkach wszelkiego rodzaju, za które nie opłaca się myta kopytkowego.

c) Od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego jakoto: cieląt, owiec, kóz, nierogacizny, jak również od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tego rodzaju 1 (jeden) h.

Art. IV.

Przy poborze myta kopytkowego mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych, lub o zniżeniu takowych.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych w ogóle i w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyj mieszkańców miasta według postanowień ustawy drogowej.

Art VII.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót,

które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego podług postanowień powyższego artykułu VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu, czyli i o ile preliminowane na ten rok roboty z funduszu poboru myta kopytkowego, oraz z innych zasobów ustawą drogową i regulaminem drogowym wskazanych, uskutecznione zostały i czy cały dochód, który z tych źródeł wpłynął do miejscowego funduszu dróg gminnych, był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrolę nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego wykonuje Wydział powiatowy, a względnie Wydział krajowy w myśl § 35 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt gminy pobierającej myto kopytkowe.

Art. X.

Gdyby gmina pobierająca myto kopytkowe wymienionych w tem rozporządzeniu warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa środki przymusowe wskazane ustawą drogową z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, i wykonawczym regulaminem drogowym z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie lub używały w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych ulic, placów i dróg, niemniej też funduszów w myśl postanowień § 38 ustawy drogowej z 5. lipca 1897.

Art. XI.

Od zwierząt w art. III. poszczególnionych, to jest opłatą myta kopytkowego objętych, gmina pobierająca myto kopytkowe nie będzie pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

We Lwowie, dnia 1. czerwca 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 84.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 29. maja 1906 L. 52.374, w przedmiocie przedłużenia gminie miasta Kołomyi koncesyi do pobierania myta kopytkowego na przeciąg dalszych lat trzech.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie gminie miasta Kołomyi udzielonej ustawą z dnia 22. maja 1897 Dz. u. kr. Nr. 32, koncesyi do pobierania myta kopytkowego na dalszy przeciąg lat trzech, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, przedłuża się ponownie gminie miasta Kołomyi, na przeciąg dalszych lat trzech, prawo do pobierania myta kopytkowego, pod warunkami zawartymi w ustawie z dnia 22. maja 1897 Dz. u. kr. Nr. 32, z zastrzeżeniem, że zamiast powołanych w tejże ustawie postanowień ustawy drogowej z dnia 7 lipca 1885 Dz. u. kr. Nr. 39, i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 24. września 1886 Dz. u. kr. Nr. 80, zastósowane być

mają analogiczne postanowienia ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43. i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Art. II.

Gmina miasta Kołomyi pobierać ma myto kopytkowe przy dwunastu rogatkach ustawionych w miejscach, gdzie w obręb miasta wchodzą następujące drogi:

1. Werbiąż - Kołomyja,
2. Oskrzesińce - Kołomyja,
3. Korolówka - Kołomyja.
4. Cieniawa - Kołomyja w punkcie dotychczasowym,
5. Piadyki - Kołomyja,
6. Kamioneczki - Kołomyja,
7. Słobódka leśna - Kołomyja w punkcie dotychczasowym.
8. Rakowczyk - Kołomyja w punkcie dotychczasowym,
9. Szeparowce - Kołomyja,
10. Diatkowce - Kołomyja.
11. Sopów - Kołomyja,
12. Ispas - Kołomyja.

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego pobierać należy raz tylko przy wstępie do miasta, a to według następującego wymiaru:

1. od konia, osła lub muła w zaprzęgu 4 (cztery) h;
2. od każdej sztuki bydła rogatego w zaprzęgu 2 (dwa) h;
3. od bydląt luzem idących, od konia, osła lub muła 2 (dwa) h;
4. od sztuki owiec, kóz, nierogacizny, jagniąt, koźląt, źrebiąt 1 (jeden) h.

Bydlęta ssące wszelkiego rodzaju, które z matkami idą, tak samo cielęta, owce, kozy, nierogacizna, jagnięta, koźlęta na wozie wiezione lub na plecach niesione są wolne od opłaty myta kopytkowego.

Art. IV.

Przy poborze myta kopytkowego mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych, lub o zniżeniu takowych.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych w ogóle i w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyj mieszkańców miasta według postanowień ustawy drogowej.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego podług postanowień powyższego artykułu VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu, czyli i o ile preliminowane na ten rok roboty z funduszu poboru myta kopytkowego, oraz z innych zasobów ustawą drogową i regulaminem drogowym wskazanych, uskutecznione zostały i czy cały dochód, który z tych źródeł wpłynął do miejscowego funduszu dróg gminnych, był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrolę nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego wykonuje Wydział powiatowy, a względnie Wydział krajowy w myśl § 35 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt gminy pobierającej myto kopytkowe.

Art. X.

Gdyby gmina pobierająca myto kopytkowe wymienionych w tem rozporządzeniu warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa środki przymusowe wskazane ustawą drogową z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, i wykonawczym regulaminem drogowym z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie lub używały w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych ulic, placów i dróg, niemniej też funduszów w myśl postanowień § 38 ustawy drogowej z 5. lipca 1897.

Art. XI.

Od zwierząt w art. III poszczególnionych to jest opłatą myta kopytkowego objętych, gmina pobierająca myto kopytkowe nie będzie pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

We Lwowie, dnia 29. maja 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 85.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 15. czerwca 1906, L. 56.489, w przedmiocie zezwolenia gminie Jazłowiec na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z mocy § 82 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51

i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Jazłowiec na pobór 75% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa na lat pięć począwszy od roku 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r

Nr. 86.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 15. czerwca 1906, L. 56.044, w przedmiocie zezwolenia gminie Lisko na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z mocy § 82 ustawy z dnia 3. lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 51 i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala, gminie Lisko na pobór 80% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina na lat pięć począwszy od roku 1907.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 87.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 3. lipca 1906, L. 9425/pr., którem na mocy § 9 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857, Dz. p. p. Nr. 33, ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowości Synowódzko wyżne, powiatu Stryjskiego.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888, Dz. u. kr. Nr. 29, co do meldowania obcych przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne mają stosować się także do miejscowości Synowódzko wyżne, powiatu Stryjskiego.

§ 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych, o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k. karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 2. kwietnia 1858, Dz. p. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie natychmiast po ogłoszeniu.

Lwów, dnia 3. lipca 1906.

Za c. k. Namiestnika:
Łoś w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1906. Wydano i rozesłano dnia 30. lipca 1906. Część XII.

Nr. 88.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 21. czerwca 1906 L. IX. 621, o podziale wód galicyjskich na rewiry rybackie.

W myśl § 9 ustawy o rybołostwie z 31. października 1887 (Dz. u. kr. Nr. 37 ex 1890) ustanowiło c. k. Namiestnictwo dla wód bieżących razem z temi dawnemi łożyskami i odnogami, które się z niemi łączą chociażby peryodycznie, w sposób dla przepływu ryb przydatny, następujący podział i rozgraniczenie rewirów rybackich.

1. Skawa.

Edykt c. k. Namiestnictwa z dnia 25. kwietnia 1893, L. 28.882.

Starostwo Wadowice I. rewir, obejmujący rzekę Skawę od ujścia do Wisły w górę, aż do mostu w Witanowicach z wszystkimi bocznymi dopływami od źródeł do ujścia, z wyjątkiem potoku „Wieprzówka", uznaje się za rewir dzierżawny.

dto II. rewir, obejmujący rzekę Skawę od mostu w Witanowicach w górę aż do punktu, w którym granica gmin Jaszczurówka i Mucharz przecina rzekę Skawę, (punkt stały: karczma Czartak) z wszystkimi dopływami od źródła do ujścia, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto III. rewir, obejmujący rzekę Skawę od granicy gmin Jaszczurówka i Mucharz do jazu w Zembrzycach z wszystkimi bocznymi dopływami, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Wadowice — IV. rewir, obejmujący rzeczkę Wieprzówkę wraz z dopływami, od źródła do ujścia do Skawy, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Myślenice — V. rewir, obejmujący rzekę Skawę od jazu w Zembrzycach w górę do punktu, w którym granica gmin Osielec i Bystra przecina Skawę, z wszystkimi bocznymi dopływami, z wyjątkiem potoków Skawicy i Stryszawki, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto — VI. rewir, obejmujący rzekę Skawę od granicy gmin Osielec i Bystra aż do punktu, w którym granica między gminami Malejowa i Skawa przecina rzekę Skawę, z wszystkimi bocznymi dopływami, z wyjątkiem potoku Bystrzanka, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto — VII. rewir, obejmujący rzekę Skawę od gmin Malejowa i Skawa w górę, aż do źródeł Skawy, wraz z wszystkimi bocznymi dopływami, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto — VIII. rewir, obejmujący potok Bystrzankę w całym biegu od źródeł do ujścia do Skawy z wszystkimi dopływami, uznaje za rewir dzierżawny.

dto — IX. rewir, obejmujący potok Skawice w całym biegu od źródeł do ujścia do Skawy z wszystkimi dopływami, uznaje się za rewir własny J. C. W. Najdostojniejszego Arcyksięcia Albrechta.

Starostwo Żywiec — X. rewir, obejmujący potok Stryszawkę w całym biegu od źródeł do ujścia do Skawy z wszystkimi dopływami, uznaje się za rewir dzierżawny.

2. Raba.

Edykt c. k. Namiestnictwa z dnia 25. kwietnia 1893, L. 28.883.

Starostwo Nowy Targ — I. rewir, obejmujący potok Rabę od źródła z dopływami w obrębie gmin Bielanka i Sieniawa oraz potoczek Bielankę, o ile płynie w obrębie gminy Bielanka, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto — II. rewir, obejmujący rzekę Rabę w obrębie gminy Raby wyżnej i Rokiciny wraz z dopływami bocznymi, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Myślenice

III. rewir, obejmujący rzekę Rabę w obrębie gmin Chabówka, Rabka i Zaryte wraz z bocznymi dopływami i potok Poniczankę w obrębie gminy „Ponica“ wraz z dopływami, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Limanowa

IV. rewir, obejmujący rzekę Rabę w obrębie gmin: Raba niżna, Mszana dolna i Kasinka wraz z bocznymi dopływami, potok Kasinkę od źródła aż do ujścia do Raby wraz z dopływami, tudzież potok Mszanę w obrębie gminy Mszany dolnej wraz z dopływami na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Myślenice

V. rewir, obejmujący rzekę Rabę w obrębie gmin: Lubień, Pcim, Stróża i Górna wieś wraz z bocznymi dopływami na tej przestrzeni, z wyjątkiem potoków Lubieńka, Krzczonówka i Trzebuńka, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

VI. rewir, obejmujący rzekę Rabę w obrębie gmin: Myślenice, Dolna wieś, Osieczany, Borzęta, Droginia i Brząszowice wraz z bocznymi dopływami na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Wieliczka

VII. rewir, obejmujący rzekę Rabę w obrębie gmin: Brzezowa, Dobczyce, Niezdowa, Winiary, Kunice, Stadniki, Falkowice, Gdów wraz z bocznymi dopływami oraz potok „Krzyworzeka“, o ile płynie w obrębie gmin Dobczyce i Skrzynka, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Bochnia

VIII. rewir, obejmujący rzekę Rabę w obrębie gmin: Marszowice, Klęczany, Niewiarów, Nieznanowice, Dąbrowica, Pierzchów, Pierzchowiec, Książnice, Nieszkowice i Łężkowice wraz z bocznymi dopływami i potok Stradomkę, o ile płynie w obrębie gminy Dąbrowica, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

IX. rewir, obejmujący rzekę Rabę w obrębie gmin: Chełm, Targowisko, Kłaj, Stanisławice, Cikowice, Damienice i Łapczyca wraz z bocznymi dopływami na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

X. rewir, obejmujący rzekę Rabę w obrębie gmin: Chodenice, Bochnia, Proszówki, Krzyżanowice, Słomka, Baczków, Gawłów nowy i stary, oraz Majkowice nowe z wszystkimi bocznymi dopływami na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XI. rewir, obejmujący rzekę Rabę w obrębie gmin: Mikluszowice, Bogucice, Wyżyce, Cerekiew, Bieńkowice, Niedary i Ujście solne, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Limanowa — XII. rewir, obejmujący potok Mszankę, w obrębie gmin Lubomierz i Mszana górna wraz z dopływami, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto — XIII. rewir, obejmujący potok Porębę w obrębie gmin: Poręba wielka, Niedźwiedź, Witów, Podobin i Mszana górna wraz z dopływami, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Myślenice — XIV. rewir, obejmujący potok Lubieńkę w obrębie gmin: Krzeczów, Tęczyn i Lubień wraz z dopływami, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto — XV. rewir, obejmujący potok Krzczonówkę, w obrębie gminy Krzczonów i dalej w górę aż do źródła wraz z dopływami, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Wieliczka — XVI. rewir, obejmujący potok Krzyworzekę w obrębie gmin: Wierzbanowa, Wiśniowa, Poznachowice, Czusław, Poznachowice górne, Raciechowice, Krzyworzeka, Kędzierzyska wraz z bocznymi dopływami, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Bochnia — XVII. rewir, obejmujący rzekę Stradomkę, ramię zachodnie w obrębie gmin: Sobolów, Kamyk, Wola wieruszycka, Cichawka, Brzezowa, Kobylec, Łapanów, Boczów, Wolica, Grabie, Kępanów, Lubomierz i dalej aż do źródeł Stradomki wraz z bocznymi dopływami, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto — XVIII. rewir, obejmujący rzekę Stradomkę, ramię wschodnie w obrębie gmin: Libichów, Gliniki, Trzciana, Łąkta dolna, Łąkta górna, Bytomsko i dalej w górę aż do źródła, wraz z dopływami, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto — XIX. rewir, obejmujący potok Tarnawę-Przeginię w obrębie gmin: Boczów, Tarnawa, Zbydniów, Rdzawa i Kamionna i dalej w górę aż do źródła wraz z bocznymi dopływami, uznaje się za rewir dzierżawny.

3. Dunajec.

Edykt c. k. Namiestnictwa z dnia 28. grudnia 1894, L. 99.034.

Starostwo Nowy Targ — I. rewir, obejmujący rzekę Czarny Dunajec z dopływami od źródeł do granicy między gminami Chochołów

i Podczerwone w obrębie gmin: Kościelisko, Witów, Dzianisz i Chochołów uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Nowy Targ

II. rewir, obejmujący rzekę Czarny Dunajec z dopływami od granicy gmin Chochołów i Podczerwone do granicy gmin Długopole i Krauszów w obrębie gmin: Podczerwone, Czarny Dunajec, Wróblówka i Długopole, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

III. rewir, obejmujący potoki Lepietnica i Rogożnik z dopływami, tudzież Czarny Dunajec w obrębie gmin: Obidowa, Klikuszowa, Lasek, Tyrówka, Moraczyna, Krauszów, Ludzimierz, Zaskale, Rogożnik, Stare bystre, Ciche, Ratułów i Skrzypne, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

IV. rewir, obejmujący Czarny Dunajec, Biały Dunajec z dopływami w obrębie gmin: Nowy Targ, Waksmund, Ostrowsko i Łopuszna aż do granicy gmin Łopuszna i Harklowa, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

V. rewir, obejmujący rzekę Dunajec od granicy gmin Łopuszna i Harklowa do granicy gmin Maniowy i Czorsztyn w obrębie gmin: Dębno, Harklowa, Knurów, Szlemberg i Maniowy; tudzież potok Białkę w obrębie gminy Dębno, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

VI. rewir, obejmujący rzekę Dunajec od granicy gmin Maniowy i Czorsztyn do ujścia Pieńskiego potoku w Pieninach w obrębie gmin: Czorsztyn, Sromowce wyżne i Sromowce niżne, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

VII. rewir, obejmujący rzekę Dunajec z dopływami od ujścia Pieńskiego potoku w Pieninach do granicy między gminami Krościenko i Tylmanowa, tudzież Ruski potok i Krośnicę z dopływami w obrębie gmin: Szczawnica niżnia i wyżnia, Szlachtowa, Jaworki, Biała woda i Czarna woda, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

VIII. rewir, obejmujący rzekę Dunajec i Ujście Ochotnicy w obrębie gminy Tylmanowy, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Nowy Sącz

IX. rewir, obejmujący rzekę Dunajec z dopływami od granicy powiatu Nowotarskiego do granicy gmin Ja-

zowsko i Kadcza, w obrębie gmin: Jazowsko, Maszkowice, Łącko, Łączki, Czernice, Zabrzeż, Brzyna i Obidza, tudzież potok Kamienicę od granicy powiatu Limanowskiego aż do ujścia do Dunajca, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Nowy Sącz

X rewir, obejmujący rzekę Dunajec z dopływami od granicy gmin Jazowsko i Kadcza do granicy gmin Strugi i Nowy Sącz, tudzież rzekę Poprad z dopływami od mostu na Popradzie w obrębie gminy Starego Sącza do ujścia do Dunajca w obrębie gmin: Stary Sącz, Mała wieś, Świniarsko, Podrzecze, Wyglanowice, Stadło, Podegrodzie, Naszacowice, Kadcza, Mostki i Gołkowice, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XI. rewir, obejmujący rzekę Dunajec z dopływami od granicy gmin Strugi i Nowy Sącz do mostu krajowego w Kurowie, tudzież rzekę Kamienicę od ujścia do niej potoku Królówka aż do jej ujścia do Dunajca w obrębie gmin: Nawojowa, Zawada, Strugi, Chełmiec, Nowy Sącz, Rdziostów, Lasek, Marcinkowice, Jamnica, Gołąbkowice, Załubińcze, Przetakówka, Zabełcze, Wielopole, Wielogłowy i Dąbrowa, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XII. rewir, obejmujący rzekę Dunajec z dopływami od mostu krajowego w Kurowie do ujścia potoku Szczecinówki do Dunajca w obrębie gmin: Biała woda, Stara wieś, Tęgoborze, Znamirowice, Załęże, Kurów, Zbyszyce i Sienna, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XIII rewir, obejmujący rzekę Dunajec z dopływami od ujścia potoku Szczecinówki do granicy powiatu Brzeskiego w obrębie gmin: Witkówka, Zagórze, Witowice, Kobyle, Gródek, Rożnów, Roztoka, Wiatrowice i Tropie, tudziez rzekę Łososinę od jej ujścia do Dunajca do granicy gmin Bilsko i Zagórze, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Brzesko

XIV. rewir, obejmujący rzekę Dunajec z dopływami od granicy powiatu Nowo-sądeckiego do granicy gmin: Tymowa i Biskupice lanckorońskie w obrębie gmin: Wytrzyska, Będziszyna, Piaski, Drużków, Filipowice, Czchów,

Jurków, Tworkowa, Tymowa, Ruda kameralna, Dzierżaniny i Borowa, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Brzesko

XV. rewir, obejmujący rzekę Dunajec z dopływami od granicy gmin Tymowa i Biskupice lanckorońskie do ujścia strumyka Poleśnicy w obrębie gmin: Biskupice lanckorońskie, Charzewice, Melsztyn, Zawada lanckorońska, Gwoździec, Faliszowice, Domosławice, Złota, Łacniowa, Lewniowa, Podbrzezie, Wewłów, Zakliczyn, Lusławice małe, Lusławice, Kończyska, Faściszowa, Słona, Poleśnica, Olszowa, Bieśnik, Zdonia i Wola stróżka, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Tarnów

XVI. rewir, obejmujący rzekę Dunajec z dopływami od ujścia strumyka Poleśnicy aż do granicy starego koryta Dunajca pod Szczepanowicami w obrębie gmin: Wróblowice, Roztoka, Olszyny, Janowice, Dąbrówka szczepanowska, Nakle, Szczepanowice i Wielka wieś, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XVII. rewir, obejmujący rzekę Dunajec z dopływami od granicy starego koryta Dunajca pod Szczepanowicami do granicy gmin Bogumiłowice i Świerczków w obrębie gmin: Szczepanowice, Zawodzie, Błonie, Zgłobice, Zbylitowska góra, Bogumiłowice, Łukaszowice i Mikołajowice, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XVIII rewir, obejmujący rzekę Dunajec od granicy między gminami Bogumiłowice i Świerczków do granicy między gminami Biała i Bobrowniki wielkie, tudzież rzekę Biała z dopływami od granicy między gminami Koszyce wielkie i Koszyce małe, aż do jej ujścia do Dunajca w obrębie gmin: Ostrów, Gosławice, Komorów, Rudka, Świerczków, Biała, Koszyce wielkie, Dąbrówka infułacka, Chyszów, Klikowa i Tarnowiec, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XIX. rewir, obejmujący rzekę Dunajec od granicy między gminami Bobrowniki wielkie i Biała do granicy między gminami Niedomice i Żabno w obrębie gmin: Bobrowniki małe i wielkie, Partyń, Siedlec, Ilkowice, Sawka, Ołów i Niedomice, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Dąbrowa	XX. rewir, obejmujący rzekę Dunajec od granicy między gminami Niedomice i Żabno do granicy między gminami Pasieka i Przybysławice w obrębie gmin: Żabno, Biskupice, Podwale, Zdrochec, Marcinkowice, Przybysławice, Konary i Niecieeza, uznaje się za rewir dzierżawny.
dto	XXI. rewir, obejmujący rzekę Dunajec od granicy między gminami Pasieka i Przybysławice do przewozu w Siedliszowicach w obrębie gmin: Pasieka otfinowska, Sikorzyce, Wietrzychowice, Miechowice wielkie, Otfinów, Gruszów, Pierszyce i Janikowice, uznaje się za rewir dzierżawny.
Starostwo Nowy Targ	XXII. rewir, obejmujący rzekę Biały Dunajec z dopływami w obrębie gmin: Szaflary, Biały Dunajec i Zubsuche, tudzież potok Sucha woda z dopływami, wreszcie potok Cicha woda (Zakopianka) z dopływami w obrębie gmin: Zakopane, Poronin i Murzasichle, uznaje się za rewir dzierżawny.
dto	XXIII. rewir, obejmujący rzekę Białkę z dopływami w obrębie gmin: Brzegi, Bukowina i Białka, uznaje się za rewir dzierżawny.
dto	XXIV. rewir, obejmujący potok Ochotnicę z dopływami od źródeł do granicy gmin Ochotnica i Tylmanowa w obrębie gminy Ochotnica, uznaje się za rewir dzierżawny.
Starostwo Limanowa	XXV. rewir, obejmujący potok Kamienicę z dopływami od źródeł do granicy powiatu Nowosądeckiego w obrębie gmin: Szczawa, Zasadne i Kamienica, uznaje się za rewir dzierżawny.
Starostwo Nowy Sącz	XXVI. rewir, obejmujący rzekę Poprad z dopływami od mostu na Popradzie w obrębie gminy Starego Sącza do granicy między gminami Obłazy i Rytro w obrębie gmin: Rytro, Barcice, Cyganowice, Wola krogulecka, Popowice, Myślec i Stary Sącz, uznaje się za rewir dzierżawny.
dto	XXVII. rewir, obejmujący rzekę Poprad z dopływami od granicy między gminami Obłazy i Rytro do granicy między gminami Wierzchomla i Żubrzyk w obrębie

gmin: Młodów, Obłazy, Sucha struga, Piwniczna i Łomnica, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Nowy Sącz

XXVIII. rewir, obejmujący rzekę Poprad z dopływami od granicy między gminami Wierzchomla i Żubrzyk do granicy między gminami Milik i Muszyna w obrębie gmin: Żubrzyk, Żegiestów, Andrzejówka i Milik, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XXIX. rewir, obejmujący rzekę Poprad z dopływami od granicy między gminami Muszyna i Milik do granicy węgierskiej w Leluchowie w obrębie gmin: Muszyna, Muszynka i Leluchów, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XXX. rewir, obejmujący rzekę Kamienicę z dopływami od źródeł aż do ujścia do niej potoku Królówki w obrębie gmin: Nowa wieś, Łabowa, Rybień, Popardowa, Maciejowa, Frycowa i Łęg, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Grybów

XXXI. rewir, obejmujący potok Królówkę z dopływami od źródeł do ujścia rzeki Kamienicy w obrębie gmin: Bogusza, Królowa ruska, Królowa polska, Cieniawa, i Kamionka, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Limanowa

XXXII. rewir, obejmujący rzekę Łososinę z dopływami od granicy gminy Bilsko do granicy między gminami Laskowa i Młynne w obrębie gmin: Ujanowice, Łososina dolna, Kobyłczyna, Zbikowice, Wronowice, Zmiąca, Strzeszyce, Kamionka, Jaworzno i Laskowa, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XXXIII. rewir, obejmujący rzekę Łososinę z dopływami od źródeł do granicy między gminami Laskowa i Młynne w obrębie gmin: Młynne, Łososina górna, Walowa góra, Bałacówka, Kicielówka, Piekiełko, Tymbarg, Zamieście, Jasna, Dobra, Jurków, Chyżówki i Półrzeczki, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Tarnów

XXXIV. rewir, obejmujący rzekę Białę od granicy między gminami Łowczów i Łowczówek do granicy między gminami Koszyce małe i Koszyce wielkie w obrębie gmin: Koszyce małe, Rzuchowa, Szczepanowice, Pleśna,

Łowczówek, Woźniczna, Kłokowa, Świebodzin i Radlna, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Tarnów

XXXV. rewir, obejmujący rzekę Białę z dopływami od granicy między gminami Łowczów i Łowczówek do granicy między gminami Kielanowice i Dąbrówka w obrębie gmin: Łowczów, Buchcice, Garbek, Tuchów, Kielanowice, Piotrkowice i Zabłędza, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XXXVI rewir, obejmujący rzekę Białę z dopływami od granicy między gminami Kielanowice i Dąbrówka do granicy między gminami Gromnik i Bogoniowice w obrębie gmin: Dąbrówka tuchowska, Burzyn, Siedliska, Chojnik, Gromnik, Lubaczowa i Galówka, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Grybów

XXXVII. rewir, obejmujący rzekę Białę od granicy między gminami Gromnik i Bogoniowice do jazu w Bobowej w obrębie gmin: Bogoniowice, Ciężkowice, Tursko, Zborowice, Pławna, Brusnik, Berdychów, Sędziszów, Brzana i Siedliska, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XXXVIII. rewir, obejmujący rzekę Białę od jazu w Bobowej do jazu w Grybowie w obrębie gmin: Bobowa, Jankowa, Wojnarowa, Wilczyska, Stróże, Grybów i Biała niżnia, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XXXIX. rewir, obejmujący rzekę Białę z dopływami od źródeł do jazu w Grybowie, w obrębie gmin: Biała wyżnia, Kąclowa, Florynka, Brunary, Czarna, Śnietnica, Banica, Izby i Bieliczna, uznaje się za rewir dzierżawny.

4. Bug.

Edykt c. k. Namiestnictwa z dnia 24. lutego 1895, L. 12.729 uzupełniony edyktem z dnia 14. maja 1905, L. 24.155.

Starostwo Złoczów

I. rewir, obejmujący rzekę Bug z dopływami od źródeł do granicy między gminami Sassów i Usznia w obrębie gmin i obszarów dworskich: Kruków, Werchobuż, Kołtów i Sassów, uznaje się za rewir dzierżawny

Starostwo Złoczów

II. rewir, obejmujący rzekę Bug od granicy między gminami Sassów i Usznia do granicy między gminami Bużek i Pietrycze w obrębie gmin i obszarów dworskich: Usznia, Czeremosznia, Biały kamień i Bużek, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

III rewir, obejmujący rzeczkę Złoczówkę z dopływami wpadającymi w obrębie rewiru od źródeł do granicy między gminami Bełzec i Skwarzawa w obrębie gmin i obszarów dworskich: Płuchów, Podlipce, Trościaniec mały, Łuka, Zarwanica, Strutyn, Bieniów, Złoczów, Chilczyce, Poczapy i Bełzec, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

IV. rewir, obejmujący rzekę Bug od granicy między gminami Bużek i Pietrycze z dopływem potoku Kruhy w całym biegu do granicy powiatu Kamioneckiego, tudzież rzeczkę Złoczówkę od granicy między gminami Bełzec i Skwarzawa po ujście w obrębie gmin i obszarów dworskich: Pietrycze, Skwarzawa, Ostrowczyk polny, Stronibaby i Uciszków, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

V. rewir, obejmujący rzekę Pełtew od granicy między gminami Bezbrudy i Ostrów do mostu przed parkiem w Busku w obrębie gmin i obszarów dworskich: Ostrów, Żuratyn i Busk, tudzież potok Gołogórkę z dopływami od źródeł w obrębie gmin i obszarów dworskich: Olszanica, Bortków, Skniłów, Olszanka mała, Firlejówka, Krasne i Ostrów, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Kamionka Strumiłowa

VI. rewir, obejmujący rzekę Pełtew od mostu w gminie Połtew do granicy między gminami Bezbrudy i Ostrow, tudzież kanał Jaryczowski od granicy między powiatami Lwowskim i Kamioneckim po ujście do Pełtwi, wreszcie Dumny potok od punktu, w którym go przecina gościniec Lwów-Kamionka (w gminie Remenów) po ujście do Pełtwi, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Remenów, Kukizów, Dziędziłów, Chreniów, Ubinie, Lisko, Nowosiółki, Kędzierzawce, Bezbrudy, Kutkorz. Zadworze i Połtew, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

VII. rewir, obejmujący rzekę Bug z dopływami w całym biegu od granicy między powiatami Złoczowskim i Kamioneckim do granicy między gminami Derewlany

i Spas, tudzież ujście rzeczki Pełtwi od mostu (przed parkiem) w Busku w obrębie gmin i obszarów dworskich: Busk, Lanerówka, Kupcze, Rakobuty, Poburzany, Derewlany i Wolica derewlańska (część), uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Kamionka Strumiłowa

VIII. rewir, obejmujący rzekę Bug z dopływami w całym biegu od granicy między gminami Derewlany i Spas do grobli w gminie Ruda w obrębie gmin i obszarów dworskich: Spas, Wolica derewlańska (część), Sokola, Tadanie, Kamionka strumiłowa miasto, Łapajówka, Łany polskie, Łany niemieckie, Jazienica ruska i Ruda, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

IX. rewir, obejmujący rzekę Bug z dopływami w całym biegu od grobli w gminie Ruda do grobli w gminie Stryhanka w obrębie gmin i obszarów dworskich: Ruda, Sielec bieńkowy, Dobrotwór, Tyszyca i Stryhanka, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Rawa ruska

X. rewir, obejmujący rzekę Ratę z dopływami w całym biegu od źródeł do granicy między gminami Hujcze i Wulka mazowiecka w obrębie gmin i obszarów dworskich: Werchrata, Prusie, Huta zielona, Potylicz, Rawa ruska, Rata, Hołe rawskie i Hujcze, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XI. rewir, obejmujący rzekę Ratę z dopływami w całym biegu (Muranka, Moszczanka i Młynówka) od granicy między gminami Hujcze i Wulka mazowiecka po ujście potoku Biała w obrębie gmin i obszarów dworskich: Wulka mazowiecka, Przystań, Butyny i Kamionka wołoska, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Żółkiew

XII. rewir, obejmujący rzekę Ratę od ujścia potoku Biała włącznie z tym potokiem w całym biegu po ujście potoku Zełdec w obrębie gmin i obszarów dworskich: Butyny, Dworce, Wolica, Mosty wielkie i Borowe, tudzież rzeczkę Świnię od ujścia potoku Krywula w obrębie gmin i obszarów dworskich: Derewnia, Bojaniec, Stanisłówka i Wolica, wreszcie ujście potoku Zełdec, o ile takowy płynie w obrębie gminy Borowy, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Żółkiew

XIII. rewir, obejmujący potok Zełdec od źródeł do granicy między gminami Rekliniec i Borowe w obrębie gmin i obszarów dworskich: Dalnicz, Wola żołtaniecka, Theodorshof, Zełdec, Kupiczwola, Strzemień i Rekliniec, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Sokal

XIV. rewir, obejmujący rzekę Bug z dopływami i wszystkiemi odnogami naturalnemi od Grobli w Stryhance do miejsca, w którem granica gmin Parchacz i Krystynopol dotyka lewego brzegu rzeki w obrębie gmin i obszarów dworskich: Tyszyca, Stryhanka, Jastrzębiec, Sielec, Horodyszcze bazyljańskie, Wołświn, Parchacz i Poździmierz, tudzież rzekę Ratę od ujścia potoku Zełdec po ujście do Bugu w obrębie gmin i obszarów dworskich: Sielec i Parchacz, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Rawa ruska

XV. rewir, obejmujący rzekę Sołokiję z dopływami od granicy kraju do mostu na drodze powiatowej w Uhnowie w obrębie gmin i obszarów dworskich: Żurawce, Netreba, Machnów, Lubycza królewska, Teniatyska, Mosty małe, Wierzbica, Poddubce i Uhnów, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XVI rewir, obejmujący rzekę Sołokiję od mostu na drodze powiatowej w Uhnowie do granicy między powiatami Rawa ruska i Sokal w obrębie gmin i obszarów dworskich: Uhnów, Karów, Korczów, Staje, Domaszów, Ostobóż, Woronów i Teklów, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Sokal

XVII. rewir, obejmujący rzekę Sołokiję z dopływami w całym biegu od granicy między powiatami Rawa ruska i Sokal do granicy między gminami Głuchów i Ostrów w obrębie gmin i obszarów dworskich: Witków, Bełz, Góra, Żużel, Waniów i Głuchów, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XVIII. rewir, obejmujący rzekę Bug z dopływem potoku Brud, a z wyłączeniem potoku Białystok, od granicy między gminami Parchacz i Krystynopol do granicy gminy Sokal, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Poździmierz, Krystynopol, Nowy dwór, Bendiucha, Kłusów, Dobraczyn, Poturzyca i Zawisznia, tudzież ujście rzeki Sołokiji w obrębie gmin: Ostrów, Krystynopol i Nowy dwór, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Sokal — XIX. rewir, obejmujący rzekę Bug z dopływami w całym biegu od dolnej granicy gminy Sokal do miejsca, w którem granica kraju dotyka prawego brzegu rzeki, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Sokal, Konotopy, Cieląż, Ilkowice, Skomorochy i Ulwówek, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto — XX. rewir, obejmujący lewą połowę prądu rzeki Bug od miejsca, w którem granica kraju dotyka prawego brzegu rzeki do ujścia potoku Warężanka w obrębie gmin i obszarów dworskich: Ulwówek, Horodłowice, Pieczygóry, Starogród i Tudorkowice, tudzież potok „Warężankę“ od dolnego końca ogrodu dworskiego w Uhrynowie do ujścia w obrębie gmin i obszarów dworskich: Uhrynów (część) i Tudorkowice, uznaje się za rewir dzierżawny.

5. Wisła.

Edykt c. k. Namiestnictwa z dnia 29. maja 1895, L. 41.560, uzupełniony edyktem z dnia 14. maja 1904, L. 9 116 i edyktem z dnia 19. listopada 1904, L. 102.883.

Starostwo Biała — I. rewir, obejmujący prawą połowę prądu rzeki Białki z dopływami z tej strony od źródeł po ujście jej do Wisły w obrębie gmin i obszarów dworskich: Bystra, Wilkowice, Mikuszowice, Biała, Komorowice, Bestwina i Kaniów, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto — II. rewir, obejmujący prawą połowę prądu rzeki Wisły bez dopływów od ujścia rzeki Białki do granicy między gminami Brzeszcze i Harmęże w obrębie gmin i obszarów dworskich: Kaniów, Dankowice, Jawiszowice, Bestwinka i Brzeszcze, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto — III. rewir, obejmujący prawą połowę prądu rzeki Wisły bez dopływów od granicy między gminami Brzeszcze i Harmęże do ujścia rzeki Przemszy w obrębie gmin i obszarów dworskich: Harmęże, Pławy, Brzezinka, Babice i Brzoszkowice, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Chrzanów — IV. rewir, obejmujący lewą połowę prądu rzeki Przemszy, o ile takowa płynie w granicach Monarchii austryackiej, od granicy państwa po ujście do Wisły

w obrębie gmin i obszarów dworskich: Szczakowa, Długoszyn, Dąbrowa, Jaworzno, Jeleń, Dąb, Chełmek i Gorzów, tudzież wszystkie jej lewe dopływy w całym biegu, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Chrzanów

V. rewir, obejmujący rzekę Wisłę bez dopływów od ujścia Przemszy po ujście potoku Chechło w obrębie gmin i obszarów dworskich: Gorzów, Babice, Broszkowice, Oświęcim, Bobrek, Kruki, Dwory, Gromiec, Żarki, Mętków i Przeciszów, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

VI. rewir, obejmujący rzekę Wisłę bez dopływów z prawej strony od ujścia potoku Chechło do granicy między gminami Źródła i Okleśnia w obrębie gmin i obszarów dworskich: Mętków, Przeciszów, Jankowice, Podolsze, Olszyny, Smolice, Rozkochów, Źródła, Lipowa ad Spytkowice i Miejsce, oraz potok Chechło i inne dopływy w całym biegu wpadające z lewej strony na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Wadowice

VII. rewir, obejmujący rzekę Wisłę od granicy między gminami Źródła i Okleśnia do granicy między gminami Rusocice i Kłokoczyn w obrębie gmin i obszarów dworskich: Miejsce, Okleśnia, Spytkowice, Podłęże, Ryczów, Lipowa, Kamień, Rusocice i Łączany, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu na tej przestrzeni wpadające, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Kraków

VIII. rewir, obejmujący rzekę Wisłę od granicy między gminami Rusocice i Kłokoczyn do granicy między gminami Czernichówek i Wołowice w obrębie gmin i obszarów dworskich: Chrząstkowice, Brzeźnica, Kłokoczyn, Czernichów, Jaśkowice, Pozowice i Czernichówek, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu wpadające na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

IX. rewir, obejmujący rzekę Wisłę od granicy między gminami Czernichówek i Wołowice do Skały w Ściejowicach naprzeciw znaku kilometrowego Nr. 60, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Wołowice, Pozowice, Wielkie drogi, Facimiech, Ochodza, Jeziorzany, Kopanka i Ściejowice, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu wpadające na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Myślenice

X. rewir, obejmujący rzekę Skawinkę od źródeł po ujście rzeczki Cedron (z wyłączeniem tej rzeczki) z dopływami: Jastrzębiec, Harbotówka, Gościbka, Woda rudnicka, Głogoczówka, Krzyszkówka, Sieprawka i Woda jawornicka w obrębie gmin i obszarów dworskich: Sułkowice, Biertowice, Jastrzębia, Izdebnik, Rudnik, Jawornik, Krzyszkowice, Siepraw, Głogoczów, Krzywaczka, Wola radziszowska i Radziszów, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Wadowice

XI. rewir, obejmujący rzekę Skawinkę od ujścia rzeczki Cedron do granicy między gminami Skawina i Samborek z dopływem rzeczki Cedron w całym biegu w obrębie gmin i obszarów dworskich: Leśnica, Lanckorona, Brody, Zebrzydowice, Przeskowice, Lencze górne, Podolany i Zarzyce, Wola radziszowska, Radziszów, Rzozów i Skawina, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Kraków

XII. rewir, obejmujący rzekę Wisłę od skały w Ściejowicach naprzeciw znaku kilometrowego Nr. 60, do przewozu w Bodzowie w obrębie gmin i obszarów dworskich: Ściejowice, Kopanka, Samborek, Tyniec, Piekary, Śmierdząca, Bielany, Przegorzały, Kostrze i Bodzów, tudzież ujście rzeki Skawinki w obrębie gminy Samborek i inne dopływy w całym biegu, wpadające do Wisły, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Chrzanów

XIII. rewir, obejmujący rzekę Rudawę od źródeł do ujścia potoku Łączka włącznie z tym potokiem, tudzież wszystkie jej dopływy w całym biegu od źródeł, względnie granicy państwa po ujście do Rudawy w obrębie gmin i obszarów dworskich: Psary, Karniowice, Dulowa, Filipowice, Nowa góra, Wola filipowska, Miękinia, Czerna, Paczałtowice, Czatkowice, Żbik, Krzeszowice, Żary, Dubie, Siedlec, Pisary, Radwanowice, Brzezinka, Rudawa i Niegoszowice, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Kraków

XIV. rewir, obejmujący rzekę Wisłę od przewozu w Bodzowie do znaku kilometrowego Nr. 84 w Beszczu ad Dąbie, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Bodzów, Przegorzały, Pychowice, Dębniki, Półwsie zwierzynieckie, Zwierzyniec, Ludwinów, Kraków miasto, Podgórze, Grzegórzki, Dąbie i Płaszów, tudzież rzekę Rudawę z dopływami w całym biegu od ujścia potoku Łączka po ujście

do Wisły w obrębie gmin i obszarów dworskich: Więckowice, Kleszczów, Zabierzów, Balice, Szczeglice, Mydlniki, Bronowice małe, Wola justowska, Łobzów, Krowodrza, Nowa wieś, Czarna wieś i Kraków miasto, wreszcie dopływy Białuchę i Wilgę w całym biegu, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Kraków

XV. rewir, obejmujący rzekę Wisłę od znaku kilometrowego Nr. 84 w Beszczu ad Dąbie do granicy między gminami Grabie i Brzegi w obrębie gmin i obszarów dworskich: Łęg, Płaszów, Mogiła, Rybitwy, Przewóz, Pleszów i Brzegi, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XVI. rewir, obejmujący rzekę Wisłę od granicy między gminami Grabie i Brzegi do granicy Państwa przy znaku kilometrowym Nr. 103 w Kółku ad Niepołomice, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Grabie, Wola rusiecka, Przylasek rusiecki ad Wyciąż, Kościelniki, Niepołomice, Rogów i Wolica, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Bochnia

XVII. rewir, obejmujący prawą połowę prądu rzeki Wisły od granicy Państwa przy znaku kilometrowym Nr. 103 w Kółku ad Niepołomice do znaku kilometrowego Nr. 114 w gminie Nowa wieś, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Wola batorska, Tarnówka, Zabierzów, Łaźnia ad Zabierzów, Wola batorska (II. część) i Nowa wieś, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XVIII. rewir, obejmujący prawą połowę prądu rzeki Wisły od znaku kilometrowego Nr. 114 w Nowej wsi do ujścia potoku Strumień w obrębie gmin i obszarów dworskich: Wola zabierzowka, Zabierzów, Ispina ad Grobla, Trawniki i Grobla, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XIX. rewir, obejmujący prawą połowę prądu rzeki Wisły od ujścia potoku Strumień do ujścia rzeki Raby w obrębie gmin i obszarów dworskich: Świniarów i Niedary, tudzież dopływy Strumień i Drwinkę w całym biegu w obrębie gmin i obszarów Dworskich: Grobla, Drwinia, Zielona ad Wola drwińska, Świniarów i Niedary, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Bochnia

XX. rewir, obejmujący prawą połowę prądu rzeki Wisły od ujścia Raby do granicy między gminami Dąbrówka witowska i Górka w obrębie gmin i obszarów dworskich: Niedary, Popędzyna, Barczków, Dąbrówka morska i Dąbrówka witowska, tudzież rzeczkę Grobkę z dopływami w całym biegu w obrębie gmin i obszarów dworskich: Ostrów szlachecki, Ostrów królewski, Borek, Zatoka, Buczków, Bogucice, Bratucice, Cerekiew, Wrzępia, Ujście solne, Strzelce wielkie, Strzelce małe, Barczków i Dąbrówka witowska, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Brzesko

XXI. rewir, obejmujący rzekę Uszwicę od źródeł do mostu kolejowego obok drogi z Biadolin szlacheckich do Wokowic w obrębie gmin i obszarów dworskich: Rajbrot, Lipnica murowana, Lipnica dolna, Gosprzydowa, Gnojnik, Zawada uszewska, Uszew, Poręba spytkowska, Okocim, Jasień, Brzesko, Jadowniki podgórne, Maszkienice, Sterkowice i Biadoliny szlacheckie, tudzież wszystkie dopływy od źródeł po ujście, wpadające do Uszwicy na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XXII. rewir, obejmujący prawą połowę prądu rzeki Wisły od granicy między gminami Dąbrówka witowska i Górka do granicy między gminami Wola przemykowska i Jagodniki w obrębie gmin i obszarów dworskich: Górka i Wola przemykowska, tudzież rzekę Uszwicę ze wszystkimi dopływami w całym biegu od mostu kolejowego obok drogi z Biadolin szlacheckich do Wokowic w obrębie gmin i obszarów dworskich: Biadoliny szlacheckie, Wokowice, Bielcza, Borzęcin, Szczurowa, Dołęga, Kwików, Rzuchowa, Górka i Wola przemykowska, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Dąbrowa

XXIII. rewir, obejmujący prawą połowę prądu rzeki Wisły od granicy między gminami Wola przemykowska i Jagodniki do przewozu w Borusowej w obrębie gmin i obszarów dworskich: Jagodniki, Wola rogowska, Demblin, Nowopole, Ujście jezuickie, Biskupice, Karsy i Borusowa, tudzież ujście rzeki Dunajca w górę do przewozu w Siedleszowicach, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Siedleszowice, Miechowice wielkie, Demblin, Bieniaszowice, Paluszyce, Nowopole i Ujście jezuickie, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Dąbrowa

XXIV. rewir, obejmujący prawą połowę prądu rzeki Wisły od przewozu w gminie Borusowa do granicy między gminami Laskówka i Lubasz w obrębie gmin i obszarów dworskich: Borusowa, Kozłów, Samowice, Kanna, Pawłów, Strojców, Tonie z Brzeźnicą, Rupienin, Odmęt i Laskówka delastowska, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XXV. rewir, obejmujący prawą połowę prądu rzeki Wisły od granicy między gminami Laskówka i Lubasz do ujścia rzeki Breń nowy w obrębie gmin i obszarów dworskich: Lubasz, Szczucin, Łęka szczucińska, Łęka żabiecka, Maniów i Słupiec, tudzież rzekę Breń ze wszystkimi dopływami i kanałami od mostu pod Kosówką po ujście w obrębie gmin i obszarów dworskich: Zgórsko, Jamy, Izbiska, Wadowice górne, Wadowice dolne, Wadowska wola, Wampierzów, Breń osuchowski, Ziempniów, Słupiec i Otałęż, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XXVI. rewir, obejmujący rzekę Breń nowy ze wszystkimi dopływami i kanałami od źródeł do mostu pod Kosówką w obrębie gmin i obszarów dworskich: Brnik, Żelazówka, Bagienica, Ruda, Swarzów, Breń, Konopka, Smęgorzów, Dąbrówka breńska, Wola mędrzechowska, Radwań, Brzezówka, Zabrnik, Dąbrowica, Załuże i Kosówka, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Mielec

XXVII. rewir, obejmujący prawą połowę prądu rzeki Wisły od ujścia rzeki Breń nowy do granicy między gminami Gliny małe i Ostrówek w obrębie gmin i obszarów dworskich: Otałęż, Wola otałęska, Surowa, Gliny wielkie i Gliny małe, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XXVIII. rewir, obejmujący prawą połowę prądu rzek Wisły od granicy między gminami Gliny małe i Ostrówek do granicy między gminami Zadusznik i Przykop w obrębie gmin i obszarów dworskich: Ostrówek Wola zdakowska, Rożniaty i Zaduszniki, tudzież ujście rzeki Wisłoki w górę do przewozu na drodze, prowadzącej z Gawłuszowic na lewy brzeg Wisłoki, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Gawłuszowice, Wola zdakowska i Ostrówek, wreszcie ujście rzeczki Breń stary od ujścia

doń potoku Brnik w obrębie gmin i obszarów dworskich: Sadkowa góra, Gliny małe i Ostrówek, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Tarnobrzeg

XXIX. rewir, obejmujący prawą połowę prądu rzeki Wisły od granicy między gminami Zaduszniki i Przykop do granicy między gminami Przewóz i Siedleszczany w obrębie gmin i obszarów dworskich. Przykop, Dmytrów mały, Koło, Baranów i Przewóz, tudzież potok Krzemienicę od mostu pod Annopolem po ujście do Wisły, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XXX. rewir, obejmujący prawą połowę prądu rzeki Wisły od granicy między gminami Przewóz i Siedleszczany do granicy między gminami Kajmów i Miechocin w obrębie gmin i obszarów dworskich: Siedleszczany, Nagnajów, Machów i Kajmów, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XXXI. rewir, obejmujący prawą połowę prądu rzeki Wisły od granicy między gminami Kajmów i Miechocin do granicy między gminami Wielowieś i Koćmierzów w obrębie gmin i obszarów dworskich: Miechocin, Tarnobrzeg, Dzików, Zakrzów, Sielec i Wielowieś, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Kolbuszowa

XXXII. rewir, obejmujący rzeczkę Łęk-Zyzoga od źródeł do ujścia potoku Przyrwa z wyłączeniem tego potoku w obrębie gmin i obszarów dworskich: Styków, Widełka, Przewrotne, Pogwizdów, Ranizów, Wola ranizowska i Wilcza wola, tudzież wszystkie dopływy od źródeł po ujście, wpadające do Łęgu na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XXXIII. rewir, obejmujący potok Przyrwę (Świerczkowski Olszaniec) od źródeł po ujście do Łęgu w obrębie gmin i obszarów dworskich: Hucina ad Przyłęk, Niwiska, Trześń, Nowa wieś, Świerczów, Kolbuszowa, Zarębki z Dubasem, Cmolas, Mechowiec, Poręby dymarskie, Dymarka, Kopcie i Wilcza wola, tudzież wszystkie dopływy od źródeł po ujście, wpadające do Przyrwy na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Nisko

XXXIV. rewir, obejmujący rzeczkę Łęg od ujścia do niej potoku Przyrwy do granicy między powiatami Nisko

i Tarnobrzeg w obrębie gmin i obszarów dworskich: Wilcza wola, Bojanów, Laski, Stany, Przyszów szlachecki, Przyszów kameralny, tudzież wszystkie dopływy od źródeł po ujście, jakie wpadają do Łęgu na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Tarnobrzeg

XXXV. rewir, obejmujący prawą połowę prądu rzeki Wisły od granicy między gminami Wielowieś i Koćmierzów do granicy między gminami Dąbrowa wrzawska i Gorzyce w obrębie gmin i obszarów dworskich: Koćmierzów, Zarukowice, Nadbrzezie, Ostrówek, Zalesie gorzyckie i Gorzyce, tudzież ujście potoku Trześniówka w górę po most w Trześni i potok Łęg od granicy między powiatami Tarnobrzeg i Nisko po ujście do Wisły w obrębie gmin i obszarów dworskich: Krawce, Grębów, Jamnica, Zaleszany, Sokolniki, Gorzyce i Trześń wraz ze wszystkimi dopływami od źródeł po ujście, wpadającymi do Łęgu na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XXXVI. rewir, obejmujący prawą połowę prądu rzeki Wisły od granicy między gminami Dąbrowa wrzawska i Gorzyce do ujścia Sanu w obrębie gmin i obszarów dworskich: Dąbrowa wrzawska i Łapiszów, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XXXVII. rewir, obejmujący prawą połowę prądu rzeki Wisły od ujścia Sanu do granicy Państwa w obrębie gmin i obszarów dworskich: Dąbrowa pniowska, Witkowice, Chwałowice i Popowice, tudzież ujście rzeki Sanu w górę do granicy między gminami Pniów i Skowierzyn w obrębie gmin i obszarów dworskich: Dąbrówka pniowska, Pniów, Czekaj pniowski, Łapiszów, Wrzawy i Czekaj wrzawski, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XXXVIII. rewir, obejmujący zlewisko górnego i średniego biegu rzeczki Trześniówki ze wszystkimi dopływami, odnogami i kanałami, od granicy między powiatami Kolbuszowa i Tarnobrzeg do mostu na Trześniówce w gminie Trześń w obrębie gmin i obszarów dworskich: Durdy, Knapy, Wola Gołego, Dąbrowica, Rozalin, Dęba Tarnowska Wola, Alfredówka, Jadachy, Chmielów, Cygany Ocice, Stale, Mokrzyszów, Jeziorko, Żupawa, Sobów, Furmany, Wielowieś i Trześń, uznaje się za rewir dzierżawny.

6. Stryj.

Edykt c. k. Namiestnictwa z dnia 23. czerwca 1896, l. 47.537.

Starostwo Turka — I. rewir, obejmujący rzekę Stryj od źródeł do jazu w Matkowie, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Wyżłów, Żupanie, Klimiec, Karlsdorf, Iwaszkowce, Mochnate i część Matkowa, tudzież wszystkie dopływy od źródeł po ujście wpadające do Stryja na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto — II. rewir, obejmujący rzekę Stryj od jazu w Matkowie do granicy między gminami Komarniki i Wysocko niżne w obrębie gmin i obszarów dworskich: część Matkowa, Wysocko wyżne i Komarniki, tudzież wszystkie dopływy od źródeł po ujścia, wpadające do Stryja na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto — III. rewir, obejmujący rzekę Stryj od granicy między gminami Komarniki i Wysocko niżne do ujścia potoku Zawadka (z wyłączeniem tego ujścia) w obrębie gmin i obszarów dworskich: Wysocko niżne, Borynia i części Ilnika, tudzież wszystkie dopływy od źródeł po ujścia, wpadające do Stryja na tej przestrzeni (z wyjątkiem potoku Zawadka), uznaje się za rewir dzierżawny.

dto — IV. rewir, obejmujący potok Zawadkę z dopływami, od źródeł po ujście do rzeki Stryja w obrębie gmin i obszarów dworskich: Suchy potok, Myta, Rosohacz, Zawadka, Krywe, Dołżki, Zadzielsko, Mołdawsko, Ryków i część Ilnika, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto — V. rewir, obejmujący rzekę Stryj od ujścia potoku Zawadka do granicy między gminami Jawora i Isaje w obrębie gmin i obszarów dworskich: część Ilnika, Łosiniec, Turka i Jawora, tudzież wszystkie dopływy od źródeł po ujścia, wpadające do Stryja na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Drohobycz

VI. rewir, obejmujący rzekę Stryj od granicy między gminami Jawora i Isaje do granicy między gminami Lastówka i Kropiwnik stary w obrębie gmin i obszarów dworskich: Isaje, Jasionka masiowa, Lastówka i Świdnik, tudzież wszystkie dopływy od źródeł po ujścia, wpadające do Stryja na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

VII. rewir, obejmujący rzekę Stryj od granicy między gminami Lastówka i Kropiwnik stary do ujścia potoku Rybnik-Zubrzyca w obrębie gmin i obszarów dworskich: Kropiwnik stary, Kropiwnik nowy i Rybnik, tudzież potok Rybnik i inne dopływy od źródeł po ujścia, wpadające do Stryja na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

VIII. rewir, obejmujący rzekę Stryj od ujścia potoku Rybnik-Zubrzyca do ujścia potoku Zarzyce t. j. do granicy między gminami Podhorodce i Kruszelnica w obrębie gmin i obszarów dworskich: Rybnik, Dołhe ad Podbuż, Sopot, Urycz, Jamielnica i Podhorodce, tudzież potok Zarzyce i inne dopływy od źródeł po ujścia, wpadające do Stryja na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Stryj

IX. rewir, obejmujący rzekę Stryj od ujścia potoku Zarzyce t. j. od granicy między gminami Podhorodce i Kruszelnica do ujścia rzeki Opór (z wyłączeniem tego ujścia) w obrębie gmin i obszarów dworskich: Kruszelnica szlachecka, Kruszelnica rustykalna, Korczyn szlachecki, Korczyn rustykalny i Synowódzko wyżne, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu (z wyjątkiem rzeki Opór), wpadające do Stryja na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

X. rewir, obejmujący rzekę Opór od źródeł do ujścia potokuRóżanka (włącznie) t. j. od granicy między gminami Sławsko i Tuchla w obrębie gmin i obszarów dworskich: Oporzec, Ławoczne, Tarnawka i Sławsko, tudzież potok Różankę i inne dopływy w całym biegu, wpadające do Opora na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XI. rewir, obejmujący rzekę Opór od ujścia potoku Różanka t. j. od granicy między gminami Sławsko i Tuchla

do ujścia potoku Orawa (z wyłączeniem tego potoku) w obrębie gmin i obszarów dworskich: Tuchla, Hrebenów i Demnia wyżna, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Opora na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Stryj

XII. rewir, obejmujący rzekę Opór od ujścia potoku Orawa do granicy między gminami Skole i Demnia niżna w obrębie gmin i obszarów dworskich: Demnia wyżna, Skole wieś i Skole miasto, tudzież potok Orawę z dopływami oraz inne dopływy w całym biegu, wpadające na tej przestrzeni do Opora, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XIII. rewir, obejmujący rzekę Stryj od ujścia rzeki Opór do granicy między gminami Rozhurcze i Siemiginów w obrębie gmin i obszarów dworskich: Międzybrody, Tyszownica, Synowódzko niżne, Stynawa niżna i Rozhurcze, tudzież ujście rzeki Opór od północnej granicy gminy Skole po ujście do Stryja w obrębie gmin i obszarów dworskich: Demnia dolna, Synowódzko wyżne, Pobuk, Tyszownica i Międzybrody, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające na tej przestrzeni do Stryja i Opora, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XIV. rewir, obejmujący rzekę Stryj od granicy między gminami Rorhurcze i Siemiginów do granicy między gminami Koniuchów i Żulin z jednej a gminami Duliby i Bratkowice z drugiej strony w obrębie gmin i obszarów dworskich: Siemiginów, Żulin, Hurnie i Koniuchów wraz z wszystkimi odnogami i dopływami w całym biegu, wpadającemi na tej przestrzeni do Stryja uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XV. rewir, obejmujący rzekę Stryj od granicy między gminami Koniuchów i Żulin a gminami Duliby i Bratkowice do granicy między gminami Uhersko i Tatarsko z jednej a gminami Chodowickie Łęgi i Chodowice z drugiej strony w obrębie gmin i obszarów dworskich: Duliby, Bratkowice, Stryj miasto, Wierczany, Dobrzany, Komarów, Uhersko i Tatarsko wraz z wszystkimi odnogami i dopływami w całym biegu, wpadającymi do Stryja, na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Żydaczów

XVI. rewir, obejmujący rzekę Stryj od granicy między gminami Uhersko i Tatarsko a gminami Chodowickie Łęgi i Chodowice do granicy między gminą Hnizdyczów a gminami Turady-Żydaczów w obrębie gmin i obszarów dworskich: Chodowickie Łęgi, Chodowice, Stryhańce, Lisiatycze, Kawczykąt, Pokrowce, Pczany, Wola hnizdyczowska i Hnizdyczów wraz z wszystkimi odnogami i dopływami w całym biegu, wpadającymi do Stryja na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XVII. rewir, obejmujący rzekę Stryj od granicy między gminą Hnizdyczów a gminami Turady i Żydaczów do granicy między gminami Wołcniów a Międzyrzecze w obrębie gmin i obszarów dworskich: Turady, Żydaczowskie folwarki, Iwanowce, Żydaczów i Wołcniów wraz z wszystkimi odnogami i dopływami w całym biegu, wpadającymi do Stryja na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

7. Soła.

Edykt c. k. Namiestnictwa z dnia 20. lutego 1898 l. 105.061/97.

Starostwo Żywiec

I. rewir, obejmujący potok Cichę od źródeł do granicy między gminami Ujsoły i Rajcza w obrębie gminy Ujsoły, tudzież wszystkie dopływy od źródeł po ujścia wpadające do Cichy na tej przestrzeni. (Rewir ten uznany został prawomocnem orzeczeniem c. k. Namiestnictwa w edykcie z dnia 11. kwietnia 1893, l. 27.821, za rewir własny dawniej J. C. W. Najdostojniejszego Arcyksięcia Albrechta, obecnie J. C. W. Najdostojniejszego Arcyksięcia Karola Stefana).

dto

II. rewir, obejmujący potok Rycerkę od źródeł do granicy między gminami Rycerka dolna i Rajcza w obrębie gmin: Rycerka górna i Rycerka dolna, tudzież wszystkie dopływy od źródeł po ujścia, wpadające do Rycerki na tej przestrzeni, uznaje się za rewir własny J. C. W. Najdostojniejszego Arcyksięcia Karola Stefana.

dto

III. rewir, obejmujący potok Sołę od źródeł do granicy między gminami Rycerka dolna i Rajcza w obrębie

gmin: Kamesznica, Szare, Sól i Rycerka dolna, tudzież wszystkie dopływy od źródeł po ujścia, wpadające do Soły na tej przestrzeni, uznaje się za rewir własny J. C. W. Najdostojniejszego Arcyksięcia Karola Stefana.

Starostwo Żywiec

IV. rewir, obejmuje rzekę Sołę od granicy między gminami Rycerka dolna i Rajcza do granicy między gminami Rajcza i Milówka w obrębie gminy i obszaru dworskiego Rajcza, tudzież potok Nikulinę od źródeł do ujścia i ujścia potoków Rycerka i Cicha, o ile takowe płyną w obrębie gminy Rajcza. (Rewir ten uznano prawomocnem orzeczeniem c. k. Namiestnictwa w edykcie z dnia 11. kwietnia 1893 l. 27.821 za rewir własny dawniej Teodora Primavesiego, obecnie J. O. ks. Władysława Lubomirskiego).

dto

V. rewir obejmuje rzekę Sołę od granicy między gminami Rajcza i Milówka do mostu na Sole (przy karczmie „Zielona“) w Węgierskiej Górce ad Cięcina w obrębie gmin: Milówka, Cisiec i Cięcina, tudzież ujście rzeczki Kamesznicy w obrębie gminy Milówki i ujście Żabnicy w obrębie gminy Cisiec, wreszcie wszystkie inne dopływy od źródeł po ujścia, wpadające do Soły w granicach rewiru. (Rewir ten jest częścią rewiru uznanego prawomocnem orzeczeniem c. k. Namiestnictwa w edykcie z dnia 11. kwietnia 1893 l. 27.821 za rewir własny dawniej J. C. W. Najdostojniejszego Arcyksięcia Albrechta, obecnie J. C. W. Najdostojniejszego Arcyksięcia Karola Stefana).

dto

VI. rewir, obejmujący rzeczkę Kamesznicę od źródeł do granicy między gminami Kamesznica i Milówka w obrębie gminy Kamesznica, tudzież wszystkie dopływy od źródeł po ujścia, wpadające do Kamesznicy na tej przestrzeni, uznaje się za rewir własny J. C. W. Najdostojniejszego Arcyksięcia Karola Stefana.

dto

VII rewir, obejmujący potok Żabnicę od źródeł do granicy między gminami Żabnica i Cisiec w obrębie gminy Żabnica, tudzież wszystkie dopływy od źródeł po ujścia, wpadające do Żabnicy na tej przestrzeni, uznaje się za

rewir własny J. C. W. Najdostojniego Arcyksięcia Karola Stefana.

Starostwo Żywiec

VIII. rewir obejmuje rzekę Sołę od mostu przy karczmie zwanej „Zielona" w Węgierskiej Górce ad Cięcina do granicy między gminami Wieprz i Zabłocie w obrębie gmin: Cięcina, Radziechowy i Wieprz, tudzież wszystkie dopływy od źródeł po ujścia wpadające do Soły na tej przestrzeni. (Rewir ten jest częścią rewiru, uznanego prawomocnem orzeczeniem c. k. Namiestnictwa w edykcie z dnia 11. kwietnia 1893 l. 27.821 za rewir własny dawniej J. C. W. Najdostojniejszego Arcyksięcia Albrechta, obecnie J. C. W. Najdostojniejszego Arcyksięcia Karola Stefana).

dto

IX. rewir, obejmujący rzeczkę Koszarawę od źródeł do granicy między gminami Przyborów i Jeleśnia w obrębie gmin Koszarawa i Przyborów, tudzież wszystkie dopływy od źródeł po ujścia, wpadające do Koszarawy w obrębie rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

X. rewir, obejmujący rzeczkę Krzyżówkę od źródeł do granicy między gminami Krzyżowa i Jeleśnia w obrębie gmin: Korbielów i Krzyżowa, tudzież wszystkie dopływy od źródeł po ujścia, wpadające do Krzyżówki w obrębie rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XI. rewir, obejmujący rzeczkę Koszarawę od granicy między gminami Przyborów i Jeleśnia do granicy między gminami Jeleśnia i Świnna w obrębie gminy Jeleśnia, tudzież ujście potoku Krzyżówka w obrębie gminy Jeleśnia wreszcie potok Pewel wielki i inne dopływy od źródeł po ujścia, wpadające do Koszarawy w obrębie rewiru, z wyłączeniem rzeczki Sopotni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XII. rewir, obejmujący rzeczkę Sopotnię od źródeł do ujścia do Koszarawy, tudzież wszystkie dopływy Sopotni od źródeł po ujścia w obrębie gmin Sopotnia wielka, Sopotnia mała i Jeleśnia, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Żywiec — XIII. rewir, obejmujący rzeczkę Koszarawę od granicy między gminami Jeleśnia i Świnna do ujścia do Soły w obrębie gmin Świnna i Sporysz, tudzież potok Pewel mały od źródeł do ujścia i inne dopływy, wpadające do Koszarawy w obrębie rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto — XIV. rewir, obejmujący potok Leśnę od źródeł do granicy między gminami Radziechowy i Leśna w obrębie gmin: Ostre, Lipowa i Radziechowy, tudzież wszystkie dopływy od źródeł po ujścia, wpadające do Leśny na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto — XV. rewir, obejmujący rzekę Sołę od granicy między gminami Wieprz i Zabłocie do granicy między gminami Zarzecze, Zadziele i Tresna w obrębie gmin: Zabłocie, Sporysz, Żywiec stary, Żywiec i Zarzecze, tudzież ujście rzeczki Żylcy w górę do miejsca, gdzie się z nią łączy potok Kalna, wreszcie ujście potoku Leśna w obrębie gmin Leśna i Zabłocie i inne dopływy od źródeł po ujścia, wpadające do Soły w obrębie rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto — XVI. rewir, obejmujący rzeczkę Żylcę od źródeł do miejsca, gdzie się z nią łączy potok Kalna, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Szczyrk, Buczkowice, Rybarzowice, Łodygowice, Zarzecze i Pietrzykowice, tudzież potok Kalnę i inne dopływy od źródeł po ujścia, wpadające do Żylcy w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto — XVII. rewir, obejmujący rzeczkę Łękawkę od źródeł do ujścia do Soły w obrębie gmin i obszarów dworskich: Kocoń, Ślemień, Gilowice, Rychwałd, Łękawica, Moszczanica, Zadziele i Oczków, tudzież wszystkie dopływy od źródeł po ujścia, wpadające do Łękawki w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto — XVIII. rewir, obejmujący rzekę Sołę od granicy między gminami Zarzecze, Zadziele i Tresna do granicy między gminami Międzybrodzie ad Żywiec i Międzybrodzie

ad Lipnik, t. j. do granicy powiatu Bialskiego w obrębie gmin Zadziele, Tresna, Czernichów i Międzybrodzie ad Żywiec, tudzież wszystkie dopływy od źródeł po ujścia wpadające do Soły w granicach rewiru, uznaje się za rewir własny J. C. W. Najdostojniejszego Arcyksięcia Karola Stefana.

Starostwo Biała

XIX. rewir, obejmujący rzekę Sołę od granicy między gminami Międzybrodzie ad Żywiec i Międzybrodzie ad Lipnik do granicy między gminami Porąbka i Kobiernice w obrębie gmin i obszarów dworskich: Międzybrodzie ad Lipnik, Międzybrodzie ad Kobiernice i Porąbka, tudzież wszystkie dopływy od źródeł po ujścia, wpadające do Soły w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XX. rewir, obejmujący rzekę Sołę od granicy między gminami Porąbka i Kobiernice do granicy między gminami Hecznarowice, Nowa wieś i Bielany w obrębie gmin i obszarów dworskich: Kobiernice, Kęty, Hecznarowice i Nowa wieś, tudzież wszystkie dopływy od źródeł po ujścia, wpadające do Soły w granicach rewiru, z wyłączeniem potoków Leśniówka, Czerwonka i Kozówka czyli Pisarzówka, o ile takowe płyną w granicach gmin Kozy i Kobiernice, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XXI. rewir, obejmujący rzekę Sołę bez dopływów od granicy między gminami Hecznarowice, Nowa wieś i Bielany po ujście do Wisły, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Bielany, Łęki, Skidzin, Grojec, Rajsko, Oświęcim, Klucznikowice i Broszkowice, uznaje się za rewir dzierżawny.

8. Prut.

Edykt c. k. Namiestnictwa z dnia 22. listopada 1899 l. 66.676, uzupełniony reskryptem c. k. Namiestnictwa z dnia 13. czerwca 1902 l. 54.454.

Starostwo Nadwórna

I. rewir, obejmujący rzekę Prut od źródeł do mostu kolejowego na Prucie w miejscu zwanem „Rebrowacz" w obrębie gminy katastralnej i dóbr rządowych Worochla, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Prutu na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Nadwórna II. rewir, obejmujący rzekę Prut od mostu kolejowego na Prucie w miejscu zwanem „Rebrowacz“ do ujścia potoku Żeniec w obrębie gminy i dóbr rządowych Mikuliczyn, tudzież zlewiska potoków Pihy, Prutec i Żeniec, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Prutu w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto III rewir, obejmujący rzekę Prut od ujścia potoku Żeniec z wyłączeniem tego potoku do granicy między gminami: Mikuliczyn i Jamna w obrębie gminy i dóbr rządowych Mikuliczyn, tudzież zlewiska potoku Polanica czemegowska od źródła do ujścia, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Prutu na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto IV. rewir, obejmujący rzekę Prut od granicy między gminami Mikuliczyn i Jamna do punktu, w którym granica gmin Dora i Delatyn dotyka lewego brzegu Prutu w obrębie gmin i dóbr rządowych Jamna i Dora, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Prutu na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto V. rewir, obejmujący rzekę Prut od miejsca, w którem granica między gminami Dora i Delatyn dotyka lewego brzegu rzeki do ujścia potoku Iwanówki (włącznie) na granicy gmin Dobrotów i Łanczyn w obrębie gmin i dóbr rządowych Delatyn, Zarzecze i Dobrotów, tudzież zlewisko rzeczki Osławy i Lubiżni, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Prutu na tej przestrzeni, uznaje się za rewir własny c. k. Skarbu Państwa.

dto VI. rewir, obejmujący rzekę Prut od ujścia potoku Iwanówki (wyłącznie) na granicy gmin Dobrotów i Łanczyn do granicy między gminami Sadzawka i Iwanowce w obrębie gmin i dóbr rządowych Łanczyn i Sadzawka, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Prutu na tej przestrzeni, uznaje się za rewir własny c. k. Skarbu Państwa.

Starostwo Kołomyja VII. rewir, obejmujący rzekę Prut od granicy między gminami Sadzawka i Iwanowce do granicy między gmi-

nami Sopów i Werbiąż niżny w obrębie gmin, dóbr rządowych i obszarów dworskich: Iwanowce, Peczeniżyn, Kniaźdwór, Tłumaczyk, Szeparowce, Diatkowce, Kujdańce i Sopów, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Prutu na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Kołomyja

VIII. rewir obejmujący rzeczkę Łuczkę od źródeł po ujście do Prutu w obrębie gmin i obszarów dworskich: Łuczki, Bania berezowska, Berezów wyżny i niżny, Łucza, Jabłonów, Stopczatów, Myszyn, Kluczów wielki, Werbiąż niżny i wyżny, tudzież zlewisko rzeczki Łuczki-Sopówki i wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Łuczki na tej przestrzeni, uznaje się rewir dzierżawny.

Starostwo Kosów

IX. rewir, obejmujący rzeczkę Pistynkę od źródeł do mostu na gościńcu w Pistyniu w obrębie gmin i obszarów dworskich: Kosmacz, Brustury, Prokurawa, Szeszory i Pistyń, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Pistynki na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Kołomyja

X. rewir, obejmujący rzeczkę Pistynkę od mostu na gościńcu w Pistyniu po ujście do Prutu w obrębie gmin i obszarów dworskich: Pistyń, Mykietyńce, Ispas i Werbiąż niżny, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Pistynki na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XI. rewir, obejmujący rzekę Prut od granicy gmin Sopów i Werbiąż niżny do granicy gmin Załucze nad Prutem i Zamulińce w obrębie gmin i obszarów dworskich: Werbiąż niżny, Kołomyja miasto, Oskrzesińce, Kornicz, Trościanka, Pererów, Matyjowce i Załucze nad Prutem, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Prutu w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Śniatyn

XII. rewir, obejmujący rzekę Prut od granicy gmin Załucze nad Prutem i Zamulińce do granicy gmin Zabłotów i Tułuków w obrębie gmin i obszarów dworskich: Zamulińce, Siemakowce, Debesławce, Borszczów, Chlebiczyn polny, Trójca, Demycze i Zabłotów, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Prutu na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Kolomyja

XIII. rewir, obejmujący rzekę Czerniawę od granicy między gminami Winograd i Ostapkowce do granicy gmin Łupkowce i Wołczkowce w obrębie gmin i obszarów dworskich: Ostapkowce, Gwoździec, Chomiakówka, Kułaczkowce, Balińce, Trofanówka, Buczaczki, Kilichów, Zabłotów, Tułuków i Lubkowce, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Czerniawy na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Kosów

XIV. rewir, obejmujący rzekę Rybnicę od źródeł do miejsca, w którem granica między powiatami Kosów i Śniatyn dotyka lewego brzegu rzeki, w obrębie gmin i dóbr rządowych: Jaworów, Sokołówka, Riczka, Horod, Babin, Kosów, Monastersko, Moskalówka, Smodna, Wierzbowice, Kosów stary i Kobaki, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Rybnicy na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Śniatyn

XV. rewir, obejmujący rzekę Rybnicę od miejsca, w którem granica między powiatami Kosów i Śniatyn dotyka lewego brzegu rzeki, do punktu, w którym granica gmin Rudniki i Wołczkowce dotyka prawego brzegu rzeki w obrębie gmin, dóbr rządowych i obszarów dworskich: Kobaki, Rożnów, Nowosielica, Dzurów i Rudniki, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Rybnicy na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XVI. rewir, obejmujący rzekę Prut od granicy między gminami Zabłotów i Tułuków do granicy między gminami Tuława i Uście w obrębie gmin i obszarów dworskich: Tułuków, Oleszków, Lubkowce, Wołczkowce, Orelec, Widynów i Tuława, tudzież ujście rzeki Rybnicy i Czerniawy w obrębie gminy Wołczkowce, rzeczkę Turkę od granicy powiatu Kołomyjskiego do ujścia do Prutu, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Prutu na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XVII. rewir, obejmujący rzekę Prut od granicy między gminami Tuława i Uście do granicy między gminami Mikulińce i Śniatyn w obrębie gmin i obszarów dworskich: Uście, Karłów, Budyłów i Mikulińce, tudzież

wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Prutu na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Śniatyn

XVIII. rewir, obejmujący rzekę Prut od granicy między gminami Mikulińce i Śniatyn do miejsca, w którem granica kraju od Bukowiny przecina rzekę, w obrębie gmin i obszarów dworskich Śniatyn i Kułaczyn, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Prutu na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

9. Czeremosz.

Edykt c. k. Namiestnictwa z dnia 22. listopada 1899 l. 66.676.

Starostwo Kosów

I. rewir, obejmujący rzekę Czarny Czeremosz od źródeł po ujście potoku Dobryn włącznie w obrębie gmin, dóbr rządowych i dóbr fundacyi Skarbkowskiej Żabie i Hryniawa, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Czeremosza na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

II. rewir, obejmujący rzekę Czarny Czeremosz od ujścia potoku Dobryn do ujścia potoku Padorowaty włącznie w obrębie gmin, dóbr rządowych i dóbr Spółki akcyjnej dla wyrębu drzewa: Żabie, Hryniawa i Jasienów, tudzież wszystkie dopływy, wpadające do Czeremosza na tej przestrzeni, z wyjątkiem potoku Szybene, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

III. rewir obejmujący potok Szybene od źródeł do ujścia do Prutu wraz z leżącem na jego przebiegu jeziorem Szybene, tudzież z wszystkimi dopływami w całym biegu w obrębie gminy i dóbr rządowych Żabie i dóbr Spółki akcyjnej Jasienów, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

IV. rewir, obejmujący rzekę Czarny Czeremosz od ujścia potoku Padorowaty po ujście rzeki Dzembroni włącznie w obrębie gmin i dóbr rządowych Żabie, Hryniawa i Krzyworównia, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Czeremosza na tej przestrzeni uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Kosów — V. rewir, obejmujący potok Bystrzec od źródeł po ujście do Czeremosza w obrębie gminy i obszaru dworskiego Bystrzec ad Krzyworównia, tudzież wszystkie dopływy, wpadające do Bystrzca na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto — VI. rewir, obejmujący rzekę Czarny Czeremosz od ujścia rzeczki Dzembroni do granicy między gminami Żabie i Krzyworównia w obrębie gminy i dóbr rządowych Żabie, tudzież zlewisko rzeczki Iłci i wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Czeremosza na tej przestrzeni, z wyjątkiem potoku Bystrzec, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto — VII. rewir, obejmujący rzekę Czarny Czeremosz od granicy między gminami Żabie i Krzyworównia, po ujście do Czeremosza Białego w obrębie gmin i obszarów dworskich: Krzyworównia, Jasienów górny, Krasnoiła, Hołowy i Uścieryki z kanałami spławowymi w Krasnoili i Uścierykach, tudzież wszystkie dopływy, wpadające do Czeremosza na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto — VIII. rewir, obejmujący lewą połowę prądu rzeki Biały Czeremosz od miejsca, w którem tenże wstępuje na terytoryum Galicyi do ujścia potoku Kikacz włącznie w obrębie gmin i dóbr rządowych Hryniawa i Jabłonica, tudzież wszystkie dopływy z lewego brzegu w całym biegu, wpadające do Czeremosza na tej przestrzeni, z wyjątkiem potoku Probina, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto — IX. rewir, obejmujący zlewisko potoku Probina ze wszystkimi dopływami od źródeł do ujścia w obrębie gminy i dóbr rządowych Hryniawa, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto — X. rewir, obejmujący lewą połowę prądu rzeki Czeremosz Biały od ujścia potoku Kikacz wyłącznie po ujście do Czeremosza Czarnego w obrębie gmin i dóbr rządowych: Hryniawa, Jabłonica, Ferezkula, Polanki, Dołhopole, Perechnestne i Stebne z kanałem spławowym w Stebnem, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające z lewego brzegu na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto — XI. rewir, obejmujący lewą połowę prądu rzeki Czeremosz od miejsca połączenia się Czeremosza Białego z Czeremoszem Czarnym do granicy między gminami

Roztoki i Rożen wielki w obrębie gmin i dóbr rządowych: Uścieryki, Bezwinkowa, Chorocowa, Biłobereska i Roztoki z kanałem spławowym w Uścierykach, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające z lewego brzegu na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Kosów

XII. rewir, obejmujący lewą połowę prądu rzeki Czeremosz od granicy między gminami Roztoki i Rożen wielki do granicy między gminami Kuty i Słobudka w obrębie gmin i dóbr rządowych: Rożen wielki, Tudiów, Rożen mały, Kuty stare i Kuty miasto, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające z lewego brzegu na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XIII. rewir, obejmujący lewą połowę prądu rzeki Czeremosz od granicy między gminami Kuty i Słobudka do granicy między powiatami Kosów i Śniatyn w obrębie gmin i obszarów dworskich: Słobudka, Kobaki i Rybno, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające z lewego brzegu na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Śniatyn

XIV. rewir, obejmujący lewą połowę prądu rzeki Czeremosz ze wszystkiemi odnogami i odlewiskami, o ile one leżą na terytoryum Galicyi od granicy między powiatami Kosów i Śniatyn do granicy między gminami Drahasymów i Kniaże w obrębie gmin i obszarów dworskich: Popielniki, Tuczapy i Drahasymów, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające z lewego brzegu na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XV. rewir, obejmujący lewą połowę prądu rzeki Czeremosz ze wszystkiemi odnogami i odlewiskami, o ile one leżą na terytoryum Galicyi od granicy między gminami Drahasymów i Kniaże do granicy między gminami Załucze i Zawale w obrębie gmin i obszarów dworskich Kniaże i Załucze nad Czeremoszem, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające z lewego brzegu na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XVI. rewir, obejmujący lewą połowę prądu rzeki Czeremosz ze wszystkiemi odnogami i odlewiskami, o ile one leżą na terytoryum Galicyi od granicy między gminami Załucze nad Czeremoszem i Zawale po ujście do

Prutu, względnie po granicę kraju w obrębie gminy i obszaru dworskiego Zawale, tudzież prawą połowę prądu rzeki Prut od granicy kraju w górę do miejsca, w którem granica Bukowiny przechodzi na prawy brzeg rzeki w obrębie gmin i obszarów dworskich: Zawale i Przerwa ad Śniatyn, wreszcie wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające od strony kraju na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

10. San z Wisłokiem.

Edykt c. k. Namiestnictwa z dnia 29. kwietnia 1901 l. 22.640, uzupełniony reskryptem c. k. Namiestnictwa z dnia 23. lipca 1904 l. 94.868.

Starostwo Turka

I. rewir, obejmujący rzekę San od źródeł do granicy między gminami Dźwiniacz górny i Łokieć w obrębie gmin i obszarów dworskich: Sianki, Beniowa, Bukowiec, Sokoliki, Tarnawa wyżna, Tarnawa niżna i Dźwiniacz, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Sanu na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

II. rewir, obejmujący rzekę San od granicy między gminami Dźwinacz górny i Łokieć do ujścia rzeczki Riki w obrębie gmin i obszarów dworskich: Łokieć, Dydiowa, Stuposiany, Boberka i Żurawin (część), tudzież rzeczkę Rikę i inne dopływy w całym biegu, wpadające do Sanu na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Lisko

III. rewir, obejmujący rzeczkę Wołosatę od źródeł do ujścia do Sanu ze wszystkimi dopływami w całym biegu w obrębie gmin i obszarów dworskich: Wołosate, Ustrzyki górne, Bereżki ad Stuposiany i Stuposiany, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

IV. rewir, obejmujący rzekę San od ujścia rzeczki Riki wyłącznie do miejsca, w którem granica między gminami Dwernik i Chmiel dotyka lewego brzegu rzeki w obrębie gmin i obszarów dworskich: Żurawin (część), Smolnik, Procisne, Dwernik i Chmiel (część), tudzież ujście potoku Dwernik w górę aż do połączenia się potoków Nasiczniański i Caryńczański w obrębie gminy i obszaru dworskiego Dwernik, wreszcie wszystkie inne dopływy

w całym biegu, wpadające do Sanu w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Lisko

V. rewir, obejmujący potoki Nasiczniański i Caryńczański od źródeł do połączenia się w potok Dwernik ze wszystkimi dopływami w całym biegu w obrębie gmin i obszarów dworskich: Berechy górne, Caryńskie, Nasiczne i Dwernik (część), uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

VI. rewir, obejmujący rzekę San od miejsca w którem granica między gminami Dwernik i Chmiel dotyka lewego brzegu rzeki do granicy między gminami Krywe i Tworylne w obrębie gmin i obszarów dworskich: Chmiel (część), Ruskie, Zatwarnica, Sękawiec ad Zatwarnica, Uulskie i Krywe, tudzież wszystkie dopływy, wpadające do Sanu na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

VII. rewir, obejmujący rzekę San od granicy między gminami Krywe i Tworylne do granicy między gminami Chrewt i Horodek w obrębie gmin i obszarów dworskich: Tworylne, Studenne, Rajskie i Chrewt, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Sanu na tej przestrzeni, z wyłączeniem rzeczki Chrewtówki, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

VIII. rewir, obejmujący rzeczkę Chrewtówkę ze zlewiskami potoków Czarny i Głuchy od źródeł po ujście w obrębie gmin i obszarów dworskich: Skorodne, Rosochate, Polana czarna, Rosolin, Wydrne i Chrewt, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

IX. rewir, obejmujący rzeczkę Wetlinkę od źródeł do miejsca, w którem granica między gminami Jaworzec i Tworylne dotyka prawego brzegu rzeki w obrębie gmin i obszarów dworskich: Wetlina, Smerek, Kalnica ze Strubowiskami, Jaworzec, Łuch i część Zawoji, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Wetlinki na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

X. rewir, obejmujący rzeczkę Solinkę od źródeł do granicy między gminami Buk i Polanki w obrębie gmin i obszarów dworskich: Solinka, Żubracze, Liszna, Cisna, Dołżyca i Buk, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu

wpadające do Solinki na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Lisko XI. rewir, obejmujący rzeczkę Solinkę od granicy między gminami Buk i Polanki do granicy między gminami Zawóz i Polańczyk w obrębie gmin i obszarów dworskich: Polanki, Łopienka, Terka, Bukowiec, Wołkowyja i Zawóz, tudzież ujście rzeczki Wetliny od miejsca w którem granica między gminami Jaworzec i Tworylne dotyka prawego brzegu rzeki w obrębie gmin i obszarów dworskich: Zawój, Tworylne i Polanki, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Solinki w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto XII. rewir, obejmujący rzekę San od granicy między gminami Chrewt i Horodek do miejsca, w którem granica między gminami Bóbrka i Myczkowce dotyka lewego brzegu rzeki w obrębie gmin i obszarów dworskich: Horodek, Sokola, Teleśnica sanna, Solina, Zabrodzie, Bóbrka i Myczkowce (część), tudzież ujście rzeczki Solinki w górę do granicy między gminami Zawóz i Polańczyk w obrębie gmin i obszarów dworskich: Polańczyk i Solina, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Sanu na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto XIII. rewir, obejmujący rzekę San od miejsca, w którem granica między gminami Bóbrka i Myczkowce dotyka lewego brzegu rzeki do miejsca, w którem granica między gminami Zwierzyn i Serednia wieś dotyka prawego brzegu rzeki, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Myczkowce i Zwierzyn, tudzież zlewisko rzeczki Olszanicy w obrębie gmin i obszarów dworskich: Ustyanowa, Stefkowa, Olszanica i Uherce z jej wszystkimi dopływami, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Sanu w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto XIV. rewir, obejmujący rzeczkę Hoczewkę od źródeł do granicy między gminami Zahoczewie i Nowosiółki w obrębie gmin i obszarów dworskich: Jabłonki, Kołonice, Łubna, Bystre, Baligród, Mchawa, Żeżnica wyżna i Zahoczewie, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Hoczewki na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Lisko XV. rewir, obejmujący rzekę San od miejsca, w którem granica między gminami Zwierzyn i Serednia wieś dotyka prawego brzegu rzeki do granicy między gminami Hoczew i Łączki ad Weremień w obrębie gmin i obszarów dworskich: Zwierzyn (część), Serednia wieś, Bachlawa i Hoczew, tudzież ujście rzeczki Hoczewki w obrębie gmin i obszarów dworskich: Hoczew i Nowosiółki, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Sanu na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto XVI. rewir, obejmujący rzekę San od granicy między gminami Hoczew i Łączki ad Weremień, do granicy powiatu Sanockiego, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Łączki ad Weremień, Weremień, Huzele, Lisko, Posada Liska, Wola postołowa, Postołów, Łukawica i Monasterzec, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Sanu na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto XVII. rewir, obejmujący rzeczkę Osławę od źródeł do granicy powiatu Sanockiego, t. j. do granicy między gminami Smolnik i Duszatyn w obrębie gmin i obszarów dworskich. Balnica, Szczebanówka, Maniów, Wola michowa i Smolnik, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Osławy na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Sanok XVIII. rewir, obejmujący rzeczkę Osławę od granicy powiatów Liskiego i Sanockiego t. j. od granicy między gminami Smolnik i Duszatyn do ujścia potoku Rzepedź na granicy gmin Rzepedź i Szczawne w obrębie gmin i obszarów dworskich: Duszatyn, Prełuki, Turzańsk, Rzepedź i Szczawne (część), tudzież dopływ Osławicę od źródeł do ujścia w obrębie gmin i obszarów dworskich: Osławica, Radoszyce, Komańcza, Jawornik i Rzepedź, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Osławy i Osławicy w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto XIX. rewir, obejmujący rzeczkę Osławę od ujścia potoku Rzepedź na granicy gmin Rzepedź i Szczawne do granicy między gminami Morochów i Poraż w obrębie gmin i obszarów dworskich: Szczawne, Kulaszne, Wysoczany, Mokre i Morochów, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Osławy na tej przestrzeni uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Lisko

XX. rewir, obejmujący rzeczkę Osławę od granicy między gminami Morochów i Poraż do miejsca, w którem Osława opuszcza powiat Liski, t. j. do granicy między gminami Tarnawa dolna i Wielopole w obrębie gmin i obszarów dworskich: Poraż, Czaszyn i Tarnawa dolna, tudzież potok Tarnawę od źródeł do ujścia w obrębie gmin i obszarów dworskich: Sukowate, Kalnica, Serednie wielkie, Łukowa, Olchowa, Tarnawa górna i dolna, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Osławy i Tarnawy w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Sanok

XXI. rewir, obejmujący rzekę San od granicy między powiatami Lisko i Sanok do granicy między gminami Sanok i Trepcza w obrębie gmin i obszarów dworskich: Zastaw, Załuż, Bykowce, Dolina, Zahutyń, Olchowce, Posada olchowska i Sanok, tudzież ujście rzeczki Osławy w górę do granicy między gminami Tarnawa i Wielopole, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Wielopole, Zagórz, Zastaw i Dolina, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Sanu i Osławy w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XXII. rewir, obejmujący rzeczkę Sanoczek od źródeł do granicy między gminami Zabłotce i Trepcza w obrębie gmin i obszarów dworskich: Tokarnia, Wola piotrowa, Bukowsko, Jaworowa wola, Wolica, Zboiska, Pobiedno, Prusiek, Markowce, Sanoczek, Pisarowce, Dąbrówka ruska i Zabłotce, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Sanoczka na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XXIII. rewir, obejmujący potok Tyrawski od źródeł do ujścia do Sanu w obrębie gmin i obszarów dworskich: Paszowa, Zawadka, Stankowa, Rakowa, Kuźmina, Rozpucie, Tyrawa wołoska, Hołuczków, Siemuszowa i Tyrawa solna, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do potoku Tyrawskiego na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XXIV. rewir, obejmujący rzekę San od granicy między gminami Sanok i Trepcza do granicy między gminami Mrzygłód i Hłomcza w obrębie gmin i obszarów dwor-

skich: Trepcza, Międzybrodzie, Liszna, Dębna, Tyrawa solna i Mrzygłód, tudzież ujście rzeczki Sanoczek w górę do granicy gmin Trepcza i Zabłotce w obrębie gminy Trepcza, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu wpadające do Sanu i Sanoczka w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Brzozów

XXV. rewir, obejmujący rzekę San od granicy między gminami Mrzygłód i Hłomcza do granicy między gminami Jabłonica ruska i Wołodź w obrębie gmin i obszarów dworskich: Hłomcza, Siemowica, Dobra szlachecka, Dobra rustykalna, Łodzina, Witryłów, Ułucz, Hroszówka, Temeszów, Krzemienna, Jabłonica ruska i Newistka (część), tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Sanu na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XXVI. rewir, obejmujący rzekę San od granicy między gminami Jabłonica ruska i Wołodź do granicy między gminami Bartkówka i Dynów w obrębie gmin i obszarów dworskich: Wołodź z Wolą Wołodzką, Newistka (część), Gdyczyna, Wara, Siedliska, Nozdrzec, Dąbrówka starzeńska, Karolówka ad Nozdrzec i Bartkówka (część), tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Sanu na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Przemyśl

XXVII. rewir, obejmujący rzekę San od granicy między gminami Bartkówka i Dynów do granicy między gminami Półchowa i Ruska wieś w obrębie gmin i obszarów dworskich: Dynów, Bartkówka (część), Bachórz, Pawłokomy, Chodorówka, Bachorzec, Sielnica, Słonne, Podbukowina i Półchowa, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Sanu na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Dobromil

XXVIII. rewir, obejmujący rzekę Stupnicę od źródeł do granicy między gminami Brzuska i Bachów w obrębie gmin i obszarów dworskich: Leszczawa górna, Leszczawa dolna, Leszczawka, Brzezawa, Lipa, Malawa, Bircza stara, Bircza miasteczko, Nowa wieś, Sufczyna, Jasienica sufczyńska i Brzuska, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Stupnicy w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Przemyśl

XXIX. rewir, obejmujący rzekę San od granicy między gminami Półchowa i Ruska wieś do ujścia rzeki Stu-

pnicy w obrębie gmin i obszarów dworskich: Ruska wieś, Dubiecko, Nienadowa, Iskań i Bachów (część), tudzież ujście rzeki Stupnicy w obrębie gminy i obszaru dworskiego Bachów, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Sanu i Stupnicy w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Przemyśl

XXX. rewir, obejmujący rzekę San od ujścia rzeki Stupnicy wyłącznie do granicy między gminami Chołowiec i Mielnów w obrębie gmin i obszarów dworskich: Bachów, Babice, Ruszelczyce, Krzywcza, Chyrzyna, Kupna, Reczpol i Chołowiec, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Sanu na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XXXI. rewir, obejmujący rzekę San od granicy między gminami Chołowiec i Mielnów do miejsca, w którem granica między gminami Wapowce i Łętownia dotyka lewego brzegu rzeki, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Mielnów, Krasice, Śliwnica z Nahurczanami, Krasiczyn, Korytniki, Tarnawce (część) i Wapowce, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Sanu na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XXXII. rewir, obejmujący rzekę San od miejsca, w którem granica między gminami Wapowce i Łętownia dotyka lewego brzegu rzeki, do granicy między gminami Wilcza i Przekopana w obrębie gmin i obszarów dworskich: Łętownia, Tarnawce (część), Kuńkowce, Ostrów, Prałkowce, Przemyśl miasto, Buszkowice (część) i Wilcza, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Sanu na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Dobromil

XXXIII. rewir, obejmujący rzekę Wiar od źródeł do granicy między gminami Trójca i Posada rybotycka w obrębie gmin i obszarów dworskich: Jureczkowa, Wojtkówka, Wojtkowa, Grąziowa, Łomna, Krajna i Trójca, tudzież potok Jamninkę i wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Wiaru w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XXXIV. rewir, obejmujący rzekę Wiar od granicy między gminami Trójca i Posada rybotycka do granicy

między gminami Falkenberg i Sierakośce w obrębie gmin i obszarów dworskich: Posada rybotycka, Rybotycze, Makowa kolonia, Makowa rustykalna, Huwniki, Nowosiółki dydyńskie, Hujsko i Falkenberg, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Wiaru w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Przemyśl

XXXV. rewir, obejmujący rzekę Wiar od granicy między gminami Falkenberg i Sierakośce do granicy między gminami Rozubowice i Łuczyce w obrębie gmin i obszarów dworskich: Sierakośce, Truszowice, Podmojście, Niżankowice, Paćkowice, Zabłotce, Wielunice, Drozdowice, Cyków, Stanisławczyk i Rozubowice, tudzież ujście rzeki Wyrwy w górę do granicy między gminami Boniowice i Grodzisko w obrębie gmin i obszarów dworskich: Grodzisko, Nowe Miasto, Komarowice, Przedzielnica, Bybło, Borszowice i Paćkowice, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Wiaru i Wyrwy w granicach rewiru, z wyjątkiem potoku Buchty, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Mościska

XXXVI. rewir, obejmujący potok Buchtę od źródeł do ujścia do Wiaru w obrębie gmin i obszarów dworskich: Bolanowice, Złotkowice, Horysławice, Hussaków, Chraplice, Popowice i Cyków, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Buchty w granicach rewiru, z wyłączeniem sztucznych zbiorników (stawów), leżących na przebiegu Buchty i dopływów, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Przemyśl

XXXVII. rewir, obejmujący rzekę San od granicy między gminami Wilcza i Przekopana do granicy między gminami Hurko i Medyka w obrębie gmin i obszarów dworskich: Buszkowice (część), Buszkowiczki, Przekopana, Hureczko, Bolestraszyce (część) i Hurko, tudzież ujście rzeki Wiar w górę do granicy między gminami Rozubowice i Łuczyce w obrębie gmin i obszarów dworskich: Łuczyce, Nehrybka, Sielec, Krówniki, Przemyśl i Przekopana, wreszcie wszystkie odlewiska i dopływy w całym biegu, wpadające do Sanu w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Przemyśl

XXXVIII. rewir, obejmujący rzekę San od granicy między gminami Hurko i Medyka do granicy między gminami Waława i Dusowce w obrębie gmin i obszarów dworskich: Bolestraszyce (część), Medyka, Torki, Wyszatyce i Waława, tudzież wszystkie odlewiska i dopływy w całym biegu, wpadające do Sanu na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Jarosław

XXXIX. rewir, obejmujący rzekę San od granicy między gminami Waława i Dusowce do granicy między gminami Skołoszów i Radymno w obrębie gmin i obszarów dworskich: Dosowce, Chałupki dusowskie, Stubienko, Barycz, Skład solny, Sośnica, Grabowice, Michałówka, Święte i Skołaszów, tudzież przekop rzeki Wiszni w obrębie gminy Michałówka, wreszcie wszystkie odlewiska i dopływy w całym biegu, wpadające do Sanu w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Mościska

XL. rewir, obejmujący rzeczkę Wiszenkę-Wisznię od źródeł do ujścia potoku Struha w Sądowej Wiszni w obrębie gmin i obszarów dworskich: Mokrzany wielkie i małe, Kościelniki, Kuprowice stare, Rozdziałowice, Szeptyce, Woszczańce, Michalewice, Wisłowice, Rudki, Bieńkowa, Wisznia, Dubanowice, Jatwięgi, Milczyce, Hołodówka, Nikłowice, Kulmatycze, Zarzecze, Dmytrowice i Sądowa Wisznia, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Wiszni w granicach rewiru, z wyjątkiem zlewiska potoku Struha, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XLI. rewir, obejmujący rzeczkę Wisznię od ujścia potoku Struha do granicy między gminami Sądowa Wisznia i Tuligłowy w obrębie gmin i obszarów dworskich: Zagrody i Sądowa Wisznia, tudzież całe zlewisko potoku Struha, t. j. potoki Struha, Gliniec, Orysko, Rakowa-Zamłynki i inne od źródeł do ujścia w obrębie gmin i obszarów dworskich: Tuczapy, Zbadyn, Laszki, Czarnokońce, Nowosiółki, Ożomla, Bortiatyn, Sądowa Wisznia, Rodatycze, Wołczuhy, Doliniany, Hodowisznia, Putiatycze, Dobrzany, Milatyn, Bar, Dołhomościska i Księży most, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XLII. rewir, obejmujący potok Sieczną od źródeł do ujścia do Wiszni w obrębie gmin i obszarów dworskich:

Krukienice, Pnikuł, Buchowice, Pakość. Krysowice, Strzelczyska, Rzadkowice, Zakościele, Mościska, Rudniki i Hodynie, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Siecznej na tej przestrzeni, z wyłączeniem sztucznych zbiorników (stawów), leżących na ich przebiegu, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Mościska

XLIII. rewir, obejmujący rzeczkę Wisznię od granicy między gminami Sądowa Wisznia i Tuligłowy do granicy między gminami Czerniawa i Małnów w obrębie gmin i obszarów dworskich: Tuligłowy, Słomianka, Twierdza, Laszki gościńcowe, Podgać, Rudniki, Hodynie i Czerniawa, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Wiszni na tej przestrzeni, z wyjątkiem potoku Sieczna, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XLIV. rewir, obejmujący rzeczkę Wisznię od granicy między gminami Czerniawa i Małnów do granicy między gminami Łazy i Wysocko z kanałem Bucowskim i dopływem Stubienko w obrębie gmin i obszarów dworskich: Małnów, Starzawa, Kalników, Poździacz, Nakło, Stubno, Stubienko, Skład solny, Nienowice, Michałówka, Dunkowice wielkie i Łazy, tudzież wszystkie inne dopływy i odnogi, wpadające do Wiszni w granicach rewiru, wreszcie ujście ramienia rzeczki Szkło w obrębie gminy i obszaru dworskiego Łazy, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Jarosław

XLV. rewir, obejmujący rzekę San od granicy między gminami Skołoszów i Radymno do granicy między gminami Tuczempy i Munina w obrębie gmin i obszarów dworskich: Radymno, Wysocko, Ostrów, Wietlin i Tuczempy, tudzież ujście (stare koryto) rzeczki Wiszni w obrębie gminy i obszaru dworskiego Wysocko, zlewisko rzeczki Rady i Rokietnicy ze wszystkimi dopływami od źródła do ujścia, wreszcie wszystkie inne dopływy i odlewiska, wpadające do Sanu w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Jaworów

XLVI. rewir, obejmujący rzeczkę Szkło od wypływu ze stawu w Krakowcu do granicy między gminami Laszki i Łazy ze wszystkimi odnogami, odlewiskami i dopływami

w obrębie gmin i obszarów dworskich: Kochanówka, Nahaczów, Świdnica, Czaplaki, Krakowiec, Ruda kochanowska, Ruda krakowiecka, Hryckowe ad Kobylnica woł., Budzyn, Kobylnica wołoska, Mielniki ad Młyny, Młyny, Chałupki chotynieckie ad Chotyniec, Zaleska Wola i Laszki, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Jarosław

XLVII. rewir, obejmujący rzekę San od granicy między gminami Tuczempy i Munina do granicy między gminami Szówsko i Wiązownica w obrębie gmin i obszarów dworskich: Munina, Sobiecin, Jarosław i Szówsko, tudzież ujście rzeczki Szkło w górę do granicy między gminami Łazy i Laszki w obrębie gmin i obszarów dworskich: Sobiecin, Surochów, Wietlin, Wysocko i Łazy, wreszcie potok Olchowiec i inne dopływy i odlewiska w całym biegu, wpadające do Sanu w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XLVIII. rewir, obejmujący rzeczkę Lubaczówkę od granicy między gminami Ihnaty i Nowa grobla do miejsca, w którem granica między gminami Radawa i Czerwona wola dotyka prawego brzegu rzeki, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Ihnaty, Onyszki ad Stare Sioło, Polanka ad Zapałów, Zapałów, Wulka zapałowska, Surmaczówka, Cetula, Ihnasze i Radawa (część), tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Lubaczówki w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XLIX. rewir, obejmujący rzekę San od granicy między gminami Szówsko i Wiązownica do miejsca, w którem granica między gminami Manasterz i Leżachów dotyka prawego brzegu rzeki, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Wiązownica, Łazy i Stawki ad Jarosław, Nielepkowice, Manasterz i Leżachów (część), tudzież dolny bieg rzeczki Lubaczówki w górę do miejsca, w którem granica między gminami Radawa i Czerwona wola dotyka prawego brzegu rzeczki, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Radawa (część), Czerwona wola i Manasterz, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu i odlewiska, wpadające do Sanu w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

L. rewir, obejmujący rzekę San od miejsca, w którem granica między gminami Manasterz i Leżachów do-

tyka prawego brzegu rzeki, do ujścia potoku Lubenia w obrębie gmin i obszarów dworskich: Leżachów (część), Górzyce, Ubieszyn, Sieniawa, Głogowiec (część) i Piskorowice (część), tudzież zlewisko potoku Lubenia od źródeł do ujścia, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu i odlewiska, wpadające do Sanu w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Sanok

LI. rewir, obejmujący rzekę Wisłok od źródeł do ujścia potoku Tarnawka w gminie Tarnawka włącznie z tym potokiem w obrębie gmin i obszarów dworskich: Wisłok wielki, Moszczaniec, Darów, Surowice, Polany surowiczne, Wernejówka, Zawoje, Puławy (część), Wisłoczek i Tarnawka, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Wisłoka na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

LII. rewir, obejmujący rzekę Wisłok od ujścia potoku Tarnawka wyłącznie do granicy między gminami Besko i Bzianka w obrębie gmin i obszarów dworskich: Puławy (część), Rudawka rymanowska, Odrzechowa, Głębokie Sieniawa i Besko, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Wisłoka na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

LIII. rewir, obejmujący rzeczkę Pielnicę od źródeł do granicy między gminami Posada jaćmierska i Wzdów w obrębie gmin i obszarów dworskich: Sękowa Wola, Nowotaniec, Nadolany, Pielnia, Nowosielce-Gniewosz, Długie, Zarszyn, Besko i Posada jaćmierska, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Pielnicy na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Brzozów

LIV. rewir, obejmujący rzekę Wisłok od granicy między gminami Besko i Bzianka do granicy między gminami Budzisz ad Jabłonica polska i Iskrzynia w obrębie gmin i obszarów dworskich: Bzianka, Wzdów, Jasionów, Trześniów, Haczów i Budzisz ad Jabłonica polska, tudzież ujście rzeczki Pielnicy w górę do granicy między gminami Posada jaćmierska i Wzdów w obrębie gmin i obszadworskich: Wzdów i Jasionów, tudzież wszystkie inne do-

pływy w całym biegu, wpadające do Wisłoka i Pielnicy w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Sanok

LV. rewir, obejmujący rzeczkę Tabor-Morawa od źródeł do granicy między gminami Haczów i Iskrzynia w obrębie gmin i obszarów dworskich: Deszno, Posada górna, Rymanów, Posada dolna, Ładzin, Wróblik szlachecki, Wróblik królewski i Haczów, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do rzeczki Tabor-Morawa na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Krosno

LVI. rewir, obejmujący rzekę Wisłok od granicy między gminami Budzisz ad Jabłonica polska i Iskrzynia do granicy między gminami Odrzykoń i Bratkówka w obrębie gmin i obszarów dworskich: Iskrzynia, Krościenko wyżne, Krościenko niżne, Krosno, Białobrzegi, Toroszówka i Odrzykoń, tudzież ujście rzeczki Tabor-Morawa w obrębie gminy i obszaru dworskiego Iskrzynia, wreszcie zlewisko potoku Lubatówka i wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Wisłoka w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Strzyżów

LVII. rewir, obejmujący rzekę Wisłok od granicy między gminami Odrzykoń i Bratkówka do miejsca, w którem granica między gminami Kobyle i Jazowa dotyka prawego brzegu rzeki, w obrębie gmin i obszarów dworskich, Bratkówka, Ustrobna, Wojkówka, Łączki, Wojaszówka, Przybówka, Łęki, Widacz, Twierdza, Frysztak, Cieszyna (część) i Kobyle, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Wisłoka na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

LVIII. rewir, obejmujący rzekę Wisłok od miejsca, w którem granica między gminami Kobyle i Jazowa dotyka prawego brzegu rzeki, do ujścia rzeczki Stobnicy-Brzozówki wyłącznie w obrębie gmin i obszarów dworskich: Cieszyna (część), Jazowa, Wiśniowa, Kozłówek, Kalembina, Markuszowa, Tułkowice, Dobrzechów, Wysoka, Gbiska i Strzyżów (część), tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Wisłoka na tej przestrzeni z wyjątkiem rzeczki Brzozówki, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Brzozów

LIX. rewir, obejmujący rzeczkę Stobnicę od źródeł do granicy między gminami Jasienica i Domaradz w obrębie gmin i obszarów dworskich: Lalin, Grabownica starzeńska, Humniska, Brzozów, Stara wieś, Blizne i Jasienica, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Stobnicy w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Strzyżów

LX. rewir, obejmujący rzeczkę Stobnicę-Brzozówkę od granicy między gminami Jasienica i Domaradz do ujścia do Wisłoka w obrębie gmin i obszarów dworskich: Golcowa, Domaradz, Lutcza, Żyznów i Godowa, tudzież wszystkie dopływy, wpadające do Stobnicy - Brzozówki w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

LXI. rewir, obejmujący rzekę Wisłok od ujścia rzeczki Stobnicy-Brzozówki (wyłącznie) do granicy między gminami Czudec i Babica w obrębie gmin i obszarów dworskich: Strzyżów (część), Godowa, Żarnowa, Zaborów, Nowa wieś i Czudec, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Wisłoka na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Rzeszów

LXII. rewir, obejmujący rzekę Wisłok od granicy między gminami Czudec i Babica do granicy między gminami Budziwój i Drabinianka w obrębie gmin i obszarów dworskich: Babica, Wyżne, Zarzecze, Lubenia, Siedliska, Lutorysz, Boguchwała, Zwięczyca (część) i Budziwój, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Wisłoka na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny

dto

LXIII. rewir, obejmujący rzeczkę Ryjak-Struga od źródeł do miejsca, gdzie granica między gminami Tyczyn i Biała dotyka prawego brzegu rzeczki, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Kąkolówka, Lecka, Białka, Dżurówka ad Błażowa, Błażowa, Borek nowy, Borek stary, Chmielnik, Kielnarowa i Tyczyn (część), tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Ryjaka-Strugi w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

LXIV. rewir, obejmujący rzekę Wisłok od granicy między gminami Budziwój i Drabinianka do granicy między gminami Spiny ad Trzebownisko i Nowa wieś w obrębie gmin i obszarów dworskich: Zwięczyca (część), Dra-

binianka, Rudki ad Staroniwa, Rzeszów, Pobitno, Staromieście, Trzebownisko i Nowa wieś (część), tudzież ujście rzeczki Struga w górę do miejsca, gdzie granica między gminami Tyczyn i Biała dotyka prawego brzegu rzeczki, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Tyczyn (część), Biała i Drabinianka, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Wisłoka i Strugi w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Rzeszów

LXV. rewir, obejmujący rzekę Wisłok od granicy między gminami Spiny ad Trzebownisko i Nowa Wieś do miejsca, w którem górna granica między gminami Czarna i Wola bliższa, przecina po raz pierwszy rzekę, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Nowa Wieś (część), Terliczka, Jasionka, Łukawiec, Wulka pod lasem, Pogwizdów, Medynia łańcucka i Czarna wieś, tudzież wszystkie odlewiska i dopływy w całym biegu, wpadające do Wisłoka w granicach rewiru z wyjątkiem Starego Wisłoka, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Staromieście, Załęże, Trzebownisko, Krasne, Łąka, Palikówka, Strażów, Krzemienica i Czarna, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Łańcut

LXVI. rewir, obejmujący rzekę Wisłok od miejsca, w którem górna granica między gminami Czarna i Wola bliższa przecina po raz pierwszy rzekę, do ujścia potoku „Żołyński“ wyłącznie w obrębie gmin i obszarów dworskich: Wola bliższa, Czarna (część), Dąbrówki, Wola dalsza, Smolarzyny i Białobrzegi (część), tudzież wszystkie odlewiska i dopływy wpadające do Wisłoka w granicach rewiru, z wyjątkiem odlewiska Stary Wisłok, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Wola bliższa, Łańcut, Podzwierzyniec i Wola dalsza, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

LXVII. rewir, obejmujący rzekę Wisłok od ujścia potoku „Żołyński“ włącznie do miejsca, w którem granica między gminami Budy łańcuckie i Gniewczyna łańcucka dotyka po raz ostatni lewego brzegu rzeki, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Białobrzegi (część), Korniaktów, Budy łańcuckie, Świętoniowa i Gniewczyna łańcu-

cka (część), tudzież ujście potoku „Żołyński“ w obrębie gminy Białobrzegi, wreszcie wszystkie inne odlewiska i dopływy w całym biegu, wpadające do Wisłoka w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Łańcut

LXVIII. rewir, obejmujący rzekę Wisłok od miejsca, w którem dolna granica między gminami Budy łańcuckie i Gniewczyna łańcucka dotyka po raz ostatni lewego brzegu rzeki, do granicy między gminami Tryńcza i Dębno w obrębie gmin i obszarów dworskich: Gniewczyna łańcucka, Gniewczyna tryniecka, Chodaczów, Wulka małkowa i Tryńcza, tudzież ujście rzeczki Mleczki w górę do mostu kolejowego w Gorliczynie w obrębie gmin i obszarów dworskich: Gniewczyna łańcucka i Gorliczyna, wreszcie wszystkie odlewiska i dopływy w całym biegu, wpadające do Wisłoka na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

LXIX. rewir, obejmujący rzekę San od ujścia potoku Lubenia (wyłącznie) do granicy między gminami Tarnawiec (Dornbach) i Kuryłówka w obrębie gmin i obszarów dworskich: Piskorowice (część), Głogowiec, Dębno, Rzuchów, Tarnawiec i Wierzawice, tudzież ujście rzeki Wisłoka w górę do granicy między gminami Tryńcza i Dębno w obrębie gmin i obszarów dworskich: Dębno i Głogowiec, wreszcie wszystkie odlewiska i dopływy w całym biegu, wpadające do Sanu w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

LXX. rewir, obejmujący rzekę San od granicy między gminami Tarnawiec (Dornbach) i Kuryłówka do granicy państwa w obrębie gmin i obszarów dworskich: Leżajsk, Siedlanka, Tarnawiec i Staremiasto (część), tudzież Złotą rzekę (Ożański potok), o ile płynie w obrębie kraju, t. j. w obrębie gmin i obszarów dworskich: Brzyska wola, Dąbrowica wielka i mała, Ożanna wielka i mała, Tarnawiec (Dornbach) i Kuryłówka, wreszcie wszystkie inne odlewiska i dopływy w całym biegu, wpadające do Sanu w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

LXXI. rewir, obejmujący lewą połowę prądu rzeki San od granicy państwa do granicy między gminami Sarzyna i Tarnogóra w obrębie gmin i obszarów dworskich:

Staremiasto (część) i Sarzyna, tudzież ujście rzeczki Trzebośni w górę do ujścia potoku Łowisko w obrębie gmin i obszarów dworskich: Wola zarczycka, Hucisko, Judaszówka ad Jelna, Ruda i Sarzyna, wreszcie wszystkie inne dopływy i odlewiska w całym biegu, wpadające z lewej strony do Sanu w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Nisko

LXXII. rewir, obejmujący lewą połowę prądu rzeki San od granicy między gminami Sarzyna i Tarnogóra do miejsca, w którem granica państwa przechodzi na prawy brzeg rzeki, dalej zaś rzekę San w całej szerokości do granicy między gminami Bieliny i Bieliniec w obrębie gmin i obszarów dworskich: Tarnogóra, Kopki, Rudnik (część) i Bieliny, tudzież ujście potoku Głęboka rzeka w obrębie gminy Rudnik, wreszcie wszystkie inne odlewiska i dopływy w całym biegu, wpadające do Sanu w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

LXXIII rewir, obejmujący rzekę San od granicy między gminami Bieliny i Bieliniec do ujścia rzeki Tanwi w obrębie gmin i obszarów dworskich: Rudnik (część), Bieliniec, Ułanów i Przędziel (część), tudzież ujście rzeki Tanwi w górę do granicy państwa w obrębie gmin i obszarów dworskich: Dąbrowica, Kurzyna wielka, Kurzyna mała, Dąbrówka, Wulka tanewska i Ułanów, wreszcie wszystkie inne odlewiska i dopływy w całym biegu, wpadające do Sanu w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

LXXIV. rewir, obejmujący rzekę San od ujścia rzeki Tanwi wyłącznie do granicy między gminami Nisko i Pysznica w obrębie gmin i obszarów dworskich: Przędziel (część), Wulka tanewska, Zarzecze, Nowa wieś, Racławice, Kłyżów i Nisko, tudzież ujście potoku Stróżanka w obrębie gminy i obszaru dworskiego Przędziel, wreszcie wszystkie inne dopływy i odlewiska w całym biegu, wpadające do Sanu w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

LXXV. rewir, obejmujący rzekę San od granicy między gminami Nisko i Pysznica do granicy między gmi-

nami Brandwica i Rzeczyca długa w obrębie gmin i obszarów dworskich: Pysznica, Pławo, Rozwadów, Charzewice i Brandwica, tudzież wszystkie odlewiska i dopływy w całym biegu, wpadające do Sanu w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Tarnobrzeg

LXXVI. rewir, obejmujący rzeczkę Bukowę od granicy państwa do ujścia głównego ramienia do Sanu pod Karnatami w obrębie gmin i obszarów dworskich: Jastkowice z Rudą jastkowską i Brandwica, tudzież dopływ Gitówkę od wypływu ze stawu w przysiółku Studzieniec ad Pysznica do ujścia w obrębie przysiółków: Studzieniec ad Pysznica i Kuziory ad Jastkowice, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

LXXVII. rewir, obejmujący rzekę San od granicy między gminami Brandwica i Rzeczyca długa do miejsca, w którem granica między gminami Majdan zbydniowski i Żabno dotyka lewego brzegu rzeki, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Pilchów, Rzeczyca długa, Rzeczyca okrągła, Dąbrowa rzeczycka z Kępą, Wulka turebska, Wola rzeczycka, Żabno (część) i Majdan zbydniowski, tudzież wszystkie odlewiska i dopływy, wpadające do Sanu w granicach rewiru, z wyjątkiem rzeczki Bukowy, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

LXXVIII. rewir, obejmujący rzekę San od miejsca, w którem granica między gminami Majdan zbydniowski i Żabno dotyka lewego brzegu rzeki, do granicy między gminami Pniów i Skowierzyn w obrębie gmin i obszarów dworskich: Żabno (część), Radomyśl i Skowierzyn, tudzież wszystkie dopływy i odlewiska w całym biegu, wpadające do Sanu na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

11. Wisłoka.

Edykt c. k. Namiestnictwa z dnia 10. listopada 1898 l. 94.632.

Starostwo Jasło

I. rewir, obejmujący rzekę Wisłokę (Dębówka vel Radoczyna) od źródeł do ujścia potoku Wilsznia w obrębie gmin i obszarów dworskich: Radoczyna, Lipna, Długie,

Czarne, Nieznajowa, Rozstajne, Świątkowa wielka, Świątkowa mała, Kotań, Krępna i Polany, tudzież zlewiska potoków Ryjak i Wilsznia i inne dopływy od źródeł po ujścia, wpadające do Wisłoki w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Jasło

II. rewir, obejmujący rzekę Wisłokę od ujścia potoku Wilsznia wyłącznie do ujścia rzeczki Iwli w obrębie gmin i obszarów dworskich: Myscowa, Kąty, Desznica, Skalnik, Brzezowa, Mytarz, Mytarka, Żmigród i Gorzyce (część), tudzież zlewisko rzeczki Iwli i inne dopływy od źródeł po ujścia, wpadające do Wisłoki w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

III. rewir, obejmujący rzekę Wisłokę od ujścia rzeczki Iwli do granicy między gminami Świerchowa i Zarzycze w obrębie gmin i obszarów dworskich: Gorzyce, Osiek, Załęże, Świerchowa i Dębowiec (część), tudzież wszystkie dopływy od źródeł po ujścia, wpadające do Wisłoki w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

IV. rewir, obejmujący rzekę Wisłokę od granicy między gminami Świerchowa i Zarzycze, do ujścia rzeki Ropy wyłącznie w obrębie gmin i obszarów dworskich: Dębowiec, Zarzycze, Majscowa, Żółków, Niegłowice, Jasło i Trzcinica, tudzież wszystkie dopływy od źródeł po ujścia, wpadające do Wisłoki w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Gorlice

V. rewir, obejmujący rzekę Ropę (v. Hańczowy potok) od źródeł do granicy między gminami Łosie i Ropa w obrębie gmin i obszarów dworskich: Blechnarka, Wysowa, Hańczowa, Uście ruskie, Klimkówka i Łosie, tudzież potok Zdynię (Konieczną) z dopływami od źródeł po ujście do Ropy w obrębie gmin i obszarów dworskich: Konieczna, Zdynia, Ług, Smerekowiec, Kwiatów i Uście ruskie, wreszcie wszystkie inne dopływy od źródeł po ujścia, wpadające do Ropy w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

VI. rewir, obejmujący rzekę Ropę od granicy między gminami Łosie i Ropa do granicy między gminami

Gorlice i Glinik maryampolski w obrębie gmin i obszarów dworskich: Ropa, Szklarki, Szymbark, Ropica polska i Gorlice, tudzież potok Sękowę od źródeł po ujście do Ropy w obrębie gmin i obszarów dworskich: Pętna, Małastów, Ropica ruska, Sękowa, Siary i Gorlice, wreszcie wszystkie inne dopływy od źródeł po ujścia, wpadające do Ropy w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Gorlice

VII. rewir, obejmujący rzekę Ropę od granicy między gminami Gorlice i Glinik maryampolski do granicy między gminami Biecz i Siepietnica w obrębie gmin i obszarów dworskich: Glinik maryampolski, Kobylanka, Klęczany, Libusza, Korczyna, Strzeszyn, Biecz i Grudna kępska (część), tudzież wszystkie dopływy od źródeł po ujścia, wpadające do Ropy w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Jasło

VIII. rewir, obejmujący rzekę Ropę od granicy między gminami Biecz i Siepietnica po ujścia do Wisłoki w obrębie gmin i obszarów dworskich: Siepietnica, Grudna kępska (część), Lisów, Lisówek, Skołyszyn, Kunowa, Pusta wola, Sławęcin, Siedliska, Przysieki, Osobnica, Trzcinica, Brzyście, Niegłowice i Łęgorz, tudzież zlewisko potoków Święcany i Bednarka i inne dopływy od źródeł po ujścia, wpadające do Ropy w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Sanok

IX. rewir, obejmujący rzekę Jasiołkę od źródeł do granicy między gminami Lipowica i Dukla w obrębie gmin i obszarów dworskich: Jasiel, Rudawka jaśliska, Wola wyżna, Wola niżna, Posada jaśliska, Dalijowa, Zawadka rymanowska, Tylawa, Trzciana, Cergowa (część) i Lipowica, tudzież wszystkie dopływy od źródeł po ujścia, wpadające do Jasiołki w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Krosno

X. rewir, obejmujący rzekę Jasiołkę od granicy między gminami Lipowica i Dukla do miejsca, w którem granica między powiatami Krosno i Jasło przecina rzekę t. j. do granicy między gminami Męcinka i Brzezówka w obrębie gmin i obszarów dworskich: Dukla, Cergowa

Zboiska, Równe, Wietrzno z Wolą albinowską, Wrocanka, Niżna Łąka, Machnówka, Szczepańcowa, Zręcin, Świerzowa polska, Dobieszyn, Żarnowiec, Borek, Jedlicze i Męcinka, tudzież wszystkie dopływy od źródeł po ujścia, wpadające do Jasiołki w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Jasło

XI. rewir, obejmujący rzekę Jasiołkę od miejsca, w którem granica między powiatami Krosno i Jasło przecina rzekę t. j. od granicy między gminami Męcinka i Brzezówka, do mostu na gościńcu w Jaśle w obrębie gmin i obszarów dworskich: Brzezówka, Moderówka, Dobrucowa, Tarnowiec, Szebnie, Zimna woda, Sądkowa, Rostoki, Warzyce, Gliniczek, Walowice, Hankówka, Sobniów, Jasło, Ulaszowice ad Kowalowy i Gorajowice, tudzież wszystkie dopływy od źródeł po ujścia, wpadające do Jasiołki w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XII. rewir, obejmujący rzekę Wisłokę od ujścia rzeki Ropy do granicy powiatu Jasielskiego w obrębie gmin i obszarów dworskich: Jareniówka, Jasło, Kaczorowy, Ulaszowice ad Kowalowy, Kowalowy, Bryły, Krajowice, Dąbrówka, Ujazd, Wróblowa, Kłodawa, Kołaczyce, Brzyska i Kluczowa, tudzież ujście rzeki Jasiołki i wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Wisłoki w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Pilzno

XIII. rewir, obejmujący rzekę Wisłokę od granicy między powiatami Jasło i Pilzno do granicy między gminami Przeczyce i Demborzyn w obrębie gmin i obszarów dworskich: Bukowa, Błażkowa, Klecie, Skurowa, Brzostek, Zawadka, Kamienica dolna (część) i Przeczyce, tudzież wszystkie dopływy od źródeł po ujścia, wpadające do Wisłoki w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XIV. rewir, obejmujący rzekę Wisłokę od granicy między gminami Przeczyce i Demborzyn do mostu na Wisłoce na gościńcu z Pilzna do Parkosza w obrębie gmin i obszarów dworskich: Kamienica dolna (część), Demborzyn, Kołaczyce, Jaworze górne, Bielowy, Jaworze dolne, Strzegocice, Gołęczyna, Mokrzec, Dobrków i Łabusie ad

Parkosz, tudzież wszystkie dopływy od źródeł po ujścia, wpadające do Wisłoki w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Ropczyce

XV. rewir, obejmujący rzekę Wisłokę od mostu na Wisłoce na gościńcu z Pilzna do Parkosza do granicy między gminami Kawęczyn i Dębica w obrębie gmin i obszarów dworskich: Pilznionek, Parkosz, Lipiny, Chotowa, Głowaczowa, Grabiny, Podgrodzie, Latoszyn, Wolica, Straszęcin (część) i Kawęczyn, tudzież wszystkie dopływy od źródeł po ujścia, wpadające do Wisłoki w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XVI. rewir, obejmujący rzekę Wisłokę od granicy między gminami Kawęczyn i Dębica do granicy między gminami Korzeniów i Podole w obrębie gmin i obszarów dworskich: Straszęcin (część), Żyraków, Dębica miasto, Pustynia, Wola żyrakowska, Bobrowa, Brzeźnica, Pustków i Korzeniów, tudzież ujście rzeczki Wielopolki w górę do granicy między gminami Skrzyszów i Ostrów w obrębie gmin i obszarów dworskich: Brzeźnica z Wolą brzeźnicką, Paszczyna i Skrzyszów, wreszcie wszystkie inne dopływy od źródeł po ujścia, wpadające do Wisłoki w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XVII. rewir, obejmujący rzeczkę Wielopolkę od źródeł do granicy między gminami Skrzyszów i Ostrów w obrębie gmin i obszarów dworskich: Nawsie, Wielopole, Rzegocin, Brzeziny, Glinik, Niedzwiada, Broniszów, Łączki kucharskie, Łopuchowa, Okonin, Chechły, Ropczyce, Pietrzejowa, Witkowice, Korodrza i Ostrów, tudzież zlewisko potoku Budzin i wszystkie inne dopływy od źródeł po ujścia, wpadające do Wielopolki w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Mielec

XVIII. rewir, obejmujący rzekę Wisłokę od granicy między gminami Korzeniów i Podole do granicy między gminami Książnice i Podleszany w obrębie gmin i obszarów dworskich: Męciszów, Podole, Przecław, Tuszyma Błonie, Rzemień, Kiełków, Rzochów, Rzyska, Goleszów, Wojsław (część) i Książnice, tudzież wszystkie dopływy

od źródeł po ujścia, wpadające do Wisłoki w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Mielec

XIX. rewir, obejmujący rzekę Wisłokę od granicy między gminami Książnice i Podleszany do przewozu prowadzącego z Gawłuszowic na lewy brzeg Wisłoki w obrębie gmin i obszarów dworskich: Wojsław (część), Podleszany, Mielec, Wola mielecka, Złotniki, Rzędzianowice, Chrząstów, Wola pławska, Schönanger, Pławo, Brzyście, Borowa, Kliszów, Sadkowa góra i Gawłuszowice (część), tudzież wszystkie dopływy od źródeł po ujścia, wpadające do Wisłoki w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

12. Dniestr ze Strwiążem i Bystrzycą górną.

Edykt c. k. Namiestnictwa z dnia 5. grudnia 1901 l. 120.041, uzupełniony reskryptem c. k. Namiestnictwa z dnia 10. września 1903 l. 87.564.

Starostwo Turka

I. rewir, obejmujący rzekę Dniestr od źródeł do granicy między gminami Gwoździec i Młyny ad Strzyłki w obrębie gmin i obszarów dworskich: Wołcze, Żukotyn, Bereżek, Łomna, Dniestrzyk hołowiecki, Hołowiecko i Gwoździec, tudzież potok Mszanicę i inne dopływy w całym biegu, wpadające do Dniestru na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Stary Sambor

II. rewir, obejmujący rzekę Dniestr od granicy między gminami Gwoździec i Młyny ad Strzyłki do granicy między gminami Busowisko i Spas w obrębie gmin i obszarów dworskich: Strzyłki, Topolnica, Łużek górny i Busowisko, tudzież zlewisko potoku Jasieniczka od źródeł po ujście, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Rozłucz, Jasienica zamkowa, Łopuszanka, Chomina i Strzyłki; zlewisko potoku Turzanka - Topolnica od źródeł do ujścia w obrębie gmin i obszarów dworskich: Turze, Topolnica i Strzyłki, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Dniestru na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

III. rewir, obejmujący rzekę Dniestr od granicy między gminami Busowisko i Spas do granicy między gminami Baczyna i Torczynowice w obrębie gmin i obszarów dworskich: Spas, Terszów, Staremiasto, Smolnica, Sozań i Baczyna, tudzież zlewisko potoku Lenina od źródeł po

ujście w obrębie gmin i obszarów dworskich: Nańczułka wielka, Nańczułka mała, Ławrów, Lenina wielka, Spas i Terszów; zlewisko potoku Jabłonka od źródeł po ujście w obrębie gmin i obszarów dworskich: Wołoszynowa, Bilicz, Czereśniska, Strzelbice i Smolnica, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Dniestru na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Sambor

IV. rewir, obejmujący rzekę Dniestr od granicy między gminami Baczyna i Torczynowice do granicy między gminami Radłowice i Kulczyce w obrębie gmin i obszarów dworskich: Straszewice, Torczynowice, Torhanowice, Mrozowice, Bereźnica, Waniowice, Strzałkowice, Czukiew, Neudorf, Sambor, Uherce zapłatyńskie i Radłowice, tudzież zlewisko potoku Orel od źródeł po ujście i wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Dniestru w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Stary Sambor

V. rewir, obejmujący rzekę Dniestr od granicy między gminami Radłowice i Kulczyce do granicy między gminami Hordynia i Dołobów t. j. do granicy między powiatami Sambor i Rudki w obrębie gmin i obszarów dworskich: Kulczyce szlacheckie, Krużyki, Kornalowice, Hordynia szlachecka, Hordynia rustykalna i Siekierczyce, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Dniestru na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Dobromil

VI. rewir, obejmujący rzekę Strwiąż od źródeł do granicy między gminami Starzawą a Suszycą wielką w obrębie gmin i obszarów dworskich: Równia, Ustrzyki dolne, Berehy dolne, Kościenko, Smolnica, Terło, Łopusznica i Starzawa, tudzież potoki Jasienka, Łodynka, Stebnik i wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Strwiąża w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Stary Sambor

VII. rewir, obejmujący rzekę Strwiąż od granicy między gminami Starzawą a Suszycą wielką do granicy między powiatami Stary Sambor i Sambor w obrębie gmin i obszarów dworskich: Suszyca wielka, Szuszyca mała, Bąkowice, Chyrów, Posada chyrowska, Polana, Berczów, Grodowice, Laszki murowane, Felsztyn i Zasadki, tudzież

wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Strwiąża w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Sambor

VIII. rewir, obejmujący rzekę Strwiąż od granicy między powiatami Stary Sambor i Sambor do mostu kolejowego na Strwiążu w Biskowicach w obrębie gmin i obszarów dworskich: Janów, Czaple, Humenice, Nadyby, Wojutycze i B skowice (część), tudzież wszystkie dopływy i odlewiska w całym biegu, wpadające do Strwiąża w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

IX. rewir, obejmujący rzekę Strwiąż od mostu kolejowego na Strwiążu w Biskowicach do granicy między gminami Brzegi i Czerniehów w obrębie gmin i obszarów dworskich: Biskowice (część), Sambor, Pianowice, Babina, Piniany i Brzegi, tudzież uboczne koryto Dniestru zwane Młynówką, od wypływu z Dniestru po ujście Strwiąża w obrębie gminy miasta Sambor, wreszcie wszystkie inne dopływy i odlewiska w całym biegu, wpadające do Strwiąża w granicach rewiru, z wyjątkiem rzeki Błożewki. uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Rudki

X. rewir, obejmujący rzekę Dniestr od granicy między gminami Hordynia i Dołobów t. j. od granicy między powiatami Sambor i Rudki do granicy między gminami Czajkowice i Pohorce w obrębie gmin i obszarów dworskich: Dołobów i Czajkowice, tudzież ujście rzeki Strwiąża do granicy między gminami Brzegi i Czerniehów w obrębie gmin i obszarów dworskich: Czerniehów, Ostrów, Zagórze, Koniuszki siemianowskie, Chłopczyce i Dołobów, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu wpadające do Dniestru i Strwiąża w granicach rewiru, z wyjątkiem rzeki Błożewki, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Sambor

XI. rewir, obejmujący rzekę Błożewkę od źródeł do granicy między gminami Więckowice i Kornice w obrębie gmin i obszarów dworskich: Wołcza dolna, Błożew górna, Towarnia, Czyszki, Bukowa, Bylice, Rakowa, Rogużno, Brześciany, Rajtarowice, Wola baraniecka, Sadkowice, Więckowice i Kowenice (część), tudzież wszystkie

inne dopływy w całym biegu, wpadające do Błożewki w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Rudki

XII. rewir, obejmujący rzekę Błożewkę z tak zwanem jeziorem błożewskiem od granicy między gminami Więckowice i Kornice do ujścia do Strwiąża w obrębie gmin i obszarów dworskich: Kowenice (część), Kornice, Burczyce stare i nowe, Mistkowice, Zarajsko, Wańkowice, Błożew dolna, Czernichów i Ostrów, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Błożewki i jeziora w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XIII rewir, obejmujący rzekę Dniestr od granicy między gminami Czajkowice i Pohorce do miejsca, w którem granica między gminami Mosty i Monasterzec dotyka prawego brzegu rzeki, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Pohorce, Podolce, Susułów i Mosty (część), tudzież wszystkie odlewiska i dopływy w całym biegu, wpadające do Dniestru w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XIV. rewir, obejmujący rzekę Wereszycę od granicy między gminami Porzecze lubieńskie i Porzecze gruntowe do ujścia do Dniestru w obrębie gmin i obszarów dworskich: Porzecze gruntowe, Porzecze zadwórne, Burcze, Czułowice, Katarynice, Jakimczyce, Klicko, Komarno, Brzeziec, Nowa wieś, Podzwierzyniec, Tatarynów i Powerchów, tudzież ujścia wszystkich dopływów, o ile takowe płyną w obrębie gmin i obszarów dworskich powyżej wymienionych gmin i obszarów dworskich: Buczały, Chłopy, Andryanów, Rumno i Łowczyce, z wyłączeniem stawów w Andryanowie i Komarnie, uznaje się za rewir własny J. E. Karola hr. Lanckorońskiego.

dto

XV. rewir, obejmujący rzekę Dniestr od miejsca, w którem granica między gminami Mosty i Monasterzec dotyka prawego brzegu rzeki, do ujścia rzeki Bystrzycy (wyłącznie) w obrębie gmin i obszarów dworskich: Mosty (część), Monasterzec, Nowa wieś, Tatarynów, Terszaków i Powerchów, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Dniestru w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Drohobycz

XVI. rewir, obejmujący rzekę Bystrzycę górną od źródeł do granicy między gminami Winniki i Mokrzany w obrębie gmin i obszarów dworskich: Bystrzyca, Smólna,

Załokieć, Opaka, Podbuż, Stronna, Podmanastyrek, Uroż i Winniki, tudzież zlewiska potoków Opaka, Semenów i Stroniawka, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Bystrzycy w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Sambor

XVII. rewir, obejmujący rzekę Bystrzycę od granicy między gminami Winniki i Mokrzany po ujście rzeczki Czerchawy w obrębie gmin i obszarów dworskich: Mokrzany, Hołodówka, Sielec, Stupnica, Kołowania, Łużek dolny i Ozimina, tudzież zlewisko rzeczki Czerchawy od źródeł do ujścia w obrębie gmin i obszarów dworskich: Zwór, Sprynia, Wola błażowska, Monasterzec, Błażów, Łopuszna, Łukawica, Czerchawa, Mokrzany, Olszanik, Sielec, Horodyszcze, Trojany, Szady i Ozimina, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Bystrzycy w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XVIII. rewir, obejmujący rzekę Bystrzycę od ujścia rzeczki Czerchawy do granicy między gminami Hruszów i Tynów w obrębie gmin i obszarów dworskich: Ozimina (część), Nowoszyce, Prusy, Ortynice, Byków, Dorozów, Mielniki górne, Mielniki dolne i Hruszów, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Bystrzycy w granicach rewiru, z wyjątkiem rzeczki Czerchawy, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Drohobycz

XIX. rewir, obejmujący rzekę Tyśmienicę od źródeł do granicy między gminami Lipowice i Wróblowice ze wszystkimi dopływami w całym biegu w obrębie gmin i obszarów dworskich: Mraznica, Borysław, Tustanowice, Truskawiec, Stanyła, Stebnik, Hubicze, Modrycz, Bania kotowska, Popiele, Dereżyce, Manaster dereżycki, Drohobycz, Bolechowce, Neudorf, Raniowice, Poczajowice, Nahujowice, Jasienica solna, Uniatycze, Lisznia, Manaster liszniański, Śniatynka, Stara wieś, Wacowice, Rychcice, Michałowice i Lipowice, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XX. rewir, obejmujący rzekę Bystrzycę od granicy między gminami Hruszów i Tynów do ujścia do Dniestru w obrębie gmin i obszarów dworskich: Tynów, Wołoszcza i Terszaków, tudzież rzekę Tyśmienicę, od granicy między

gminami Lipowiec i Wróblowice do ujścia w obrębie gmin i obszarów dworskich: Wróblowice, Litynia, Medenice i Terszaków, dalej potok Trudnicę od źródeł do ujścia, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Łużek dolny, Bronica, Glinne, Niedźwiedza, Wola jakubowa, Dobrowlany, Rolów i Litynia, w końcu potok Lutyczyna od źródeł do ujścia, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Gaje wyżne, Gaje niżne, Delawa, Dołhe ad Medenice, Opary i Rabczyce i wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Bystrzycy i Tyśmienicy w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Drohobycz

XXI. rewir, obejmujący zlewisko potoku Letnianki ze wszystkimi odnogami i dopływami od źródeł do ujścia do Dniestru w obrębie gmin i obszarów dworskich: Gaje niżne, Brygidau, Letnia, Josefsberg (Korośnica), Medenice, Ugartsberg, Horucko, Saska kameralna i Radelicz, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Stryj

XXII. rewir, obejmujący zlewisko potoku Kłodnica ze wszystkimi odnogami i dopływami w całym biegu od źródeł do granicy między gminami Kawsko i Bilcze w obrębie gmin i obszarów dworskich: Dołhołuka, Wola dołhołucka, Manasterzec, Dobrohostów, Ułyczno, Gassendorf, Kłodnica, Hołobutów, Zawadów, Nieżuchów, Brygidau, Dobrzany i Kawsko, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Drohobycz

XXIII. rewir, obejmujący zlewisko potoku Kłodnica-Nieżuchówka ze wszystkimi odnogami i dopływami w całym biegu od granicy między gminami Kawsko i Bilcze do ujścia do Dniestru w obrębie gmin i obszarów dworskich: Bilcze, Krynica, Rudniki, Radelicz i Uście, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Lwów

XXIV. rewir, obejmujący rzekę Szczerk od wypływu ze stawu na Kowerce w gminie Nawarya do ujścia rzeczki Stawczanki w obrębie gmin i obszarów dworskich: Nawarya, Porszna, Podsadki, Pustomyty, Miłoszowice, Chrusno nowe i Siemianówka (część), tudzież rzeczkę Stawczankę od granicy między gminami Stawczany i Polanka do ujścia do Szczerku, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Polanka, Glinna, Leśniowice, Pustomyty, Mi-

łoszowice i Siemianówka (część) z dopływami „Rznięta rzeka“ i Wygodówka, tudzież z wszystkimi innymi dopływami w całym biegu, wpadającymi do Szczerku i Stawczanki w granicach rewiru, z wyłączeniem dzikich stawów, leżących na przebiegu wszystkich tych wód, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Lwów

XXV. rewir, obejmujący rzekę Szczerk od ujścia rzeczki Stawczanki do granicy między gminami Kahujów i Honiatycze w obrębie gmin i obszarów dworskich: Siemianówka (część), Szczerzec, Rosenberg, Piaski, Łany, Dmytrze, Horbacze, Czerkasy i Kahujów ze wszystkimi dopływami w całym biegu, wpadającymi do Szczerku w granicach rewiru, z wyłączeniem dzikich stawów, leżących na przebiegu tych wód, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Drohobycz

XXVI. rewir, obejmujący rzekę Dniestr od ujścia rzeki Bystrzycy do ujścia rzeczki Szczerk w obrębie gmin i obszarów dworskich: Powerchów (część), Kołodruby, Lipice, Horucko, Radelicz, Saska kameralna, Horożanna mała z Saską dominikalną, Werbiż i Uście (część), tudzież ujście rzeczki Szczerk w górę do stawu w Honiatyczach w obrębie gmin i obszarów dworskich: Honiatycze, Werbiż, Drohowyże i Uście, wreszcie wszystkie odnogi, stare koryta i dopływy w całym biegu, wpadające do Dniestru i Szczerku w granicach rewiru, z wyjątkiem rzeczki Nieżuchówki, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Żydaczów

XXVII. rewir, obejmujący rzekę Dniestr od ujścia rzeki Szczerk do granicy między gminami Czernica i Kijowiec w obrębie gmin i obszarów dworskich: Uście (część), Rozwadów, Weryń, Nadiatycze, Krupsko (część) i Czernica, tudzież ujście rzeczki Zubrze w górę do wypływu ze stawu w Demni w obrębie gmin i obszarów dworskich: Demnia, Drohowyże i Uście, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Dniestru i Zubrza w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Lwów

XXVIII. rewir, obejmujący rzeczkę Zubrze od granicy między gminami Zagórze i Kuhajów do granicy mię-

dzy powiatami lwowskim i żydaczowskim w obrębie gmin i obszarów dworskich: Kuhajów, Podciemno, Rakowice, Nowosiółka, Krasów, Brodki, Lubiana z Lindenfeldem i Głuchowice, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Zubrza w granicach rewiru, z wyłączeniem dzikiego stawu w Krasowie, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Żydaczów

XXIX. rewir, obejmujący rzekę Dniestr od granicy między gminami Czernica i Kijowiec do granicy między powiatami Żydaczów i Bóbrka w obrębie gmin i obszarów dworskich: Krupsko (część), Kijowiec, Brzezina, Demenka poddniestrzańska i Wołcniów, tudzież wszystkie dopływy, wpadające do Dniestru w granicach rewiru, o ile takowe płyną na terytoryum gmin wymienionych, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XXX. rewir, obejmujący rzekę Dniestr od granicy między powiatami Żydaczów i Bóbrka do ujścia rzeki Stryj (wyłącznie) w obrębie gmin i obszarów dworskich: Brzozdowce, Turzanowce, Stankowce, Międzyrzecze, Poddniestrzany, Czartoryja i Zalesie (część), tudzież ujście potoku Brzozdowskiego, o ile takowy płynie w obrębie gminy i obszaru dworskiego w Brzozdowce, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Dniestru w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XXXI. rewir, obejmujący rzekę Dniestr od ujścia rzeki Stryja do granicy między gminami Borodczyce i Demidów w obrębie gmin i obszarów dworskich: Zalesie (część), Żydaczów (część) i Borodczyce, tudzież rzekę Stryj od granicy między gminami Wołcniów i Międzyrzecze do ujścia w obrębie gmin i obszarów dworskich: Międzyrzecze, Żydaczów i Czartoryja, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Dniestru w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Bóbrka

XXXII. rewir, obejmujący potok Suchodolski od źródeł do granicy między gminami Ostrów i Horodyszcze królewskie w obrębie gmin i obszarów dworskich: Łopuszna, Suchodół, Huta suchodolska, Huta szczerzecka ad Polana, Brzezina ad Bryńce zagórne, Bryńce zagórne, Bryńce cerkiewne, Borusów, Czyżyce, Borynicze, Droho-

wycze i Ostrów, tudzież zlewisko potoku Dawidówka-Krzywula od granicy między powiatami Lwów i Bóbrka do ujścia w obrębie gmin i obszarów dworskich: Staresioło, Budków, Podmanasterz, Wołoszczyzna, Chlebowice wielkie, Wybranówka, Bryńce cerkiewne i Czyżyce, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do potoku Suchodolskiego w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Bóbrka

XXXIII. rewir, obejmujący potok Boberkę (Biały potok) od źródeł do granicy między gminami Łuczany i Hołdowice w obrębie gmin i obszarów dworskich: Bóbrka, Ernsdorf, Łany, Choderkowce, Sokołówka, Kołohury, Dziewiętniki, Juszkowce, Jatwięgi, Kalinówka ad Choderkowce i Hołdowice, tudzież wszystkie dopływy, wpadające do Boberki w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Żydaczów

XXXIV. rewir, obejmujący rzekę Dniestr od granicy między gminami Borodczyce i Demidów do granicy między gminami Śmuchów i Lubsza w obrębie gmin i obszarów dworskich: Żydaczów (część), Rogużno, Demidów, Mołotów, Bukowina, Bortniki, Bereźnica król., Młyniska, Holeszów (część) i Smuchów ze wszystkiemi odnogami i zlewiskami na terytoryum tych gmin, tudzież potok Bereźnicę od granicy powiatu Stryjskiego do ujścia w obrębie gmin i obszarów dworskich: Jusephtycze, Hanowce, Ruda, Łówczyce, Zabłotowce, Bereźnica królewska i Młyniska, ujście rzeczki Ług (Boberka) w górę do wypływu ze stawu w Bortnikach w obrębie gmin i obszarów dworskich: Bortniki i Bukowina, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Dniestru i Bereźnicy w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XXXV. rewir, obejmujący rzekę Dniestr od granicy między gminami Smuchów i Lubsza do granicy między gminami Żurawno i Stara wieś w obrębie gmin i obszarów dworskich: Lubsza, Holeszów (część), Łapszyn i Żurawno, tudzież ujście rzeki Świecy w górę do granicy między gminami Żurawno i Włodzimirce w obrębie gmin i obszarów dworskich: Żurawno i Mielnicz, wreszcie wszyst-

kie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Dniestru w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Rohatyn

XXXVI. rewir, obejmujący rzekę Dniestr od granicy między gminami Żurawno i Stara wieś do granicy między gminami Bukaczowce i Tenetniki w obrębie gmin i obszarów dworskich: Stara wieś, Żurawienko, Kotoryny, Kozara, Cwitowa, Luka (część) i Bukaczowce, tudzież wszystkie odnogi i dopływy w całym biegu, wpadające do Dniestru w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XXXVII. rewir, obejmujący rzekę Świrz od granicy między gminami Chlebowice świrskie i Tuczna do mostu mostu w gminie Fraga, leżącego na gościńcu z Podburza do Podkamienia, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Tuczna z Prybeniem, Lubeszka wołochowa (część), Strzeliska stare i nowe, Mełna, Wyspa, Jahłusz, Podburze i Fraga (część), tudzież potok Lubeszkę od źródeł do ujścia w obrębie gmin i obszarów dworskich: Lubeszka wołochowa, Żabokruki, Trybuchowce, Strzeliska stare i nowe, Wyspa, Lubsza, Podburze i Fraga, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Świrza i Lubeszki w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Kałusz

XXXVIII. rewir, obejmujący rzekę Siwkę od granicy między powiatami Dolina i Kałusz do ujścia potoku Kropiwnik w obrębie gmin i obszarów dworskich: Hołyń, Siwka kałuska, Ugartsthal, Kałusz miasto, Nowy Kałusz, Bania, Kopanka, Dołpotów (część) i Tomaszowce, tudzież potok Kropiwnik od źródeł do ujścia w obrębie gmin i obszarów dworskich: Kadobna, Kropiwnik, Ugartsthal, Mościska, Kopanka, Tomaszowce i Dołpotów, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Siwki i Kropiwnika w granicach rewiru, z wyłączeniem sztucznych zbiorników, leżących na ich przebiegu, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XXXIX. rewir, obejmujący potok Bołochówkę, od źródeł do granicy między gminami Niegowce i Toma-

szowce w obrębie gmin i obszarów dworskich: Turza wielka, Bolejów, Trościaniec, Krechowice, Kadobna, Bołochów, Zawadka, Zbora, Wierzchnia, Homenów i Niegowce, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Bołochówki w granicach rewiru, z wyłączeniem sztucznych zbiorników (stawów), leżących na ich przebiegu, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Kałusz

XL. rewir, obejmujący rzeczkę Siwkę od ujścia potoku Kropiwnik do ujścia do Dniestru w obrębie gmin i obszarów dworskich: Dołpotów (część), Wojniłów, Siółko, Seredne, Dorohów, Kołodziejów, Moszkowce i Siwka wojniłowska, tudzież potok Bołochówkę od granicy między gminami Niegowce i Tomaszowce do ujścia, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Tomaszowce, Dubowice, Siółko i Seredne, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Siwki w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Rohatyn

XLI. rewir, obejmujący rzekę Dniestr od granicy między gminami Bukaczowce i Tenetniki do granicy między gminami Martynów stary i Ruzdwiany w obrębie gmin i obszarów dworskich: Łuka (część), Tenetniki, Martynów stary, Martynów nowy, Siwka wojniłowska i Moszkowce, tudzież ujście rzeki Świrz w górę do wypływu ze stawu w Bukaczowcach w obrębie gmin i obszarów dworskich: Bukaczowce i Tenetniki, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Dniestru w granicach rewiru, z wyjątkiem rzeki Siwki, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Stanisławów

XLII. rewir, obejmujący rzekę Dniestr od granicy między gminami Martynów stary i Ruzdwiany do granicy między gminami Hanowce i Popławniki w obrębie gmin i obszarów dworskich: Ruzdwiany, Sobotów, Perłowce, Niemszyn, Ostrów, Kurypów, Halicz miasto (część), Załukiew (metropola Nielepiec) i Hanowce, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Dniestru w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Kałusz

XLIII. rewir, obejmujący rzekę Łukwę od źródeł do granicy między gminami Zawój i Jaworówka w obrębie

gmin i obszarów dworskich: Przysłup, (Łukwa), Majdan, Kosmacz, Rozulna, Chmielówka, Krasna, Głęboka, Grabówka i Zawój, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Łukwi w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Kałusz

XLIV. rewir, obejmujący rzekę Łukwę od granicy między gminami Zawój i Jaworówka do miejsca, w którem dolna granica między gminami Sapahów i Wiktorów opuszcza lewy brzeg rzeki, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Jaworówka, Rypianka, Mysłów, Bednarów, Wysoczanka, Bryn, Wiktorów (część) i Sapahów, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Łukwi w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Stanisławów

XLV. rewir, obejmujący rzekę Łukwę — Łukiew od miejsca, w którem dolna granica między gminami Sapahów i Wiktorów opuszcza lewy brzeg rzeki, do ujścia do Dniestru w obrębie gmin i obszarów dworskich: Wiktorów (część), Komarów, Podgrodzie ad Kryłos, Załukiew (metropola Nielepiec) i Halicz miasto, tudzież potok Łukawicę od ujścia potoku Czarny do ujścia do Łukwi w obrębie gmin i obszarów dworskich: Rypianka, Zagwóźdź, Mysłów, Huta, Majdan, Wysoczanka i Wiktorów, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Łukwi w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XLVI. rewir, obejmujący rzekę Dniestr od granicy między gminami Honowce i Popławniki do granicy między gminami Siemikowce i Międzyhorce w obrębie gmin i obszarów dworskich: Popławniki, Św. Stanisław, Załukiew (Nielepiec), Halicz miasto (część), Tustan i Siemikowce, tudzież ujście rzeki Łomnicy w górę do miejsca, w którem granica między gminami Załukiew (Nielepiec) i Pukasowce opuszcza lewy brzeg rzeki, w obrębie gminy i obszaru dworskiego Załukiew (Nielepiec), wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Dniestru w granicach rewiru, z wyjątkiem rzek Łukwi i Gniłej-Lipy, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Stanisławów

XLVII. rewir, obejmujący rzekę Dniestr od granicy między gminami Siemikowce i Międzyhorce do mostu kolejowego pod Jezupolem w obrębie gmin i obszarów dworskich: Halicz miasto (część), Międzyhorce, Pitrycz, Dubowce, Kozina, Wodniki (część) i Jezupol (część), tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Dniestru w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XLVIII. rewir, obejmujący rzekę Dniestr, od mostu kolejowego pod Jezupolem do granicy między gminami Mariampol i Dołhe t. j. do granicy między powiatami Stanisławów i Tłumacz w obrębie gmin i obszarów dworskich: Jezupol (część), Pobereże i Mariampol, tudzież ujście rzeki Bystrzycy w górę do mostów na gościńcu w Jezupolu w obrębie gminy Jezupol (część), wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Dniestru w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Tłumacz

XLIX. rewir, obejmujący rzekę Dniestr od granicy między gminami Mariampol i Dołhe do granicy między gminami Łuka i Petryłów w obrębie gmin i obszarów dworskich: Dołhe, Trościaniec, Uście zielone, Bukówka (część) i Łuka, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Dniestru w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

L. rewir, obejmujący rzekę Dniestr od granicy między gminami Łuka i Petryłów do mostu kolejowego pod Niżniowem w obrębie gmin i obszarów dworskich: Petryłów, Bukowna (część), Nowosiółka i Niżniów (część), tudzież ujście rzeki Złota Lipa, o ile takowa płynie w obrębie gminy i obszaru dworskiego Nowosiółka, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

LI. rewir, obejmujący zlewisko potoku Tłumacz od źródeł do ujścia do Dniestru w obrębie gmin i obszarów dworskich: Hostów, Tarnowica polna, Korolówka, Gruszka, Hryniowce, Kolińce, Tłumacz miasto, Słobódka ad Tłumacz, Łokutki, Pałahicze, Ostrynia, Oleszów, Antonówka, Bratyszów i Niżniów, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Tłumacz

LII. rewir, obejmujący rzekę Dniestr od mostu kolejowego pod Niżniowem do granicy między gminami Niżniów i Kutyska w obrębie gmin i obszarów dworskich: Niżniów (część) i Ostra (część), tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Dniestru w granicach rewiru, z wyjątkiem potoku Tłumacz, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

LIII. rewir, obejmujący rzekę Dniestr od granicy między gminami Niżniów i Kutyska do granicy między gminami Horyhlady i Budzyn w obrębie gmin i obszarów dworskich: Ostra (część), Kutyska i Horyhlady, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Dniestru w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Buczacz

LIV. rewir, obejmujący rzekę Dniestr od granicy między gminami Horyhlady i Budzyn do granicy między gminami Ścianka i Kośmierzyn w obrębie gmin i obszarów dworskich: Budzyn, Koropiec, Delawa (część) i Ścianka, tudzież ujście potoku Koropiec w górę do granicy gminy Zalesie t. j. w obrębie gminy i obszaru dworskiego Koropiec, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Dniestru w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

LV. rewir, obejmujący rzekę Dniestr od granicy między gminami Ścianka i Kośmierzyn do ujścia potoku Baryszka t. j. do granicy gmin Siekierczyn i Piotrów w obrębie gmin i obszarów dworskich: Delawa (część), Dolina, Kośmierzyn i Siekierczyn, tudzież ujście potoku Baryszka w górę aż do granicy gmin Kośmierzyn i Ścianka w obrębie gmin i obszarów dworskich: Snowidów i Kośmierzyn, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Horodenka

LVI. rewir, obejmujący rzekę Dniestr od ujścia potoku Baryszka (wyłącznie) t. j. od granicy gmin Siekierczyn i Piotrów do granicy między gminami Piotrów i Issaków w obrębie gmin i obszarów dworskich: Snowidów, Woziłów, Uniż (część), Łuka (część t. j. do gorzelni na Manastyrku) i Piotrów, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Dniestru w granicach rewiru, z wyjątkiem potoku Baryszka, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Horodenka

LVII. rewir, obejmujący rzekę Dniestr od granicy między gminami Piotrów i Issaków do początku łanu „Kochanka“ w Rakowcu w obrębie gmin i obszarów dworskich: Issaków, Manaster ad Łuka (część), Podwerbec, Niezwiska, Łuka i Rakowiec (część), tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Dniestru w granicach rewiru, z wyłączeniem sztucznych zbiorników (stawów), leżących na ich przebiegu, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

LVIII. rewir, obejmujący rzekę Dniestr od początku łanu „Kochanka“ w Rakowcu do granicy między gminami Kunisowce i Kopaczyńce w obrębie gmin i obszarów dworskich: Rakowiec (część), Korniów, Uniż (część) i Kunisowce, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Dniestru w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Buczacz

LIX. rewir, obejmujący rzekę Dniestr od granicy między gminami Kunisowce i Kopaczyńce do ujścia rzeki Strypy (wyłącznie) w obrębie gmin i obszarów dworskich: Uniż (część), Kopaczyńce, Kościelniki, Mikołajówka ad Hubin, Hubin, Czernelica i Chmielowa horodeńska (część), tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Dniestru w granicach rewiru, z wyjątkiem rzeki Strypy, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Horodenka

LX. rewir, obejmujący rzekę Dniestr od ujścia rzeki Strypy do granicy między gminami Czernelica i Repużyńce w obrębie gmin i obszarów dworskich: Chmielowa horodeńska (część), Bereniany, Świerzkowce, Chmielowa zaleszczycka, Latacz (część) i Czernelica, tudzież ujście rzeki Strypy w górę do granicy między gminami Beremiany i Żnibrody w obrębie gmin i obszarów dworskich: Hubin, Sokulec i Beremiany, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Dniestru w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

LXI. rewir, obejmujący rzekę Dniestr od granicy między gminami Czernelica i Repużyńce do przewozu na

drodze z Michalcza do Uścieczka w obrębie gmin i obszarów dworskich: Latacz (część), Repużyńce, Kolanki, Szutromińce, Uścieczko (część) i Michalcze, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Dniestru w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Zaleszczyki

LXII. rewir, obejmujący potok Dżuryn od granicy między powiatami Czortkowskim i Zaleszczyckim do ujścia do Dniestru w obrębie gmin i obszarów dworskich: Burakówka, Słobódka, Popowce, Koszyłówce, Capowce, Sadki, Czerwonogród, Nyrków, Nagórzany i Uścieczko, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Dżuryna w granicach rewiru, z wyłączeniem sztucznych zbiorników (stawów), leżących na ich przebiegu, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Horodenka

LXIII. rewir, obejmujący rzekę Dniestr od przewozu na drodze z Michalcza do Uścieczka do granicy między gminami Potoczyska i Perediwanie ad Horodnica w obrębie gmin i obszarów dworskich: Uścieczko, Siemakowce, Iwanie (część) i Potoczyska, tudzież wszyskie dopływy w całym biegu, wpadające do Dniestru w granicach rewiru, z wyłączeniem potoku Dżuryn, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Zaleszczyki

LXIV. rewir, obejmujący rzekę Dniestr od granicy między gminami Potoczyska i Peredwanie ad Horodnica do granicy kraju w obrębie gmin i obszarów dworskich: Iwanie (część), Horodnica i Żeżawa, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Dniestru w granicach rewiru, z wyłączeniem sztucznych zbiorników (stawów), leżących na ich przebiegu, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

LXV. rewir, obejmujący lewą połowę prądu rzeki Dniestr od granicy kraju do granicy między gminami Zaleszczyki stare i Dobrowlany w obrębie gmin i obszarów dworskich: Pieczarna, Zaleszczyki miasto i Zaleszczyki stare, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

LXVI. rewir, obejmujący lewą połowę prądu rzeki Dniestr od granicy między gminami Zaleszczyki stare i Dobrowlany do ujścia rzeki Seretu w obrębie gmin i obszarów dworskich: Dobrowlany i Gródek, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Dnie-

stru w granicach rewiru, z wyjątkiem rzeki Seretu, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Zaleszczyki

LXVII. rewir, obejmujący lewą połowę prądu rzeki Dniestr od ujścia Seretu do granicy między gminami Zazulińce i Sinków w obrębie gmin i obszarów dworskich: Gródek, Kościelniki i Zazulińce, tudzież ujście rzeki Seretu w górę do granicy między gminami Gródek i Kułakowce w obrębie gminy i obszaru dworskiego Gródek, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

LXVIII. rewir, obejmujący lewą połowę prądu rzeki Dniestr od granicy między gminami Zazulińce i Sinków do granicy powiatów Zaleszczyckiego i Borszczowskiego w obrębie gmin i obszarów dworskich: Sinków i Kołodróbka, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające z lewej strony do Dniestru w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Borszczów

LXIX. rewir, obejmujący lewą połowę prądu rzeki Dniestr od granicy powiatów Zaleszczyckiego i Borszczowskiego do granicy państwa t. j. do ujścia potoku Czarny pod Hnutem w obrębie gmin i obszarów dworskich: Babińce dolne, Filipkowce, Michałków, Uście biskupie i Horoszowa (część), uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

LXX. rewir, obejmujący lewą połowę prądu rzeki Dniestr od granicy państwa t. j. od ujścia potoku Czarny do granicy gmin Horoszowa i Uście biskupie w obrębie gminy i obszaru dworskiego Horoszowa, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

LXXI. rewir, obejmujący rzekę Niczławę od granicy między gminami Słobódka i Czarnokońce małe do granicy gmin Strzałkowce i Korolówka w obrębie gmin i obszarów dworskich: Słobódka, Dawidkowce, Zwiahel, Tarnawka, Piłatkowce, Zielińce, Kozaczyzna, Łanowce, Wierzchniakowce, Borszczów, Wysuczka, Piszczatyńce i Strzałkowce, tudzież dopływ Głęboczek i inne dopływy w całym biegu, wpadające do Niczławy w granicach rewiru, z wyłączeniem sztucznych zbiorników (stawów), leżących na ich przebiegu, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Borszczów

LXXII. rewir, obejmujący rzekę Niczławę od granicy między gminami Strzałkowce i Korolówka do granicy między gminami Filipkowce i Michałków w obrębie gmin i obszarów dworskich: Korolówka, Skowiatyn, Szyszkowce, Chudyjowce, Babińce górne i dolne i Filipkowce, tudzież potok Cygański od śluzy odpływowej stawu w Muszkatówce po ujście do Niczławy w obrębie gmin i obszarów dworskich: Muszkatówka, Słobódka muszkatowska, Wołkowce, Sapahów, Krzywcze i Babińce ad Krzywcze, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Niczławy w granicach rewiru, z wyłączeniem sztucznych zbiorników (stawów), leżących na ich przebiegu, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

LXXIII. rewir, obejmujący lewą połowę prądu rzeki Dniestr od granicy gmin Horoszowa i Uście biskupie do granicy między gminami Mielnica i Olchowiec w obrębie gmin i obszarów dworskich: Uście biskupie, Chudykowce i Mielnica, tudzież ujście rzeczki Niczławy w górę do granicy gmin Michałówka i Filipkowce w obrębie gmin i obszarów dworskich: Michałków i Uście biskupie, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające z lewej strony do Dniestru w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

LXXIV. rewir, obejmujący lewą połowę prądu rzeki Dniestr od granicy między gminami Mielnica i Olchowiec do granicy między gminami Olchowiec i Wołkowce w obrębie gminy i obszaru dworskiego Olchowiec, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Dniestru z lewej strony w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

LXXV. rewir, obejmujący lewą połowę prądu rzeki Dniestr od granicy gmin Olchowiec i Wołkowce do granicy gmin Trubczyn i Bielowce w obrębie gmin i obszarów dworskich: Wołkowce, Dźwinogród i Trubczyn, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające z lewej strony do Dniestru w granicach rewiru, z wyłączeniem stawów, leżących na ich przebiegu, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

LXXVI. rewir, obejmujący lewą połowę prądu rzeki Dniestr od granicy gmin Trubczyn i Bielowce do ujścia

Zbrucza w obrębie gmin i obszarów dworskich: Bielowce i Okopy, uznaje się za rewir dzierżawny.

13. Styr.

Edykt c. k. Namiestnictwa z dnia 23. maja 1902, l. 55.366.

Starostwo Brody

I. rewir, obejmujący wschodnie ramię źródłowe rzeki Styr od wypływu ze stawu w Ponikwie wielkiej i od wypływu ze stawu w Dubiu do granicy między gminami Ruda i Manasterek brodzki ze wszystkimi dopływami w obrębie gmin i obszarów dworskich: Ponikwa wielka, Dubie, Suchodoły, Hołoskowice, Ponikowica mała (część), Rażniów, Ruda, Hucisko wyższe i niższe ad Turze, Kadłubiska, Wysocko, Wołkowatycze ad Zabłotce i Czechy, z wyłączeniem stawów, leżących na przebiegu tych wód, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

II. rewir, obejmujący zlewisko zachodniego ramienia rzeki Styr, zwanego „Radosławką“ lub „Pusta rzeka“ od granicy między gminami Czyszki i Sokołówka do ujścia potoku „Stawiska“ włącznie ze wszystkimi dopływami i kanałami w całym biegu w obrębie gmin i obszarów dworskich: Konty, Łabacz, Sokołówka, Turze, Przewłoczna, Stołpin, Toporów, Czanyż, Majdan stary, Ohladów, Manasterek ohladowski, Dmytrów, Połoniczna i Trójca (część), z wyłączeniem stawów, leżących na przebiegu tych wód, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

III. rewir, obejmujący zachodnie ramię rzeki Styr (potok Rudosławka) od ujścia potoku „Stawiska“ w Trójcy (wyłącznie), do ujścia potoku Ostrówka w Stanisławczyku, włącznie z tym potokiem, tudzież ujście wschodniego ramienia źródłowego Styru od wypływu ze stawku w Manasterku brodzkim w obrębie gmin i obszarów dworskich: Trójca (część), Niwice, Turze, Manasterek brodzki, Chmielno, Łopatyn i Stanisławczyk (część), z wyłączeniem stawów, leżących na przebiegu tych wód, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Brody

IV. rewir, obejmujący rzekę Styr ze wszystkimi odnogami i odlewiskami do ujścia potoku Ostrówka wyłącznie do ujścia potoku Bołdurka włącznie, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Stanisławczyk (część), Bordulaki, Hrycowola, tudzież ujście potoku Bołdurka w górę do wypływu ze stawu w Berlinie w obrębie gmin i obszarów dworskich: Berlin, Koniuszków, Bielowce, Bołdury i Lazowe ad Piaski, z wyłączeniem stawów, leżących na przebiegu tych wód, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

V. rewir, obejmujący rzekę Styr ze wszyktkimi odnogami i odlewiskami do ujścia potoku Bołdurka wyłącznie do granicy między gminami Szczurowice i Romanówka w obrębie gmin i obszarów dworskich: Lazowe ad Piaski, Laszków, Szczurowice i Leszniów, tudzież rzeczkę Słonówkę od wypływu ze stawu w Korzowie do ujścia w obrębie gmin i obszarów dworskich: Korzów, Leszniów i Grzymałówka, wreszcie dopływ „Riczkę“ w obrębie gmin i obszarów dworskich: Kustyn, Nowostawce ad Laszków, Laszków i Szczurowice, z wyłączeniem stawów, leżących na przebiegu tych wód, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

VI. rewir, obejmujący rzekę Styr, względnie lewą połowę jej prądu od granicy między gminami Szczurowice i Romanówka do ujścia rzeczki Sudołówki w obrębie gmin i obszarów dworskich: Romanówka, Grzymałówka, Smarzów i Strzemilcze, tudzież ujście rzeczki Sudołówki od wypływu ze stawu w Sterkowcach w obrębie gmin i obszarów dworskich: Sterkowce ad Mikołajów i Strzemilcze, wreszcie wszystkie dopływy z wyłączeniem stawów, leżących na przebiegu tych wód, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

VII. rewir, obejmujący rzeczkę Sudołówkę (Nieboczkę), względnie prawą połowę jej prądu od granicy między gminami Tetewczyce i Peratyn do mostów w gminie Mikołajów w obrębie gmin i obszarów dworskich: Peratyn, Sieńków, Wolica baryłowa, Baryłów, Uwin i Mikołajów, tudzież wszystkie dopływy i kanały, wpadające

do Sudołówki (Nieboczki) w granicach rewiru, z wyłączeniem stawów, leżących na przebiegu tych wód, uznaje się za rewir dzierżawny.

14. Bystrzyca nadwórniańska i sołotwińska.

Edykt c. k. Namiestnictwa z dnia 14. lutego 1903, l. 155.735.

Starostwo Nadwórna — I. rewir, obejmujący rzekę Bystrzycę nadwórniańską od źródeł do ujścia potoku Dobromirecki włącznie z tym potokiem i wszystkimi innymi dopływami w całym biegu, wpadającymi do Bystrzycy na tej przestrzeni, w obrębie gminy i obszaru dworskiego Zielona (część), uznaje się za rewir własny c. k. Skarbu państwa.

dto — II. rewir, obejmujący rzekę Bystrzycę nadwórniańską od ujścia potoku Dobromirecki (wyłącznie) do ujścia potoku Chrepełów włącznie z tym potokiem i wszystkimi innymi dopływami w całym biegu, wpadającymi do Bystrzycy na tej przestrzeni, w obrębie gminy i obszaru dworskiego Zielona (część), uznaje się za rewir własny c. k. Skarbu państwa.

dto — III. rewir, obejmujący rzekę Bystrzycę nadwórniańską od ujścia potoku Chrepełów (wyłącznie) do ujścia potoku Czorczyn włącznie z tym potokiem, tudzież zlewisko potoku Zielonica od źródeł do ujścia i wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Bystrzycy w granicach rewiru, w obrębie gminy i obszaru dworskiego Zielona (część), uznaje się za rewir własny c. k. Skarbu państwa.

dto — IV. rewir, obejmujący rzekę Bystrzycę nadwórniańską od ujścia potoku Czorczyn (wyłącznie) do granicy między gminami Pasieczna i Pniów w obrębie gmin i obszarów dworskich: Zielona (część) i Pasieczna, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Bystrzycy na tej przestrzeni, uznaje się za rewir własny c. k. Skarbu państwa.

dto — V. rewir, obejmujący rzekę Bystrzycę nadwórniańską od granicy między gminami Pasieczna i Pniów do gra-

nicy między gminami Nadwórna i Nazawizów w obrębie gmin i obszarów dworskich: Pniów i Nadwórna, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Bystrzycy na tej przestrzeni, uznaje się za rewir własny c. k. Skarbu państwa.

Starostwo Nadwórna

VI. rewir, obejmujący rzekę Bystrzycę nadwórniańską ze wszystkimi odnogami i odlewiskami od granicy między gminami Nadwórna i Nazawizów do granicy między gminą Fitków z gminami Grabowiec i Cucyłów w obrębie gmin i obszarów dworskich: Nazawizów i Fitków, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Bystrzycy w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Stanisławów

VII. rewir, obejmujący rzekę Bystrzycę nadwórniańską ze wszystkimi odnogami i odlewiskami od granicy między gminami: Fitków i Cucyłów do granicy między gminami Tyśmieniczany i Chomiaków w obrębie gmin i obszarów dworskich: Cucyłów, Grabowiec i Tyśmieniczany, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Bystrzycy w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

VIII. rewir, obejmujący rzekę Bystrzycę nadwórniańską ze wszystkiemi odnogami i odlewiskami od granicy między gminami Tyśmieniczany i Chomiaków do mostu kolejowego Chryplin-Stanisławów, tudzież rzeczkę Horocholinę i inne dopływy w całym biegu, wpadające do Bystrzycy w granicach rewiru, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Horocholina, Pochówka, Zabereże, Iwanikówka, Chomiaków, Radcza, Czerniejów, Czukałówka, Chryplin i Opryszkowce, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Nadwórna

IX. rewir, obejmujący rzeczkę Strymbę od źródeł do granicy między gminami Kamienna i Lackie szlacheckie ze wszystkimi dopływami w całym biegu, wpadającymi do Strymby w granicach rewiru, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Strymba, Pniów, Nadwórna, Nazawizów, Tarnowica leśna, Przerośl, Wołosów, Riczka ad Cucyłów, Cucyłów i Kamienna, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

X. rewir, obejmujący rzeczkę Woronę od źródeł do mostu na gościńcu z Mikulsdorf do Krzywotuł, tudzież

potok Poliński od źródeł do mostu z Mikulsdorf do Krzywotuł, tudzież wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Worony w granicach rewiru, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Nadwórna, Majdan górny, Weleśnica leśna, Nazawizów, Paryszcze, Tarnawica leśna, Przerośl, Hawryłówka, Wołosów, Weleśnica górna i dolna, Winograd, Worona i Mikulsdorf, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Tłumacz

XI. rewir, obejmujący rzeczkę Woronę z ujściem potoku Polińskiego od mostów na gościńcu z Mikulsdorf do Krzywotuł do granicy między gminami: Krzywotuły nowe i Słobódka i innymi dopływami w całym biegu, wpadającymi do Worony w granicach rewiru, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Majdan średni, Hawryłówka, Strupków, Babianka, Mołodyłów, Czeremchów, Chlebiczyn leśny, Skopówka, Hołosków, Uhorniki, Ottynia, Targowica polna, Zakrzewce, Grabież, Mikulsdorf, Krasiłówka i Krzywotuły nowe, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XII. rewir, obejmujący rzeczkę Woronę od granicy między gminami Krzywotuły nowe i Słobódka do granicy między gminami Tyśmienica i Podpieczary, tudzież rzeczkę Strymbę od granicy między gminami Kamienna i Ladzkie szlacheckie do ujścia i inne dopływy w całym biegu, wpadające do Worony w granicach rewiru, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Słobódka, Czarnołożce, Przeniczniki, Tyśmienica, Ladzkie szlacheckie, Tyśmieniczany, Bratkowce, Markowce i Chomiakówka, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Stanisławów

XIII. rewir, obejmujący rzekę Bystrzycę nadwórniańską od mostu kolejowego na linii Chryplin-Stanisławów do ujścia rzeki Worony w obrębie gmin i obszarów dworskich: Mykietyńce, Uhorniki, Podłuże i Wołczyniec (część), tudzież ujście rzeczki Worony w górę do granicy między gminami Podpieczary i Tyśmienica w obrębie gmin i obszarów dworskich: Podpieczary, Podłuże i Wołczyniec (część), wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Bystrzycy i Worony w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Bohorodczany

XIV. rewir, obejmujący rzekę Bystrzycę sołotwińską od źródeł do granicy między gminami Porohy i Jabłonka, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Bystrzycy na tej przestrzeni, w obrębie gminy i obszaru dworskiego Porohy, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XV. rewir, obejmujący rzekę Bystrzycę sołotwińską od granicy między gminami Porohy i Jabłonka do granicy między gminami Sołotwina i Manasterczany w obrębie gmin i obszarów dworskich: Kryczka, Jabłonka, Krzywiec, Rakowiec, Sołotwina i Zarzecze, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Bystrzycy w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XVI. rewir, obejmujący rzekę Bystrzycę sołotwińską od granicy między gminami Sołotwina i Manasterczany do mostu w Lachowcach w obrębie gmin i obszarów dworskich: Manasterczany, Żuraki i Lachowce (część), tudzież potok Maniawkę, Wielki Łukawiec, Rakowiec, Dźwiniacz i inne dopływy w całym biegu, wpadające do Bystrzycy w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XVII. rewir, obejmujący rzekę Bystrzycę sołotwińską od mostu w Lachowcach do ujścia rzeczki Sadzawki w obrębie gmin i obszarów dworskich: Lachowce (część), Bohorodczany miasto, Stare Bohorodczany, Stebnik, Łysiec (część) i Stary Łysiec (część), tudzież zlewisko rzeczki Sadzawki od źródeł do ujścia, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Kosmacz, Rosulka, Chlebówka, Chmielówka, Głęboka, Sadzawka, Stare Bohorodczany, Lesiówka, Hryniówka, Niewoczyn, Stary Łysiec i inne dopływy w całym biegu, wpadające do Bystrzycy w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Stanisławów

XVIII. rewir, obejmujący rzekę Bystrzycę sołotwińską od ujścia rzeczki Sadzawki (wyłącznie) do granicy między gminami Zagwoźdź i Pasieczna, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Stary Łysiec (część), Łysiec (część), Drohomirczany, Pacyków, Krechowce i Zagwoźdź, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Bystrzycy w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Stanisławów

XIX. rewir, obejmujący rzekę Bystrzycę sołotwińską od granicy między gminami Zagwoźdź i Pasieczna do ujścia w obrębie gmin i obszarów dworskich: Pasieczna, Knihinin, Wołczyniec i Jamnica, tudzież ujście Bystrzycy nadwórniańskiej w górę do ujścia rzeczki Worony, w obrębie gminy i obszaru dworskiego Wołczyniec, następnie rzekę Bystrzycę połączoną do granicy między gminami Jamnica i Sielec, w obrębie gmin i obszarów dworskich Wołczyniec i Jamnica, wreszcie potok Pawełcze od źródeł do ujścia, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Rybna, Pawełcze i Jamnica i inne dopływy w całym biegu, wpadające do Bystrzycy w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XX. rewir, obejmujący rzekę Bystrzycę połączoną od granicy między gminami Jamnica i Sielec do mostów na gościńcu w Jezupolu w obrębie gmin i obszarów dworskich: Sielec, Pobereże i Jezupol (część), tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Bystrzycy w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

15. Strypa.

Edykt c. k. Namiestnictwa z dnia 12. marca 1903, l. 30.903, uzupełniony Reskryptem c. k. Namiestnictwa z dnia 27. września 1903, l. 108.953.

Starostwo Podhajce

I. rewir, obejmujący rzekę Strypę od granicy między gminami Bohatkowce i Bieniawa do miejsca, w którem granica między gminami Złotniki i Burkanów dotyka lewego brzegu rzeki, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Siemikowce, Bieniawa, Rakowiec, Sosnów, Chatki, Sokołów, Sokolniki, Burkanów (część) i Złotniki, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Strypy na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

II. rewir, obejmujący rzekę Strypę od miejsca, w którem granica między gminami Złotniki i Burkanów dotyka lewego brzegu rzeki, do granicy między gminami Sapowa i Kujdanów w obrębie gmin i obszarów dworskich: Burkanów, Hajworonka, Wiśniowczyk, Zarwanica, Polesiuki

ad Sapowa, Sapowa i Kujdanów (część), tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Strypy na tej przestrzeni, z wyłączeniem stawu w Wiśniowczyku, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Buczacz

III. rewir, obejmujący rzekę Strypę od granicy między gminami Sapowa i Kujdanów do granicy między gminami Rukomysz i Dźwinogród w obrębie gmin i obszarów dworskich: Kujdanów, Bobulińce, Ossowce, Bielawińce, Pętlikowce stare, Przewłoka, Żurawińce i Rukomysz, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Strypy na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

IV. rewir, obejmujący rzekę Strypę od granicy między gminami Rukomysz i Dźwinogród do granicy między gminami Soroki i Leszczańce w obrębie gmin i obszarów dworskich: Dźwinogród, Podzameczek, Nagórzanka, Buczacz, Żyznomirz, Pomorce i Soroki, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Strypy na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

V. rewir, obejmujący rzekę Strypę od granicy między gminami Soroki i Leszczańce do granicy między gminami Nowosiółka jazłowiecka i Duliby w obrębie gmin i obszarów dworskich: Pomorce (część), Leszczańce, Zaleszczyki małe, Jazłowiec, Rusiłów, Skomorochy (część) i Nowosiółka jazłowiecka, tudzież rzeczkę Olchowiec od granicy między gminami Cwitowa i Rzepińce do ujścia w obrębie gmin i obszarów dworskich: Rzepińce, Pomorce, Zaleszczyki małe, Browary, Jazłowiec i Nowosiółka jazłowiecka, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Strypy na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

VI. rewir, obejmujący rzekę Strypę od granicy między gminami Nowosiółka jazłowiecka i Duliby do granicy między gminami Żnibrody i Beremiany w obrębie gmin i obszarów dworskich: Skomorochy (część), Duliby, Żnibrody i Sokulec (część), uznaje się za rewir dzierżawny.

Zlewiska górnego biegu rzeki Strypy, tudzież górnego biegu rzeczki Olchowiec nie wcielono do rewirów

rybackich, ponieważ ich wody z powodu dzikich stawów, leżących bezpośrednio na przebiegu koryta, nie tworzą nieprzerwanych przestrzeni, jak tego wymaga § 9 ustawy rybackiej.

Na wodach tych, obejmujących: zlewisko rzeki Strypy od źródeł do granicy między gminami Bohatkowce i Bieniawa z potokami Mała Strypa, Główna Strypa, Gniła Lipa i wszystkimi innymi dopływami w całym biegu, wpadającymi do Strypy na tej przestrzeni, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Iwaczów, Wołczkowce, Płuchów, Jarosławice, Kabarowce, Meteniów, Młynowce, Moniłówka, Berenowce, Kudynowce, Kudobińce, Podhajczyki, Sławna, Pleśniany. Urłów, Chrabużna, Zarudzie, Korszyłów, Presowce, Zborów, Tustogłowy, Kuklińce, Pohrebce, Olszanka, Cecowa, Białkowce, Bohdanówka, Daniłowce, Ostaszowce i Jezierna powiatu Złoczowskiego; Glinna, Płańcza mała, Złoczówka, Kaplińce, Medowa, Budyłów, Płotycza, Kozłów, Dmuchowiec, Słobódka i Horodyszcze powiatu Brzeżańskiego; Pokropiwna, Denysów i Kupczyńce powiatu Tarnopolskiego; tudzież zlewisko rzeczki Olchowiec od źródeł do granicy między gminami Cwitowa i Rzepińce w obrębie gmin i obszarów dworskich: Pętlikowce nowe, Janówka, Pielawa, Nowostawce, Medwedowce, Pyszkowce, Trybuchowce i Cwitowa powiatu Buczackiego, wreszcie na wodach stojących (dzikich stawach), leżących na przebiegu tych wód, pozostawia się urządzenie gospodarstwa rybnego (własna administracya, dzierżawa lub inny sposób gospodarstwa po myśli §§ 35 i 36 ustawy rybackiej uprawnionym do rybołowstwa §§ 4 i 5 ustawy rybackiej) pod warunkiem przestrzegania ogólnych rybacko-policyjnych przepisów.

16. Świca.

Edykt c. k. Namiestnictwa z dnia 22. marca 1902, l. 31.914.

Starostwo Dolina

I. rewir, obejmujący rzekę Świcę od źródeł do ujścia potoku Ilnica włącznie z tym potokiem i wszystkimi innymi dopływami w całym biegu, wpadającymi do Świcy na tej przestrzeni, w obrębie gmin i obszarów dworskich:

Wyszków, Niagryn (część) i Ludwikówka, uznaje się za rewir własny Br. Bertholda Poppera.

Starostwo Dolina — II. rewir, obejmujący rzekę Świcę od ujścia potoku Ilnica (wyłącznie) do granicy między gminami Wełdzirz i Pacyków w obrębie gmin i obszarów dworskich: Wełdzirz, Niagryn (część), Engelsburg, Lolin i Maksymówka, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Świcy w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto — III. rewir, obejmujący rzeczkę Mizunkę od źródeł do ujścia potoku Skoperszczak włącznie i wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Mizunki na tej przestrzeni, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Seneczów i Wyszków, uznaje się za rewir własny Br. Bertholda Poppera.

dto — IV. rewir, obejmujący rzeczkę Mizunkę od ujścia potoku Skoperszczak (wyłącznie) do ujścia potoku Hluboki włącznie i wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Mizunki na tej przestrzeni, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Kalna i Mizuń (część), uznaje się za rewir własny c. k. Skarbu Państwa.

dto — V. rewir, obejmujący rzeczkę Mizunkę od ujścia potoku Hluboki (wyłącznie) do ujścia do Świcy w obrębie gminy i obszaru dworskiego Mizuń, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Mizunki na tej przestrzeni, uznaje się za rewir własny c. k. Skarbu Państwa.

dto — VI. rewir, obejmujący rzekę Świcę od granicy między gminami Wełdzirz i Pacyków do granicy między gminami Hoszów i Podbereż ze wszystkiemi odnogami i odlewiskami w obrębie gmin i obszarów dworskich: Pacyków, Nowosielica wyżna i niżna, Kniażołuka, Tiapcze, Gerynia i Hoszów, tudzież ujście rzeczki Łużanki w granicach gminy i obszaru dworskiego Hoszów, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Świcy w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto — VII. rewir, obejmujący rzeczkę Łużankę od źródeł do granicy między gminami Witwica i Hoszów ze wszyst-

kimi dopływami w całym biegu w obrębie gmin i obszarów dworskich: Lipa, Łużki, Słoboda bolechowska, Roztoczki, Kalna, Cerkowna, Stańkowce i Witwica, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Dolina

VIII. rewir, obejmujący rzekę Świcę od granicy między gminami Hoszów i Podbereż do granicy między gminami Huziejów i Czołhany w obrębie gmin i obszarów dworskich: Podbereż, Huziejów nowy i stary, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Świcy w granicach rewiru, uznaje się za rewir własny c. k. Skarbu Państwa.

dto

IX. rewir, obejmujący rzekę Świcę od granicy między gminami Huziejów i Czołhany do granicy między gminami Czołhany i Dzieduszyce wielkie w obrębie gminy i obszaru dworskiego Czołhany, tudzież potok Luszczawę w obrębie gmin i obszarów dworskich: Jaworów, Sołuków i Jakubów i inne dopływy w całym biegu, wpadające do Świcy w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

X. rewir, obejmujący rzekę Sukiel od źródeł do granicy między gminami Polanica i Cisów ze wszystkimi dopływami w całym biegu, wpadającymi do Sukielu na tej przestrzeni w obrębie gmin i obszarów dworskich: Sukiel, Brzaza, Bubniszcze i Polanica, uznaje się za rewir własny c. k. Skarbu Państwa.

dto

XI. rewir, obejmujący rzekę Sukiel od granicy między gminami Polanica i Cisów do mostu na Sukielu w Bolechowie w obrębie gmin i obszarów dworskich: Cisów, Dołżka i Bolechów (część), tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Sukielu w granicach rewiru, uznaje się za rewir własny c. k. Skarbu Państwa.

dto

XII. rewir, obejmujący rzekę Sukiel od mostu w Bolechowie do granicy między gminami Zaderewacz i Dzieduszyce wielkie w obrębie gmin i obszarów dworskich: Bolechów (część), Bolechów ruski, Wołoska wieś, Lisowice i Zaderewacz, tudzież potok Gerynię od źródeł do ujścia w obrębie gmin i obszarów dworskich: Bolechów, Bolechów ruski, Czołhany i Zaderewacz z Wolą zaderewacką, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu,

wpadające do Sukielu w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Dolina

XIII. rewir, obejmujący potok Turzankę od wypływu ze stawu w Dolinie do miejsca, gdzie granica między powiatami Dolina i Żydaczów dotyka lewego brzegu potoku w obrębie gmin i obszarów dworskich; Dolina miasto, Rachin, Słoboda dolińska i bolechowska, Trościaniec, Belejów i Turza wielka, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Turzanki na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Stryj

XIV. rewir, obejmujący rzekę Świcę od granicy między gminami Czołhany i Dzieduszyce wielkie do granicy między gminami Łany sokołowskie i Balicze podróżne w obrębie gmin i obszarów dworskich: Dzieduszyce wielkie, Dzieduszyce małe, Sokołów i Łany sokołowskie, tudzież ujście rzeki Sukielu w górę do granicy między gminami Zaderewacz i Dzieduszyce wielkie w obrębie gmin i obszarów dworskich: Dzieduszyce wielkie, Sokołów i Łany sokołowskie, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Świcy i Sukielu w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Żydaczów

XV. rewir, obejmujący rzekę Świcę ze wszystkiemi odnogami i odlewiskami od granicy między gminami Łany sokołowskie i Balicze podróżne do granicy między gminami Demnia-Sulatycze i Lachowice zarzeczne w obrębie gmin i obszarów dworskich: Balicze podróżne, Balicze podgórne, Sulatycze i Demnia ad Sulatycze, tudzież ujście potoku Turzanki w górę do miejsca, gdzie granica między powiatami Dolina i Żydaczów dotyka lewego brzegu potoku, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Turza wielka (część) i Balicze podgórne, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Świcy w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XVI. rewir, obejmujący rzekę Świcę ze wszystkiemi odnogami i odlewiskami od granicy między gminami Demnia-Sulatycze i Lachowice zarzeczne do granicy między gminami Włodzimirce i Żurawno w obrębie gmin i obszarów dworskich: Lachowice zarzeczne, Lachowice podró-

żne, Dubrawka, Mielnia (część) i Włodzimirce, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Świcy w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

17. Łomnica.

Edykt c. k. Namiestnictwa z dnia 17. lipca 1903, l. 66.151, uzupełniony Reskryptem c. k. Namiestnictwa z dnia 12. sierpnia 1903, l. 105.394.

Starostwo Dolina

I. rewir, obejmujący rzekę Łomnicę od źródeł do ujścia potoku Mołoda (wyłącznie) ze wszystkimi dopływami w całym biegu, wpadającymi do potoku Mołoda na tej przestrzeni, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Jasień i Perehińsko, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

II. rewir, obejmujący potok Mołoda od źródeł do ujścia do Łomnicy ze wszystkimi dopływami w całym biegu, wpadającymi do potoku Mołoda na tej przestrzeni, w obrębie gminy i obszaru dworskiego Perehińsko, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

III. rewir, obejmujący rzekę Łomnicę od ujścia potoku Mołoda (wyłącznie) do ujścia potoku Szumleczy włącznie z tym potokiem i wszystkimi innymi dopływami w całym biegu, wpadającymi do Łomnicy na tej przestrzeni, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Jasień i Perehińsko, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Kałusz

IV. rewir, obejmujący rzekę Łomnicę od ujścia potoku Szumleczy (wyłącznie) do mostów na drodze z Perehińska do Niebyłowa ze wszystkimi dopływami w całym biegu w obrębie gmin i obszarów dworskich: Perehińsko, Jasień, Śliwki i Niebyłów (część), uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

V. rewir, obejmujący rzekę Łomnicę od mostu na drodze z Perehińska do Niebyłowa do mostu rządowego w Równi (na gościńcu z Petranki do Rożniatowa) w obrębie gmin i obszarów dworskich: Perehińsko, Niebyłów, Słoboda niebyłowska, Krasna, Zdziany, Słoboda równiańska, Równia (część) i Topolsko (część), tudzież wszystkie

dopływy i odnogi w całym biegu, wpadające na tej przestrzeni do Łomnicy, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Kałusz

VI. rewir, obejmujący rzekę Łomnicę od mostu rządowego w Równi (na gościńcu z Petranki do Rożniatowa) do granicy między gminami Berłohy i Dołhe ze wszystkiemi odnogami i dopływami w całym biegu w obrębie gmin i obszarów dworskich: Równia (część), Topolsko (część), Swaryczów, Tużyłów i Berłohy, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Dolina

VII. rewir, obejmujący rzekę Czeczwę od źródeł do ujścia potoku Mełecinka włącznie z tym potokiem i wszystkimi innymi dopływami w całym biegu, wpadającymi do Czeczwy na tej przestrzeni, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Lipowica i Suchodół, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

VIII. rewir, obejmujący rzekę Czeczwę od ujścia potoku Mełecinka (wyłącznie) do granicy między gminami Spas i Strutyn wyżny w obrębie gmin i obszarów dworskich: Łuhy i Spas, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Czeczwy na tej przestrzeni, z wyjątkiem potoku Iłemka, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

IX. rewir, obejmujący zlewisko potoku Iłemka od źródeł do ujścia do Czeczwy ze wszystkimi dopływami w całym biegu, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Iłemnia i Łuhy, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

X. rewir, obejmujący rzekę Czeczwę od granicy między gminami Spas i Strutyn wyżny do granicy między gminami Strutyn niżny i Rożniatów w obrębie gmin i obszarów dworskich: Strutyn wyżny i Strutyn niżny, tudzież zlewisko potoku Maniawka od źródeł do ujścia w obrębie gmin i obszarów dworskich: Grabów, Łopianka i Strutyn, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Czeczwy w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XI. rewir, obejmujący zlewisko rzeczki Duby od źródeł do granicy między gminami Rożniatów i Swaryczów ze wszystkimi dopływami w całym biegu w obrębie gmin i obszarów dworskich: Dubszara, Lecówka, Rypne, Pere-

hińsko, Olchówka, Duba, Kniażowskie, Janówka, Jasieniowiec, Ceniawa i Rożniatów, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Dolina

XII. rewir, obejmujący rzekę Czeczwę od granicy między gminami Strutyn niżny i Rożniatów do granicy między gminami Swaryczów i Tużyłów, tudzież ujście rzeczki Duby, o ile takowa płynie w obrębie gminy i obszaru dworskiego Swaryczów, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Czeczwy w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Kałusz

XIII. rewir, obejmujący rzekę Łomnicę od granicy między gminami Berłohy i Dołhe do ujścia rzeki Czeczwy w obrębie gmin i obszarów dworskich: Dołhe, Dobrowlany (część), Pojło (część) i Nowica, tudzież ujście rzeki Czeczwy w górę do granicy między gminami Swaryczów i Tużyłów w obrębie gmin i obszarów dworskich: Tużyłów, Dołhe i Pojło (część), wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Łomnicy w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XIV. rewir, obejmujący rzekę Łomnicę ze wszystkimi odnogami i odlewiskami od ujścia rzeki Czeczwy (wyłącznie) do granicy między gminami Podhorki i Wistowa w obrębie gmin i obszarów dworskich: Pojło, Dobrowlany, Podmichale, Chocin i Podhorki, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Łomnicy w granicach rewiru, z wyjątkiem potoka Bereźnica, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XV. rewir, obejmujący zlewisko potoku Bereźnica od źródeł do ujścia z potokiem Uryw (od wylotu z Łomnicy do ujścia) i innymi dopływami w całym biegu, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Petranka, Uhrynów średni, Uhrynów stary, Bereźnica, Nowica, Dobrowlany i Podmichale, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XVI. rewir, obejmujący rzekę Łomnicę od granicy między gminami Podhorki i Wistowa do granicy między gminami Babin i Przewoziec w obrębie gmin i obszarów dworskich: Wistowa, Studzianka i Babin, tudzież wszyst-

kie dopływy w całym biegu, wpadające do Łomnicy w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Kałusz

XVII. rewir, obejmujący rzekę Łomnicę od granicy między gminami Babin i Przewoziec do granicy między gminami Medynia i Temerowce w obrębie gmin i obszarów dworskich: Przewoziec, Medynia i Bryń, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Łomnicy w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Stanisławów

XVIII. rewir, obejmujący rzekę Łomnicę od granicy między gminami Medynia i Temerowce do miejsca, w którem granica gmin Załukiew (Nielepiec) i Pukasowce opuszcza lewy brzeg, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Temerowce, Sokół, Błudniki, Załukiew (Nielepiec) (część) i Pukasowce, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Łomnicy w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

18. Gniła Lipa.

Edykt c. k. Namiestnictwa z dnia 17. lipca 1903, l. 88.107.

Starostwo Przemyślany

I. rewir, obejmujący rzekę Gniłą Lipę od źródeł do miejsca, w którem granica między gminami Wołków i Kostyniów dotyka lewego brzegu rzeki, ze wszystkimi dopływami w całym biegu, wpadającymi do Lipy na tej przestrzeni, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Lipowce, Majdan lipowiecki, Uniów, Młynowce, Łahodów, Przemyślany, Czupernosów, Kimirz, Uszkowice, Borszów, Brykoń, Pletenice, Meryszczów (część) i Wołków, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

II. rewir, obejmujący rzekę Gniłą Lipę od miejsca, w którem granica między gminami Wołków i Kosteniów dotyka lewego brzegu rzeki, do granicy między gminami Firlejów i Dusanów ze wszystkimi dopływani w całym biegu, wpadającymi do Lipy na tej przestrzeni, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Meryszczów (część), Kosteniów, Biłka, Brzuchowice, Błotnia, Janczyn, Korzelice i Dusanów, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Rohatyn

III. rewir, obejmujący rzekę Gniłą Lipę od granicy między gminami Firlejów i Dusanów do mostu na gościńcu z Rohatyna do Wierzbołowiec ze wszystkimi dopływami w całym biegu, wpadającymi do Lipy na tej przestrzeni, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Firlejów, Kleszczanów, Ruda, Podgrodzie, Zalipie, Potok, Załuże (część) i Rohatyn miasto, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

IV. rewir, obejmujący rzekę Gniłą Lipę od mostu na gościńcu z Rohatyna do Wierzbołowiec do granicy między gminami Koniuszki i Nastaszczyn ze wszystkimi kanałami i odnogami w obrębie gmin i obszarów dworskich: Załuże (część), Wierzbołowce, Putiatyńce, Babuchów, Łuczyńce, Obelnica (część) i Koniuszki, tudzież potok Studeny od granicy między gminami Stratyn i Dubrynów do ujścia w obrębie gmin i obszarów dworskich: Dubrynów, Puków i Putiatyńce, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Lipy i Studenego w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

V. rewir, obejmujący rzekę Gniłą Lipę od granicy między gminami Koniuszki i Nastaszczyn do granicy między gminami Demianów i Bouszów ze wszystkimi kanałami i odnogami w obrębie gmin i obszarów dworskich: Obelnica (część), Kunicze, Nastaszczyn, Kuropatniki, Ludwikówka, Bursztyn, Kurostowice (część) i Demianów, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Lipy na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

VI. rewir, obejmujący rzekę Gniłą Lipę od granicy między gminami Demianów i Bouszów do granicy między gminami Bołszowce i Chorostków t. j. do granicy powiatu Stanisławowskiego ze wszystkimi kanałami i odnogami w obrębie gmin i obszarów dworskich: Bouszów, Kurostowice (część), Słobódka bołszowska i Bołszowce, tudzież potok Narajówkę od wypływu ze stawu w Świstelnikach po ujście z dopływem potoku Ujazdki od wypływu ze stawu w Kunaszowie do ujścia, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Świstelniki, Podszumlańce, Skomorochy nowe i stare, Herbutów, Kunaszów i Bołszowce, wreszcie

wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Lipy i Narajówki w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Stanisławów

VII. rewir, obejmujący rzekę Gniłą Lipę od granicy między gminami Bołszowce i Chorostków do ujścia do Dniestru w obrębie gmin i obszarów dworskich. Chorostków, Tustań i Halicz, uznaje się za rewir dzierżawny.

Ze zlewisk górnego biegu potoku Studeny, tudzież górnego i średniego biegu rzeczki Narajówki, wreszcie górnego i średniego biegu potoku Ujazdki nie utworzono rewirów rybackich, ponieważ wody te z powodu dzikich stawów, leżących bezpośrednio na ich przebiegu, nie tworzą nieprzerwanych przestrzeni po myśli § 9 ustawy o rybołowstwie.

Na wodach tych, obejmujących:

1. Zlewisko potoku Studeny od źródeł do granicy między gminami Stratyń i Dubrynów w obrębie gmin i obszarów dworskich: Podusilna powiatu Przemyślańskiego, Stratyń miasto i Stratyń wieś powiatu Rohatyńskiego;

2. zlewisko rzeczki Narajówki od źródeł do wypływu ze stawu w Świstelnikach w obrębie gmin i obszarów dworskich: Nowosiółka powiatu Przemyślańskiego; Narajów miasto, Narajów wieś, Rohaczyn miasto, Rohaczyn wieś, Wulka, Kurzany, Demnia, Huciska i Podwysokie powiatu Brzeżańskiego, Cześniki, Lipica górna, Lipica dolna i Świstelniki powiatu Rohatyńskiego;

3. zlewisko potoku Ujazdki od źródeł do wypływu ze stawu w Kunaszowie w obrębie gmin i obszarów dworskich: Ujazd, Sarnki górne, Sarnki średnie, Sarnki dolne, Żelibory i Kunaszów (część) powiatu Rohatyńskiego; tudzież na wodach stojących (dzikich stawach), leżących na przebiegu tych wód, pozostawia się urządzenie gospodarstwa rybnego (własna administracya, dzierżawa albo inny sposób gospodarstwa) po myśli §§ 35 i 36 ustawy o rybołowstwie uprawnionym do rybołowstwa (§ 4 i 5) pod warunkiem przestrzegania ogólnych rybacko-policyjnych przepisów.

19. Seret.

Edykt c. k. Namiestnictwa z dnia 18. lipca 1903, l. 87 563, uzupełniony Reskryptem c. k. Namiestnictwa z dnia 12. października 1903, l. 134.115.

Starostwo Tarnopol

I. rewir, obejmujący rzekę Seret od wypływu ze stawu w Grobli do granicy między gminami Hładki i Iwaczów górny w obrębie gmin i obszarów dworskich: Grobla ad Jankowce, Pleszkowce, Jankowce, Czernichów, Hładki i Małaszowce (część), uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

II. rewir, obejmujący rzekę Seret od wypływu ze stawu w Iwaczowie górnym do miejsca, w którem granica między gminami Płotycz i Czystyłów dotyka lewego brzegu rzeki, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Iwaczów górny, Iwaczów dolny, Hłuboczek wielki (część), i Płotycz, tudzież potok Hłuboczek od wypływu ze stawu w Worobijówce do ujścia w obrębie gmin i obszarów dworskich: Worobijówka, Kurowce i Hłuboczek wielki, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Seretu w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

III. rewir, obejmujący rzekę Seret od wypływu ze stawu w Tarnopolu do granicy między gminami Bucniów i Łuka wielka w obrębie gmin i obszarów dworskich: Tarnopol, Zagrobela, Petryków, Berezowica wielka, Ostrów, Bucniów i Myszkowice (część), tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Seretu w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

IV. rewir, obejmujący rzekę Seret od granicy między gminami Bucniów i Łuka wielka do granicy między gminami Krzywki i Nałuże w obrębie gmin i obszarów dworskich: Łuka wielka, Myszkowice (część), Czartoryja, Łuczka, Wola mazowiecka, Mikulińce i Krzywki, tudzież potok Gniłę, o ile płynie w obrębie gminy i obszaru dworskiego Czartoryja, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Trembowla

V. rewir, obejmujący rzekę Seret od granicy między gminami Krzywki i Nałuże do granicy między gminami Zaścinocze i Humniska w obrębie gmin i obszarów dworskich: Nałuże, Warwaryńce, Strusów, Ruzdwiany, Zubów,

Ostrowczyk i Zaścinocze, tudzież potok Świniuchę od wypływu ze stawu w Nastasowie do ujścia i inne dopływy w całym biegu, wpadające do Seretu w granicach rewiru, z wyłączeniem jeziorka na Albertówce w gminie Zazdrość, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Tarnopol — VI rewir, obejmujący potok Hnizdeczną od wypływu ze stawu w Stechnikowcach do miejsca, w którem granica między gminami Łozowa i Szlachcińce dotyka lewego brzegu rzeki, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Stechnikowce, Kurniki, Łozowa i Szlachcińce (część), tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Hnizdecznej na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto — VII. rewir, obejmujący rzeczkę Gniłą od wypływu ze stawu w Czerniłowie mazowieckim do ujścia potoku Hnizdecznej w obrębie gmin obszarów dworskich: Czerniłów mazowiecki (część), Czołhańszczyzna, Czerniłów ruski, Stupki i Borki wielkie, tudzież potok Hnizdeczną od wypływu ze stawu w Szlachcińcach do ujścia w obrębie gmin i obszarów dworskich: Szlachcińce, Bajkowce, Smykowce, Borki wielkie i Dyczków, wreszcie dopływ Kaszawa od wypływu ze stawu w Romanówce do ujścia w obrębie gmin i obszarów dworskich: Stupki i Borki wielkie, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto — VIII. rewir, obejmujący rzeczkę Gniłę-Gnieznę od ujścia potoku Hnizdecznej do granicy między gminami Baworów i Smolanka w obrębie gmin i obszarów dworskich: Dyczków, Krasówka, Toustoług, Zaścianka, Białoskórka, Grabowiec, Zastawie i Baworów, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Gniłej na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto — IX. rewir obejmujący rzeczkę Gniłę-Gnieznę od granicy między gminami Baworów i Smolanka do granicy między gminami Skomorochy i Ostalce, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Smolanka, Proszowa i Skomorochy, tudzież potok Sorocki, o ile takowy płynie w obrębie

gminy i obszaru dworskiego Skomorochy, uznaje się za rewir własny Jerzego hr. Baworowskiego.

Starostwo Trembowla

X. rewir, obejmujący rzekę Gnieznę od granicy między gminami Skomorochy i Ostalce do granicy między gminami Krowinka i Trembowla w obrębie gmin i obszarów dworskich: Ostalce, Suszczyn, Łoszniów i Krowinka, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Gnieznej na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XI. rewir, obejmujący rzekę Seret od granicy między gminami Zaścinocze i Humniska do granicy między gminami Podhajczyki justynowe i Janów, tudzież ujście rzeczki Gniezny od granicy między gminami Krowinka i Trembowla do ujścia w obrębie gmin i obszarów dworskich: Humniska, Małów, Trembowla, Plebanówka, Semenów, Podgórzany, Załawie, Dołhe (część) i Podhajczyki justynowe, wreszcie wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Seretu w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XII. rewir, obejmujący rzekę Seret od granicy między gminami Podhajczyki justynowe i Janów do ujścia młynówki z potoku Gniła-Rudka do Seretu w Zniesieniu w obrębie gmin i obszarów dworskich: Dołhe (część), Janów i Słobódka janowska, tudzież potok Gniłą-Rudkę, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Romanówka, Mogielnica, Słobódka janowska i Budzanów, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Seretu w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XIII. rewir, obejmujący rzekę Seret od ujścia młynówki, z potoku Gniła-Rudka wychodzącej, do Seretu w Zniesieniu do ujścia potoku Nakrasów włącznie z tym potokiem w obrębie gmin i obszarów dworskich: Budzanów, Skomorosze, Morawszczyzna ad Budzanów, Żwiniacz, Byczkowce (część), tudzież potok Nakrasów i wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Seretu w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Czortków

XIV. rewir, obejmujący rzekę Seret od ujścia potoku Nakrasów (wyłącznie) do miejsca, w którem granica między gminami Biała i Wygnanka dotyka prawego brzegu

rzeki, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Tudorów, Byczkowce (część), Skorodyńce, Siemakowce, Biała i Wygnanka (część), tudzież potok Młynówkę od granicy między gminami Chomiakówka i Biały Potok do ujścia w obrębie gmin i obszarów dworskich: Biały Potok, Siemakowce, Kalinowszczyzna i Biała, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Seretu w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Czortków

XV. rewir, obejmujący rzekę Seret od miejsca, w którem granica między gminami Biała i Wygnanka dotyka prawego brzegu rzeki, do granicy między gminami Uhryń i Rosochacz w obrębie gmin i obszarów dworskich: Wygnanka (część), Czortków miasto, Czortków stary i Uhryń, tudzież wszystkie dopływy, wpadające do Seretu na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XVI. rewir, obejmujący rzekę Seret od granicy między gminami Uhryń i Rosochacz do granicy między gminami Sosołówka i Ułaszkowce w obrębie gmin i obszarów dworskich: Rosochacz i Sosołówka, tudzież potok Czerkawszczyzna od granicy między gminami Czerkawszczyzna i Jagielnica stara do ujścia, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Jagielnica stara, Szulhanówka, Dolina, Jagielnica, Salówka, Chomiakówka, Nagorzanka i Sosołówka, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Seretu w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Zaleszczyki

XVII. rewir, obejmujący rzekę Seret od granicy między gminami Sosołówka i Ułaszkowce do miejsca, w krórem granica między gminami Szypowce i Szerszeniowce dotyka prawego brzegu rzeki, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Ułaszkowce, Zabłotówka, Mielowce, Kapuścińce, Lisowce, Szypowce i Szerszeniowce (część), tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Seretu na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Borszczów

XVIII. rewir, obejmujący rzekę Seret od miejsca, w którem granica między gminami Szypowce i Szersze-

niowce dotyka prawego brzegu rzeki, do miejsca, w którem granica między gminami Myszków i Bilcze dotyka lewego brzegu rzeki, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Szerszeniowce, Oleksińce, Muszkarów, Myszków i Bilcze (część), tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Seretu na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Zaleszczyki

XIX. rewir, obejmujący rzekę Seret od miejsca, w którem granica między gminami Myszków i Bilcze dotyka lewego brzegu rzeki, do granicy między gminami Holihrady i Szczytowce w obrębie gmin i obszarów dworskich: Bilcze, Błyszczanka, Manasterek, Lesieczniki (część) i Holibrady, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Seretu na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XX. rewir, obejmujący rzeczkę Dubę od granicy między gminami Swidowa i Tłuste do granicy między gminami Bedrykowce i Kasperowce w obrębie gmin i obszarów dworskich: Tłuste miasto, Tłuste wieś, Hołowczyńce, Karolówka, Worwolińce, Bereztek, Ilinkowce, Chartanowce, Uhryńkowce, Błyszczanka, Dupliska, Żyrawka i Bedrykowce, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Duby na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XXI. rewir, obejmujący rzekę Seret od granicy między gminami Holihrady i Szczytowce do granicy między gminami Kułakowce i Gródek w obrębie gmin i obszarów dworskich: Lesieczniki (część), Kasperowce, Szczytowce, Gródek (część), Duninów i Kułakowce, tudzież ujście rzeczki Duby w górę do granicy między gminami Bedrykowce i Kasperowce w obrębie gminy i obszaru dworskiego Kasperowce, wreszcie zlewisko potoku Chrusnowa i wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Seretu w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Ze zlewiska górnego biegu rzeki Seretu, potoku Hnizdeczna, rzeczki Gniłej, Kaszawy i Duby nie utworzono rewirów rybackich, ponieważ wody te z powodu dzikich stawów, leżących bezpośrednio na ich przebiegu, nie

tworzą nieprzerwanych przestrzeni, po myśli § 9 ustawy rybackiej.

Na wodach tych obejmujących:

1. rzekę Seret od źródeł do śluzy stawu w miejscowości Grobla ze wszystkimi dopływami w całym biegu, wpadającymi do Seretu na tej przestrzeni, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Jasionów, Żarków, Hołubica, Pieniaki, Czepiele, Zwyżyn, Szyszkowce, Markopol, Łukawiec, Batków, Hnidawa, Panasówka. Nyżkowce, Zagórze, Seretec, Palikrowy, Kotyszcze, Jaśniszcze, Podberezce, Wierzbowczyk, Orzechowczyk, Ratyszcze, Czystopady, Załoźce, Podliski, Blich, Reniów i Wertełka powiatu Brodzkiego; Perepelniki, Harbuzów, Manajów, Olejów, Białokiernica i Białogłowy powiatu Złoczowskiego; Nosowce, Horodyszcze, Obarzańce, Zarudzie i Grobla powiatu Tarnopolskiego;

2. rzekę Seret od granicy między gminami Hładki i Iwaczów górny do śluzy stawu w Iwaczowie górnym w obrębie gminy i obszaru dworskiego: Iwaczów górny powiatu Tarnopolskiego;

3. rzekę Seret od miejsca, w którem granica między gminami Płotycz i Czystyłów dotyka lewego brzegu rzeki, do śluzy stawu w Tarnopolu w obrębie gmin i obszarów dworskich: Czystyłów, Hłuboczek wielki (część), Proniatyn i Tarnopol powiatu Tarnopolskiego;

4. potok Hnizdecznę od źródeł do śluzy stawu w Stechnikowcach ze wszystkimi dopływami gmin i obszarów dworskich: Kobyła, Iwanczany, Kurniki, Dobrowody, Nowiki, Czumale, Opryłowce powiatu Zbarazkiego; Dubowce, i Stechnikowce powiatu Tarnopolskiego;

5. rzeczkę Gniłą od źródeł do śluzy stawu w Czerniłowie mazowieckim ze wszystkimi dopływami w obrębie gmin i obszarów dworskich: Kapuścińce, Krasnosielce, Roznoszyńce, Hłuboczek mały, Tarasówka, Łubianki, Bazarzyńce, Zbaraż, Załuże, Zbaraż stary, Czernichowce, Stryjówka, Wałachówka, Zarudzie i Ochrymowce powiatu Zbarazkiego; Czerniłów mazowiecki powiatu Tarnopolskiego;

6. zlewisko potoku Kaszawa ze wszystkimi dopływami od źródeł do śluzy stawu w Romanówce w obrębie gmin i obszarów dworskich: Kujdańce, Romanowe sioło, powiatu Zbarazkiego: Hałuszczyńce, Żerebki szlacheckie i królewskie, Kołodziejówka, Panasówka i Teklówka powiatu Skałackiego; Romanówka, Chodaczków mały i Konstantynówka powiatu Tarnopolskiego;

7. górny bieg rzeki Duby od źródeł do granicy między gminami Swidowa i Tłuste w obrębie gmin i obszarów dworskich: Dolina, Chomiakówka, Muchawka i Swidowa powiatu Czortkowskiego;

tudzież na wodach stojących (dzikich stawach), leżących na przebiegu tych wód, pozostawia się po myśli §§ 35 i 36 ustawy o rybołowstwie urządzenie gospodarstwa rybnego (własna administracya, dzierżawa, albo inny sposób gospodarstwa) uprawnionym do rybołowstwa (§§ 4 i 5 ustawy rybackiej) pod warunkiem przestrzegania ogólnych rybacko-policyjnych przepisów.

20. Zbrucz.

Edykt c. k. Namiestnictwa z dnia 20. lipca 1903 l. 92.554.

Starostwo Skałat

I. rewir, obejmujący prawą połowę prądu rzeki Zbrucz, od wypływu ze stawu w Staromiejszczyźnie do ujścia potoku Stawek (włącznie) w obrębie gmin i obszarów dworskich: Staromiejszczyzna, Podwołoczyska, Zadniszówka, Mysłowa, Czerniszówka, Orzechowiec i Rożyska (część), tudzież ujście potoku Samec od granicy między gminami Supranówka i Podwołoczyska w obrębie gmin i obszarów dworskich: Podwołoczyska, Zadniszówka i Mysłowa, wreszcie wszystkie inne dopływy w całym biegu, wpadające do Zbrucza z prawego brzegu na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

II. rewir, obejmujący prawą połowę prądu rzeki Zbrucz od granicy między gminami Rożyska i Tarnoruda do ujścia potoku Bridok (włącznie) w obrębie gmin i obszarów dworskich: Tarnoruda, Faszczówka, Łuka mała, Ko-

koszyńce i Kozina (część), tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Zbrucza na tej przestrzeni z prawego brzegu, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Skałat

III. rewir, obejmujący prawą połowę prądu rzeki Zbrucz od ujścia potoku Bridok (wyłącznie) do granicy między powiatami Skałackim i Husiatyńskim w obrębie gmin i obszarów dworskich: Kozina (część), Wolica, Kałaharówka i Wychwatyńce, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające z prawego brzegu na tej przestrzeni do Zbrucza, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Husiatyn

IV. rewir, obejmujący prawą połowę prądu rzeki Zbrucz od granicy między powiatami Skałackim i Husiatyńskim do granicy między gminami Trybuchowce i Olchowczyk w obrębie gmin i obszarów dworskich: Postołówka, Rakówkąt, Wojwodyńce, Horodnica i Trybuchowce, tudzież ujście rzeczki Gniłej od młyna w Trybuchowcach w obrębie gminy i obszaru dworskiego Trybuchowce, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

V. rewir, obejmujący rzeczkę Gniłą od granicy między powiatami Skałackim i Husiatyńskim do młyna w Trybuchowcach w obrębie gmin i obszarów dworskich: Rakówkąt, Wojwodyńce, Horodnica, Liczkowce i Trybuchowce, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Gniłej na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

VI. rewir, obejmujący rzeczkę Tajnę od wypływu ze stawu w Niżborgu starym do ujścia do Gniłej w obrębie gmin i obszarów dworskich: Niżborg stary, Samołuskowce i Liczkowce, tudzież wszystkie dopływy w caływ biegu, wpadające do Tajny w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

VII. rewir, obejmujący prawą połowę prądu rzeki Zbrucz, od granicy między gminami Trybuchowce i Olchowczyk do granicy między gminami Suchodół i Szydłowce w obrębie gmin i obszarów dworskich: Olchowczyk, Husiatyn i Suchodół, tudzież wszystkie dopływy w całym

biegu, wpadające na tej przestrzeni z prawego brzegu do Zbrucza, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Husiatyn

VIII. rewir, obejmujący prawą połowę prądu rzeki Zbrucz od granicy między gminami Suchodół i Szydłowce do granicy między gminami Kociubińczyki i Siekierzyńce w obrębie gmin i obszarów dworskich: Szydłowce, Sidorów, Zielona i Kociubińczyki, tudzież potok Suchodolski od granicy między gminami Czabarówka i Suchodół do ujścia w obrębie gmin i obszarów dworskich: Suchodół i Sidorów z dopływem Słobódką od granicy między gminami Wasylkowce i Sidorów do ujścia, wreszcie potok Krzyweńkie od granicy między gminami Tłusteńke i Krzyweńkie do ujścia w obrębie gmin i obszarów dworskich: Krzyweńkie, Wasylków i Sidorów, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Borszczów

IX. rewir, obejmujący prawą połowę prądu rzeki Zbrucz od granicy między gminami Kociubińczyki i Siekierzyńce do granicy między gminami Zbrzyż z Krągłą i Skała w obrębie gmin i obszarów dworskich: Siekierzyńce i Zbrzyż z Krągłą, tudzież potok Bosyrski w całym biegu, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

X. rewir, obejmujący prawą połowę prądu rzeki Zbrucz od granicy między gminami Zbrzyż z Krągłą i Skała do granicy między gminami Bereżanka i Trójca w obrębie gmin i obszarów dworskich: Stara Skała, Skała i Bereżanka, tudzież potok Burdiakowiecki od wypływu ze stawu w Burdiakowcach do ujścia i potok Ciemna Kiernica w całym biegu, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

XI. rewir, obejmujący prawą połowę prądu rzeki Zbrucz od granicy między gminami Bereżanka i Trójca do granicy między gminami Słobódka turylecka i Podfilipie w obrębie gmin i obszarów dworskich: Trójca, Gusztynek i Słobódka turylecka, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające na tej przestrzeni z prawego brzegu do Zbrucza, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Borszczów	XII. rewir, obejmujący prawą połowę prądu rzeki Zbrucz od granicy między gminami Słobódka turylecka i Podfilipie do granicy między gminami Załucze i Niwra w obrębie gmin i obszarów dworskich: Podfilipie, Wierzbówka i Załucze, uznaje się za rewir dzierżawny.
dto	XIII. rewir, obejmujący prawą połowę prądu rzeki Zbrucz od granicy między gminami Załucze i Niwra do granicy między gminami Zalesie i Nowosiółka w obrębie gmin i obszarów dworskich: Zalesie, Niwra i Germakówka, uznaje się rewir dzierżawny.
dto	XIV. rewir, obejmujący prawą połowę prądu rzeki Zbrucz od granicy między gminami Zalesie i Nowosiółka do granicy między gminami Nowosiółka i Kudryńce w obrębie gmin i obszarów dworskich: Nowosiółka, uznaje się za rewir dzierżawny.
dto	XV. rewir, obejmujący prawą połowę prądu rzeki Zbrucz od granicy między gminami Nowosiółka i Kudryńce do granicy między gminami Zawale i Paniowce zielone w obrębie gmin i obszarów dworskich: Kudryńce i Zawale, uznaje się za rewir dzierżawny.
dto	XVI. rewir, obejmujący prawą połowę prądu rzeki Zbrucz od granicy między gminami Zawale i Paniowce zielone do leśniczówki nad rzeką w Boryszkowcach w obrębie gmin i obszarów dworskich: Paniowce zielone i Boryszkowce (część), tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające na tej przestrzeni z prawego brzegu do Zbrucza, uznaje się za rewir dzierżawny.
dto	XVII. rewir, obejmujący prawą połowę prądu rzeki Zbrucz od leśniczówki nad rzeką w Boryszkowcach do ujścia do Dniestru w obrębie gmin i obszarów dworskich: Boryszkowce (część) i Okopy, uznaje się za rewir dzierżawny.

Ze źródłowego zlewiska rzeki Zbrucz, tudzież ze zlewiska górnego i średniego biegu rzeczki Gniłej, wreszcie ze zlewiska górnego i średniego biegu rzeczki Tajny nie utworzono rewirów rybackich, ponieważ te wody z powodu dzikich stawów, leżących bezpośrednio na ich przebiegu, nie tworzą nieprzerwanych przestrzeni po myśli § 9 ustawy o rybołowstwie.

Na wodach tych, obejmujących:

1. prawą połowę prądu rzeki Zbrucz od źródeł do śluzy stawu w Staromiejszczyźnie ze wszystkimi dopływami w całym biegu, wpadającymi do Zbrucza z prawego brzegu, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Palczyńce, Toki, Koszlaki, Hołotniki, Worobijówka, Hnilice wielkie i małe, Szyły, Lichiczyńce, Szelpaki, Suchowce, Nowesioło, Koziary, Hołoszyńce, Medyń, Dobromirka, Huszczanki, Łozówka, Obodówka, Terpiłówka, Klimkowce, Skoryki, Pienikowce, Prozowce, Jacowce, Klebanówka i Korszyłówka powiatu Zbarazkiego; Dorofiówka, Staromiejszczyzna (część), Chmieliska, Mołczanówka, Kamionki, Rosochowaciec i Supranówka powiatu Skałackiego;

2. rzekę Gniłą od źródeł do granicy między powiatami Skałackim i Husiatyńskim ze wszystkimi dopływami w całym biegu, wpadającymi do niej na tej przestrzeni, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Połupanówka, Skałat stary, Nowosiółka skałacka, Skałat, Horodnica, Krzywe, Ostapie, Zarubińce, Poznanka Gniła, Poznanka hetmańska, Hlibów, Podlesie, Grzymałów, Bucyki, Leżanówka, Biliłówka, Touste, Nowosiółka grzymałowska, Borki małe, Rasztowce i Dubkowce powiatu Skałackiego;

3. rzekę Tajnę od źródeł do śluzy stawu w Niżborgu starym ze wszystkimi dopływami w całym biegu, wpadającymi do niej na tej przestrzeni, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Howiłów mały i wielki, Kluwińce, Wierzchowce, Pereniłów, Karaszyńce, Chorostków, Chłopówka, Uwisła, Celejów, Myszkowce i Niżborg stary (część) powiatu Husiatyńskiego;

tudzież na wodach stojących (dzikich stawach), leżących na przebiegu wymienionych wód, pozostawia się urządzenie gospodarstwa rybnego (własna administracya,

dzierżawa albo inny sposób gospodarstwa) po myśli §§ 35 i 36 ustawy o rybołowstwie uprawnionym do rybołowstwa (§ 4 i 5 ustawy rybackiej), pod warunkiem przestrzegania ogólnych rybacko-policyjnych przepisów.

21. Złota Lipa.

Edykt c. k. Namiestnictwa z dnia 7. sierpnia 1903, l. 101.811.

Starostwo Przemyślany

I. rewir, obejmujący zlewisko zachodniego ramienia źródłowego rzeki Złota Lipa od granicy między gminami Zaszków i Wiśniowczyk do granicy między gminami Strychańce i Buszcze ze wszystkimi dopływami w całym biegu, wpadającymi do Lipy na tej przestrzeni, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Wiśniowczyk, Pleników, Ciemierzyńce, Dunajów, Mereszczówka, Biała, Potoczany, Rekszyn i Strychańce, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Złoczów

II. rewir, obejmujący zlewisko wschodniego ramienia źródłowego rzeki Złota Lipa od wypływu ze stawu w Remiszowcach do miejsca, w którem granica między powiatami Przemyślańskim i Brzeżańskim opuszcza lewy brzeg rzeki ze wszystkimi dopływami w całym biegu, wpadającymi do Złotej Lipy na tej przestrzeni, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Remizowce, Snowicz, Uhorce, Koropiec, Machnowce, Torhów, Bohutyn, Zarudka, Bubszczany, Pomorzany, Hodów, Kalne, Krasnopuszcza, Plichów (część) i Rozhadów, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Brzeżany

III. rewir, obejmujący zachodnie ramię rzeki Złota Lipa od granicy między gminami Strychańce i Buszcze, tudzież wschodnie ramię Złotej Lipy do granicy między gminami Urmań i Dryszczów do miejsca, w którem na lewym brzegu rzeki leży ostatni dom gminy Hinowice, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Buszcze, Poruczyn, Szumlany małe, Dryszczów, Żuków, Łapszyn (część) i Hinowice (część), tudzież wszystkie kanały i dopływy w całym biegu, wpadające do Złotej Lipy na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

IV. rewir, obejmujący rzekę Złotą Lipę od mostów na gościńcu poniżej stawu w Brzeżanach do granicy między gminami Kotów i Bożyków w obrębie gmin i obsza-

rów dworskich: Brzeżany, Posuchów, Potutory, Rybniki, Sarańczuki i Kotów, tudzież zlewisko potoku Ceniówki w obrębie gmin i obszarów dworskich: Koniuchy, Ceniów, Byszki, Potok, Kuropatniki, Baranówka, Szybalin, Żółnówka i Potutory, wreszcie wszystkie inne kanały i dopływy w całym biegu, wpadające do Złotej Lipy na tej przestrzeni, z wyłączeniem stawu w Sarańczukach, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Podhajce

V. rewir, obejmujący rzekę Złotą Lipę od granicy między gminami Kotów i Bożyków do granicy między gminami Seredne i Zaturzyn w obrębie gmin i obszarów dworskich: Bożyków, Wołoszczyzna, Litwinów, Rudniki, Łysa, Nosów, Zawałów, Zastawcze, Kamienna góra i Seredne, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Złotej Lipy na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

VI. rewir, obejmujący rzekę Złotą Lipę od granicy między gminami Seredne i Zaturzyn do miejsca, w którem granica między powiatami Podhajce i Brzeżany opuszcza prawy brzeg rzeki, w obrębie gmin i obszarów dworskich: Zaturzyn, Markowa, Zawadówka, Korzowa i Jarhorów (część) tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Złotej Lipy na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Buczacz

VII. rewir, obejmujący rzekę Złotą Lipę od miejsca, w którem granica między powiatami Podhajce i Brzeżany opuszcza prawy brzeg rzeki do granicy między gminami Zadarów i Niskołyzy w obrębie gmin i obszarów dworskich: Jarhorów (część), Baranów, Krasiejów i Zadarów, uznaje się za rewir dzierżawny.

dto

VIII. rewir, obejmujący rzekę Złotą Lipę od granicy gmin Zadarów i Niskołyzy do granicy gmin Bobrowniki i Nowosiółki w obrębie gmin i obszarów dworskich: Łazarówka, Niskołyzy, Ladzkie i Bobrowniki, uznaje się za rewir dzierżawny.

Część wschodniego ramienia źródłowego rzeki Złotej Lipy od w miejsca, w którem granica między powiatami Przemyślańskim i Brzeżańskim opuszcza lewy brzeg rzeki do śluzy stawu w Urmaniu w obrębie gmin i obszarów dworskich: Plichów (część) i Urmań powiatu Brzeżań-

skiego, tudzież część czeki Złota Lipa od miejsca, w którem na lewym brzegu rzeki leży ostatni dom w gminie Hinowice do mostów na gościńcu poniżej stawu w Brzeżanach w obrębie gmin i obszarów dworskich: Hinowice (część), Łapszyn i Brzeżany powiatu Brzeżańskiego, nie wcielono do rewirów rybackich, ponieważ wody te z powodu dzikich stawów, leżących bezpośrednio na ich przebiegu, nie tworzą nieprzerwanych przestrzeni, po myśli § 9 ustawy o rybołowstwie.

Na wodach tych, tudzież na dzikich stawach, leżących na ich przebiegu, pozostawia się urządzenie gospodarstwa rybnego (własna administracya, dzierżawa albo inny sposób gospodarstwa) po myśli §§ 35 i 36 ustawy o rybołowstwie uprawnionym do rybołowstwa, pod warunkiem przestrzegania ogólnych rybacko-policyjnych przepisów.

Za c. k. Namiestnika:
Łoś w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1906. Wydano i rozesłano dnia 10. sierpnia 1906. **Część XIII.**

Nr. 89.

U s t a w a

z dnia 25. maja 1906, o regulacyi rzeki Wereszycy z dopływami.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam, co następuje:

§ 1.

Regulacya rzeki Wereszycy od stawu w Lubieniu wielkim do ujścia do Dniestru wraz z dopływami ma być wykonaną jako przedsiębiorstwo przymusowej spółki wodnej, mającej się zawiązać na podstawie § 45 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz u. kr. Nr. 38, subwencyonowane z funduszu krajowego.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z r. 1903, który preliminuje koszta robót na 2,040.000 koron.

Wydział krajowy zostaje jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą Państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§ 3.

Koszta budowy włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu regulacyjnego

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl § 6 ustępu 2 i § 4 ustępu 2 a) ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116 bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent kosztów z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia;

c) wreszcie właściciele gruntów i zakładów, które położone są w okręgu konkurencyjnym przez władze administracyjne oznaczyć się mającym, resztą preliminowanych kosztów budowy, a to w myśl § 66 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38 według stosunku korzyści, których oczekiwać należy, lub w miarę wielkości niebezpieczeństwa, które ma być usunięte, albo też o ile rozkład kosztów na tej podstawie nie da się oznaczyć, według wartości tych gruntów i zakładów.

§ 4.

Termin rozpoczęcia i czas trwania budowy, tudzież wysokość i termina płatności corocznych rat datków kraju, państwa i stron interesowanych w § 3 pod c) wymienionych oznaczy Wydział krajowy wspólnie z Administracyą Państwa.

§ 5.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być utworzony oddzielny fundusz.

Fundusz ten składać się będzie:

1. Z dochodów uzyskanych z wydzierżawienia skarp Wereszycy i dopływów;

2. z grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl art. 1 ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kr. Nr. 12;

3. z corocznych datków kraju i prestacyj konkurencyjnych.

Dalsze postanowienia co do wysokości datków kraju i prestacyj konkurencyjnych na konserwacyę oraz co do zarządzeń potrzebnych dla utrzymania wykonanych budowli, wydane zostaną w drodze ustawodawstwa krajowego.

§ 6.

Zarząd budowy, oraz funduszu regulacyjnego i konserwacyjnego obejmie Wydział krajowy.

Sposób, w jaki ma być utworzony Wydział spółki wodnej, tudzież liczbę członków tego Wydziału określi statut, mający się ułożyć przez władzę polityczną.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnictwem, któremu podobnie jak stronom interesowanym przyznany będzie wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, oraz co do ewentualnego bezpośredniego współdziałania państwowych organów technicznych przy wykonaniu przedsiębiorstwa określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z Administracyą Państwa.

§ 7.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi rolnictwa.

Wiedeń, dnia 25. maja 1906.

Franciszek Józef w. r.

Auersperg w. r.

Nr. 90.

U s t a w a

z dnia 13. czerwca 1906, o konserwacyi obwałowania lewego brzegu Dunajca od ujścia potoku Więckówki do mostu kolejowego w Bogumiłowicach.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam na podstawie § 6 ustawy z dnia 25. lipca 1901 Dz. u. kr. Nr. 71, co następuje:

§ 1.

Koszta zwyczajnego utrzymania lewego wału Dunajca od ujścia potoku Więckówki do mostu kolejowego w Bogumiłowicach, tudzież regulacyi potoków Więckówki i Milówki wraz z rowami dopływowymi i odpływowymi, jakoteż objektami wałowymi i komunikacyjnymi mają być pokrywane:

1. Z dochodów uzyskanych z wydzierżawiania wałów ochronnych i skarp potoków;

2. z odszkodowań i grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl art. I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kr. Nr. 12;

3. z corocznych datków funduszu krajowego i spółki wodnej zawiązanej w myśl § 4 ustawy z dnia 25. lipca 1901 Dz. u. kr. Nr. 71.

Koszta zarządu technicznego pokrywane będą wyłącznie z funduszu krajowego.

§ 2.

Wysokość corocznych datków kraju i spółki wodnej w § 1 pod 3. wymienionych wynosić ma bez względu na istotną potrzebę w pierwszych trzech latach t. j. od roku 1906 do r. 1908 włącznie po 500 K czyli razem 1000 K.

Wysokość corocznych datków w latach następnych wynosić ma sumę, jaka z przecięcia rzeczywistych wydatków w ostatnich trzech latach wypadnie.

§ 3.

Pozostałe z końcem r. 1905 zapasy funduszu konserwacyjnego, które uzyskane zostały z dochodów w myśl § 6 ustawy z dnia 25. lipca 1901 Dz. u. kr. Nr. 71, niemniej też niezużyte nadwyżki dochodów wymienionych w §§ 1 i 2 mają być odpowiednio fruktyfikowane i służyć będą jako fundusz rezerwowy na pokrycie nadzwyczajnych wydatków, na utrzymanie wynikłych z powodu szkód elementarnych lub innych nadzwyczajnych wypadków.

§ 4.

O ileby fundusz rezerwowy okazał się niewystarczającym na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, brakująca reszta rozłożoną zostanie niezależnie od stałych datków rocznych w § 2 ustanowionych po połowie na fundusz krajowy i na spółkę wodną.

§ 5.

Zarząd funduszu konserwacyjnego i naczelny nadzór nad wykonanemi robotami sprawuje stosownie do postanowienia § 7 ustawy z dnia 25. lipca 1901 Dz. u. kr. Nr. 71, Wydział krajowy.

Wszelkie też datki na utrzymanie wpływać mają do Kasy krajowej w półrocznych ratach z góry, dnia 1. stycznia i 1. lipca każdego roku.

§ 6.

Ściąganiem datków od stron konkurencyjnych zajmie się spółka wodna według miary, ustanowionej w prawnie obowiązującym statucie spółki.

§ 7.

Wszelkie uszkodzenie wykonanych robót regulacyjnych, jak: wałów ochronnych, łożysk i ubezpieczeń brzegów potoków Więckówki i Milówki, śluz, przepustów, rowów i innych urządzeń jest wzbronione.

W szczególności wzbronione zostają:

a) Przejazd i przepęd zwierząt przez łożyska potoków, wały i rowy, oraz pojenie zwierząt w innych miejscach, aniżeli do tego przeznaczonych;

b) wydobywanie ziemi, mułu, piasku, lodu i t. p. w miejscach niedozwolonych;

c) skopywanie brzegów potoków, skopywanie, przebijanie, zasadzanie drzewami i wiklinami, i w ogóle jakiegokolwiek rodzaju uszkodzenia wałów, ramp i ogrodzeń, ku ochronie wałów służących;

d) paszenie zwierząt i zbieranie trawy bez zezwolenia Wydziału krajowego na skarpach potoków, wałów i rowów.

§ 8.

Ze względów bezpieczeństwa publicznego wzbronione zostaje:

a) Wznoszenie budynków, wałów poprzecznych i jakichkolwiek budowli tamujących przepływ wody, tudzież sadzenie drzew z wyjątkiem wikliny (lit. d.) w profilu inundacyjnym Dunajca, tudzież potoków Więckówki i Milówki.

b) kopanie dołów dla dobywania piasku, gliny i t. p. zbiorników wody i studzien w odległości do 20 metrów włącznie od wałów;

c) oranie ziemi bliżej, aniżeli dwa metry po obu stronach wałów i brzegów potoków a na pół metra od rowów;

d) sadzenie wikliny w profilu inundacyjnym potoków z wyjątkiem miejsc, gdzie sadzenie to jest bezwzględnie koniecznem dla ubezpieczenia brzegów i ustalenia odsypisk.

Miejsca te, które mają być oznaczone w sposób łatwy do poznania dla ogółu, oznaczy Namiestnictwo w profilu inundacyjnym Dunajca, Wydział krajowy zaś w profilu inundacyjnym Więckówki i Milówki.

§ 9.

W razie zagrożenia wałów ochronnych przez wielką wodę, obowiązane są gminy i obszary dworskie, położone w okręgu konkurencyjnym, na wezwanie inspektora wałowego, którego ustanowi Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym, dostarczyć bezzwłocznie potrzebnych sił roboczych i pociągowych, oraz materyałów i narzędzi do obrony wałów.

Siły robocze i pociągowe mają być dostarczone bezpłatnie, za materyały zaś otrzymują strony interesowane wynagrodzenie z funduszu konserwacyjnego (rezerwowego) według cen, jakie ustanawiać będzie co pięć lat z góry Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym i spółką wodną.

Dalsze postanowienia mające na celu obronę wałów w czasie powodzi, zarówno jak i ochronę wykonanych robót regulacyjnych, wydane zostaną w osobnem rozporządzeniu wykonawczem przez Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Rozporządzenie to ma być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§ 10.

Przekroczenia niniejszej ustawy o ile nie będą podlegać przepisom powszechnej ustawy karnej, karane będą według postanowień krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, oraz ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kr. Nr. 12.

§ 11.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministerstwu rolnictwa i spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 13. czerwca 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r. **Auersperg** w. r.

Nr. 91.

U s t a w a

z dnia 13. czerwca 1906, o konserwacyi obwałowania lewego brzegu Dunajca, od mostu kolejowego w Bogumiłowicach do Biskupic radłowskich.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam na podstawie § 6 ustawy z dnia 2. września 1895, Dz. u. kr. Nr. 69, co następuje:

§ 1.

Koszta zwyczajnego utrzymania lewego wału Dunajca od mostu kolejowego w Bogumiłowicach do Biskupic radłowskich, tudzież rowów dopływowych i odpływowych wraz z objektami wałowymi i komunikacyjnymi, mają być pokrywane:

1. Z dochodów uzyskanych z wydzierżawiania wału ochronnego;

2. z odszkodowań i grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tych budowlach w myśl art. I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903, Dz. u. kr. Nr. 12.

3. z corocznych datków funduszu krajowego i spółki wodnej, zawiązanej w myśl § 4 ustawy z dnia 2. września 1895, Dz. u. kr. Nr. 69.

Koszta zarządu technicznego pokrywane będą wyłącznie z funduszu krajowego.

§ 2.

Wysokość corocznych datków kraju i spółki wodnej w § 1 pod 3. wymienionych, wynosić ma bez względu na istotną potrzebę w pierwszych trzech latach, począwszy od roku 1906, do roku 1908 włącznie, po 500 K, czyli razem 1000 K.

Wysokość corocznych datków w latach następnych wynosić ma sumę, jaka z przecięcia rzeczywistych wydatków w ostatnich trzech latach wypadnie.

§ 3.

Pozostałe z końcem roku 1905 zapasy funduszu konserwacyjnego, które uzyskane zostały z dochodów w myśl § 6 ustawy z dnia 2. września 1895,

Dz. u. kr. Nr. 69, niemniej też niezużyte nadwyżki dochodów, wymienionych §§ 1 i 2 mają być odpowiednio fruktyfikowane i służyć będą jako fundusz rezerwowy na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, wynikłych z powodu szkód elementarnych, lub innych nadzwyczajnych wypadków.

§ 4

O ileby fundusz rezerwowy okazał się niewystarczającym na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, brakująca reszta rozłożoną zostanie niezależnie od stałych datków rocznych w § 2 ustanowionych, po połowie na fundusz krajowy i na spółkę wodną.

§ 5.

Zarząd funduszu konserwacyjnego i naczelny nadzór nad wykonanemi robotami, sprawuje stosownie do postanowienia § 7 ustawy z dnia 2. września 1895, Dz. u. kr. Nr. 69, Wydział krajowy.

Wszelkie też datki na utrzymanie wpływać mają do kasy krajowej w półrocznych ratach z góry, dnia 1. stycznia i 1. lipca każdego roku.

§ 6.

Ściąganiem datków od stron konkurencyjnych zajmie się spółka wodna, według miary ustanowionej w prawnie obowiązującym statucie spółki.

§ 7.

Wszelkie uszkodzenie wykonanych robót, jak wału ochronnego, śluz, przepustów, rowów i innych urządzeń, jest wzbronione.

W szczególności wzbronione zostają:

a) Przejazd i przepęd zwierząt przez wał i rowy, oraz pojenie zwierząt w innych miejscach, aniżeli do tego przeznaczonych;

b) wydobywanie ziemi, mułu, piasku, lodu i t. p. w miejscach niedozwolonych;

c) skopywanie rowów, skopywanie, przebijanie, zasadzanie drzewami i wiklinami i w ogóle jakiegokolwiek rodzaju uszkodzenia wału, ramp i ogrodzeń ku ochronie wału służących;

d) paszenie zwierząt i zbieranie trawy bez zezwolenia Wydziału krajowego, na skarpach wału i rowów.

§ 8.

Ze względów bezpieczeństwa publicznego wzbronione zostaje:

a) Wznoszenie budynków, wałów poprzecznych i jakichkolwiek budowli, tamujących przepływ wody, tudzież sadzenie drzew, z wyjątkiem wikliny (lit. d.) w profilu inundacyjnym Dunajca;

b) kopanie dołów dla dobywania piasku, gliny i t. p. zbiorników wody i studzien w odległości 20 metrów włącznie, od wału;

c) oranie ziemi bliżej, aniżeli dwa metry po obu stronach wału, a na pół metra od rowów;

d) sadzenie wikliny w profilu inundacyjnym Dunajca, z wyjątkiem miejsc, gdzie sadzenie to jest bezwzględnie koniecznem dla ubezpieczenia brzegów i ustalenia odsypisk.

Miejsca te wskaże Namiestnictwo i oznaczy je w sposób łatwy do poznania dla ogółu.

§ 9.

W razie zagrożenia wału ochronnego przez wielką wodę, obowiązane są gminy i obszary dworskie, położone w okręgu konkurencyjnym, na wezwanie inspektora wałowego, którego ustanowi Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym, dostarczyć bezzwłocznie potrzebnych sił roboczych i pociągowych oraz materyałów i narzędzi do obrony wału.

Siły robocze i pociągowe mają być dostarczone bezpłatnie, za materyały zaś otrzymają strony interesowane wynagrodzenie z funduszu konserwacyjnego (rezewowego) według cen, jakie ustanawiać będzie co pięć lat z góry Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym i spółką wodną

Dalsze postanowienia, mające na celu obronę wału w czasie powodzi, zarówno jak i ochronę wykonanych rowów, wydane zostaną w osobnem rozporządzeniu wykonawczem przez Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym

Rozporządzenie to ma być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§ 10.

Przekroczenia niniejszej ustawy, o ile nie będą podlegać przepisom powszechnej ustawy karnej, karane będą według postanowień krajowej ustawy wodnej, z dnia 14. marca 1875, Dz. u. kr. Nr. 38, oraz ustawy z dnia 4. stycznia 1903, Dz. u. kr. Nr. 12.

§ 11.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 13. czerwca 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r. **Auersperg** w. r.

Nr. 92.

U s t a w a

z dnia 13. czerwca 1906, o konserwacyi robót regulacyjnych na rzece Złotej Lipie.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam na podstawie § 6 ustawy z dnia 10. maja 1893 Dz. u. kr. Nr. 30, co następuje:

§ 1.

Koszta zwyczajnego utrzymania wykonanych robót regulacyjnych na rzece Złotej Lipie od stawu w Brzeżanach do Litwinowa, mają być pokrywane:

1. Z dochodów uzyskanych z wydzierżawiania skarp rzeki;

2. z odszkodowań i grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl art. I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kr. Nr. 12;

3. z corocznych datków funduszu krajowego i spółki wodnej zawiązanej w myśl § 4 ustawy z dnia 10. maja 1893 Dz. u. kr. Nr. 30

Koszta zarządu technicznego pokrywane będą wyłącznie z funduszu krajowego.

§ 2.

Wysokość corocznych datków kraju i spółki wodnej w § 1 pod 3. wymienionych wynosić ma bez względu na istotną potrzebę w pierwszych trzech

latach t. j. od roku 1906 do r. 1908 włącznie po 1000 K, czyli razem 2000 K.

Wysokość corocznych datków w latach następnych wynosić ma sumę, jaka z przecięcia rzeczywistych wydatków w ostatnich trzech latach wypadnie.

§ 3.

Pozostałe z końcem roku 1905 zapasy funduszu konserwacyjnego, które uzyskane zostały z dochodów w myśl § 6 ustawy z dnia 10. maja 1893 Dz. u. kr. Nr. 30, niemniej też niezużyte nadwyżki dochodów wymienionych w §§ 1 i 2 mają być odpowiednio fruktyfikowane i służyć będą jako fundusz rezerwowy na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, wynikłych z powodu szkód elementarnych lub innych nadzwyczajnych wypadków.

§ 4.

O ileby fundusz rezerwowy okazał się niewystarczającym na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, brakująca reszta rozłożoną zostanie niezależnie od stałych datków rocznych w § 2 ustanowionych po połowie na fundusz krajowy i spółkę wodną.

§ 5.

Zarząd funduszu konserwacyjnego sprawuje stosownie do postanowienia § 7 ustawy z dnia 10. maja 1893 Dz. u. kr. Nr. 30 Wydział krajowy.

Wszelkie też datki na utrzymanie wpływać mają do kasy krajowej w półrocznych ratach z góry, dnia 1. stycznia i 1. lipca każdego roku.

§ 6.

Ściąganiem datków od stron konkurencyjnych zajmie się spółka wodna, według miary ustanowionej w prawnie obowiązującym statucie spółki.

§ 7.

Wszelkie uszkodzenie wykonanych robót regulacyjnych, jak łożysk rzeki, ubezpieczeń skarp brzegów, śluz, przepustów, mostów i brodów, tudzież rowów osuszających jest wzbronione.

W szczególności wzbronione zostają:

a) Przejazd i przepęd zwierząt przez łożysko rzeki i rowy, oraz pojenie zwierzęt w innych miejscach, aniżeli do tego przeznaczonych;

b) wydobywanie ziemi, mułu, piasku, lodu i t. p. w miejscach niedozwolonych;

c) skopywanie brzegów rzeki i rowów;

d) paszenie zwierząt i zbieranie trawy bez zezwolenia Wydziału krajowego na skarpach rzeki i rowów;

e) oranie ziemi bliżej, aniżeli dwa metry po obu stronach brzegów rzeki, a na pół metra od rowów.

§ 8.

Przekroczenia niniejszej ustawy, o ile nie będą podlegać przepisom powszechnej ustawy karnej, karane będą według przepisów krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, oraz ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kr. Nr. 12.

Według tychsamych przepisów orzeczonem będzie co do obowiązku wynagrodzenia szkody, usunięcia zmian własnowolnych, zaniechania rozpoczętych robót i w ogóle co do przywrócenia do pierwotnego stanu.

§ 9.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 13. czerwca 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r. **Auersperg** w. r.

Nr. 93.

U s t a w a

z dnia 13. czerwca 1906, o konserwacyi obwałowania Wisły i Sanu, w powiecie Tarnobrzeskim

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam na podstawie § 6 ustawy z dnia 9. czerwca 1889 Dz. u. kr. Nr. 48, co następuje:

§ 1.

Koszta zwyczajnego utrzymania obwałowania Wisły i Sanu w powiecie Tarnobrzeskim, mają być pokrywane:

1. Z dochodów uzyskanych z wydzierżawiania wałów ochronnych;

2. z odszkodowań i grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tych budowlach w myśl art. I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kr. Nr. 12;

3. z corocznych datków kraju i powiatu Tarnobrzeskiego.

Koszta zarządu technicznego pokrywane będą wyłącznie z funduszu krajowego.

§ 2.

Wysokość corocznych datków kraju i powiatu Tarnobrzeskiego, w § 1 pod 3. wymienionych, wynosić ma bez względu na istotną potrzebę w pierwszych trzech latach od roku 1906 do r. 1908 włącznie, po 4500 K, czyli razem 9000 K.

Wysokość corocznych datków w latach następnych wynosić ma sumę, jaka z przecięcia rzeczywistych wydatków w ostatnich trzech latach wypadnie.

§ 3.

Pozostałe z końcem roku 1905 zapasy funduszu konserwacyjnego, które uzyskane zostały z dochodów w myśl § 6 ustawy z dnia 9. czerwca 1889 Dz. u. kr. Nr. 49, niemniej też niezużyte nadwyżki dochodów wymienionych w §§ 1 i 2 mają być odpowiednio fruktyfikowane i służyć będą jako fundusz rezerwowy na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, wynikłych z powodu szkód elementarnych lub innych nadzwyczajnych wypadków.

§ 4.

O ileby fundusz rezerwowy okazał się niewystarczającym na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, brakująca reszta rozłożoną zostanie niezależnie od stałych datków rocznych w § 2 ustanowionych, po połowie na kraj i powiat Tarnobrzeski.

§ 5.

Wykonanie robót konserwacyjnych i zarząd funduszu konserwacyjnego. zarówno jak i naczelny nadzór nad wykonanemi robotami, prowadzić będzie

Wydział krajowy, który też począwszy od roku 1906, obejmie zarząd funduszu budowy i wykończenia prawego wału Sanu, oraz przekopu Bukowy.

Datki na utrzymanie wpływać mają do kasy krajowej w półrocznych ratach z góry, dnia 1. stycznia i 1. lipca każdego roku.

§ 6.

Datki powiatu Tarnobrzeskiego mają być corocznie wstawiane do budżetu powiatowego.

§ 7.

Wszelkie uszkodzenie wałów, ubezpieczeń brzegów, potoków i rowów, śluz, przepustów, ramp i innych urządzeń, jest wzbronione.

W szczególności wzbronione zostają:

a) Przejazd i przepęd zwierząt przez wały, potoki i rowy, oraz pojenie zwierząt w innych miejscach, aniżeli do tego przeznaczonych;

b) wydobywanie ziemi, mułu, piasku, lodu i t. p. z potoków i rowów, w miejscach niedozwolonych;

c) skopywanie brzegów potoków i rowów, tudzież skopywanie, przebijanie, zasadzanie drzewami i wiklinami i w ogóle jakiegokolwiek rodzaju uszkodzenia wałów ochronnych, ramp i ogrodzeń ku ochronie wałów służących;

d) paszenie zwierząt i zbieranie trawy bez zezwolenia Wydziału krajowego, na wałach ochronnych, tudzież na skarpach potoków i rowów.

§ 8.

Ze względów bezpieczeństwa publicznego zostaje wzbronione:

a) Wznoszenie budynków, wałów poprzecznych i jakichkolwiek budowli, tamujących przypływ wody, tudzież sadzenie drzew, z wyjątkiem wikliny (lit. d.) w profilu inundacyjnym Wisły i Sanu, tudzież obwałowanych dopływów;

b) kopanie dołów dla dobywania piasku, gliny i t. p. zbiorników wody i studzien w odległości do dwudziestu metrów włącznie od wałów;

c) oranie ziemi bliżej, aniżeli dwa metry po obu stronach wałów i potoków, a na pół metra od rowów;

d) sadzenie wikliny w profilu inundacyjnym Wisły i Sanu, tudzież obwałowanych dopływów, z wyjątkiem miejsc, gdzie to sadzenie jest bezwzględnie koniecznem dla ubezpieczenia brzegów i ustalenia odsypisk. Miejsca, które mają być oznaczone w sposób łatwy do poznania dla ogółu, wskaże w pro-

filu inundacyjnym Wisły i Sanu c. k. Namiestnictwo, na obwałowanych zaś dopływach (Strachockiej rzece Jodłówce-Lipie i Bukowie-Łukawicy) Wydział krajowy.

Gdzie wały narażone są na uszkodzenia przez lody, ma być wyjątkowo zasadzony szereg drzew w odległości przynajmniej pięciu metrów od stopy wałów. Przestrzenie te wymagające ochrony od lodów, oznaczy Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

§ 9.

W razie zagrożenia wałów ochronnych przez wielką wodę, obowiązane są gminy i obszary dworskie, położone w terenie narażonym na zalew, na wezwanie inspektorów wałowych, których ustanowi Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym dla poszczególnych sekcyi wałów, dostarczyć bezzwłocznie potrzebnych sił roboczych i pociągowych, oraz materyałów i narzędzi do obrony wałów.

Siły robocze i pociągowe mają być dostarczone bezpłatnie, za materyały zaś otrzymają strony interesowane wynagrodzenie z funduszu konserwacyjnego (rezerwowego) według cen, jakie ustanawiać będzie co pięć lat z góry Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym i Wydziałem powiatowym Tarnobrzeskim.

Dalsze postanowienia, mające na celu obronę wałów w czasie powodzi, zarówno jak i ochronę uregulowanych potoków i rowów, wydane zostaną w osobnem rozporządzeniu wykonawczem przez Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Rozporządzenie to ma być przedłożone Ministerstwu rolnictwa i spraw wewnętrznych do zatwierdzenia.

§ 10.

Przekroczenia niniejszej ustawy, o ile nie będą podlegać przepisom powszechnej ustawy karnej, karane będą według postanowień krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, oraz ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kr. Nr. 12.

§ 11.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 13. czerwca 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r. **Auersperg** w. r.

Nr. 94.

U s t a w a

z dnia 13. czerwca 1906, o konserwacyi robót regulacyjnych na potoku Dumnym.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam na podstawie § 6 ustawy z dnia 9. lipca 1894 Dz. u. kr. Nr. 70, co następuje:

§ 1

Koszta zwyczajne utrzymania wykonanych robót regulacyjnych na potoku Dumnym od stawu w Kukizowie do mostu gminnego w Lisku mają być pokrywane:

1. Z dochodów uzyskanych z wydzierżawiania skarp potoku, o ile te skarpy stanowią własność przedsiębiorstwa regulacyjnego;

2. z odszkodowań i grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl art. I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kr. Nr. 12;

3. z corocznych datków funduszu krajowego i spółki wodnej zawiązanej w myśl § 4 ustawy z dnia 9. lipca 1894 Dz. u. kr. Nr. 70.

Koszta zarządu technicznego pokrywane będą wyłącznie z funduszu krajowego.

§ 2.

Wysokość corocznych datków kraju i spółki wodnej w § 1 pod 3. wymienionych wynosić ma bez względu na istotną potrzebę w pierwszych trzech latach t. j. od roku 1906 do roku 1908 włącznie po 750 K czyli razem 1500 K.

Wysokość corocznych datków w latach następnych wynosić ma sumę, jaka z przecięcia rzeczywistych wydatków w ostatnich trzech latach wypadnie.

§ 3.

Pozostałe z końcem r. 1905 zapasy funduszu konserwacyjnego, które uzyskane zostały z dochodów w myśl § 6 ustawy z dnia 9. lipca 1894 Dz. u. kr. Nr. 70, niemniej też niezużyte nadwyżki dochodów wymienionych

w §§ 1 i 2 mają być odpowiednio fruktyfikowane i służyć będą jako fundusz rezerwowy na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie wynikłych z powodu szkód elementarnych lub innych nadzwyczajnych wypadków.

§ 4.

O ileby fundusz rezerwowy okazał się niewystarczającym na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, brakująca reszta rozłożona zostanie niezależnie od stałych datków rocznych w § 2 ustanowionych po połowie na fundusz krajowy i spółkę wodną.

§ 5.

Zarząd funduszu konserwacyjnego sprawuje stosownie do postanowienia § 7 ustawy z dnia 9. lipca 1894 Dz. u. kr. Nr. 70, Wydział krajowy.

Wszelkie też datki na utrzymanie wpływać mają do kasy krajowej w półrocznych ratach z góry dnia 1. stycznia i 1. lipca każdego roku.

§ 6.

Ściąganiem datków od stron konkurencyjnych zajmie się spółka wodna według miary ustanowionej w prawnie obowiązującym statucie spółki.

§ 7.

Wszelkie uszkodzenie wykonanych robót regulacyjnych jak łożysk potoku i rowów, ubezpieczeń skarb brzegów, śluz, przepustów, mostów i brodów jest wzbronione.

W szczególności wzbronione zostają:

a) Przejazd i przepęd zwierząt przez łożysko potoku i rowy, oraz pojenie zwierząt w innych miejscach, aniżeli do tego przeznaczonych;

b) wydobywanie ziemi, mułu, piasku, lodu i t. p. w miejscach niedozwolonych;

c) skopywanie brzegów potoku i rowów;

d) paszenie zwierząt i zbieranie trawy bez zezwolenia Wydziału krajowego na skarpach potoku i rowów;

e) oranie ziemi bliżej, aniżeli dwa metry po obu stronach brzegów potoku Dumnego, a na pół metra od rowów.

§ 8.

Przekroczenia niniejszej ustawy, o ile nie będą podlegać przepisom powszechnej ustawy karnej, karane będą według przepisów krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, oraz ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kr. Nr. 12.

Według tych samych przepisów orzeczonem będzie co do obowiązku wynagrodzenia szkody, usunięcia zmian własnowolnych, zaniechania rozpoczętych robót i w ogóle co do przywrócenia do pierwotnego stanu.

§ 9.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 13. czerwca 1906

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r. **Auersperg** w. r.

Nr. 95.

U s t a w a

z dnia 13. czerwca 1906, o konserwacyi robót regulacyjnych na górnej sekcyi rzeki Gniłej Lipy.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam na podstawie § 6 ustawy z dnia 1. lipca 1886 Dz. u. kr. Nr. 69, co następuje:

§ 1.

Koszta zwyczajnego utrzymania wykonanych robót regulacyjnych na górnej sekcyi rzeki Gniłej Lipy od granicy gminy Przemyślan do mostu na drodze państwowej w Rudzie mają być pokrywane:

1. Z dochodów uzyskanych z wydzierżawiania skarp rzeki;

2. z odszkodowań i grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl art. I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kr. Nr. 12;

3. z corocznych datków funduszu krajowego i spółki wodnej zawiązanej w myśl § 4 ustawy z dnia 1. lipca 1886, Dz. u. kr. Nr. 69.

Koszta zarządu technicznego pokrywane będą wyłącznie z funduszu krajowego.

§ 2.

Wysokość corocznych datków kraju i spółki wodnej w § 1 pod 3. wymienionych wynosić ma bez względu na istotną potrzebę w pierwszych trzech latach t. j. od roku 1906 do roku 1908 włącznie po 500 K czyli razem 1000 K.

Wysokość corocznych datków w latach następnych wynosić ma sumę, jaka z przecięcia rzeczywistych wydatków w ostatnich trzech latach wypadnie.

§ 3.

Pozostałe z końcem roku 1905 zapasy funduszu konserwacyjnego, które uzyskane zostały z dochodów w myśl § 6 ustawy z dnia 1. lipca 1886 Dz. u. kr. Nr. 69, niemniej też niezużyte nadwyżki dochodów wymienionych w §§ 1 i 2 mają być odpowiednio fruktyfikowane i służyć będą jako fundusz rezerwowy na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie wynikłych z powodu szkód elementarnych lub innych nadzwyczajnych wypadków.

§ 4.

O ileby fundusz rezerwowy okazał się niewystarczającym na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, brakująca reszta rozłożona zostanie niezależnie od stałych datków rocznych w § 2 ustanowionych po połowie na fundusz krajowy i spółkę wodną.

§ 5.

Zarząd funduszu konserwacyjnego sprawuje stosownie do postanowienia § 7 ustawy z dnia 1. lipca 1886 Dz. u. kr. Nr. 69, Wydział krajowy.

Wszelkie też datki na utrzymanie wpływać mają do kasy krajowej w półrocznych ratach z góry, dnia 1. stycznia i 1. lipca każdego roku.

§ 6.

Ściąganiem datków od stron konkurencyjnych zajmie się spółka wodna według miary ustanowionej w prawnie obowiązującym statucie spółki.

§ 7.

Wszelkie uszkodzenie wykonanych robót regulacyjnych, jak łożyska rzeki, ubezpieczeń skarp brzegów, przepustów, mostów i brodów, tudzież rowów osuszających, jest wzbronione.

W szczególności wzbronione zostają:

a) Przejazd i przepęd zwierząt przez łożysko rzeki i rowy, oraz pojenie zwierząt w innych miejscach, aniżeli do tego przeznaczonych;

c) skopywanie brzegów rzeki i rowów;

d) paszenie zwierząt i zbieranie trawy bez zezwolenia Wydziału krajowego na skarpach rzeki i rowów;

e) oranie ziemi bliżej, aniżeli dwa metry po obu stronach brzegów rzeki, a na pół metra od rowów.

§ 8.

Przekroczenia niniejszej ustawy, o ile nie będą podlegać przepisom powszechnej ustawy karnej, karane będą według przepisów krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, oraz ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz. u. kr. Nr. 12.

Według tych samych przepisów orzeczonem będzie co do obowiązku wynagrodzenia szkody, usunięcia zmian własnowolnych, zaniechania rozpoczętych robót i w ogóle co do przywrócenia do pierwotnego stanu.

§ 9.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 13. czerwca 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r. **Auersperg** w. r.

Nr. 96.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 23. czerwca 1906 L. 60.589, w przedmiocie zezwolenia gminie Tartaków (powiat Sokal) na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku i t. p.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy § 81 ust. gm. z 12. sierpnia 1866 w brzmieniu ustawy z 18. marca 1888 Dz. u. kr. Nr. 36, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Tartaków na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych piwa, miodu, wiśniaku i t. p. w wysokości i pod warunkami unormowanymi ustawą z 1. września 1901 Dz. u. kr. Nr. 86, a to od napojów spirytusowych, miodu, wiśniaku i t. p. na czas od 1. września 1906 do końca roku 1910, zaś od piwa na czas od 1. września 1906 do końca roku 1909.

We Lwowie, dnia 23. czerwca 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 97.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 15. czerwca 1906 L. 58.595, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Rzeszowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłok w Terliczce na drodze gminnej I. klasy Łańcut-Terliczka-Zaczernie na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem

Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Rzeszowie, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 17. sierpnia 1901 (Dz. u. kr. Nr. 89), koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłok w Terliczce na drodze gminnej I. klasy Łańcut-Terliczka-Zaczernie na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg dalszych lat pięciu przedłuża się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Łańcut-Terliczka-Zaczernie od przewozu przez rzekę Wisłok w Terliczce Wydziałowi powiatowemu w Rzeszowie, jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tego przewozu z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§ 19, 25 i 26 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, przy pomocy pobieranego w myśl § 32 tejże ustawy dochodu z powyższego myta pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconego przewozu w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy utrzymywanego przewozu, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń, wskazanych w § 35 ust. 2 i 3 wyżej powołanej ustawy drogowej.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h;

d) od jednej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę przy zaprzęgu i wierzchem jadącego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 15. czerwca 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 98.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 12. czerwca 1906 L. 55.896, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Rzeszowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych, na drodze powiatowej Rzeszów-Głogów, na dwóch stacyach w Staromieściu i Rudnej małej na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Rzeszowie, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 17. sierpnia 1901 (Dz. u. kr. Nr. 89) koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Rzeszów-Głogów, na dwóch stacyach w Staromieściu i Rudnej małej na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I

Radzie powiatowej w Rzeszowie przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej, Rzeszów-Głogów, na dwóch stacyach w Staromieściu i Rudnej małej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu

powiatowego z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ust. 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Myto drogowo-mostowe w Staromieściu:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

2. Myto drogowe w Rudnej małej:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 12. czerwca 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 99.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 12. czerwca 1906 L. 56.125, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Rzeszowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Rzeszów, Tyczyn, Ujazdy na trzech stacyach: w Kąkolówce, Tyczynie i Michałkówce na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Rzeszowie, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowiem z dnia 17. sierpnia 1901 (Dz. u. kr. Nr. 89) koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Rzeszów - Tyczyn - Ujazdy na trzech stacyach: w Kąkolówce, Tyczynie i Michałkówce na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Rzeszowie przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Rzeszów-Tyczyn-Ujazdy na trzech stacyach: w Kąkolówce, Tyczynie i Michałkówce, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ustęp 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Myto drogowo-mostowe w Tyczynie i Michałkówce na każdej z tych stacyj:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

2. Myto drogowe w Kąkolówce:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 12. czerwca 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 100.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 16. lipca 1906 L. 10.184, o wyłączeniu gminy i obszaru dworskiego w Dąbiu z okręgu c. k. Sądu powiatowego w Pilznie i c. k. Starostwa w Pilznie i wcieleniu ich do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Radomyślu i c. k. Starostwa w Mielcu.

Na mocy rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 26. maja i 1. lipca 1906 L. 3415/M. I. i c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 21. czerwca 1906 L. 8973, wyłącza się z dniem 1. października 1906 gminę i obszar dworski Dąbie z okręgu c. k. Sądu powiatowego w Pilznie i c. k. Starostwa w Pilznie i przyłącza się je do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Radomyślu i c. k. Starostwa w Mielcu.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 101.

U s t a w a

z dnia 4. lipca 1906 zmieniająca Art. I. ustawy z 15. kwietnia 1899 Dz. u. kr. Nr. 44, w sprawie taryfy opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu w gminie Rozwadów, powiat Tarnobrzeg.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Wymienioną w Art. I. ustawy z 15. kwietnia 1899 Dz. u. kr. Nr. 44, taryfę opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu, o ile prawo dalszego poboru tych opłat gmina Rozwadów uzyska z mocy postanowień § 83 ust gm. z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51 uchyla się a na przyszłość ustanawia się następującą:

1. Od jednego litra alkoholu, dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 11 h czyli od jednego hektolitra po 11 K;
2. od jednego litra rumu, araku, rozolisu i wszelkich innych słodzonych napojów spirytusowych bez względu na ilość zawartego alkoholu po 11 h czyli od jednego hektolitra po 11 K;
3. od jednego hektolitra piwa po 2 K;
4. od jednego hektolitra miodu po 3 K.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 4. lipca 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Nr. 102.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 30. czerwca 1906 L. 64.133, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Jaworowa na dalszy pobór 100% dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy § 86 ust. gm. z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24 za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Jaworów na dalszy pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina do końca roku 1910.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 103.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 9. lipca 1906 L. 71.346, dotyczące opustów w podatkach bezpośrednich na rok 1906.

Niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości, że w myśl artykułów IV. do XI. ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220 i rozporządzenia c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 26. maja 1906 L. 39.540, należą się w roku 1906 następujące opusty w podatkach bezpośrednich:

a) w podatku gruntowym opust w wysokości 15%;

b) w podatkach domowych z wyjątkiem podatku 5% od dochodu z budynków czasowo uwolnionych od podatku domowego — opust w wysokości 12·5%.

Ogólna suma powszechnego podatku zarobkowego została zniżona na rok 1906 podobnie jak za rok poprzedni o 25% i wynosi kwotę — 36,600.923 K 76 h.

Podatek zarobkowy od przedsiębiorstw obowiązanych do publicznego składania rachunków wymienionych w § 100 ustęp 1 i 5 powołanej ustawy ma być przypisany i pobierany tak jak w roku ubiegłym w wysokości 10%.

Opusty pod a) i b) będą obliczone tylko od rządowej należytości podatkowej z wyłączeniem dodatków autonomicznych i zostaną zapisane przez c. k. Urzędy podatkowe w książeczkach podatkowych i nakazach płatniczych na odnośne podatki.

Kiedy zapisanie to będzie mogło nastąpić poda każdy Urząd podatkowy osobnemi obwieszczeniami do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 9. lipca 1906.

Zubrzycki w r.

Nr. 104

U s t a w a

z dnia 14. lipca 1906, o zezwoleniu gminie Szczawnica wyżna (powiat Nowy Targ) na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, maliniaku, wiśniaku i dereniaku.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Szczawnica wyżna zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy na przeciąg dwu lat opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. Od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 11 K;
2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych jakoto: rozolisu, likieru, rumu, araku, koniaku, esencyi ponczowej i t. p., których stopień alkoholu nie da oznaczyć się stustopniowym alkoholometrem po 11 K;
3. od jednego hektolitra piwa po 1 K 70 h;
4. od jednego hektolitra miodu, maliniaku, wiśniaku i dereniaku po 20 K.

Art. II.

Do uiszczania powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w Art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na własny użytek, czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Szczawnica wyżna.

Art. IV.

Ta opłata ciąży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120, część II. wolną jest państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączoną z dzierżawą prawa propinacyi w Szczawnicy wyżnej, a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina uzyskać zgodne porozumienie się z c. k. Dyrekcyą gal. funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Szczawnicy wyżnej.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 14. lipca 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Nr. 105.

Ustawa

z dnia 14. lipca 1906 o zezwoleniu gminie Ulanów (powiat Nisko) na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Ulanów zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy do końca r. 1910 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. Od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 11 K;
2. od jednego hektolitra rozolisu, likieru, rumu, araku, koniaku, esencyi ponczowej i innych słodzonych napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 11 K;
3. od jednego hektolitra piwa po 2 K;
4. od jednego hektolitra miodu po 10 K.

Art. II.

Do uiszczania powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w Art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na własny użytek, czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Ulanów.

Art. IV.

Ta opłata ciąży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozporządzenia z dnia 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120 część II., wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączoną z dzierżawą prawa propinacyi w Ulanowie a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina uzyskać zgodne porozumienie się z c. k. Dyrekcyą galic. fund. propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Ulanowie.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 14. lipca 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Nr. 106.

U s t a w a

z dnia 14. lipca 1906 w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Trembowli na pobór podwyższonych opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku i maliniaku.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie miasta Trembowli zezwala się pobierać od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy do końca roku 1910 podwyższone opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych podług następującej taryfy:

1. Od jednego litra spirytusu, którego stopień alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 22 h, czyli od jednego hektolitra po 22 K;
2. od jednego hektolitra piwa bez względu na gatunek po 2 K:
3. od jednego litra miodu, wiśniaku i maliniaku po 40 h.

Art. II.

Do uiszczenia powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na własny użytek, czy też na sprzedaż.

Art III.

Okręg poborowy stanowi gmina miasta Trembowli.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 cesarskiego rozporządzenia z dnia 17. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 120 część II., wolną jest ona od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Ustawa niniejsza nie narusza w niczem przysługującego dotychczas gminie prawa dalszego poboru opłaty gminnej w dotychczasowej wysokości od słodzonych napojów spirytusowych, mianowicie takich, których stopień alkoholu nie da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem.

Art. VII.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VIII

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 14. lipca 1906.

Franciszek Józef w r.

Bienerth w. r.

Nr. 107.

U s t a w a

z dnia 14. lipca 1906, o zezwoleniu gminie Zbaraż na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Zbaraż zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy do końca r. 1910 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. Od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 22 K;
2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, których stopień alkoholu nie da oznaczyć się stustopniowym alkoholometrem po 11 K;
3. od jednego hektolitra piwa po 1 K 70 h;
4. od jednego hektolitra miodu po 8 K.

Art. II.

Do uiszczania powyższych opłat obowiązani są wszyscy, którzy napoje w Art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na własny użytek, czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina Zbaraż.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120 część II., wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączoną z dzierżawą prawa propinacyi w Zbarażu a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina uzyskać zgodne porozumienie się z c. k. Dyrekcyą gal. funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Zbarażu.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 14. lipca 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Nr. 108.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 30. czerwca 1906 L. 61.459, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Nowym Sączu koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Kamienicy w Łęgu ad Nawojowa na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897, (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi, wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Nowym Sączu, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 30. marca 1902, (Dz. u. kr. Nr. 31), koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Kamienicy w Łęgu ad Nawojowa na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Nowym Sączu przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Kamienicy w Łęgu ad Nawojowa, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ust. 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 30. czerwca 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 109.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 30. czerwca 1906 L. 62.208, w przedmiocie przedłużenia gminie w Mizuniu koncesyi do pobierania opłat mytniczych od dwóch mostów na rzece Mizuńce w Mizuniu na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie gminie w Mizuniu udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 17. lutego 1901 (Dz. u. kr. Nr. 34), koncesyi do pobierania opłat mytniczych od dwóch mostów na rzece Mizuńce w Mizuniu na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Gminie w Mizuniu przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od dwóch mostów na rzece Mizuńce w Mizuniu, pod

warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w § 38 ust. 12 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, w razie niedopełnienia powyższego warunku uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo gminy w Mizuniu.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzęgowego 4 (cztery) h;
2. Od bydląt przepędzanych:

a) Od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 4 (cztery) h;
b) od pięciu świń albo cieląt 2 (dwa) h;
c) od dziesięciu owiec 2 (dwa) h.

Art. II.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszekiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 30. czerwca 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 110.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 4. lipca 1906 L. 64.018, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Rzeszowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Przybyszówka-Zgłobień.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Rzeszowie udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 13. lipca 1896 (Dz. u. kr. Nr. 49), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Przybyszówka-Zgłobień, na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg dalszych lat pięciu przedłuża się prawo do pobierania myta na drodze gminnej Przybyszówka-Zgłobień Wydziałowi powiatowemu w Rzeszowie jako władzy nadzorującej na rzecz utrzymania tejże drogi z zastrzeżeniem, że gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, przyczyniać się będą do jej utrzymania prestacyami w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 4. lipca 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem

Rok 1906. Wydano i rozesłano dnia 5. września 1906. **Część XIV.**

Nr. 111.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 31. lipca 1906 L. 97.955, o uwolnieniu od stempli i należytości prawnych niżej wyszczególnionych przedsiębiorstw melioracyjnych.

Według reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 14. lipca 1906 L. 34.702, służy po myśli § 11 ustęp 1 ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116, uwolnienie od stempli i należytości prawnych następującym dwom przedsiębiorstwom melioracyjnym:

1. Osuszenie bagien rzemieńskich (ustawa z dnia 25. sierpnia 1905 Dz. u. kr. Nr. 101) i

2. Regulacya górnej Trześniówki (ustawa z dnia 15. września 1905 Dz. u. kr. Nr. 115).

Lwów, dnia 31. lipca 1906.

Za c. k. Namiestnika:
Łoś w. r.

Nr. 112.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 20. lipca 1906 L. 69.788, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Wieliczce koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Wielicko-Gdowskiej i od mostu na rzece Stradomce pod Zegartowicami na drodze gminnej I. klasy Dąbie-Kępanów.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem

Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Wieliczce, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45) koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Wielicko-Gdowskiej i od mostu na rzece Stradomce pod Zegartowicami na drodze gminnej I. klasy Dąbie-Kępanów na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. 1

Radzie powiatowej w Wieliczce przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Wielicko-Gdowskiej i od mostu na rzece Stradomce pod Zegartowicami na drodze gminnej I. klasy Dąbie-Kępanów, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

I. Na drodze powiatowej Wielicko-Gdowskiej:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

II. Od mostu na rzece Stradomce pod Zegartowicami:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 20. lipca 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 113.

R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego z dnia 20. lipca 1906 L. 69.620, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Wieliczce koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Dobczycko-Szczyrzyckiej, od mostu powiatowego na rzece Rabie w Dobczycach i na drodze powiatowej Wielicko-Dobczyckiej na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Wieliczce, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 7. lutego 1902 (Dz. u. kr. Nr. 25), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Dobczycko-Szczyrzyckiej, od mostu powiatowego na rzece Rabie w Dobczycach i na drodze powiatowej Wielicko-Dobczyckiej na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Wieliczce przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Dobczycko-Szczyrzyckiej, od mostu powiatowego na rzece Rabie w Dobczycach i na drodze powiato-

wej Wielicko-Dobczyckiej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ustęp 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43).

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

I. Na drodze powiatowej Dobczyce-Szczyrzyce:

1. Myto drogowe:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

2. Myto mostowe:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h;

II. Od mostu powiatowego na rzece Rabie w Dobczycach:

Myto mostowe:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

III. Na drodze powiatowej Wieliczka-Dobczyce:

Myto drogowe:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 20. lipca 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 114.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 20. lipca 1906 L. 69.785, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Wieliczce koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. kl. Wieliczka-Świątniki.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Wieliczce udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 13. lipca 1896 (Dz. u. kr. Nr. 49), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Wieliczka-Świątniki na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg dalszych lat pięciu przedłuża się ponownie prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Wieliczka-Świątniki Wydziałowi powiatowemu w Wieliczce na rzecz tejże drogi i na jej trakcie znajdującego się mostu na rzece Wildze, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 20. lipca 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 115.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 20. lipca 1906 L. 69.787, w przedmiocie przedłużenia gminie miasta Przemyśla koncesyi do pobierania myta kopytkowego na przeciąg dalszych lat trzech.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kraj. Nr. 43, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Kra-

kowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie gminie miasta Przemyśla, udzielonej ustawą z dnia 22. maja 1897 Dz. u. kr. Nr. 32, koncesyi do pobierania myta kopytkowego na dalszy przeciąg lat trzech, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, przedłuża się ponownie gminie miasta Przemyśla na przeciąg dalszych lat trzech prawo do pobierania myta kopytkowego pod warunkami zawartymi w ustawie z dnia 22. maja 1897 Dz. u. kr. Nr. 32, z zastrzeżeniem, że zamiast powołanych w tejże ustawie postanowień ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885 Dz. u kr. Nr. 39 i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 24. września 1886 Dz. u. kr. Nr. 80, zastosowane być mają analogiczne postanowienia ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43 i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Art. II.

Gmina miasta Przemyśla pobierać ma myto kopytkowe na ośmiu rogatkach miejskich przy wjazdach do miasta, a mianowicie:

1. przy rogatce Lwowskiej;
2. przy rogatce Dobromilskiej:
3. przy rogatce Jarosławskiej;
4. przy rogatce na węgierskim trakcie;
5. na drodze do Prałkowic;
6. na drodze miejskiej do Buszkowic z zaporą na Zasaniu;
7. na drodze ad Krównik z zaporą na tej drodze;
8. na drodze od Cybulanki z zaporą także na terytoryum miejskiem.

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego pobierać należy raz tylko przy wstępie do miasta, a to według następującego wymiaru:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. IV.

Przy poborze myta kopytkowego mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych lub o zniżeniu takowych.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych w ogóle i w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyj mieszkańców miasta według postanowień ustawy drogowej.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego podług postanowień powyższego artykułu VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego wykaże gmina, pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu, czyli i o ile preliminowane na ten rok roboty z funduszu poboru myta kopytkowego, oraz z innych zasobów ustawą drogową i regulaminem drogowym wskazanych, uskutecznione zostały i czy cały dochód, który z tych źródeł wpłynął do miejscowego funduszu dróg gminnych, był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrolę nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego wykonuje Wydział powiatowy, a względnie Wydział krajowy w myśl § 35 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt gminy pobierającej myto kopytkowe.

Art X.

Gdyby gmina pobierająca myto kopytkowe wymienionych w tem rozporządzeniu warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa środki przymusowe wskazane ustawą drogową z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43 i wykonawczym regulaminem drogowym z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie lub używały w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych ulic, placów i dróg, niemniej też funduszów w myśl postanowień § 38 ustawy drogowej z 5. lipca 1897.

Art. XI.

Od zwierząt w Art. III poszczególnionych, to jest opłatą myta kopytkowego objętych, gmina pobierająca myto kopytkowe nie będzie pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

We Lwowie, dnia 20. lipca 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 116.

U s t a w a

z dnia 13. lipca 1906, zmieniająca postanowienia §§ 11 i 15 ustawy krajowej z dnia 26. lipca 1904 Dz. u. kr. Nr. 87, urządzającej prawne stosunki szpitali powszechnych i publicznych tudzież zakładów dla położnic i obłąkanych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Paragrafy 11 i 15 ustawy krajowej z dnia 28. lipca 1897 roku Dz. u. kr. Nr. 47, względnie ustawy krajowej z dnia 26. lipca 1904 Dz. u. kr. Nr. 87, urządzającej prawne stosunki szpitali powszechnych i publicznych tudzież zakładów dla położnic i obłąkanych, uchyla się niniejszem, a natomiast obowiązywać będą następujące postanowienia:

§ 11. Krajowe zakłady lecznicze powszechne i publiczne mają własne, przez Sejm uchwalone statuta. Zakłady te zostają pod bezpośrednim zarządem Wydziału krajowego.

W przyszłości uchwalać będzie statuta dla krajowych zakładów publicznych i powszechnych Sejm krajowy na podstawie wniosku Wydziału krajowego, przedstawionego w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

Innymi szpitalami powszechnymi i publicznymi zawiadują komitety szpitalne. Komitet szpitalny składa się w Białej, Lubaczowie, Podhajcach, Przemyślanach, Śniatynie, Sokalu, Zaleszczykach, Złoczowie i Żywcu:

a) z delegata Wydziału krajowego;
b) z prezesa Rady powiatowej lub jego zastępcy;
c) z delegata Wydziału powiatowego;
d) z dyrektora szpitala.

W szpitalach zaś w Bochni, Brodach, Brzeżanach, Drohobyczu, Jaśle, Kołomyi, Przemyślu, Rzeszowie, Samborze, Sanoku, Sączu Nowym, Stanisławowie, Stryju, Tarnopolu, Tarnowie, Wadowicach i Żółkwi:

a) z delegata Wydziału krajowego;
b) z naczelnika gminy lub jego zastępcy;
c) z delegata Rady gminnej;
d) z dyrektora szpitala.

W przyszłości ustawa, uznająca szpital za publiczny i powszechny (§ 2), oznaczy w każdym poszczególnym wypadku skład Komitetu szpitalnego.

§ 15. Koszta budowy nowego, odbudowy lub rozszerzenia starego gmachu tudzież wewnętrznego urządzenia dobudowanej części w szpitalach, już uznanych za powszechne i publiczne, pokrywane będą przedewszystkiem ze specyalnych na ten cel przeznaczonych funduszów i zobowiązań.

W braku lub niedostateczności takich funduszów połowę potrzebnej kwoty pokryje szpital pożyczką umarzaną z taksy leczenia, jeżeli Sejm potrzebę tej budowy uzna, drugiej połowy dostarczy dla szpitala w Bochni, Brodach, Brzeżanach, Drohobyczu, Jaśle, Kołomyi, Przemyślu, Rzeszowie, Samborze, Sanoku, Sączu Nowym, Stanisławowie, Stryju, Tarnopolu, Tarnowie, Wadowicach i Żółkwi ta gmina, zaś dla szpitala w Białej, Lubaczowie, Podhajcach, Przemyślanach, Śniatynie, Sokalu, Zaleszczykach, Złoczowie i Żywcu ten powiat, w której, względnie w którym dotyczący szpital się znajduje.

W przyszłości ustawa uznająca szpital za publiczny i powszechny (§ 2), oznaczy w każdym poszczególnym wypadku kto (powiat czy gmina) do ponoszenia połowy niepokrytych własnymi środkami nadzwyczajnych wydatków będzie obowiązany.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 13. lipca 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Nr. 117.

Obwieszczenie

c. k. Starostwa górniczego w Krakowie z dnia 31. lipca 1906 L. 3132, o utworzeniu osobnego stowarzyszenia górniczego w okręgu c. k. Urzędu górniczego okręgowego w Krakowie pod nazwą „Stowarzyszenie górnicze dla zachodnio-galicyjskich c. k. salin".

Gdy c. k. kopalnie soli, istniejące w okręgu c. k. Urzędu górniczego okręgowego w Krakowie, ze względu na zupełnie odrębne stosunki tychże

kopalń, z istniejącego dla okręgu krakowskiego Stowarzyszenia górniczego wykluczone zostały, przeto c. k. Starostwo górnicze dla Galicyi i W. Księstwa Krakowskiego zarządza niniejszem po myśli ustawy z dnia 14. sierpnia 1896 Dz. u. p. Nr 156, utworzenie osobnego stowarzyszenia górniczego w okręgu c. k. Urzędu górniczego okręgowgo w Krakowie pod nazwą „Stowarzyszenie górnicze dla zachodnio-galicyjskich c. k. salin“.

Do tego stowarzyszenia mają należeć c. k. kopalnie soli w Wieliczce i Bochni z zakładami i urządzeniami służącymi do produkcyi soli, a podlegającymi nadzorowi c. k. władzy górniczej, a zatem c. k. Skarb salinarny jako posiadacz tych kopalń i zakładów, a oraz wszyscy dotyczący robotnicy.

To stowarzyszenie górnicze ma rozpocząć swoją czynność najdalej w przeciągu sześciu miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

W Krakowie, dnia 31. lipca 1906.

W zastępstwie
C. k. nadradca górniczy:
Holobek w. r.

Nr. 118.

Obwieszczenie

c. k. Starostwa górniczego w Krakowie z dnia 31. lipca 1906 L. 2640, o utworzeniu jednego stowarzyszenia górniczego dla wszystkich wschodnio-galicyjskich c. k. salin.

W myśl ustawy z dnia 14. sierpnia 1896 Dz. u. p. Nr. 156, c. k. Starostwo górnicze dla Galicyi zarządza niniejszem utworzenie jednego stowarzyszenia górniczego dla wszystkich wschodnio-galicyjskich c. k. salin, t. j. dla kopalń, a względnie warzelń wraz z zakładami i urządzeniami służącymi do wytwarzania soli, a podlegającymi nadzorowi c. k. Władzy górniczej, z siedzibą w Kałuszu. Saliny te istnieją w Lacku, Drohobyczu, Stebniku, Bolechowie, Dolinie, Kałuszu, Delatynie, Łanczynie i Kossowie.

Do tego stowarzyszenia ma należeć c. k. Skarb salinarny jako właściciel pomienionych salin i wszyscy przy tych kopalniach, a względnie warzelniach i przynależnych zakładach i urządzeniach zatrudnieni robotnicy.

To stowarzyszenie górnicze ma rozpocząć swoją czynność w przeciągu sześciu miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia licząc.

W Krakowie, dnia 31. lipca 1906.

W zastępstwie
C. k. nadradca górniczy;
Holobek w. r.

Nr. 119.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 20. lipca 1906 L. 65.720, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Sokalu koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu publicznego dojazdu kolejowego w Sokalu na rzece Bugu na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na ponowne przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Sokalu udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 13. lipca 1896 (Dz. u. kr. Nr. 49), koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu publicznego dojazdu kolejowego w Sokalu na rzece Bugu na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg dalszych lat pięciu przedłuża się ponownie prawo do pobierania myta od mostu publicznego dojazdu kolejowego w Sokalu na rzece Bugu Wydziałowi powiatowemu w Sokalu na rzecz funduszu konserwacyjnego wspomnianego mostu, do utrzymania którego obowiązane są strony konkurencyjne rzeczonego dojazdu w myśl postanowień ustawy z dnia 15. kwietnia 1881 (Dz. u. kr. Nr. 46), tudzież noweli z dnia 9. marca 1888 (Dz. u. kr. Nr. 38) o ile dochód mytniczy nie wystarczy na pokrycie kosztów utrzymania względnie rekonstrukcyi lub nowej budowy mostu.

Opłatę myta mostowego pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 6 (sześć) h;

2. Od bydląt przepędzonych:

a) od każdego konia dorosłego, bydlęcia rogatego, osła, muła 6 (sześć) h;

b) od pięciu świń lub cieląt 2 (dwa) h;

c) od dziesięciu owiec 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, wolne są od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 20. lipca 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 120.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 27. lipca 1906 L. 73.860, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Nadwórnej koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Prucie na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie Radzie powiatowej w Nadwórnej, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 13. lipca 1896 (Dz. u. kr. Nr. 49), koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Prucie na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Nadwórnej przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Prucie, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omycanego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 12 (dwanaście) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h;

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 27. lipca 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 121.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 3. sierpnia 1906 L. 72.534, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Rzeszowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Rzeszów-Strzyżów-Tułkowice na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Rzeszowie udzielonej uchwałą sejmową,

zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 17. sierpnia 1901 (Dz. u. kr. Nr. 89), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Rzeszów-Strzyżów-Tułkowice na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Rzeszowie przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Rzeszów-Strzyżów-Tułkowice na trzech stacyach na Wygnance, w Strzyżowie i w Babicy pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ust. 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na każdej z trzech stacyi według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 3. sierpnia 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 122.

R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego z dnia 3. sierpnia 1906 L. 75.679, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Cieszanowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Lubaczów-Hruszów na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Cieszanowie, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 17. sierpnia 1901 (Dz. u. kr. Nr. 89), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Lubaczów-Hruszów na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I

Radzie powiatowej w Cieszanowie przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Lubaczów-Hruszów, pod warunkiem utrzymania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ust. 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

Myto drogowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Myto mostowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 3. sierpnia 1906

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r

Nr. 123.

U s t a w a

z dnia 8. sierpnia 1906, zmieniająca ustawę z 7. czerwca 1888, Dz. u. kr. Nr. 68, w kierunku zezwolenia gminie miasta Gorlic na pobór podwyższonej opłaty gminnej od miodu, wiśniaku, dereniaku i maliniaku.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Postanowienia Art. I. ustawy z 7. czerwca 1888, Dz. u. kr. Nr. 68, zmienia się w ten sposób, że pod warunkami podanymi w powołanej ustawie i w § 87 ustawy gminnej z 13. marca 1889, Dz. u. kr. Nr. 24, zezwala się gminie miasta Gorlic pobierać od jednego litra miodu, wiśniaku, maliniaku i dereniaku po 22 h zamiast po 8 h.

Art. II.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Eisenerz, dnia 8. sierpnia 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Nr. 124.

U s t a w a

z dnia 22. lipca 1906, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o uwolnieniu zakładów przemysłowych, spółek surowcowych, magazynowych i produkcyjnych oraz akcyjnych Towarzystw przemysłowych od dodatków do podatków.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

§ 1.

Od wszelkich dodatków do podatków, z wyjątkiem państwowych, uwolnione będą wszelkie w Królestwie Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w ciągu lat 5 przed wejściem w życie niniejszej ustawy i w ciągu lat 15 po jej wejściu w życie założone:

A) zakłady przemysłowe mające na celu wyrób przedmiotów w obrębie Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem nie wyrabianych;

B) zakłady przemysłowe z gałęzi przemysłu w kraju istniejących:

1. jeżeli dana gałąź istniejącego w kraju przemysłu nie zaspakaja potrzeb konsumcyi krajowej, ma warunki powstania i rozwoju w kraju ze

względu na surowy materyał, robotników lub siły motoryczne, a ze względu na rozmiary swego rozwoju, warunki konkurencyjne, potrzebuje pomocy kraju, ażeby się mogła rozwinąć,

2. jeżeli będą urządzone według nowoczesnego stanu techniki,

3. jeżeli będą obliczone na większy przerób surowego materyału względnie półfabrykatu,

4. jeżeli będą zatrudniać większą liczbę robotników lub będą wyposażone w motory i maszyny robocze zdolne podnieść produkcyę.

Wydział krajowy orzeka w każdym poszczególnym wypadku według własnego uznania, czy i o ile zachodzą wyszczególnione w ustępie B) 1—4 warunki.

§ 2.

Zakłady przemysłowe już istniejące, jeżeli w ciągu 15 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy zaprowadzą udoskonalone urządzenia techniczne według wymagań nowoczesnego stanu techniki i rozszerzą przedsiębiorstwo tak, że będą zdolne przerabiać większą ilość surowego materyału lub półfabrykatu i zatrudniać większą ilość robotników, oraz jeżeli według uznania Wydziału krajowego będą miały cechy określone pod 2, 3 i 4 w ustępie B) § 1. zostaną uwolnione od całej nadwyżki wszelkich dodatków do podatków, z wyjątkiem państwowych, jakaby przypadła do zapłaty wskutek powiększenia przedsiębiorstwa.

§ 3.

Uwolnione będą od wszelkich dodatków do podatków, z wyjątkiem państwowych, przedsiębiorstwa dla wytwarzania siły motorycznej i wynajmywania tejże przedsiębiorstwom przemysłowym, rękodzielniczym, rolniczym oraz gminom.

W razie jeżeli wynajmywanie siły motorycznej jest połączone z dostarczaniem światła, uwolnienie od dodatków do podatków odnosi się jedynie do udziału przedsiębiorstwa w wynajmywaniu siły motorycznej.

§ 4.

Uwolnione będą od wszelkich dodatków do podatków, z wyjątkiem państwowych, następujące Spółki na podstawie ustawy z dnia 9. kwietnia 1873 (Dz. u. p. Nr. 70) zawiązane:

a) Spółki surowcowe, mające na celu nabywanie surowych materyałów lub półfabrykatów wyłącznie na użytek należących do Spółki rzemieśl-

ników i przemysłowców, którzy tych materyałów do swoich wyrobów potrzebują;

b) Spółki magazynowe, założone celem sprzedaży we wspólnym lokalu wyrobów przemysłowych wyłącznie tylko przez członków Spółki wyrabianych;

c) Spółki produkcyjne, których członkowie pracują we wspólnym warsztacie, używają wspólnych maszyn, tudzież takie, które członkom Spółki rozdają roboty do domu.

§ 5.

Uwolnione będą od wszelkich dodatków do podatków, z wyjątkiem państwowych, przedsiębiorstwa przemysłowe, zakładane i prowadzone przez Towarzystwa akcyjne w obrębie Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, które zostaną założone w przeciągu 15 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, jeżeli będą miały urzędową swą siedzibę w kraju, jeżeli ich wpłacony kapitał wynosić będzie najmniej 500.000 koron, zatrudniać będą najmniej 60 robotników, a zakład swój przemysłowy urządzą odpowiednio do wymagań nowoczesnego stanu techniki.

W razie jednak, jeżeli akcyjne Towarzystwo założy rafineryę spirytusu, browar, parowy młyn, tartak drzewny lub destylarnię nafty, kapitał zakładowy nie może być mniejszy od 1,000.000 koron.

Uwolnienie to nie odnosi się jednak do gorzelń.

§ 6.

W razie gdyby jakiekolwiek istniejące przedsiębiorstwo przemysłowe zmieniło się w Towarzystwo akcyjne, lub gdyby Towarzystwo akcyjne objęło istniejący zakład przemysłowy, przedsiębiorstwo to będzie uwolnione od wszelkich dodatków do podatków, z wyjątkiem państwowych, jeżeli zakład przemysłowy zostanie udoskonalony pod względem urządzeń technicznych i podniesiony do znacznie większej zdolności produkcyjnej. W żadnym razie kapitał akcyjny nie może być niższy od przewidzianego w § 5.

§ 7.

Wszelkie powyżej w §§ 1—6 przyznane uwolnienia od dodatków do podatków będą obowiązywać na przeciąg 15 lat, licząc od początku tego kwartału, w którym podanie o uwolnienie wniesionem zostało. Gdyby jednak w ciągu tego 15-letniego okresu zakład przemysłowy, Spółka lub Towarzystwo akcyjne utraciło warunki w §§ 1—6 niniejszej ustawy określone, od których zawisłem jest uwolnienie od dodatków, natenczas Wydział krajowy może cofnąć udzielone uwolnienie na resztę 15-letniego okresu.

§ 8.

O zastosowaniu niniejszej ustawy do zakładów przemysłowych, Spółek i Towarzystw akcyjnych orzeka w każdym poszczególnym wypadku Wydział krajowy i ogłasza swoją uchwałę w gazecie urzędowej.

§ 9.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia, a równocześnie traci moc obowiązującą ustawa z dnia 17. kwietnia 1903 (Dz. u. i rozp. kr. Nr. 52).

Wszakże uwolnienia, które na podstawie ustawy z 11. kwietnia 1893 Dz. u. kr. Nr. 21, oraz na podstawie ustawy z dnia 17. kwietnia 1903 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 52, orzeczone zostały, zachowują w całości swoją moc obowiązującą, a nawet mogą być rozszerzone na lat 15, jeżeli Wydział krajowy uzna dane przedsiębiorstwo jako zasługujące na to rozszerzenie po myśli postanowień § 1 ust. B.

Rozszerzenie to uwolnień na lat 15 może być wreszcie przyznane i takim przedsiębiorstwom, które w ciągu ostatniego roku poprzedzającego wejście w życie niniejszej ustawy z ulg dopiero korzystać przestały, a według uznania Wydziału krajowego na rozszerzenie to po myśli § 1 ust. B, zasługują.

W każdym razie uwolnienie zakładu lub jego części (§ 2) nie może trwać dłużej niż lat 15.

§ 10.

Wykonanie tej ustawy polecam Moim Ministrom skarbu i spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 22. lipca 1906.

Franciszek Józef w. r.

Korytowski w. r. **Bienerth** w. r.

Nr. 125.

U s t a w a

z dnia 23. lipca 1906, o regulacyi rzeki Pełtwi z dopływami.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§ 1.

Regulacya rzeki Pełtwi z dopływami, tudzież nawodnienie gruntów nadbrzeżnych mają być wykonane, jako przedsiębiorstwo przymusowej spółki wodnej, która ma być zawiązaną na podstawie § 45 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 r. Dz. u. k. Nr. 38, subwencyonowane z funduszu krajowego.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi i melioracyi ma służyć projekt Wydziału krajowego z roku 1898, który preliminuje koszta regulacyi na 3,900.000 K, koszta zaś nawodnienia na 1,870.000 K, razem 5,770.000 K. Wydział krajowy jest jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższych sum kosztorysowych.

§ 3.

Koszta regulacyi i nawodnienia włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu pokryte będą z mającego się w tym celu otworzyć funduszu regulacyjnego.

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl § 6 ustępu 2 i § 4 ustępu 2 a) ustawy z 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116, bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent kosztów, z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia;

c) etat c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości dziesięciu procent kosztów, z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia;

d) wreszcie właściciele gruntów i zakładów, które położone są w okręgu konkurencyjnym, przez władze administracyjne oznaczyć się mającym resztą preliminowanych kosztów budowy, a to w myśl § 66 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, według stosunku korzyści, których oczekiwać należy, lub w miarę wielkości niebezpieczeństwa, które ma być usunięte albo też, o ile rozkład kosztów na tej podstawie nie da się oznaczyć, według wartości tych gruntów i zakładów.

§ 4.

Termin rozpoczęcia robót i czas trwania budowy tudzież wysokość i termina płatności corocznych rat datków kraju, państwa i stron interesowanych

w § 3 pod d) wymienionych, oznaczy Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§ 5.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być utworzony oddzielny fundusz.

Fundusz ten składać się będzie:

1. z dochodów uzyskanych z wydzierżawienia skarp rzeki Pełtwi i dopływów;

2. z grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl art. I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903 r. Dz. u. kr. Nr. 12;

3. z corocznych datków kraju i prestacyi konkurencyjnych.

Dalsze postanowienia co do wysokości datków kraju i prestacyi konkurencyjnych, na konserwacyę, oraz co do zarządzeń potrzebnych dla utrzymania wykonanych budowli wydane zostaną w drodze ustawodawstwa krajowego.

§ 6.

Zarząd budowy oraz funduszu regulacyjnego i konserwacyjnego obejmie Wydział krajowy.

Sposób, w jaki ma być utworzony Wydział Spółki wodnej, tudzież liczbę członków tego Wydziału, określi statut, mający się ułożyć przez władzę polityczną.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z Namiestnictwem, któremu podobnie jak i stronom interesowanym, przyznany będzie wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, oraz co do ewentualnego bezpośredniego współdziałania państwowych organów technicznych przy wykonaniu tego przedsiębiorstwa określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§ 7.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi rolnictwa, spraw wewnętrznych i skarbu.

Ischl, dnia 23. lipca 1906.

Franciszek Józef w. r.

Korytowski w. r. **Bienerth** w. r.

Auersperg w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1906. Wydano i rozesłano dnia 15. września 1906. **Część XV.**

Nr. 126.

U s t a w a

z dnia 11. sierpnia 1906, o obowiązku właścicieli domów w król. mieście Tarnopolu wybudowania kanałów domowych, połączenia tych kanałów z kanałami miejskimi publicznymi, i o prawach gminy król. miasta Tarnopola pobierania taksy za połączenie.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

§ 1.

Każdy właściciel domu w obrębie gminy miasta Tarnopola obowiązany jest na wezwanie Magistratu, odpływ ścieków i opadów atmosferycznych ze swej realności połączyć za pomocą kanału domowego z istniejącym kanałem publicznym.

Właściciele domów o kilku frontach mogą być zobowiązani do wybudowania kilku kanałów i połączenia ich z kanałami publicznymi wzdłuż tych frontów.

Magistrat może również wydać takie wezwanie wówczas, jeżeli kanały publiczne mają być dopiero wybudowane, a to w tym celu, aby kanał domowy mógł być zbudowany równocześnie z kanałem publicznym.

Odprowadzanie ścieków z wychodków, dołów kloacznych, gnojowisk i t. p. do kanałów publicznych jest zabronione.

§ 2.

Koszta budowy kanału domowego aż do dziesięciu metrów od zewnętrznej linii tej ściany domu, która stoi najbliżej kanału publicznego, po-

nosi właściciel domu, nadwyżkę zas kosztów ponad dziesięć metrów ponosi gmina.

Gdyby jednak ze względu na stosunki miejscowe okazało się korzystniejszem, aby budowę kanału domowego poprowadzić przez obce grunta lub zabudowaną przestrzeń, właściciel tychże obowiązanym jest za odpowiedniem odszkodowaniem zezwolić na taką budowę kanału domowego na swoim gruncie.

Przy oznaczeniu odszkodowania zastosowane być mają przepisy ustawy z dnia 14. marca 1875, Dz. u. kr. Nr. 38.

Odszkodowanie i koszta wywłaszczenia na rzecz budowy kanału domowego (alinea 1) ponosi właściciel domu obowiązany do budowy kanału. Jeżeli jednak budowa kanału przez cudzy grunt nastąpiła na żądanie Magistratu, ponosi koszta i odszkodowanie gmina.

§ 3.

Rodzaj konstrukcyi i wielkość domowego kanału ustanowi Magistrat jako władza budownicza.

Jeżeli właściciel domu lub budujący nie zastosuje się do wydanego w myśl § 1 i 3 wezwania, wówczas przysługują Magistratowi środki z ustawy budowniczej z dnia 28. kwietnia 1882, Dz. u. kr. Nr. 77.

§ 4.

Gmina król. miasta Tarnopola uprawnioną jest za bezpośrednie lub pośrednie połączenie kanałów (rur) domowych z kanałami publicznymi pobierać taksę na cele gminne.

§ 5.

Wysokość taksy ustanawia się na 20 (dwadzieścia) halerzy za każdy metr kwadratowy zabudowanej przestrzeni domów mieszkalnych, — na 16 (szesnaście) halerzy za każdy metr kwadratowy zabudowanej przestrzeni budynków, przeznaczonych w całości lub w znaczniejszej części na warstaty albo fabryki, zaś na 12 (dwanaście) halerzy za każdy metr kwadratowy budynków, przeznaczonych w całości lub w znaczniejszej części na cele gospodarskie i na stajnie.

Jeżeli dom o kilku frontach połączony ma być kilkoma kanałami, wówczas za każde połączenie płaci się tylko odpowiednią część taksy przypadającej od całego domu.

Zbudowaną przestrzeń oblicza się w ten sposób, że ilość metrów kwadratowych zabudowanej płaszczyzny mnoży się liczbą połaci poziemnej (parteru) i połaci piętrowych odnośnej budowli.

§ 6.

Piwnice i strychy należy liczyć przy wymiarze taksy tylko wówczas, jeżeli przeznaczone są albo służą na mieszkania, warstaty albo do celów fabrycznych.

§ 7.

Do opłaty taksy obowiązany jest właściciel domu, względnie budujący dom, którego kanał (rura) bezpośrednio lub pośrednio ma być lub jest połączony z kanałem publicznym.

§ 8.

Obowiązkowi uiszczenia taksy w myśl § 5 i 6 podlegają zaraz po wejściu w życie niniejszej ustawy budynki już istniejące, nowo wybudowane, dobudowane lub przebudowane, jeżeli są już z kanałem publicznym połączone, — budynki zaś z kanałem publicznym niepołączone, dopiero z chwilą, gdy to połączenie nastąpi.

Jeżeli przy budynkach podlegających już taksie, nastąpią przez przebudowanie, dobudowanie lub nową budowę zmiany pociągające za sobą wyższy wymiar taksy, potrącić należy przy wymiarze taksę poprzednio uiszczoną.

§ 9.

Od nowo zbudowanych, dobudowanych lub przebudowanych budynków oblicza się taksę przy komisyi odbyć się mającej w myśl § 66 ustawy budowniczej z dnia 28. kwietnia 1882, Dz. u. kr. Nr. 77, a to na podstawie planów i znalezionego na miejscu stanu rzeczy, co uwidocznionem zostanie w odnośnym protokole. Od istniejących zaś budowli oblicza taksę Magistrat na podstawie komisyjnego zbadania stanu rzeczy.

§ 10.

Termin płatności taksy zapada w 30 dni po prawomocności wymiaru.

§ 11.

Radzie miejskiej przysługuje prawo w wypadkach uwzględnienia godnych przyznać ułatwienia w zastosowaniu niniejszej ustawy.

§ 12.

W razie nieuiszczenia taksy w terminie, ściągnięcie jej nastąpi w drodze politycznej egzekucyi podług każdocześnie obowiązujących postanowień o ściąganiu należytości pieniężnych na cele gminne.

§ 13.

Przeciwko wydanym na podstawie niniejszej ustawy zarządzeniom i orzeczeniom karnym Magistratu, przysługują środki prawne z ustawy z dnia 13. marca 1889, Dz. u. kr. Nr. 24.

§ 14.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

§ 15.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 11. sierpnia 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Nr. 127.

U s t a w a

z dnia 29. sierpnia 1906, którą w gminie Zakopane (powiat Nowy Targ) nakłada się osobny 20% dodatek gminny do państwowego podatku domowo-czynszowego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Na podstawie prawomocnej uchwały Rady gminnej w Zakopanem z dnia 27. lutego 1904, zatwierdzonej prawomocną uchwałą Rady powiatowej w No-

wym Targu z dnia 28. września 1904, nakłada się w gminie Zakopane, powiat Nowy Targ osobny 20% dodatek gminny do państwowego podatku domowoczynszowego na czas od roku 1905 aż do zupełnego umorzenia zagwarantowanej przez kraj pożyczki do wysokości 400.000 koron, przeznaczonej na budowę wodociągu i na oświetlenie elektryczne.

Art. II.

Określony w Art. I. dodatek gminny należy pobierać niezawiśle od dodatków gminnych do państwowych podatków bezpośrednich, jakie gmina ta bądź dotychczas nakłada, bądź w przyszłości nakładać będzie na pokrycie corocznych niedoborów budżetowych gminnych.

Art. III.

Dochód z dodatku w Art. I. określonego wpływać ma za pośrednictwem c. k. Urzędu podatkowego wprost do funduszu krajowego i służyć ma wyłącznie na częściowe pokrycie rat annuitetowych wymienionej wyżej pożyczki.

Art. IV.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 29. sierpnia 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Nr. 128.

U s t a w a

z dnia 29. sierpnia 1906, zezwalająca gminie Zakopane (powiat Nowy Targ) na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku, maliniaku i t. p.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Zakopane przyznaje się pod warunkami określonymi w ustawie z dnia 16. grudnia 1903, Dz. u. kr. Nr. 140, prawo dalszego poboru opłat

gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku, maliniaku i t. p. na czas od 1. stycznia 1911 aż do umorzenia zagwarantowanej przez kraj pożyczki do wysokości 400.000 koron, przeznaczonej na budowę wodociągu i na oświetlenie elektryczne.

Art. II.

Dochód z opłat poszczególnych w Art. I. jakoteż z opłat nadanych gminie powołaną wyżej ustawą, służyć ma wyłącznie na częściowe pokrycie rat annuitetowych wymienionej wyżej pożyczki i wpływać ma bezpośrednio do kasy krajowej Wydziału krajowego we Lwowie.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 29. sierpnia 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Nr. 129.

U s t a w a

z dnia 11. sierpnia 1906, w przedmiocie zezwolenia Reprezentacyi powiatowej w Przemyślanach na pokrywanie niedoborów lokalnej kolei żelaznej Lwów-Podhajce.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatu w Przemyślanach zezwala się na przyjęcie imieniem powiatu Przemyślańskiego wobec funduszu krajowego obowiązku uiszczania przez lat 75, licząc od chwili udzielenia koncesyi na lokalną kolej żelazną Lwów-Podhajce, rat w wysokości 4·55% rocznie potrzebnych na oprocentowanie, tudzież planem wskazane umorzenie sumy 140.000 K, stanowiącej część kapitału zakładowego rzeczonej kolei.

Art. II.

Warunki zobowiązania wymienionego w Art. I. określi osobna umowa między Reprezentacyą powiatową a Wydziałem krajowym imieniem funduszu krajowego.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 11. sierpnia 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Nr. 130.

U s t a w a

z dnia 11. sierpnia 1906, w przedmiocie zezwolenia Reprezentacyi powiatowej w Brzeżanach na pokrywanie niedoborów lokalnej kolei żelaznej Lwów-Podhajce.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatu w Brzeżanach zezwala się na przyjęcie imieniem powiatu Brzeżańskiego wobec funduszu krajowego obowiązku uiszczania przez lat 75, licząc od chwili udzielenia koncesyi na lokalną kolej żelazną Lwów-Podhajce, rat w wysokości 4·55% rocznie potrzebnych na oprocentowanie, tudzież planem wskazane umorzenie sumy 100.000 koron, stanowiącej część kapitału zakładowego rzeczonej kolei.

Art. II.

Warunki zobowiązania wymienionego w Art. I. określi osobna umowa między Reprezentacyą powiatową a Wydziałem krajowym imieniem funduszu krajowego.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 11. sierpnia 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Nr. 131.

U s t a w a

z dnia 11. sierpnia 1906, w przedmiocie zezwolenia Reprezentacyi powiatowej w Podhajcach na pokrywanie niedoborów lokalnej kolei żelaznej Lwów-Podhajce.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Podhajcach zezwala się na przyjęcie imieniem powiatu Podhajeckiego wobec funduszu krajowego obowiązku uiszczania przez lat 75, licząc od chwili udzielenia koncesyi na lokalną kolej żelazną Lwów-Podhajce, rat w wysokości 4·55% rocznie potrzebnych na oprocentowanie, tudzież planem wskazane umorzenie sumy 100.000 koron, stanowiącej część kapitału zakładowego rzeczonej kolei.

Art. II.

Warunki zobowiązania wymienionego w Art. I. określi osobna umowa między Reprezentacyą powiatową a Wydziałem krajowym imieniem funduszu krajowego.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 11. sierpnia 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Nr. 132.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 17. sierpnia 1906 L. 82.155, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Mielcu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Mielec-Radomyśl na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie Radzie powiatowej w Mielcu, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 13. lipca 1896 (Dz. u. kr. Nr. 49), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Mielec-Radomyśl na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Mielcu przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Mielec-Radomyśl, pod warunkiem utrzymania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

A. Myto drogowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

B. Myto mostowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 17. sierpnia 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 133.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 29. sierpnia 1906 L. 93.838, o przedkładaniu władzom podatkowym wykazów dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego na rok 1907.

W myśl § 200 ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220, o bezpośrednich podatkach osobistych, przedkładać mają corocznie wymienione niżej osoby dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego następujące wykazy:

1. właściciele domów zamieszkanych, względnie tychże zastępcy — wykaz wszystkich mieszkańców domu;

2. osoby wypuszczające mieszkanie w podnajem — wykaz podnajemców;

3. głowy rodzin — wykaz wszystkich tych osób należących do ich gospodarstwa domowego, które posiadają własny dochód.

Wzywa się przeto wszystkie wymienione osoby do przedłożenia poszczególnionych wyżej wykazów w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego na rok 1907 i wyznacza się w tym celu termin do 15. listopada b. r.

Wykazy te sporządzić należy na przepisanych drukach, których udzielać będą władze podatkowe stronom interesowanym na żądanie bezpłatnie.

Wykazy 2 i 3 stanowić mają przy budynkach wynajętych załącznik wykazu 1 i przedłożone być mają przez właścicieli domów łącznie z tymże wykazem tej władzy podatkowej, w której okręgu dotyczący dom leży.

Z jakiego dnia podany ma być stan mieszkańców w tych trzech wykazach oznaczą poszczególne władze podatkowe I. instancyi.

Jakie zeznania zawierać ma każdy z wykazów wyżej wspomnianych, wskazują rubryki odnośnych druków.

Bliższe wyjaśnienia w tym względzie obejmuje zresztą, obok powołanego na wstępie postanowienia prawnego, artykuł 39 rozporządzenia wykonawczego z dnia 24. kwietnia 1897 Dz. p. p. Nr. 108.

Co do następstw nieprzedłożenia wykazów lub zeznań nieprawdziwych odsyła się strony interesowane do postanowień § 247 powołanej na wstępie ustawy.

Lwów, dnia 29. sierpnia 1906.

Zubrzycki w. r.

Nr. 134.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 17. sierpnia 1906 L. 81.421, w przedmiocie zezwolenia gminie Turka na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z mocy postanowień § 82 ustawy z 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, i w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala gminie Turka na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina na lat pięć, począwszy od roku 1907.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 135.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 6. września 1906 L. 13.175/pr.

W myśl § 69 ustawy z dnia 17. lutego 1905, Dz. u i r. kr. Nr. 40, c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z **Wydziałem** krajowym podaje do powszechnej wiadomości, że przytoczona ustawa o tworzeniu włości rentowych wchodzi w życie z dniem 1. października 1906.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1906. Wydano i rozesłano dnia 29. października 1906. **Część XVI.**

Nr. 136.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 17. września 1906 L. 107.279, o zmianie nazwy miasteczka Radomyśla powiatu Mieleckiego na „Radomyśl wielki".

C. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z c. k. Ministerstwem sprawiedliwości i c. k. Ministerstwem Skarbu reskryptem z dnia 10. maja 1906 L 31.761 ex 1905 zezwoliło na prośbę gminy Radomyśl powiatu Mieleckiego, aby miasteczko to używało nazwy „Radomyśl wielki".

Powyższa zmiana nazwy gminy wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1907.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r

Nr. 137.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 10. września 1906 L. 118.013, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z 25. maja 1906, Dz. u. kr. Nr. 89, o regulacyi rzeki Wereszycy z dopływami, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 28. sierpnia 1906 L. 24.153.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 25. maja 1906, Dz. u. i rozp. kr. Nr. 89, o regulacyi rzeki Wereszycy z dopływami.

§ 1.

Regulacya rzeki Wereszycy od stawu w Lubieniu wielkim do ujścia do Dniestru wraz z dopływami jest przedsiębiorstwem spółki wodnej, która ma być zawiązaną w drodze przymusowej na podstawie § 45 kraj. ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875, Dz. u. kr. Nr. 38 i ma być przeprowadzoną w myśl § 6 ustawy z dnia 25. maja 1906, Dz. u. kr. Nr. 89, przez Wydział krajowy przy współudziale Administracyi Państwa i wydziału spółki wodnej.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma zatwierdzony przez Ministerstwo rolnictwa projekt Wydziału krajowego z roku 1903, który preliminuje koszta robót na 2,040.000 K ze zmianami niwelety dopływów i rowów, proponowanemi w protokole komisyi reambulacyjnej z dnia 10. września 1904.

Wydział krajowy jest jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą Państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej. Projektowane regulacye obejmują następujące roboty:

1. regulacyę rzeki Wereszycy od stawu w Lubieniu wielkim do ujścia do Dniestru na długości 29·659 km,

2. korekcyę prawego ramienia Wereszycy od szluzy w Lubieniu wielkim w dół na długości 1·348 km,

3. regulacyę 13 dopływów Wereszycy (rowów Tatarynowskiego i Susułowskiego z 4 rowami bocznymi, tudzież potoków: Grzęskiego, Gasiska, Łukacz, Smotrycz, Siarczystego, Zaszkowskiego, Podzwierzyniec, Jastrzębków, Chłopskiego, Krupka i od Lubienia małego) łącznej długości 50·02 km,

4. wykonanie 11 bocznych rowów osuszających łącznej długości 14·06 km,

5. budowę 10 mostów żelazno-betonowych, 7 mniejszych mostów betonowych i 18 przepustów z rur betonowych dla celów komunikacyjnych, 19 stopni betonowych na dopływach Wereszycy dla złagodzenia spadu i 178 przepustów dla odwodnienia w podwyższonych brzegach Wereszycy,

6. budowę nieprzewidzianych w projekcie szluz dla zwilżania łąk torfowych (w myśl protokołu komisyi reambulacyjnej z dnia 10. września 1904),

tudzież dodatkowych rowów osuszających i objektów, o ile koszta tych robót znajdą pokrycie w rubryce wydatków rozmaitych i nieprzewidzianych, tudzież w oszczędnościach funduszu regulacyjnego,

7. utrzymanie wszystkich powyższych robót w czasie budowy.

O ile koszta robót dodatkowych pod 6) wymienionych nie znajdą pokrycia w preliminarzu kosztorysowym projektu, mają być pokryte wyłącznie przez interesowanych właścicieli gruntów.

§ 3.

Czas budowy ustanawia się na lat dwadzieścia i trwać ma od roku 1906 do roku 1925. W czasie tym wzbronione są wszelkie sprzeczne z projektem prywatne budowle na rzece Wereszycy i dopływach w § 2 wymienionych.

§ 4.

Koszta projektowanych robót regulacyjnych, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu pokryte będą z funduszu regulacyjnego utworzonego w myśl § 3 ustawy z dnia 25. maja 1906, Dz. u. i rozp. kr. Nr. 89. Zarząd funduszu regulacyjnego spoczywa w rękach Wydziału krajowego, który z tego funduszu uskutecznia wypłaty i zarządza asygnaty.

§ 5.

Oznaczone w § 3 ustawy z dnia 25. maja 1906, Dz. u. kr. Nr. 89, datki kraju, Państwa i spółki wodnej mają być wpłacone do funduszu regulacyjnego w sposób następujący:

a) 40% datek funduszu krajowego w kwocie 816.000 K w dwudziestu równych ratach rocznych po 40.800 K od r. 1906 do r. 1925.

b) 40% datek państwowego funduszu melioracyjnego w kwocie 816.000 K w dwudziestu równych ratach rocznych po 40.800 K od r. 1906 do r. 1925 z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia,

c) 20% datek przymusowej spółki wodnej w kwocie 408.000 K w dwudziestu równych ratach rocznych po 20.400 K od r. 1906 do r. 1925.

W razie opóźnienia zawiązania spółki wodnej mają być raty datku spółki zapadłe przed jej zawiązaniem jednorazowo ściągnięte i do funduszu regulacyjnego wpłacone.

Jeżeli spółka wodna przypadające na członków prestacye zechce pokryć w drodze operacyi kredytowej, znajdą zastosowanie postanowienia §§ 15 do 19 państwowej ustawy melioracyjnej z dnia 30. czerwca 1884,

Dz. p. p. Nr. 116 tak co do zaciągnięcia pożyczki, jak i ściągnięcia datków konkurencyjnych przez urzędy podatkowe.

Zapasy kasowe funduszu regulacyjnego lokowane być mają na 3%-wym rachunku bieżącym w Banku krajowym.

Jeżeli po ukończeniu robót programem objętych okaże się we funduszu regulacyjnym pozostałość kasowa, to pozostałość ta ma być zwróconą kontrybuującym czynnikom w stosunku ich udziału w kosztach budowy.

§ 6.

Prowadzenie budowy oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej poruczy Wydział krajowy zaprzysiężonemu urzędnikowi technicznemu pod nadzorem krajowego biura melioracyjnego. Do pomocy kierownikowi budowy w sprawach administracyjnej natury, mianowicie do interwencyi przy rozprawach o odszkodowanie za zajęte grunta, przy ugodach o ceny materyałów i robocizny i t. p. dalej do prowadzenia rachunkowości może Wydział krajowy powołać według własnego uznania dla każdej sekcyi budowy osobistość zaufania godną i obznajomioną z miejscowymi stosunkami i cenami na delegata, któremu przysługuje w kierownictwie budowy głos doradczy.

Pomocników technicznych i rachunkowych, tudzież dozorców przydziela Wydział krajowy.

Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego otrzymuje kierownik budowy za czas czynności w tym perymetrze zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego stały miesięczny dodatek budowlany, a mianowicie:

a) praktykant techniczny w kwocie 180 K,
b) inżynier adjunkt w kwocie 210 K,
c) inżynier II. klasy w kwocie 240 K,
d) wyżsi urzędnicy techniczni w kwocie 300 K.

O ile czas, za który dodatek budowlany ma być wypłacony, zawiera ułamki miesiąca, należy obliczyć dodatek według trzydziestej części podanej kwoty. Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania lub stacyi zimowej wyznaczonej poza polem roboczem, otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety, za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym poza pole robocze tylko wynagrodzenie kosztów podróży według wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży a mianowicie przy podróżach koleją żelazną należytości II. klasy, przy podróży drogowej 50 gr. za 1 kilometr, przy komisyach zaś poza miejscem jego zamieszkania oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 10 K dziennie.

Dodatek budowlany, dyety i koszta podróży kierownika budowy, jego płaca w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymania delegatów, pobory dozorców i sił pomocniczych, jak wogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy pokryte będą z funduszu regulacyjnego.

Udzielanie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyi zależnem będzie od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

§ 7.

Kierownik budowy, do którego należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej regulacyi, odpowiedzialny jest wobec Wydziału krajowego za wykonanie budowy.

Kierownik budowy znosi się bezpośrednio z Wydziałem krajowym, przedkłada peryodyczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach niecierpiących zwłoki czyni zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwia je bezzwłocznie wobec Wydziału krajowego.

Kierownik budowy przeprowadza zdjęcia terenu, wypracowuje szczegółowe projekty rowów, których koszta przyjęte w kosztorysie od metra bieżącego, sporządza warunki budowy i dostawy, przeprowadza rozprawy ofertowe, przedkłada Wydziałowi krajowemu wnioski w sprawie przyjęcia ofert, na podstawie zaś uchwał Wydziału krajowego zawiera z przedsiębiorcami umowy o roboty i dostawy i czuwa nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań przedsiębiorców i dostawców.

Kierownik budowy podnosi asygnowane przez Wydział krajowy zaliczki, sprawdza i podpisuje wszystkie dokumenty, na podstawie których Wydział krajowy uskutecznia wypłaty, prowadzi sam lub za pośrednictwem podwładnych organów dziennik swych korespondencyj, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczone materyały i wykonane roboty i dziennik budowy a co miesiąc (najdalej w dniu 15. każdego następnego miesiąca) przedkłada Wydziałowi krajowemu sprawozdania z postępu budowy, do których dołącza wykaz postępu robót na podstawie dziennika budowy i wyciąg z dziennika kasowego wraz z dowodami rachunkowymi.

§ 8.

W razie, gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie, służącym za podstawę wykonania robót lub też strony interesowane tej zmiany żądały, winno kierownictwo budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowanem przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu, mają być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§ 9.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie kierownika budowy orzeczenie po myśli § 86 krajowej ustawy wodnej co do potrzeby i rozciągłości służebności lub odstąpienia gruntów, a mianowicie, które obce grunta, materyały i t. p. dla celów przedsiębiorstwa jakie służebności na gruntach sąsiednich i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów lub czasowe ich zajęcie dla wykonania robót: jak przekopów, szkarp, brzegów, wałów ochronnych, rowów materyałowych, ścięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych i t. p. zarówno jak wydobywanie materyałów budowlanych odbywać się będzie według odnośnych przepisów krajowej ustawy wodnej, w którym to celu kierownik budowy dostarczyć powinien władzy politycznej odpowiednich kopij map katastralnych, na których grunta zająć się mające oznaczyć należy kolorem (karminem) wraz z wykazem powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazw właścicieli.

Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania, winien kierownik budowy starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości lub też jego prawnym albo sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego.

W razie niedojścia do skutku ugody ma być oznaczoną jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień § 87 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875, Dz. u. kr. Nr. 38, przez władzę polityczną a jeżeli się interesowani tem nie zadowolą przez sądowe oszacowanie.

Postanowienia tego paragrafu krajowej ustawy wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§ 10.

Przy odebraniu w posiadanie fizyczne wszelkich realności na rzecz budowy tak czasowo jak i wieczyście wywłaszczonych lub też bezpłatnie odstąpionych, spisze kierownik budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny. Grunta uzyskane w drodze umów lub wywłaszczeń należy odgraniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa (funduszu konserwacyjnego).

§ 11.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru, a za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwe. Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy sprawdzanych i podpisanych przez kierowników budowy. Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo bądź to w drodze licytacyi, bądź to akordów.

W miarę postępu robót i dostaw wykonanych na podstawie umów i akordów, może kierownik budowy udzielić przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

§ 12.

Do uwidocznienia postępu budowy prowadzi kierownik budowy dziennik budowy, w którym oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw mają być zamieszczone następujące daty:

1. stan powietrza,
2. liczba robotników według poszczególnych kategoryj, oraz ilość fur,
3. oznaczenie miejsc, w których wykonują się roboty oraz opisanie przeprowadzonych robót, tudzież początek i koniec robót,
4. odbiór materyałów budowlanych,
5. wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę, szczególnie zaś opis szkód, wyrządzonych wielką wodą,
6. polecenie ustne lub pisemne, wydane przedsiębiorcom lub dostawcom,
7. uwagi poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera.

Dziennik budowy ma być z końcem każdego tygodnia zamknięty, przedsiębiorcy do przejrzenia udzielony, tudzież przez tegoż podpisany po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez niego zarzutów.

§ 13.

Tak Administracyi Państwa jak i wydziałowi spółki przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu za pośrednictwem swych organów technicznych względnie delegatów o postępie robót i jakości wykonania. W tym celu znajdujące się na miejscu a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień tak dele-

gatom Administracyi Państwa, jak i Wydziału spółki. Kontrola robót przez delegowanych w tym celu techników Administracyi Państwa i Wydziału krajowego odbywać się ma według możności co dwa miesiące.

Z każdorazowej inspekcyi mają ci technicy składać swym przełożonym władzom szczegółowe sprawozdania, które posłużą Wydziałowi krajowemu do wydania stosownych zarządzeń. Koszta tej kontroli technicznej pokrywa fundusz regulacyjny.

§ 14.

Z końcem każdorocznego okresu budowy ma żądać kierownik budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza Komisya składająca się:

a) z wyższego urzędnika technicznego delegowanego przez Namiestnictwo tudzież wyższego urzędnika technicznego delegowanego przez Wydział krajowy,

b) z kierownika budowy,

c) z delegata wydziału spółki.

Z tych członków Komisyi mają jednak tylko technicy pod a) wymienieni, głos rozstrzygający.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyę wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy pod a) wymienieni.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz regulacyjny. Protokół kolaudacyjny zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo udziela się do wiadomości Ministerstwu rolnictwa, a dopiero wtedy, kiedy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata rat kolaudacyjnych, zatrzymanych przedsiębiorcom.

§ 15.

Kierownik budowy zajmie się po upływie każdorocznego okresu budowy wypracowaniem sprawozdań dorocznych z czynności budowlanej, które mają wykazać rezultaty robót, wartość budowy obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy. Sprawozdania te przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa Ministerstwu rolnictwa.

§ 16.

Dla ubezpieczenia robotników od choroby, utworzoną będzie w myśl § 54 ustawy z dnia 30. marca 1888, Dz. p. p. Nr. 33 osobna kasa, dla której wydane zostaną przez Wydział krajowy statuta zatwierdzone przez Namiestnictwo.

Dla ułatwienia rachunkowości i możliwego zredukowania kosztów zarządu datki asekuracyjne do tej kasy opłacać będzie wyłącznie fundusz budowy przy zupełnem uwolnieniu robotników od uiszczenia przepisanych ustawą opłat.

§ 17.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy, prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego oddziału rachunkowego, z końcem każdego roku, a najdalej do 1. marca następnego roku udziela Namiestnictwu zamknięcia rachunków a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także wydziałowi spółki oraz kierownikowi budowy.

Zamknięcia rachunkowe przedłożyć ma Namiestnictwo do zatwierdzenia Ministerstwu rolnictwa, które rozstrzyga także ewentualne zarzuty wydziału spółki, co do których nie doszło do skutku porozumienie z Wydziałem krajowym.

§ 18.

Pod względem rachunkowym obowiązuje zatwierdzona przez Ministerstwo rolnictwa instrukcya rachunkowa dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych z dnia 18. listopada 1887, Dz. u. kr Nr. 68.

Nr. 138.

U s t a w a

z dnia 12. września 1906 obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o czasowem uwolnieniu od dodatków krajowych i dodatków gminnych do podatku domowo-czynszowego tych budowli w król. stoł. mieście Krakowie, które będą wybudowane w miejsce 294 domów wykazanych osobną, przez Magistrat miasta Krakowa sporządzoną konsygnacyą jako przeznaczonych na zburzenie z publicznych względów komunikacyjnych lub dla poprawy stosunków zdrowotnych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Art. I.

Budowle, które z publicznych względów komunikacyjnych lub dla poprawy stosunków zdrowotnych król. stoł. miasta Krakowa, będą nowo zbudowane w miejsce 294 domów, wykazanych osobną przez Magistrat miasta Krakowa sporządzoną konsygnacyą, jako na zburzenie przeznaczonych, wolne będą od dodatków krajowych do podatku domowo czynszowego i od dodatków gminnych do tegoż podatku na taki przeciąg czasu, na jaki te budowle odnośną ustawą państwową, pod warunkiem zbudowania ich w terminie tą ustawą oznaczonym uwolnione będą od państwowego podatku domowo-czynszowego.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i Mojemu Ministrowi Skarbu.

Ischl, dnia 12. września 1906.

Franciszek Józef w. r.

Korytowski w. r. **Bienerth** w. r.

Nr. 139

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 23. września 1906 L 117.704, tyczące się konwencyi weterynaryjnej zawartej między Austro-Węgrami a Szwajcaryą.

Przy zawarciu układu cłowo-handlowego ze Szwajcaryą przyszła do skutku z tem państwem konwencya weterynaryjna wraz z końcowym protokołem, którą ogłoszono w numerze 157 Dz. u. p. z dnia 31. lipca 1906.

Główne postanowienia nowej konwencyi polegają na tem, że w przeciwstawieniu do dotychczasowego stanu, poczyniono ułatwienia z jednej strony w wywozie bydła rzeźnego i owiec do Szwajcaryi, z drugiej zaś strony w przywozie z tego państwa bydła rogatego i kóz do celów użytkowych i hodowlanych.

Według artykułu 5 konwencyi wprowadzanie do Szwajcaryi zdrowych wołów, buhaji, owiec i świń przeznaczonych na rzeź w przepisanym terminie dozwolone jest:

1. do stajen rzeźnianych w St. Margarethen i na ładownię kolejową w Buchs, każdemu bez dalszego ograniczenia;

2. do publicznych stajen rzeźnianych w St. Gallen, Bazylei (Basel) i Genewie (Genf) bez ograniczenia tym osobom, które uzyskały wymagane w tym celu upoważnienie szwajcarskiej Rady związkowej;

3. do innych rzeźni za specyalnem pozwoleniem (punkt 4 końcowego protokołu).

Przy udzielaniu wspomnianego upoważnienia względnie pozwolenia nie będzie się czyniło w zasadzie różnicy między importerami austryackimi a szwajcarskimi, lecz miarodajne będą przytem wyłącznie względy rzeczowej natury. (Punkt 4 i 5 końcowego protokołu).

W każdym wypadku zwierzęta muszą być opatrzone ustawowo w Austryi przepisanem poświadczeniem co do indywidualnego stanu zdrowia i niepodejrzanego pochodzenia t. j. paszportem wydanym po myśli § 8 ogólnej ustawy o chorobach stadnych i rozporządzenia wykonawczego (art. 5 konwencyi); a nadto dostawione koleją aż do granicy bez wyładowywania i doładowywania (art. 5 konwencyi weterynaryjnej punkt 3 al. 1 końcowego protokołu).

Wprowadzanie bydła rogatego i kóz ze Szwajcaryi do celów użytkowych i hodowlanych nie jest nadal zależne od uzyskania specyalnego pozwolenia, lecz dozwolone jest za przedłożeniem urzędowego potwierdzenia, że zwierzęta są zdrowe i że tak w gminie, skąd pochodzą, jak i w gminach sąsiednich nie sprawdzono od 40 dni żadnego wypadku choroby zaraźliwej, co do której istnieje obowiązek donoszenia, a która mogłaby udzielić się temu rodzajowi zwierząt (art. 6 konwencyi punkt 6 końcowego protokołu).

Tak samo nie podlega żadnym ograniczeniom wzajemny obrót zwierzętami jednokopytowemi, jakoteż i ruch przewozowy (transitowy) wszelkiego rodzaju zwierzętami domowemi, o ile posyłki takie opatrzone są urzędowemi poświadczeniami co do indywidualnego stanu zdrowia i niepodejrzanego pochodzenia a na granicy uznane zostaną za zdrowe (art. 3, 4 konwencyi weterynaryjnej).

Nadto postanawia protokół końcowy konwencyi weterynaryjnej, że wprowadzanie żywego i bitego drobiu, jakoteż ubitej dziczyzny do względnie ze Szwajcaryi jest dopuszczalne bez żadnego ograniczenia.

Co się podaje do publicznej wiadomości wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 11. sierpnia 1906 L. 36 161.

Powyższe postanowienia wchodzą natychmiast w wykonanie a równocześnie tracą moc obowiązującą ogłoszenie z dnia 9. grudnia 1895 L. 99.993, oraz obwieszczenia z dnia 8. i 31. marca i 27. listopada 1896 L. 21.401, 26.358 i 102.496 tudzież z dnia 21. marca i 27. czerwca 1898 L. 25.523 i 54.939.

Lwów, dnia 23. września 1906.

Nr. 140.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 18. września 1906 L. 92.657, w przedmiocie zezwolenia gminie Skole na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa.

Na mocy postanowień § 82 ust. gm. z 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Skole na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa w wysokości 75% na przeciąg dalszych lat pięciu, począwszy od r. 1907 do końca r. 1911.

Lwów, dnia 18. września 1906

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r

Nr. 141.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 18. września 1906 L. 89.636, w przedmiocie zezwolenia gminie Kałusz na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i piwa.

Na mocy § 83 ustawy gminnej z 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa zezwala gminie Kałusz na dalszy pobór dozwolonych ustawą z dnia 27. kwietnia 1888, Dz. u. kr. Nr. 52,

opłat gminnych od napojów spirytusowych w dotychczasowej wysokości do końca roku 1910, zaś od piwa w dotychczasowej wysokości do końca roku 1909.

Lwów, dnia 18. września 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 142.

Obwieszczenie

c. k. galicyjskiej Dyrekcyi poczt i telegrafów z dnia 1. października 1906 L. 118.237, dotyczące ustanowienia jezdnego na półrocze zimowe 1906/7.

Jezdne pocztowe od konia i od myriametra ustanawia się za czas od 1. października 1906 do 31. marca 1907 jak następuje:

W dawniejszym obwodzie	Za jazdę			
	extra pocztą		pocztą zwyczajną	
	K	h	K	h
Przemyśl, Sambor, Tarnopol, Żółkiew	2	02	1	68
Czortków, Lwów, Stryj, Złoczów	2	05	1	71
Brzeżany, Kraków, Rzeszów, Sanok, Stanisławów, Tarnów	2	11	1	76
Wadowice	2	16	1	80
Kołomyja, Nowy Sącz	2	22	1	85

W wymiarze należytości za wozy stacyjne poczęstnego dla pocztyliona i należytości za smarowanie wozu nie zaszła żadna zmiana.

Lwów, dnia 1. października 1906.

Seferowicz w. r.

Nr. 143.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 13. października 1906 L. 11.740/pr., którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 7. lipca 1906 L. 6154/M. J., dotyczące rozpoczęcia działalności c. k. Sądu powiatowego w Jabłonowie w Galicyi, ustanowionego rozporządzeniem c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 24. września 1899, Dz. u. p. Nr. 183.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 7. lipca 1906, co do rozpoczęcia działalności Sądu powiatowego Jabłonowa w Galicyi wschodniej.

Ustanowiony rozporządzeniem Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 24. września 1899, Dz. u. p. Nr. 188, Sąd powiatowy w Jabłonowie ma rozpocząć swą działalność dnia 1. stycznia 1907.

Klein w. r.

Nr. 144.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 18. października 1906 L. 15.246/pr., którem na mocy § 9 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857 Dz. p. p. Nr. 33, ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowościach: Hałcnów, Komorowice i Mikuszowice powiatu Bialskiego.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 29, co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne mają stosować się także do miejscowości: Hałcnów, Komorowice i Mikuszowice powiatu Bialskiego.

§ 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych, o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k. karane będą według rozporzadzenia ministeryalnego z 2. kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie natychmiast po ogłoszeniu.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 145.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 19. października 1906 L. 13.780/pr., o zmianie § 89 ust. 2 i 4 statutu Banku krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

C. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z c. k. Ministerstwem skarbu i z c. k. Ministerstwem sprawiedliwości zatwierdziło rozporządzeniem z dnia 14. września 1906 L. 41.852 zmianę § 89 ust. 2 i 4

statutu Banku krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, uchwaloną na posiedzeniu Sejmu krajowego z dnia 15. listopada 1905 z powodu uchwalonego na tem samem posiedzeniu a Najwyższem postanowieniem z dnia 10. września 1906 zatwierdzonego podwyższenia gwarancyi funduszu krajowego za zwrot wkładek oszczędności lokowanych w Banku krajowym i za opłatę odsetek od tych wkładek do wysokości 20,000.000 koron, a mianowicie:

Dotychczasowe brzmienie ustępów 2 i 4, § 89 statutu Banku krajowego uchyla się a ustępy te mają odtąd brzmieć, jak następuje:

§ 89. ustęp 2. „Najniższa wkładka wynosić może 10 K, a ogólna suma wkładek oszczędności łącznie z zapadłemi odsetkami nie może przenosić sumy dwudziestu milionów koron".

§ 89. ustęp 4. „Zwrot wkładek oszczędności i opłatę odsetek do tychże poręcza posiadaczom książeczek wkładkowych przedewszystkiem Bank krajowy swojemi aktywami i funduszem rezerwowym a w dalszym rzędzie (subsydyarnie) aż do wysokości dwudziestu milionów (20,000.000) koron gwarantuje te wypłaty fundusz krajowy.

Lwów, dnia 19. października 1906.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1906. Wydano i rozesłano dnia 20. listopada 1906. **Część XVII.**

Nr. 146.

Obwieszczenie

c. k Prezydyum Namiestnictwa z dnia 19. października 1906 L. 12.012/pr. ex 1906, którem się ogłasza rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 18. lipca 1906 o wcieleniu gmin i obszarów dworskich Wierzbowczyk i Orzechowczyk do okręgu nowo ustanowionego c. k. Sądu powiatowego w Podkamieniu.

Lwów, dnia 19. października 1906.

Za c. k. Namiestnika:
Łoś w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 18. lipca 1906 r., dotyczące przydzielenia gmin i obszarów dworskich Wierzbowczyk i Orzechowczyk do okręgu aktywować się mającego Sądu powiatowego w Podkamieniu.

Na mocy ustawy z dnia 11. czerwca 1868 Dz. u. p. Nr. 59, wyłącza się gminy i obszary dworskie Wierzbowczyk i Orzechowczyk z okręgu c. k. Sądu powiatowego w Załoźcach i przydziela się je do okręgu c. k. Sądu powiatowego w Podkamieniu, ustanowionego rozporządzeniem c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 27. listopada 1903 r., Dz. u. p. Nr. 241.

Rozporządzenie to wejdzie w życie równocześnie z zarządzić się mającem aktywowaniem Sądu powiatowego w Podkamieniu.

Nr. 147.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 1. listopada 1906 L. IX. 2277/16 (15), o utworzeniu okręgów leśno-nadzorczych w Stanisławowie, Stryju i Samborze.

Na podstawie upoważnienia udzielonego reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 19. października 1906 L. 30.623, zarządza c. k. Namiestnictwo równocześnie utworzenie trzech okręgów leśno-nadzorczych w rządowej służbie leśnej administracyi politycznej, a to w Stanisławowie dla powiatów politycznych Stanisławów i Tłumacz, w Stryju dla powiatów politycznych Stryj i Żydaczów i w Samborze dla powiatów politycznych Sambor-Rudki.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 148.

Ustawa

z dnia 5. października 1906, zmieniająca postanowienia §§ 2., 3., 5., 7., 8., 11., 12., 13., 14. i 15. ustawy krajowej z dnia 2. lutego 1891 Dz. u. kr. Nr. 17., o urządzeniu służby zdrowia w gminach i obszarach dworskich.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

Paragrafy 2., 3., 5., 7., 8., 11., 12., 13., 14. i 15. ustawy krajowej z dnia 2. lutego 1891 Dz. u. kr. Nr. 17, o urządzeniu służby zdrowia w gminach i obszarach dworskich uchyla się niniejszem, — a natomiast obowiązywać będą następujące postanowienia:

§ 2.

Gminy mające osobny statut gminny, jakoteż gminy, w których obowiązuje ustawa z dnia 13. marca 1889, Dz. u. kr. Nr. 24., mają utrzymywać własnym kosztem potrzebną ilość lekarzy gminnych (miejskich) tak, żeby na każde 15.000 mieszkańców przypadał co najmniej jeden lekarz.

Inne gminy nie wcielone do okręgu sanitarnego (§ 3) mogą ustanowić własnych lekarzy gminnych (miejskich), jeżeli poniosą wszystkie wydatki połączone z ich utrzymaniem.

§ 3.

Gminy nie utrzymujące własnych lekarzy w myśl § 2, łączone będą z gminami tego samego powiatu politycznego i z istniejącymi przy nich obszarami dworskimi w okręgi sanitarne.

Dla każdego okręgu sanitarnego ustanowiony będzie lekarz okręgowy.

Jeśli gmina przyłączona do okręgu sanitarnego ustanowi własnego lekarza (§ 2), może za zezwoleniem Wydziału krajowego wydanem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem i po dopełnieniu warunków określonych w §§ 11 i 18 niniejszej ustawy być wyłączoną z tegoż okręgu.

§ 5.

W granicach zakreślonych uchwałą Sejmu (§ 4) utworzenie okręgu sanitarnego zależy od uchwały Wydziału krajowego, powziętej w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem po zasięgnięciu opinii c. k. krajowej Rady zdrowia.

W tym celu na wezwanie Wydziału krajowego Wydział powiatowy, zasięgnąwszy zdania gmin i obszarów dworskich, przedstawi w porozumieniu z polityczną władzą powiatową wniosek, które gminy i obszary dworskie ze względu na oddalenie poszczególnych miejscowości, na ich zaludnienie, stosunki komunikacyjne, obecne siedziby lekarzy i inne ważne stosunki miejscowe mają być złączone w jeden okręg sanitarny i gdzie ma być siedziba lekarza okręgowego.

Gdyby Wydział powiatowy, mimo powtórnego wezwania takiego wniosku nie przedstawił w oznaczonym terminie, natenczas Wydział krajowy uskuteczni czynności poruczone w poprzednim ustępie Wydziałowi powiatowemu.

W ten sposób ma być przeprowadzoną każda zmiana granic okręgu sanitarnego lub siedziby lekarza okręgowego.

Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem i po zasięgnięciu opinii krajowej Rady zdrowia może zarządzić zwinięcie istniejącego okręgu sanitarnego.

§ 7.

Chcący uzyskać posadę lekarza gminnego lub okręgowego, musi oprócz dostatecznej fizycznej zdatności posiadać następujące warunki:

1. obywatelstwa austryackiego;

2. dyplom doktora medycyny, uprawniający do wykonywania praktyki lekarskiej;

3. nieskazitelny charakter;

4. znajomość języków krajowych;

5. praktykę najmniej dwuletnią, w zawodzie lekarskim;

6. nieprzekroczony wiek lat 40.

Między kandydatami mają pierwszeństwo ci, którzy wykażą się dwuletnią służbą w szpitalu powszechnym po uzyskaniu dyplomu doktorskiego albo egzaminem fizykackim.

Kandydaci ubiegający się o posadę lekarza gminnego w miastach o własnym statucie, muszą wykazać się egzaminem fizykackim.

§ 8.

Lekarzy gminnych mianuje Rada gminna (miejska) na wniosek naczelnika gminy (prezydenta, burmistrza).

Lekarzy okręgowych mianuje Wydział krajowy na podstawie wniosku przedstawionego przez Wydział powiatowy, który to wniosek winien być przedłożony na dni 30 po upływie terminu konkursowego. W przeciwnym razie Wydział krajowy dokona nominacyi bezpośrednio. Wydziałowi krajowemu przysłuża też prawo nominacyi z pośród innych kompetentów, którzy wnieśli podania w terminie konkursem oznaczonym. Wydział krajowy może ewentualnie zarządzić rozpisanie ponownego konkursu.

Tak lekarze gminni jak lekarze okręgowi mogą być mianowani stale lub też tymczasowo. Tymczasowe obsadzenie posady nie może jednak trwać dłużej jak rok jeden. Po upływie tego czasu Rada gminna orzecze, czy posada lekarza gminnego ma być stale nadaną.

O stabilizacyi lekarzy okręgowych po roku prowizorycznej służby orzeka Wydział krajowy na wniosek Wydziału powiatowego.

Prawa nabyte przez lekarzy okręgowych na podstawie nominacyi już dokonanych pozostają nienaruszone.

W miastach mających osobny statut gminny, tudzież w miastach podlegających ustawie z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, lekarze gminni stale zamianowani stoją na równi z urzędnikami miejskimi stale zamianowanymi.

Celem obsadzenia posady lekarza gminnego lub okręgowego należy rozpisać konkurs i ogłosić go przynajmniej w urzędowej gazecie krajowej.

Mianowanemu lekarzowi gminnemu lub okręgowemu należy wydać dekret i określić w nim dokładnie warunki nadania posady.

Wydział krajowy mocen jest po zasiągnięciu opinii Wydziału powiatowego lub na tegoż wniosek zarządzić przeniesienie lekarza okręgowego do innej miejscowości położonej w tym samym okręgu, ewentualnie w razie zwinięcia okręgu (§ 5) do innego okręgu.

Wydział krajowy może zarządzić przeniesienie lekarza okręgowego w drodze dyscyplinarnej.

W gminach, o których mowa w § 2 niniejszej ustawy, pozostają ci lekarze gminni (miejscy), którzy urzędować będą w czasie wejścia w życie niniejszej ustawy i nadal na swych posadach, dopóki obowiązuje umowa z gminą poprzednio zawarta. Jednakże i do nich stosować się będą odtąd postanowienia niniejszej ustawy co do najniższej płacy i co do możności usunięcia lekarza gminnego.

§ 11.

Lekarze gminni pobierają z kasy gminnej płacę, którą ustanowi Rada gminna (miejska).

Lekarze okręgowi pobierają płacę tudzież zwrot kosztów za podróże służbowe. Wysokość płacy tudzież wysokość ryczałtu za podróże służbowe dla każdego okręgu ustanowi Wydział krajowy po wysłuchaniu opinii Wydziału powiatowego. Wydatki na płace lekarzy okręgowych nie przenoszące 1% podatków bezpośrednich przypisanych do poboru w całym powiecie (§ 12) ponosi fundusz powiatowy, koszta zaś podróży tych lekarzy fundusz krajowy.

Płaca lekarza gminnego lub okręgowego nie może być niższą jak 1000 koron.

§ 12.

Do funduszu powiatowego wpływać mają:

a) opłaty za oględziny zwłok, tudzież za oględziny bydła i mięsa dokonywane przez lekarza okręgowego w gminie będącej siedzibą urzędową okręgu, o ile nie zaszły wypadki koniecznego zastąpienia tegoż lekarza w czynnościach oględzin przez ustanowionych zastępców oglądacza.

b) przychody z zobowiązań prawnoprywatnych, służących do pokrycia wydatków na cele publicznej służby zdrowia, równie jak przychody fundacyj na ten cel przeznaczonych w gminach i obszarach dworskich, które należą do okręgów sanitarnych.

Jeżeli wydatki na płace lekarzy okręgowych po strąceniu przychodów pod a) i b) wyszczególnionych, a ewentnalnie po dodaniu wydatku w § 13 przewidzianego, przenoszą razem 1% podatków bezpośrednich przypisanych do poboru w całym powiecie, natenczas fundusz krajowy obowiązany jest udzielić powiatowi subwencyi w wysokości owej przewyżki. Gminy, w których ustanowiono siedziby urzędowe lekarzy okręgowych, obowiązane są prowadzić dokładne wykazy dochodów z oględzin zwłok, tudzież z oględzin bydła i mięsa i przesyłać do kasy Wydziału powiatowego dochody z opłat uzyskanych za oględziny dokonane przez lekarzy okręgowych.

§ 13.

Jeżeli do powiatu, opłacającego jednego lub więcej lekarzy okręgowych w myśl §§ 11 i 12 tej ustawy, należy gmina, która według § 2 (ustęp 2-gi) tej ustawy utrzymuje własną służbę sanitarną, natenczas Wydział krajowy oznaczy kwotę, która z funduszu powiatowego ma być wypłacaną corocznie tej gminie na jej własne wydatki sanitarne, a to z uwzględnieniem udziału tej gminy w opędzaniu ogólnych wydatków powiatowych, a przeto także wydatków powiatu na płace lekarzy okręgowych.

§ 14.

Lekarze gminni i okręgowi są stałymi fachowymi organami, powołanymi do współdziałania przy wykonywaniu sanitarno-policyjnych obowiązków (§ 3 i 4 ust. z dnia 30. kwietnia 1870 Dz. p. p. Nr. 68) i mają z tego względu charakter urzędników publicznych.

Obowiązki służbowe lekarzy gminnych i okręgowych określi instrukcya, którą wyda polityczna władza krajowa w porozumieniu z Wydziałem krajowym, zasięgnąwszy opinii c. k krajowej Rady zdrowia, zaś co do instrukcyi dla lekarzy miejskich w miastach mających własny statut po wysłuchaniu także wniosków prezydenta miasta i Rady miejskiej. — W instrukcyi tej ma być określony szczegółowo także obowiązek tych lekarzy do leczenia bezpłatnego chorych ubogich i chorych dotkniętych chorobą zakaźną lub zaraźliwych.

Lekarzowi gminnemu lub okręgowemu nie wolno żądać, ani przyjmować wynagrodzenia od stron za wykonanie czynności wchodzących w zakres gminnej służby zdrowia.

Lekarze gminni obowiązani są bezpłatnie szczepić ospę w miejscu swej siedziby.

Lekarze okręgowi obowiązani są wykonywać szczepienie od ospy bezpłatnie w miejscu swej siedziby urzędowej, szczepienie zaś w okręgu po za obrębem swojej siedziby za poborem należytości, ustanowionej w miarę ilości szczepionych.

Lekarze okręgowi dokonywać mają oględzin zwłok tudzież oględzin bydła i mięsa w gminie, która jest siedzibą urzędową okręgu sanitarnego.

W gminach, które zamianują ukwalifikowanych i z funduszów gminnych płatnych weterynarzy, wykonują oględziny bydła i mięsa ci weterynarze.

Politycznej władzy krajowej służy prawo zarządzać od czasu do czasu szczepienie ospy w okręgach sanitarnych przez lekarza powiatowego.

§ 15.

Naczelnicy gmin (burmistrze) nadzorują czynność urzędową lekarzy gminnych i sprawują nad nimi władzę dyscyplinarną.

Nadzór nad czynnościami lekarzy okręgowych sprawują Wydziały powiatowe w zastępstwie Wydziału krajowego.

Dochodzenie dyscyplinarne należy wdrożyć, jeżeli lekarz zaniedbuje obowiązki urzędowe lub gdy stał się winnym innych przekroczeń służbowych.

Dochodzenie dyscyplinarne przeciw lekarzom okręgowym zarządza Wydział krajowy, bądź bezpośrednio przez własne organa urzędowe, bądź przez Wydział powiatowy.

Kary dyscyplinarne są: nagana, grzywna, która aż do wysokości 200 koron może być nałożona, przeniesienie na własny koszt do innego okręgu, a wreszcie usunięcie ze służby.

Artykuł II.

Wykonanie niniejszej ustawy polecam Memu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, 5. października 1906.

Franciszek Józef w. r.

Bienerth w. r.

Nr. 149.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Namiestnictwa z dnia 3. listopada 1906 L. IX. 2023/27, o zmianie podziału rewirów rybackich w dorzeczu Łomnicy.

W skutek reskryptu c. k. Ministerstwa rolnictwa z 28. lipca 1906 L. 30.629 ex 1904, zmienia się ogłoszony w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych Nr. 86 z r. 1906, str. 306, podział dorzecza Łomnicy na rewiry rybackie w sposób następujący:

Starostwo Dolina. VIII. rewir, obejmujący rzekę Czeczwę od ujścia potoku Mełecinka (wyłącznie) do granicy między gminami Spas i Strutyn wyżny w obrębie gmin i obszarów dworskich: Łuhy i Spas, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu, wpadające do Czeczwy na tej przestrzeni z wyjątkiem potoku Iłemka uznaje się za rewir własny rzym. kat. probostwa w Dolinie.

Starostwo Dolina. IX. rewir, obejmujący zlewisko potoku Iłemka wraz ze wszystkimi dopływami w całym biegu od źródeł do północnej granicy parceli l. k. 2583, w obrębie dóbr państwowych Iłemnia uznaje się za rewir własny c. k. Zarządu lasów i dóbr skarbowych.

Starostwo Kałusz. XVI. a) rewir, obejmujący rzekę Łomnicę od granicy między gminami Podhorki i Wistowa do granicy między gminami Studzianka i Babni, w obrębie gmin i obszarów dworskich Wistowa i Studzianka, tudzież wszystkie dopływy w całym biegu wpadające do Łomnicy w granicach rewiru, uznaje się za rewir dzierżawny.

Starostwo Kałusz. XVI. b) rewir, obejmujący rzekę Łomnicę od granicy między gminami Studzianka i Babin, do granicy między gminami Babin i Przewoziec wraz ze wszystkimi dopływami, o ile płyną w obrębie gminy i obszaru dworskiego Babin uznaje się za rewir własny obszaru dworskiego Babin.

Starostwo Dolina. XIX. rewir, obejmujący potok Iłemkę od północnej granicy parceli l. k. 2583, w Iłemni do ujścia w obrębie gmin Iłemnia i Łuhy wraz z wszystkimi dopływami w całym biegu, wpadającymi doń na tej przestrzeni, uznaje się za rewir dzierżawny.

Zresztą edykt c. k. Namiestnictwa z dnia 17. lipca 1903 L. 66.151, pozostaje niezmieniony.

C. k. Namiestnik:

Potocki w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1906. Wydano i rozesłano dnia 13. grudnia 1906. **Część XVIII.**

Nr. 150.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 6. listopada 1906 L. 103.839, w przedmiocie zezwolenia gminie m. Brzeska na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i od piwa.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zezwala na mocy § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 51, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, gminie m. Brzeska na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i od piwa do końca roku 1910 w wysokości i pod warunkami określonymi w ustawie z dnia 29. czerwca 1898, Dz. u. kr. Nr. 57.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 151.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 17. listopada 1906 L. 16.504/pr., którem na mocy § 9 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857, Dz. p. p. Nr. 33, ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowościach: Tustanowice z przysiółkami Wolanka, Ponerla, Chatki i Hukowa góra, Hubicze, Bania kotowska i Mraźnica.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 29 co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne, mają stosować się także do miejscowości: Tustanowice z przysiółkami Wolanka, Ponerla, Chatki i Hukowa góra, Hubicze, Bania kotowska i Mraźnica.

§ 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych, o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k., karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z 2. kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie natychmiast po ogłoszeniu.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r

Nr. 152.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 20. listopada 1906 L. 16.691/pr., którem na mocy § 9 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 16. lutego 1857, Dz. p. p. Nr. 33, ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowościach Buczkowice i Straconka, powiatu Bialskiego.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 29, co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne

mają stosować się także do miejscowości Buczkowice i Straconka, powiatu Bialskiego.

§ 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych, o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k., karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z 2. kwietnia 1858, Dz. p. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie natychmiast po ogłoszeniu.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 153.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 23. października 1906 L. 103.995, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Brzozowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Brzozowsko-Rymanowskiej z odnogą do Krościenka na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kraj. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Brzozowie, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 25. czerwca 1901 (Dz. ust. kraj. Nr. 65), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Brzozowsko-Rymanowskiej z odnogą do Krościenka na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Brzozowie przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Brzozowsko-Rymanowskiej z odnogą do Krościenka, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ust. 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43.

Opłatę myta drogowego pobierać należy na dwóch stacyach, według następującego wymiaru:

A) w Trześniowie:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;
b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;
c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

B) w Haczowie:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;
b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;
c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Opłatę myta mostowego na jednej stacyi w Haczowie, mianowicie od mostu na rzece Wisłoku, pobierać należy podług następującego wymiaru:
a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 2 (dwa) h;
b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;
c) od pięciu świń lub cieląt i od dziesięciu owiec 2 (dwa) h;

Włościanie gminy Haczowa wolni są od wszelkiej opłaty ustanowionej na stacyi drogowo-mostowej w Haczowie.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 23. października 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 154.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 10. listopada 1906 L. 105.618, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Stanisławowa na dalszy pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina, tudzież opłaty gminnej od czynszów najmu.

Na mocy postanowień §§ 86 i 87 ustawy z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zezwala za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, gminie miasta Stanisławowa na dalszy pobór 3% gminnego podatku czynszowego tudzież 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina przez lat 5, t. j. od 1. stycznia 1906 do 31. grudnia 1910 pod warunkami ustanowionymi dla 3% gminnego podatku czynszowego w ustawie z 12. lutego 1882 Dz. u. kr. Nr. 29, tudzież pod warunkiem, że dodatki do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina pobierane będą stosownie do postanowień § 82 ust. gm. z 13. marca 1889, Dz. u. kr. Nr. 24, przez te same organa, które pobierają rządowy podatek konsumcyjny od mięsa i wina.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 155.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 29. listopada 1906 L. 157.152, o zmianie przepisów wykonawczych z dnia 14. marca 1903, Dz. u. kr. Nr. 25, wydanych do ustawy z dnia 13. lutego 1903, Dz. u. kr. Nr. 24, o poborze krajowej opłaty konsumcyjnej od piwa.

W porozumieniu z Wydziałem krajowym Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem i c. k. krajową Dyrekcyą Skarbu zmienia się postanowienia alinei 4. i 8. § 4 rozporządzenia c. k. Namiestnictwa z dnia 14. marca 1903, Dz. u. kr. Nr. 25, które obowiązywać będą z najbliższym kwartałem t. j. od dnia 1. stycznia 1907 w następującem brzmieniu:

Alinea 4. Następne obrachunki należy sporządzać co cztery miesiące w ten sposób, że się porówna ilość piwa wydanego według rejestrów odbytu w ciągu tych czterech miesięcy z urzędownie przez państwowe organa nadzorcze stwierdzoną ilością brzeczki, wyprodukowanej w ciągu poprzedzających czterech miesięcy, po potrąceniu z niej 8% na zanik przy browarach z chłodnikiem, a 6% przy browarach z aparatem mierniczym . . . .

Alinea 8. Następne obrachunki należy sporządzać w ten sposób, że ilość piwa wydanego według rejestrów odbytu w ciągu kwartału porówna się z urzędownie przez państwowe organa nadzorcze stwierdzoną ilością brzeczki, wyprodukowanej w ciągu poprzedzającego kwartału, po potrąceniu z niej 8% na zanik przy browarach z chłodnikiem, a 6% przy browarach z aparatem mierniczym . . . .

Lwów, dnia 29. listopada 1906.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 156.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 27. listopada 1906 L. 17.124/pr., o rozszerzeniu zakresu działania c. k. Komisaryatu policyi w Przemyślu pod względem terytoryalnym.

§ 1.

Na mocy reskryptu c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 21. listopada 1906 L. 5472/M. J., rozszerza się określony w § 2. tego obwieszczenia ograniczony zakres działania c. k. Komisaryatu policyi w Przemyślu na następujące gminy (części gmin), położone w politycznym powiecie Przemyskim, które dotychczas nie należały do okręgu policyjnego, a mianowicie na gminy: Aksmanice, (Aksmanice i Berendowice), Boratycze, Chodnowice, Chraplice, Dusowce, Dusowskie chałupki, Kłokowice, Koniusza, Korytniki, Krasice, Małkowice, Mielnów, Młodowice, Stroniowice, Wielunice i Zabłotce oraz na te części gmin Brylińce, Drohojów i Nowosiółki, które nie zostały włączone do rejonu policyjnego c. k. Komisaryatu policyi w Przemyślu obwieszczeniem c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 29. kwietnia 1899 L. 3683/pr.

§ 2.

Ograniczony zakres działania c. k. Komisaryatu policyi w gminach (częściach gmin) w § 1. tego obwieszczenia wymienionych, ma obejmować załatwiane obecnie przez c. k. Starostwo w Przemyślu czynności w sprawach

policyi obcych, meldunkowych i paszportowych, dalej wydawanie orzeczeń na odszupasowanie i wydalenie w myśl ustawy z dnia 27. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 88, i te obecnie przez wymienione w § 1. tego obwieszczenia gminy załatwiane sprawy poruczonego zakresu działania, które w razie zachodzącej potrzeby w myśl § 58 ustawy z 12. sierpnia 1866, Dz. p. p. Nr. 19, c. k. Komisaryatowi policyi będą przydzielone do załatwienia.

§ 3.

Powyższe zarządzenia wchodzą w życie z dniem ogłoszenia niniejszego obwieszczenia.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 157.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 27. listopada 1906 L. 17.124/pr., o rozszerzeniu zakresu działania c. k. Dyrekcyi policyi w Krakowie pod względem terytoryalnym.

§ 1.

Na mocy reskryptu c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 18. listopada 1906 L. 48.910, rozszerza się określony w § 2 tego obwieszczenia ograniczony zakres działania c. k. Dyrekcyi policyi w Krakowie na następujące gminy, położone w politycznych powiatach: Krakowskim, Podgórskim i Wielickim, które dotychczas nie należały do okręgu policyjnego, a mianowicie na gminy: Budzyń, Ściejowice, Aleksandrowice, Ruszcza, Krzysztoforzyce i Branice powiatu politycznego Krakowskiego, dalej na gminę Samborek powiatu politycznego Podgórskiego, oraz na gminy Janowice, Czarnochowice, Klasno i Kokotów powiatu politycznego Wielickiego.

§ 2.

Ograniczony zakres działania c. k. Dyrekcyi policyi w gminach w § 1 tego obwieszczenia wymienionych ma obejmować załatwiane obecnie przez c. k. Starostwa w Krakowie, Podgórzu i Wieliczce czynności w sprawach

policyi obcych, meldunkowych i paszportowych, dalej wydawanie orzeczeń na odszupasowanie i wydalenie w myśl ustawy z dnia 27. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 88, i te obecnie przez wymienione w § 1 tego obwieszczenia gminy załatwiane sprawy poruczonego zakresu działania, które w razie zachodzącej potrzeby w myśl § 58 ustawy z 12. sierpnia 1866, Dz. p. p. Nr. 19, c. k. Dyrekcyi policyi będą przydzielone do załatwienia.

§ 3.

Powyższe zarządzenia wchodzą w życie z dniem ogłoszenia niniejszego obwieszczenia.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 158.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 21. listopada 1906 L. 113.582, w przedmiocie zezwolenia gminie m. Drohobycza na pobór w r. 1906 75% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala na mocy § 86 ustawy z dnia 13. marca 1889, Dz. u. kr. Nr. 24, gminie m. Drohobycza na pobór w roku 1906 75% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa.

Lwów, dnia 21. listopada 1906.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni m. p.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1906. Wydano i rozesłano dnia 31. grudnia 1906. **Część XIX.**

Nr. 159.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 13. listopada 1906 L. 105.235, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Grybowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Zborowicko-Grybowskiej i z Grybowa do Krzyżówki, oraz od mostu na rzece Białej między Wojnarową a Wilczyskami.

Na mocy § 9 ustawy z 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Radzie powiatowej w Grybowie na lat pięć koncesyę z dnia 13. lipca 1896 (Dz. u. kr. Nr. 49) do pobierania opłat mytniczych na drogach powiatowych Zborowicko-Grybowskiej i z Grybowa do Krzyżówki, oraz od mostu na rzece Białej między Wojnarową a Wilczyskami w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 160.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 6. grudnia 1906 L. 17.548/pr., którem na mocy § 9 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857 Dz. p. p. Nr. 33, ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowości Brzuchowice, powiatu Lwowskiego.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 29, co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne, mają stosować się także do miejscowości Brzuchowice, powiatu Lwowskiego.

§ 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych, o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k., karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z 2. kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie natychmiast po ogłoszeniu.

Za c. k. Namiestnika:
Łoś w. r.

Nr. 161.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 7. grudnia 1906 L. 17.642/pr., którem na mocy § 9 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857 Dz. p. p. Nr. 33, ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowościach Ostrówek i Zarzekowice, powiatu Tarnobrzeskiego.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 30, co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne,

mają stosować się także do miejscowości Ostrówek i Zarzekowice powiatu Tarnobrzeskiego z tem, że meldowanie obcych odbywać się ma w c. k. Ekspozyturze policyi w Nadbrzeziu.

§ 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych, o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k., karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z 2. kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie natychmiast po ogłoszeniu.

Za c. k. Namiestnika:
Łoś w. r.

Nr. 162.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 30. listopada 1906 L. 117.183, w przedmiocie zezwolenia gminie Grybów na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, na mocy § 83 ustawy gminnej z 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Grybów na dalszy pobór przyzwolonych ustawą z dnia 2. marca 1887 Dz. u. kr. Nr. 25, a rozporządzeniem Wydziału krajowego z 14. lutego 1897 Dz. u. kr. Nr. 12, przedłużonych opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu, a to co do opłat od piwa na czas od 1. stycznia 1907 do końca roku 1909 w dotychczasowej wysokości po 3 K 40 h od jednego hektolitra, zaś co do opłat napojów spirytusowych i miodu na czas od 1. stycznia 1907 do końca roku 1916 mianowicie od miodu w dotychczasowej wysokości po 10 h od litra a od napojów spirytusowych z tem zastrzeżeniem:

1. że opłata od tych napojów spirytusowych, których stopniowość można zbadać alkoholometrem, nie będzie przekraczała kwoty 22 h od jednego hektolitrowego stopnia alkoholu czyli 22 K od jednego hektolitra alkoholu a od innych napojów, względnie słodzonych trunków spirytusowych kwoty 11 K od jednego hektolitra;

2. że od powyższej opłaty ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach w których po myśli postanowień § 6 części II. cesarskiego rozporządzenia z 17. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 120, wolną jest od podatku rządowego.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 163.

Obwieszczenie

c. k. galicyjskiej krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 26. listopada 1906 L. 144.784, dotyczące utworzenia c. k. Urzędu podatkowego a zarazem urzędu depozytów sądowych w Jabłonowie.

Na mocy Najwyższego postanowienia z dnia 4. listopada 1904 utworzony został nowy urząd podatkowy a zarazem urząd depozytów sądowych w Jabłonowie.

Ten nowy urząd podatkowy rozpocznie swoją czynność urzędową z dniem 1. stycznia 1907 i ma oprócz wykonywania czynności należących do niego, jako urzędu podatkowego zawiadywać depozytami sądowymi c. k. Sądu powiatowego w Jabłonowie oraz spełniać czynności wspólnej kasy sierocej w całym swoim okręgu urzędowym.

Z powodu utworzenia nowego urzędu podatkowego w Jabłonowie wyłącza się z dniem 1. stycznia 1907 gminy względnie obszary dworskie położone w powiecie sądowym Peczeniżyn mianowicie:

Akreszory, Bania berezowska, Berezów niżny, Berezów wyżny, Jabłonów, Kowalówka, Łucza, Łuczki, Myszyn, Stopczatów i Tekucza z okręgu c. k. Urzędu podatkowego w Peczeniżynie i wciela się te gminy do c. k. Urzędu podatkowego w Jabłonowie.

Zarazem wyłącza się z dniem 1. stycznia 1907 gminy względnie obszary dworskie Kosmacz i Utoropy z okręgu c. k. Urzędu podatkowego w Kosowie i wciela się te gminy względnie obszary dworskie do c. k. Urzędu podatkowego w Jabłonowie.

Niniejsze obwieszczenie podaje się do publicznej wiadomości wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 8. listopada 1906 L. 80.911.

Lwów, dnia 26. listopada 1906.

Nr. 164.

R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego z dnia 21. listopada 1906 L. 113.877, w sprawie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Skałacie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Grzymałów-Touste.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Wydziałowi powiatowemu w Skałacie na lat pięć koncesyę z dnia 13. lipca 1896 (Dz. u. kr. Nr. 49), do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Grzymałów-Touste w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 165.

R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego z dnia 7. grudnia 1906 L. 120.222, w przedmiocie zezwolenia gminie Leżajsk na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa.

Na mocy postanowień § 82 ustawy z 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Leżajsk na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa w wysokości 75% na lat pięć począwszy od 1. stycznia 1907.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 166.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 19. grudnia 1906 L. 17.858/pr., o utworzeniu dwóch nowych c. k. powiatowych inspekcyi leśnych w Kołomyi i Samborze.

Na podstawie upoważnienia udzielonego reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 3. grudnia 1906 L. 36.034 Prezydyum c. k. Namiestnictwa zarządza równocześnie utworzenie dwóch nowych c. k. powiatowych inspekcyi leśnych w rządowej służbie administracyi politycznej, a to:

1) w Kołomyi dla powiatów politycznych: Bohorodczany, Horodenka, Kołomyja, Kosów, Nadwórna, Peczeniżyn i Śniatyn wydzielonych z dotychczasowego okręgu powiatowej inspekcyi leśnej w Stanisławowie i

2) w Samborze dla powiatów politycznych: Drohobycz, Rudki, Sambor, Stary Sambor i Turka, wydzielonych z dotychczasowego okręgu inspekcyi leśnej w Stryju.

Nr. 167.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 7. grudnia 1906 L. 119.094, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Tarnopolu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Tarnopol-Brody i Wydziałowi powiatowemu w Tarnopolu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej II. kl. Tarnopol-Grzymałów.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z W. Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża na lat pięć Radzie powiatowej w Tarnopolu koncesyę z dnia 17. sierpnia 1901 (Dz. u. kr. Nr. 89),

do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Tarnopol-Brody i Wydziałowi powiatowemu w Tarnopolu koncesyę z dnia 7. lutego 1902 (Dz. u. kr. Nr. 25), do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej II. klasy Tarnopol Grzymałów, w wysokości i pod warunkami w tych koncesyach wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r